

Thành Nam Hoa Khai

Sườn Xào Chua Ngọt edit

anh
điên
thật
đúng
kiểu
em
thích

Mục lục

<u>Chương 1: Trùng Hợp Ghê! Hóa Ra Anh Cũng Là Bệnh Nhân Tâm Thần</u>
<u>Chương 2: Vờ Như Ưu Nhã Gặp Lại</u>
<u>Chương 3: Kẻ Điên Có Văn Hóa</u>
<u>Chương 4: Bông Hoa Ăn Thịt Người Có Tấm Lòng Từ Bi</u>
<u>Chương 5: Xung Đột</u>
<u>Chương 6: Người Này Có Độc</u>
<u>Chương 7: Thừa Lúc Cô Bị Bệnh</u>
<u>Chương 8: Người Nào Đó Nổi Giận</u>
<u>Chương 9: Vị Y Tá Có Tâm Nhất</u>
<u>Chương 10: Hóa Ra Là Thế</u>
<u>Chương 11: Mật Mã Trò Chuyện</u>
<u>Chương 12: Chiếu Vé Tàu Cũ Của Cô</u>
<u>Chương 13: Suy Đoán Dọa Người</u>
<u>Chương 14: Xóa Bỏ Lo Lắng</u>
<u>Chương 15: Phó Hằng Bị Oan</u>
<u>Chương 16: Đứt Rễ</u>
<u>Chương 17: Đừng Rời Xa Anh</u>
<u>Chương 18: Anh Vì Cô Mà Đến</u>
<u>Chương 19: Cảnh Tượng Thật Đẹp</u>
<u>Chương 20: Tiết Mục Hô Hấp</u>
<u>Chương 21: Đại Thụ Ra Sức Đóng Kịch</u>
<u>Chương 22: Công Chúa Hoa Ăn Thịt Người</u>
<u>Chương 23: Chuyện Hô Hấp</u>
<u>Chương 24: Trong Ngoài Bất Nhất</u>
<u>Chương 25: Anh Là Đại Thụ Của Em</u>
<u>Chương 26: Không Thể Ăn Thịt Người</u>
<u>Chương 27: Anh Chàng Đáng Yêu Của Cô</u>
<u>Chương 28: Người Chồng Tào Khang</u>
<u>Chương 29: Tai Nghe Mini</u>
<u>Chương 30: Xấu Xí Không Chịu Nổi</u>
<u>Chương 31: Là Người Anh Thích Sao?</u>
<u>Chương 32: Người Có Hào Quang Vạn Dặm</u>
<u>Chương 33: Chi Tiết Bị Bỏ Sốt</u>
<u>Chương 34: Chỉ Ăn Minh Tôi Thôi</u>
<u>Chương 35: Bị Đánh Cho Trờ Tay Không Kịp</u>
<u>Chương 36: Anh Rất Đau Khổ</u>
<u>Chương 37: Hãy Để Em Đá Anh Một Làn Đi!</u>
<u>Chương 38: Định Làm Gì Anh</u>
<u>Chương 39: Đủ Tàn Nhẫn</u>
<u>Chương 40: Anh Xem Đi</u>
<u>Chương 41: Cô Quả Là Một Nhân Tài</u>
<u>Chương 42: Phát Bệnh</u>
<u>Chương 43: Ngày Anh Thích Em</u>

Chương 44: Cảm Ơn Anh Đã Tò Tình Hộ Tôi
Chương 45: Mỗi Ngày Cô Đều Tha Thiết Yêu Anh
Chương 46: Cậu Ấm Đi Theo Mình
Chương 47: Nhà Của Chúng Ta
Chương 48: Chưa Từng Ở Bên Ai Khác
Chương 49: Phó Hằng Nghiêm Túc
Chương 50: Ơn Sinh Thành Không Bằng Công Dưỡng Dục
Chương 51: Anh Phải Chịu Khổ Rồi
Chương 52: Kịch Bản Quen Thuộc
Chương 53: Hoa Hướng Dương
Chương 54: Được Che Chở
Chương 55: Chạy Về Phía Anh
Chương 56: Chỗ Dựa Tinh Thần
Chương 57: Dốc Hết Sức Mình
Chương 58: Chúng Ta Vẫn Chia Tay
Chương 59: Rời Xa
Chương 60: Ăn Một Mình
Chương 61: Làm Lành
Chương 62: Dỗ Anh
Chương 63: Anh Cũng Thăm Yêu Em
Chương 64: Tại Sao Anh Yêu Em?
Chương 65: Anh Mãi Mãi Không Biết
Chương 66: Phó Hằng
Chương 67: Kề Thứ Ba?
Chương 68: Khoe Khoang
Chương 69: Vẫn Muốn Đi Làm
Chương 70: Chúng Ta Kết Hôn Đi
Chương 71: Đơn Giản Tốt Hơn
Chương 72: Không Được Chửi Thề
Chương 73: Bị Dán Nhãn
Chương 74: Đến Nhà Thím Hai
Chương 75: Đề Dành Tiền
Chương 76: Ăn Tết
Chương 77: Con Gái Của Bà
Chương 78: Sinh Bệnh
Chương 79: Vấn Đề Cô Nhi Viện
Chương 80: Gặp Xui Xẻo
Chương 81: Chân Tượng
Chương 82: Phản Bội
Chương 83: Trong Lúc Người Đang Hạnh Phúc
Chương 84: Anh Hãy Dốc Sức Làm Đi
Chương 85: Tình Yêu Đích Thực
Chương 86: Chuyện Sau Đó
Chương 87: Phiên Ngoại 1: Tình Đầu (1)
Chương 88: Phiên Ngoại 2: Tình Đầu (2)
Chương 89: Phiên Ngoại 3: Tình Đầu (3)
Chương 90: Phiên Ngoại 4: Tình Đầu (4)
Chương 91: Phiên Ngoại 5: Tình Đầu (5)

Chương 92: Phiên Ngoại 6: Năm Đó
Chương 93: Phiên Ngoại Cuối: Về Sau

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 1: Trùng Hợp Ghê! Hóa Ra Anh Cũng Là Bệnh Nhân Tâm Thần

Một bệnh nhân mới sắp đến.

Diêu Linh biết tin này khi viện trưởng đang xem xét tình trạng khôi phục của cô.

Viện trưởng là người phụ trách trung tâm chăm sóc bệnh nhân tâm thần thay gia đình họ, chuyên nhận những ca bệnh đã trải qua rất nhiều trị liệu nhưng vẫn không thể khỏi hẳn. Vậy nên, đúng ra đây cũng không phải là bệnh viện tâm thần, mà là một trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần, nhưng để tiện xưng hô nên vẫn gọi người phụ trách là viện trưởng.

Lúc đó, trên hành lang có một anh trai cường tráng vốn đang nhảy nhót, hình như cùng với một cô bé, chạy tới: “Lại có một người tới! Lại có một người tới!”

Mỗi lần anh ta làm thế có nghĩa là lại có thêm một bệnh nhân tới.

Thấy Diêu Linh đã hồi thần, viện trưởng ôn tồn hỏi han: “Đừng căng thẳng, hôm nay có thấy dễ chịu hơn không?”

Diêu Linh hấp háy mắt, ra vẻ ngoan ngoãn, “Không hề, hôm nay mấy người quên tưới nước cho tôi...”

Viện trưởng vừa ghi chép lại vừa nói tiếp: “Sao đêm qua lại muốn đánh người?”

Diêu Linh nghệt mặt ra, như thể chẳng hiểu gì nhìn ông ta.

Viện trưởng lại hỏi thêm vài chuyện nữa rồi để y tá đưa Diêu Linh ra ngoài.

Sau khi Diêu Linh ra ngoài liền nhanh nhẹn thoát khỏi y tá, ngồi xổm cạnh bồn hoa, phờn nắng. Phờn nắng chỉ là phụ, cái chính là, bên kia có một bệnh nhân nữ không muốn về phòng bệnh, bị hai bảo vệ áp giải quay về, động tác vô cùng thô lỗ.

Điều kiện của trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần này rất tốt, cũng yên tĩnh, nhưng phần lớn bệnh nhân tâm thần ở đây đều đã trải qua rất nhiều trị liệu mà vẫn không chữa khỏi được, khiến người nhà mất hết nhẫn nại, cuối cùng đưa đến đây. Nơi này cũng không có phương pháp trị liệu độc đáo gì, cũng không hề thấy ghi chép gì về trường hợp được xuất viện, nhưng vẫn có không ít bệnh nhân mới được đưa đến như trước.

Lúc mới đầu y tá còn tốt, về sau, y tá cũng dần mất kiên nhẫn.

Y tá đứng gần Diêu Linh thấy cô không chịu đi, cứ nhìn chăm chăm bên kia thì hơi mất kiên nhẫn, kéo cô đi: “Cô nên về uống thuốc đi.”

Diêu Linh ôm cái cây bên cạnh, bắt đầu gào khóc, “Tôi phải quang hợp, không quang hợp tôi sẽ chết.”

Y tá đã quen kiểu nói năng này, thô bạo tách từng ngón tay Diêu Linh khỏi cái cây, muốn kéo cô ra.

Lúc này, sức mạnh của bệnh nhân nữ bên kia không biết từ đâu nổi dậy, vọt qua đây, ôm chặt lấy Diêu Linh, khóc nức nở: “Bé đừng khóc, bé đừng khóc, mẹ tìm thấy con rồi! Mẹ cuối cùng cũng tìm thấy con rồi! Mẹ không nên đi mua bong bóng, bé không cần bong bóng được không? Chúng ta mua thứ khác.”

Diêu Linh thút tha thút thít ôm lấy người phụ nữ trung niên: “Mẹ..... Bọn họ không cho con quang hợp.....”

Y tá tức giận muốn chết, viện trưởng nói, tới được đây đều là kẻ có tiền, muốn bọn cô nhất định phải đưa họ về phòng bệnh, quản lý cẩn thận, nhưng thế nào mà mọi chuyện lại rối tung lên như vậy chứ.

Bọn họ ở đây ồn ào như vậy khiến mấy bệnh nhân khác cũng không ngoan ngoãn, học theo Diêu Linh, ôm lấy cây cột bên cạnh, vừa khóc vừa la lối.

Diêu Linh hy vọng người nhà bệnh nhân mới đến thấy cảnh này sẽ bỏ suy nghĩ đưa bệnh nhân tới nơi này, thay vào đó đưa đến bệnh viện tâm thần, tiếp tục tiếp nhận điều trị.

Lúc Phó Hằng đi vào, chính là nhìn thấy cảnh tượng hồng bét này.

Cô gái có làn da trắng hơn tuyết liều chết ôm cái cây, khóc lóc gào thét đòi quang hợp, người phụ nữ trung niên ôm lấy cô khóc lớn, bé đừng khóc, mẹ sẽ mua bóng bóng cho con, cạnh đó còn có một anh trai điên khùng hô lớn: “Lại có người tới! Lại có người tới!”

Người chịu trách nhiệm nhận bệnh xấu hổ nói với người đàn ông trung niên đứng sau lưng Phó Hằng: “Bình thường họ không thế đâu,

rất nghe lời.”

Thật ra thì ông nghĩ bụng đối phương chắc chắn sẽ không bỏ người bệnh ở đây, không ngờ rằng, người giám hộ cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn người đàn ông tuần tú phía trước một cái rồi đi làm thủ tục.

Diêu Linh thần nhiên liếc nhìn bệnh nhân mới một cái, liền thấy như sét đánh ngang tai.

Nhìn nhầm rồi, chắc chắn nhìn nhầm rồi.

Nhưng lúc này, bóng dáng người đàn ông cao lớn kia đã biến mất phía cuối hành lang khiến cô có muốn cũng không thể xác định phán đoán của mình là đúng hay sai.

Diêu Linh vì chuyện này mà hoảng hốt, rất nhanh bị mang về phòng mình, y tá lấy thuốc cho cô uống.

Diêu Linh nằm trên mặt đất, không động đậy gì, “Không quang hợp, tôi sẽ chết.....”

Y tá thăm bực bội, nhéo cánh tay cô một cái, giận dữ nói: “Cô mà không uống thuốc tôi sẽ cắt hoa của cô đi.”

Diêu Linh ôm đầu, run rẩy: “Không được cắt hoa của tôi....”

Tuy y tá đang hù dọa cô nhưng cũng sợ cô sẽ lên cơn, đã từng có một y tá nam, không biết tại sao đặc tội Diêu Linh bị cô đánh cho thê thảm. Lúc ấy viện trưởng nói rằng, Diêu Linh cho rằng mình là một bông hoa ăn thịt người, nên muốn ăn thịt người kia.

Được cái ngày thường vẫn vô hại.

Vì bảo vệ hoa của mình, Diêu Linh âm ỨC uống thuốc, nuốt xuống. Sau đó há miệng: “Xong rồi! Xong rồi!”

Y tá thở phào nhẹ nhõm rồi rời đi.

Cô ta vừa đi khỏi, Diêu Linh liền đưa lưng về phía cửa, ngồi xỏm trong góc, lén lè viên thuốc giấu dưới lưỡi ra.

Diêu Linh tựa đầu trên tường, vẫn chưa thoát khỏi sự hoảng hốt ban nãy.

Người kia..... không phải đang ở Mỹ sao? Sao có thể xuất hiện ở chỗ này?

Hay chỉ là người giống người?

Đúng, dạo trước từng nghe nói, anh sớm đã thành tai to mặt lớn bên Mỹ, làm sao có thể xuất hiện trong trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần này.

Thêm nữa là, cho dù anh có bị bệnh thật thì chắc chắn sẽ đến bệnh viện tốt nhất chứ hơi đâu đi đến cái nơi chỉ dành cho những bệnh nhân tâm thần bị gia đình chối bỏ như vậy.

Diêu Linh im lặng một lúc, tâm trí tràn đầy hình bóng người nọ.

Người ta cứ nói chẳng thể dùng kỷ niệm đẹp để sưởi ấm cõi lòng, nhưng Diêu Linh lại nghĩ đến những ký ức đó cả tiếng đồng hồ.

Đột nhiên, cửa phòng bệnh của cô bị mở ra.

Cô vẫn đang quay lưng ra cửa, mặt hướng vào trong tường.

Sau đó nghe thấy viện trưởng nói, “Người bệnh phòng này có tính công kích, không thích hợp ở chung.”

Rồi lại nghe thấy giọng nói gấp gáp của một người đàn ông trung niên, “Có tính công kích mấy đi nữa thì cũng chẳng bằng con tôi, cứ để nó ở đây đi.”

Phòng bệnh của Diêu Linh có hai giường, nhưng sau khi cô tấn công vị y tá nam kia thì bạn cùng phòng cũ của cô liền chuyển đi.

Tiếp đó nghe thấy giọng nói trầm thấp dễ nghe của một người đàn ông trẻ tuổi, “Con sẽ không ở đây, con muốn có phòng riêng.”

“Ở đây được rồi.” Người đàn ông trung niên nói xong liền kéo viện trưởng ra ngoài, đóng cửa lại.

Diêu Linh quay lưng ra cửa, đương nhiên cũng quay lưng về phía bọn họ.

Cô hơi không dám quay đầu lại, tuy giọng nói này không hoàn toàn giống với giọng nói của thiếu niên năm xưa, nhưng mà.....
Thâm tâm cô bất giác run rẩy, trực giác nói cho cô biết, chính là anh.

Cô bỗng nhớ lại cái câu mà bạn cùng phòng Đại học thích chửi nhất, “Mẹ nó, mỗi lần không gọi đầu không trang điểm ăn mặc như chim cánh cụt thì ra đường thể nào cũng tông vào bạn trai cũ! Một trong ba bi kịch lớn nhất của đời người không gì khác chính là nó.”

Lúc trước cô từng suy nghĩ, hai bi kịch khác là gì, nhưng giờ đây cô chẳng hơi đâu mà quan tâm, chỉ cảm thấy, bi kịch đứng đầu trong ba cái chắc chắn là gặp lại mỗi tình đầu trong bệnh viện tâm thần, lại còn trở thành bạn cùng phòng của nhau.....

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 2: Vờ Như Ưu Nhã Gặp Lại

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ, Diêu Linh vẫn quay mặt vào tường, giả làm bông hoa, xấu hổ, vô cùng xấu hổ.

Lúc này, Diêu Linh nghe thấy tiếng nói phát ra từ tai nghe: “Viện trưởng này trâu bò thật, dám để nam nữ ở chung. Chị Linh à, dù sao thì người ta cũng bị tâm thần, đừng ra tay quá tàn nhẫn.”

Diêu Linh chẳng để tâm đến sự trêu chọc của đồng nghiệp, chỉ tập trung nghĩ về một chuyện.

Phải làm sao bây giờ? Vẫn làm bông hoa ngồi xỏm ở đây hay đi qua đó hỏi anh là loài hoa gì?

Quan trọng nhất là, đối phương có nhận ra cô không? Anh bị bệnh gì vậy? Có nghiêm trọng không?

Nhưng suy đi tính lại thì nếu anh không nhận ra những người khác thì chắc cũng chẳng thể nhận ra cô, dù sao mấy năm nay cô đã thay đổi rất nhiều.

Diêu Linh ngoảnh mặt vào tường, tiếp tục ngồi xỏm như cũ, không khí như quánch đặc lại.

Cô không kiềm được cố nghe ngóng động tĩnh người kia.

Sau đó liền phát hiện, người kia chẳng nhúc nhích gì, nếu không phải lúc viện trưởng ra để đối phương lại, cô thậm chí cảm thấy ở đây chỉ có mình cô.

Diêu Linh hít sâu một hơi, đừng sợ đừng sợ, mình là một bông hoa, một bông hoa chỉ muốn quang hợp. Với lại, quan trọng hơn hết là cô cứ lẩn cán mãi lý do vì sao mà anh phải đến đây.

Vì thế, Diêu Linh đứng lên, quay đầu lại liền thấy người kia đứng ở cửa, nhìn cô.

Nhiều năm trôi qua, giờ đây Diêu Linh nhận ra anh đã không còn dáng vẻ của thiếu niên ngày ấy mà đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, đường nét nổi bật, ánh mắt thâm thúy.

Diêu Linh đè nén cảm xúc trong lòng, dè dặt, chậm rãi, nhích tới chỗ anh với điệu bộ của kẻ điên, sau đó qua loa hỏi thăm: “Anh là người mới vào? Anh là hoa gì vậy?”

Phó Hằng đè nén sóng lòng cuộn trào, nhả ra hai chữ: “Đại thụ.”

Diêu Linh tự hỏi đây là anh tự cho là như vậy hay đang giỡn chơi với bạn cùng phòng?

Nhưng cũng chẳng sao, Diêu Linh cười tủm tỉm kéo anh đến ngồi xổm cạnh cửa sổ: “Mau quang hợp nào! Mình cùng nhau quang hợp!”

Có vẻ như... Người yêu cũ gặp lại cũng không xấu hổ cho lắm, cả hai đều bị điên, cùng nhau sưởi nắng nghĩ sao cũng thấy rất hòa hợp.

Phó Hằng vẫn chẳng nói năng gì như trước, bị cô lôi kéo cũng không phản kháng.

Vì thế, khi y tá tới liền thấy hai bệnh nhân đang ngồi xồm cạnh cửa sổ.

Sưởi nắng.

Y tá đưa cơm cho họ.

Lúc trước, đồ ăn của Diêu Linh chỉ có cơm tẻ cải xào canh rau.

Bây giờ, có lẽ dính tí phước của bạn cùng phòng có của ăn của để, Diêu Linh phát hiện phần đồ ăn của cô trừ cơm rau còn có một nhĩ xào thịt.

Đương nhiên vẫn không so nổi với phần ăn của bạn cùng phòng.

Diêu Linh liếc mắt, rõ ràng là ba mẩu một canh, hơn nữa trông rất ngon miệng.

Không không không, cô không nên ghét bỏ phần ăn của mình. Nhưng mà, là một bông hoa ăn thịt người, cô có thể ăn cơm không nhĩ?

Cõi lòng Diêu Linh cự tuyệt, trước đây, cô đã từng tưởng tượng nếu có một ngày gặp lại anh, chắc chắn là ở một buổi tiệc nào đó, trông cô không những xinh đẹp lung linh mà dáng người còn mảnh mai, khí chất tao nhã, thoải mái tươi cười trò chuyện với anh, tựa như chẳng nhận ra anh chính là mối tình đầu của mình...

Nhưng có ai học được chữ ngờ, bài ca lúc trước giai điệu còn đang tươi vui "Ôi, gặp lại bạn thân yêu ~" phút chốc bỗng biến

thành“Ở bệnh viện tâm thần ~ ở bệnh viện tâm thần vận đào hoa tới ~”

Diêu Linh cắn răng, toan và cơm như sắp chết đói để củng cố hình tượng điên loạn của mình hiện tại... Rốt cuộc thì ưu nhã có liên quan quái gì tới bông hoa ăn thịt người như cô chứ...

Cô thảm thối miên bản thân, không mất mặt, không mất mặt, bây giờ mình đang bị tâm thần, người kia cũng không phải mối tình đầu của mình, anh không quen cô, không mất mặt.

Giới hạn cuối chính là để người ta bứt phá.

Lúc này, y tá không biết ăn nhầm thuốc gì bỗng trở nên khác thường. Trước kia cô ta chưa bao giờ quan tâm cô ăn uống thế nào, giờ lại giờ thói côn đồ túm lấy tay cô:“Ăn từ từ thôi!”

Nữ y tá trẻ trộm nhìn người đàn ông đang im lặng ngồi đó, dù biết anh là bệnh nhân tâm thần mà tim vẫn loạn nhịp không thôi vì khí chất và vẻ ngoài của anh.

Để tỏ ra mình rất dịu dàng, cô ta nói với Diêu Linh,“Không nên ăn nhanh như vậy, để tôi đút cho cô.”Cô ta không dám trêu chọc Phó Hằng nhưng vẫn cố kiếm cớ nán lại.

Tuy giọng cô ta nghe có vẻ dịu dàng nhưng dù sao cũng là y tá của trung tâm tâm thần, lực tay rất khỏe, tay Diêu Linh bị cô ta nắm đau điếng.

Khi đã điên thì đâu cần nghĩ nhiều làm gì, Diêu Linh nói khóc là khóc ngay, muốn rút tay về,“Không được nắm lá của tôi...”

Nữ y tá đang nắm chặt tay Diêu Linh, vừa quay sang liền bắt gặp một đôi mắt hung ác như của loài lang sói...

Tay cô ta run lên rồi buông Diêu Linh ra, lúc này mới nhớ tới người này bị bệnh gì, nhanh chóng chạy mất trước khi anh lên cơn.

Vì thế, trong phòng bệnh nhỏ chỉ còn lại hai người.

Nãy giờ Diêu Linh đã tự kỷ ám thị thành công “Mình bị điên”, “Đối phương không quen mình nên không sợ mất mặt”, cũng mặc nhiên chấp nhận cảnh tượng ưu nhã gặp lại người yêu cũ như trong tưởng tượng sẽ không thể xảy ra nữa, giờ đây cô chỉ muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với anh.

Vì thế, cô đến gần đồng chí người yêu cũ, mắt lia qua thịt kho, “Phân bón của anh thoạt nhìn có vẻ ngon hơn của tôi... Anh không ăn à?”

Phó Hằng nhìn cô chằm chằm, sau đó đột nhiên hành động, anh gấp hết thịt kho qua chén cô.

Diêu Linh thấy sống mũi cay cay, nhớ lại lúc yêu nhau, anh cũng nhường thịt cho cô ăn như thế.....

Cô đã nghĩ đến trăm ngàn thứ có thể xảy ra khi hai người gặp lại nhau, duy có chuyện này là không.

Diêu Linh vô cùng xúc động, thấy anh không động đũa thì tốt bụng nói, “Có phải anh biến từ cây thành người rồi không? Không thích ăn phân bón nữa?”

Ánh mắt Phó Hằng nhìn cô đầy phức tạp, tay nắm lại thành nắm đấm, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay.....

Diêu Linh cầm muỗng lên, múc một muỗng đồ ăn, sau đó ăn luôn: “Này, ăn thế này này..... Đợi tí nữa mình ra ngoài sưởi nắng, làm quang hợp..... Tôi có thể ở cạnh anh không?”

Mặt than như cũ.

Diêu Linh cân nhắc, chẳng lẽ là bệnh tự kỷ? Chắc không phải, vừa rồi còn nói chuyện mà, tự nói mình là đại thụ đó thôi.

May là, lúc này đối phương bắt đầu chậm rãi ăn.

Diêu Linh thở phào một hơi, còn ăn được là tốt rồi, cô sẽ đến chỗ viện trưởng kiểm hồ sơ người này xem sao.

Cô cũng không phải chỉ vì tò mò, dù sao nơi này không phải là bệnh viện tâm thần đúng chuẩn mà chỉ là một trung tâm quản lý. Cô muốn biết bệnh tình thực sự của anh rồi nhờ đồng nghiệp lấy thuốc hộ.

Mặc kệ là bệnh gì, tích cực tiếp nhận điều trị vẫn tốt hơn cả.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 3: Kẻ Điên Có Văn Hóa

Sau giờ cơm, y tá dọn dẹp chén đĩa, dịu dàng hỏi, “Ăn no chưa? Có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Diệu Linh nhào đến cạnh Phó Hằng, nói với y tá, “Tôi cũng muốn ra ngoài, anh ta là cây, tôi là hoa, sau này tôi muốn mọc cạnh anh ta.”

Vì thế, vốn chỉ có một người ngồi xổm cạnh bồn hoa, giờ biến thành hai người ngồi xổm cạnh bồn hoa.

Y tá: “.....”

Dậy thì thành công dường như có không ít lợi thế, ví như cô ngồi xổm ở đây trông rất đáng khinh còn đối phương dù cũng ngồi xổm y như thế song vẫn đẹp trai như cũ, chỉ là chân dài như vậy ngồi xổm có lẽ không thoải mái.

Vì y tá đang ở gần đó nên Diệu Linh điều chỉnh giọng sao cho y tá nghe được, nhưng lại khiến người ta nghĩ là cô đang cố thảm thì, nói với người đàn ông đang ngồi xổm, “Chỗ này đất rất tốt đúng không? Tôi giành mãi mới cướp được chỗ tốt như vậy đấy, về sau chúng ta có thể cùng nhau sinh trưởng ở đây.”

Phó Hằng nhìn cô, ngày xưa khi anh đi, cô còn hung dữ nói với anh, nếu anh dám bước nửa bước, về sau gặp lại chính là kẻ thù, đời này cô sẽ không nói nửa câu với anh.

“Ừ.” Anh khẽ ừ một tiếng.

Y tá nhìn hai người điên cứ ngồi xôm ở đó, khe khẽ trò chuyện.

Sau đó mất hết kiên nhẫn liền bỏ đi.

Bởi vì mỗi lần Diêu Linh ngồi xôm ở bồn hoa đều có thể nói làm nhảm một mình cả nửa ngày chẳng cần ai bắt chuyện.

Diêu Linh lúc đầu thấy xấu hổ vì gặp lại mối tình đầu ở bệnh viện tâm thần, sau thấy mọi người ở đây ai mà chả có bệnh, những chuyện trước kia cần gì phải so đo nhiều.

Đặc biệt là Phó Hằng yên lặng ngồi đó vẫn đẹp đến nao lòng người.

Diêu Linh diễn sâu hỏi anh, “Trước kia anh ở rừng rậm nào vậy? Chỗ đó mưa nhiều không?”

Phó Hằng nhìn cô, mắt cô long lanh cũng đang nhìn anh, dường như phải nhận được một đáp án mới chịu thôi.

“Không nhiều lắm.” Phó Hằng nói.

Biết đáp lời là chuyện tốt.

“Về sau chúng ta sẽ ở đây, tuy con người hơi dữ dằn nhưng nơi này nước mưa dồi dào, ánh nắng cũng nhiều.” Đôi mắt Diêu Linh sáng lên, như thể đang vẽ ra một viễn cảnh tươi sáng.

Lúc này, một anh trai cơ bắp đang nhảy vào vườn hoa nhỏ cỏ, vừa nhỏ cỏ vừa hát, “Cô bé hái nấm ~ Lưng đeo túi sách ~”

Dù cho điệu bộ của anh ta rất giống một bé gái thì cũng không thay đổi được việc anh ta cao hơn mét tám.

Chẳng mấy chốc, y tá liền đưa bọn cô về phòng bệnh, sắp tới giờ uống thuốc.

Thuốc của bọn họ không phải do trung tâm này cấp, bởi vì nơi này không phải bệnh viện tâm thần chính quy nên không có quyền kê đơn thuốc.

Thuốc do người nhà bệnh nhân giao cho viện trưởng khi mới vào, hết thì sẽ đến bệnh viện tâm thần kê đơn tiếp.

Lúc Diêu Linh mới vào, thuốc đem theo tuy nói là thuốc bệnh nhưng thật ra đều là vitamin C. Vậy nên mới đầu cô rất ngoan ngoãn uống thuốc, mỗi lần bị kiểm tra đều há hốc miệng, lúc ấy đều uống thật nên lần nào kiểm tra cũng qua cửa.

Về sau, khi thuốc cô mang tới uống hết thì bắt đầu dùng thuốc ở đây mua cho, lần nào cô cũng làm bộ uống hết nhưng thật ra chưa bao giờ nuốt xuống. Vì cô không bị cho vào sổ đen không chịu uống thuốc nên mấy y tá không hề biết lần nào cô cũng nhả thuốc ra.

Khi y tá cho uống thuốc, Diêu Linh lại lần nữa phát huy khả năng diễn xuất của mình, uống thuốc xong đến lúc kiểm tra, y tá cũng chẳng để ý mấy.

Phó Hằng bên kia cũng rất nghiêm túc uống thuốc, dù thoát nhìn anh không hề giống người bệnh chút nào.

Thế này thì cũng đâu khác hồi xưa là mấy?

Năm ấy, cô trúng tiếng sét ái tình với Phó Hằng. Phó Hằng hỏi đó ngày nào cũng xụ mặt y như vậy, thiếu điều muốn dán chữ “người sống chớ gần” lên trán.

Thật ra, lúc Phó Hằng ra đi, cô không quá đau lòng, vì cô biết rõ họ không phải là người cùng một thế giới.

Cô chưa bao giờ nói cho ai biết rằng khi hai người ở bên nhau, ngày nào cô cũng nghĩ ngày mai sẽ là ngày chia tay.

Có cơ hội để yêu nhau, có thể giữ lại những kỷ ức tốt đẹp, hơn nữa Phó Hằng đến giờ cũng không ở bên ai khác, tối thiểu là cô chưa thấy ai đã khiến cô rất thỏa mãn rồi.

Chỉ là cô không ngờ khi mình ốm đi trông cũng rất được.

Phó Hằng uống thuốc xong thì lên giường nằm, Diêu Linh cũng lại nằm trên chiếc giường sát vách.

Cô ngủ rất nhanh.

Phó Hằng nghe được tiếng hít thở đều đặn của cô mới đứng dậy.

Yên lặng ngời trước giường cô, nhìn người gần ngay trước mắt.

Lúc Diêu Linh ngủ đều trằm chần kín đầu, cô luôn như vậy.

Phó Hằng dịu dàng kéo chăn ra, để lộ khuôn mặt cứ quấy nhiễu giấc mơ của anh mãi.

Trên mặt còn vương mấy sợi tóc rối.

Phó Hằng yên lặng nhìn một chốc, sau đó lấy tay vén mấy sợi tóc lên.

Người kia vốn đang say ngủ, vì bị động, tuy không mở mắt nhưng lại thoáng trở mình.

Lúc trở mình, cánh tay mảnh khảnh vốn để trong chăn lộ ra ngoài, cổ tay trắng nõn hiện lên dấu bầm tím dưới ánh trăng, trông rất rõ ràng.

Phó Hằng nhìn thấy thì như phát điên, nắm chặt tay thành nắm đấm, rụt tay về, sợ mình mất khống chế sẽ làm hại cô.

Sau đó không kiềm được nữa liền đấm một phát xuống nền nhà.

Diêu Linh tỉnh lại liền thấy Phó Hằng đang ngồi xồm dưới đất trông như con vật nhỏ đáng thương.

Diêu Linh nhanh chóng tỉnh hẳn, dè dặt xuống giường, sau đó nhích người đến gần, khẽ hỏi: “Có phải anh muốn quang hợp không?”

Phó Hằng thấy dáng vẻ dè dặt của cô thì cảm xúc cực đoan trong lòng bình ổn lại, ừ một tiếng.

Vì thế, hơn nửa đêm, Diêu Linh dẫn mối tình đầu nhà cô đến chỗ có ánh trăng rọi ngòi xuống, nghiêm trang nói, “Đại thụ à, thật ra chúng ta quang hợp dưới ánh trăng cũng được.”

“Bởi vì ánh trăng là ánh sáng mặt trời phản chiếu trên bề mặt mặt trăng nên chúng ta có thể dựa vào ánh trăng để quang hợp.” Cô là một kẻ điên có văn hóa.

Phó Hằng:“.....”Đừng cãi lại, đừng cãi lại, đừng cãi lại, phải
nhịn...

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 4: Bông Hoa Ăn Thịt Người Có Tấm Lòng Từ Bi

Diêu Linh ngồi xổm dưới trăng, ngáp một cái, thấy hơi uể oải. Tới tuổi này, rốt cuộc cô không thể làm một thiếu nữ có thể thao thức đến mất ngủ vì tình yêu nữa, cô già rồi.

“Tôi đi ngủ đây. Loài hoa bọn tôi mà không ngủ thì sẽ bị rụng cánh..... Đại thụ như anh cũng nên đi ngủ đi, nếu không sẽ bị rụng lá đó, chúng ta ngày mai lại cùng nhau quang hợp tiếp được không?” Diêu Linh vừa ngáp vừa nói.

Sau lần đầu thả lỏng trước mặt Phó Hằng, về sau cô cũng không còn ngại ngùng gì nữa. Vậy cũng tốt, ai cũng điên như nhau, không cần phân vân xem đối phương bây giờ có bạn gái không, cũng không cần so đo những chuyện đã qua.

Diêu Linh vừa nói vừa dỗ dành Phó Hằng. Cô từng đến bệnh viện tâm thần chính quy nên biết bệnh nhân tâm thần cần nhất là dỗ dành nên cô nhỏ nhẹ dỗ anh, “Anh xem lá cây của anh xanh mượt chưa này, không được để rụng, rụng nhìn rất xấu xí, nên giờ mình đi ngủ nha?”

Diêu Linh vừa dỗ vừa kéo anh về phía giường. Dưới ánh trăng, ánh mắt anh trông rất minh mẫn khiến cô hơi sửng sốt rồi dời mắt đi.

Đợi Phó Hằng lên giường, Diêu Linh mới quay lại giường mình.

Sau khi nằm xuống, cô cũng không thấy mệt mỏi nữa. Trong bóng đêm tĩnh lặng, Diêu Linh mở miệng nói, “Loài đại thụ các anh đều không thích nói chuyện sao?”

Phó Hằng nghe cô nói, sau đó đáp: “Ừ.”

Cô cũng từng hỏi anh như thế, sau đó nói: Không sao, em thích nói chuyện là đủ rồi.

Vốn nghĩ cả đời này sẽ không gặp lại, nhưng khi nghe cô xảy ra chuyện, anh vẫn quay về.

Phó Hằng nằm trên giường, nói với cô, “Thật ra ban ngày tôi lừa cô.”

Diêu Linh đang lơ mơ ngủ nghe người này đột nhiên lên tiếng thì giật mình tỉnh lại.

Còn sao nữa, mấy câu cả ngày hôm nay đối phương nói cộng lại còn chưa có nội dung bằng câu này.

“Anh gạt tôi chuyện gì?” Diêu Linh hỏi, muốn biết có thể hỏi ra chuyện gì không, cô phải biết nhiều thì mới nghĩ cách giúp anh được.

“Thật ra hồi trước tôi sống trong rừng rậm.” Giọng Phó Hằng trong đêm rất trầm ấm dễ nghe, hoàn toàn không giống một người điên, “Nơi đó chứa chan ánh nắng, còn đặc biệt nhiều mưa, cô có muốn chuyển đến đó không?”

Anh hỏi dò, nghĩ bụng muốn mang cô ra khỏi chỗ này, trước cứ nghĩ chỗ này như bệnh viện tâm thần chính quy, dè dặt quản lý ở đây lại rất lỏng lẻo.

Cho nên, anh rất muốn dẫn cô ra ngoài, tiếp nhận điều trị tốt nhất. Thành thật mà nói thì anh chẳng mấy kỳ vọng về các biện pháp trị liệu, nhưng giờ đây anh lại muốn tin tưởng lần nữa, không vì gì khác, chỉ vì giờ đây anh mong họ có thể chữa khỏi bệnh cho cô gái này.

Diêu Linh thầm cảm động, không ngờ mới ở chung có một ngày mà đối phương đã quan tâm cô như vậy. Nhưng trong cảm động lại mang chút xót xa, anh chắc chắn không biết giờ người nhà đã bỏ rơi anh, nếu đã bị đưa đến đây thì làm sao trở ra được.

Vì thế cô nói, “Tôi là một bông hoa yếu đuối, cả đời chỉ có thể chuyển chỗ một lần, tôi đã dùng lần duy nhất ấy rồi, nếu lại chuyển đi thì tôi sẽ héo úa.”

Phó Hằng nghe cô nói vậy thì không dám bắt ép cô đi, đành nghĩ cách khác.

Sáng sớm hôm sau, Diêu Linh tỉnh dậy thì y tá đã đưa cơm đến.

Ăn sáng xong xuôi chính là thời gian ra ngoài hít thở phơi nắng.

Lúc cô đang định ngồi xỏm phơi nắng liền bị ôm chầm lấy. Người phụ nữ trung niên vừa ôm cô vừa khóc lóc ỉ ôi, “Bé ơi bé, hôm qua con đi đâu vậy? Mẹ nhớ con lắm, con có đói không?”

Diêu Linh cũng khóc, nước mắt nói đến là đến ngay, “Mẹ... Bọn họ bỏ con ở chỗ này... Con cũng nhớ mẹ...”

Cõi lòng Phó Hằng tê tái, người con gái ngày xưa không bao giờ chịu rơi lệ, có khó chịu đến mấy cũng chỉ vùi vào ngực anh giờ đây lại.....

Mấy y tá xem kịch kiểu này đã quen, chỉ cần bọn họ không tấn công lẫn nhau thì cứ mặc kệ họ thích diễn sao thì diễn, các cô chẳng quản làm gì cho mệt. Dù sao bọn họ tự chơi với nhau như vậy cũng giúp các cô tiết kiệm không ít công sức.

Chờ đến khi người phụ nữ trung niên khóc đến mệt lả thì có người mang bà về phòng ngủ.

Diêu Linh nước mắt lưng tròng, “Mẹ.....”

“Bé ngoan, con ở đây học mẫu giáo không được đánh nhau với bạn học, biết chưa?” Nói xong nhìn sang Phó Hằng đang ngồi xồm cạnh đó, “Bạn nhỏ à, chắc con cũng đi học mẫu giáo ngày đầu tiên đúng không? Đây là con gái dì, Lãng Chanh, các con chơi với nhau vui nha.”

Phó Hằng mặt than ừ một tiếng.

Người phụ nữ trung niên lúc này mới lưu luyến rời đi, Diêu Linh ôm lấy bà, “Mẹ.... Con không muốn học mẫu giáo, mấy đứa trẻ khác đều muốn hái hoa của con....”

“Bé đừng sợ, để mẹ nói cô giáo bảo mấy bạn khác không được bắt nạt con.”

Bạn học mẫu giáo Phó Hằng nói, “Mình sẽ bảo vệ cậu, không cho bạn học bắt nạt cậu....”

Diêu Linh rất ngạc nhiên, không ngờ Phó Hằng lại phối hợp như thế.

Người phụ nữ trung niên lau nước mắt, “Tan học mẹ sẽ tới đón con.”

Diêu Linh thút thít, mím môi cố không khóc thành tiếng.

Đợi người phụ nữ trung niên đi khuất, Diêu Linh lại ngồi xỏm cạnh bồn hoa, cảm thấy người ngồi cạnh giờ đã trở thành đồng bọn của mình, nên hạ giọng nói với Phó Hằng, “Để tôi nói cho anh biết một bí mật.”

Phó Hằng:“.....”

“Tôi không phải là con gái bà ấy.”Diêu Linh nói.

Phó Hằng gật gật đầu, nhìn cô, lại nghe cô nói tiếp, “Mẹ của tôi cũng là một bông hoa ăn thịt người.”

Phó Hằng:“.....”

Trong này có nhiều bệnh nhân yên lặng như những bóng ma, chỉ ngồi ngây ngốc cả ngày. Diêu Linh xà quần một hồi mới nắm được tình trạng của nhiều người ở đây, cho nên cũng biết cách đối xử phù hợp.

Nhưng ở trong trung tâm này, cô còn phải làm cho viện trưởng và các y tá nghĩ cô có bệnh, nên cô đành nhận mình là một bông hoa ăn thịt người có tấm lòng từ bi với nhân loại.

Vì thế, Phó Hằng câm nín nhìn cô thật tâm khen ngợi anh trai cơ bắp cao một mét tám hát hay, múa đẹp.

Sau đó, một người đàn ông trẻ tuổi xông tới, nhìn Diêu Linh, “Anh có tiền, giờ anh có tiền rồi, em đừng bỏ anh đi...”

Diêu Linh vốn đang cười nói với anh trai cơ bắp lập tức thay đổi, ra vẻ ngạp ngừng nhìn người đàn ông trẻ tuổi, như thể đó là người

cô yêu sâu đậm không thể nào rời xa.....

Phó Hằng lên uống một viên thuốc, anh lúc nào cũng mang thuốc theo người.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 5: Xung Đột

Người đàn ông trẻ tuổi này tên Ngô Nguyên, Diêu Linh có biết sơ sơ hoàn cảnh của anh ta. Anh ta mồ côi cha mẹ từ nhỏ, phải ăn nhờ ở đậu nhà chú, sau khi bỏ học thì đi làm công nhân nhà máy để kiếm tiền. Anh ta dành dụm mãi mới có chút vốn, sau đó quen bạn gái. Thế nhưng cuối cùng bạn gái mà anh ta trút hết ruột hết gan để đổi tốt lại chạy theo kẻ có tiền khiến đầu óc anh ta bất ổn, bị chú đưa đến đây.

Anh ta không đầu không đuôi nói, “Anh có tiền, em xem này anh thật sự có tiền! Mai Mai à, em quay về được không?”

Diêu Linh nhìn anh ta, ánh mắt đau khổ, “Em rời xa anh không phải vì tiền.....”

“Vậy thì vì cái gì? Em nói đi, chúng ta cũng nhau nghĩ cách.” Người đàn ông trẻ vừa nói vừa chực ôm lấy Diêu Linh.

Đại thụ nào đó làm phong nền nãy giờ rốt cuộc không chịu nổi nữa kéo Diêu Linh vào lòng mình, nén giận quát, “Cút!”

Nếu đổi lại là người bình thường khi thấy Phó Hằng như vậy thì chắc chắn sẽ chạy xa được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nhưng người trước mặt này, rõ ràng không phải là người bình thường.

Người đàn ông trẻ thấy cảnh đó thì mắt đỏ lên, “Chính là mày! Mày là đồ tiểu tam! Hôm nay nếu mày không chết thì tao chết...”

Mắt Phó Hằng cũng đỏ ngầu lên, xắn tay áo chuẩn bị lao vào đánh nhau.

Diêu Linh nhanh chóng ôm lấy Phó Hằng, cô nhận ra tình hình bây giờ của anh không ổn tí nào.

Y tá tất nhiên cũng biết vở kịch hôm nay hỏng rồi. Trước giờ vở kịch chưa hỏng bao giờ, đây vẫn là lần đầu tiên, liền chạy đến kéo Ngô Nguyên lại.

Diêu Linh: “.....” Đời này lần đầu tiên có hai người đàn ông đánh nhau vì cô, nhưng sao cứ thấy.... sai sai sao đó!

Chẳng qua ngày nào cũng đóng kịch cô cũng quen rồi. Diêu Linh ôm chặt eo Phó Hằng, không thể không nói, đáng người anh vẫn rất được.....

Không đúng không đúng, giờ đâu phải lúc nghĩ tới cái này, Diêu Linh quay đầu lại, tan nát cõi lòng quát, “Ngô Nguyên, anh tỉnh táo chút đi, em thật sự không yêu anh, không phải vì anh không có tiền, mà bởi vì người em yêu chính là anh ấy.”

“Không thể nào! Em không thể thay lòng đổi dạ được, chắc chắn là nó dùng tiền mua chuộc em! Anh có thể kiếm tiền mà!” Ngô Nguyên toan xông đến.

Người Phó Hằng cứng ngắc, cúi đầu, thấy cô đang nước nỡ không thôi, như thể cả thế giới đang sụp đổ.

Diêu Linh đau đớn tới độ nói, “Không phải vì tiền..... Thật sự không phải vì tiền..... Anh chỉ luôn nghĩ đến chuyện kiếm tiền, anh chỉ muốn kiếm tiền, còn em muốn có một người bạn trai luôn ở cạnh em, có tiền hay không không quan trọng, không có tiền chúng ta có thể ăn gió nằm sương, chỉ cần trọn đời bên nhau, khổ mấy em cũng chịu được.....”

Nhóm y tá: “.....”

Thật ra, Diêu Linh cũng thầm hoang mang, tiêu rồi, kế tiếp phải làm gì đây? Trước kia vở kịch đâu có phức tạp thay đổi khôn lường như vậy đâu.

“Mai Mai.....”

“Đừng gọi tên em nữa!” Diêu Linh đột nhiên nổi nóng, “Nếu không phải em nói với anh là em bỏ đi với người khác, anh sẽ để ý đến em sao? Sẽ quan tâm em sao?”

Diêu Linh liếc chết ôm lấy Phó Hằng, dùng tay vỗ về lưng anh, sao anh lại tức giận dữ vậy?

Diêu Linh cảm thấy đối phương không nhận ra mình, cô đã thay đổi nhiều như vậy, từ sáu mươi ký xuống còn bốn mươi lăm ký, người ta nói giảm béo chẳng khác nào phẫu thuật thẩm mỹ, quả đúng với trường hợp của cô, hơn nữa cô còn nuôi tóc dài chứ không để tóc ngắn như trước.

Chẳng lẽ vì đối phương chửi anh là đồ tiểu tam?

Diêu Linh suy đoán đủ mọi khả năng, nhưng cuối cùng vẫn quyết định xử lý chuyện này trước đã.

Ngô Nguyên ngây ngẩn nhìn cô, “VẬY em có thể nói cho anh biết, vì sao... em lại muốn chạy theo thằng chó này không?”

“Thằng chó” lúc này đã hoàn toàn bị chọc điên, toan kéo Diêu Linh đang ôm anh ra, hôm nay nếu anh không đánh cho tên này rằng môi lẫn lộn thì anh không phải họ Phó!

Có một y tá nhanh chân chạy đi tìm viện trưởng, mấy người còn lại cố kéo Ngô Nguyên ra, nhưng không một ai dám động đến Phó Hằng. Anh cao xấp xỉ mét chín, giờ lại đang tức giận trông hết sức đáng sợ.

Diêu Linh bất chấp mọi thứ, ôm chặt lấy Phó Hằng không dám buông tay, cố gắng giải quyết mâu thuẫn này, nói với người bên kia, “ĐỪNG nói bậy, anh ấy là anh trai của em!”

Ngô Nguyên thoáng sửng sốt, ngây ra, “Nó là anh trai em?” Suy nghĩ đã thoáng hơn trước.

“Đương nhiên là anh trai em! Từ khi em ở bên anh, thịt cũng chưa ăn nổi hai lần, gầy mất năm ký, anh em sao có thể tha cho anh, liền tới tìm anh gây sự, em chỉ có thể nói với anh ấy là em và anh đã chia tay!” Diêu Linh phẫn nộ nói, “Giờ anh ấy rất giận dữ, nếu anh còn không xin lỗi thì anh ấy sẽ khiến đời này anh không gặp lại em nữa!”

Diêu Linh: “.....” Về sau nếu không làm phóng viên nữa chắc mình đi làm diễn viên cũng ngon lành.

Ngô Nguyên gãi đầu, “Mai Mai, anh hiểu lầm em rồi... Mai Mai...”

Sau đó nhìn về phía Phó Hằng, thận trọng kêu, “Anh à.....”

Diêu Linh thầm thở phào nhẹ nhõm, tốt quá tốt quá, cuối cùng cũng lừa được rồi, nhanh chóng nói, “Anh đi mua chút rượu trước đã, em sẽ nói tốt giúp anh với anh ấy.”

Ngô Nguyên đăm đăm nhìn Diêu Linh một lúc mới lưu luyến rời đi, y tá thấy thế cũng đi theo.

Lúc này Diêu Linh mới buông eo Phó Hằng ra, nói với anh, “Anh đừng chấp anh ta làm gì, loài người chính là như vậy, suốt ngày nghĩ vớ nghĩ vẩn.”

Phó Hằng tức muốn bùng cháy, rõ ràng anh biết là giả mà vẫn muốn phát điên.

Nhưng cô gái này lại cố tình đến gần anh, ôm eo anh lần nữa, “Anh là một đại thụ có mùi hương thật dễ chịu, về sau tôi muốn mãi mãi mọc cạnh anh.”

Cô cố ý nói làm nhằm dời lực chú ý của anh đi chỗ khác.

Quả nhiên, Diêu Linh cảm thấy anh không tức giận như trước nữa, thân thể cũng đã thả lỏng hơn. Diêu Linh nghĩ, anh thay đổi rồi. Khi cô quen anh, anh không cho bất cứ ai chạm vào mình, ngay cả cô lúc mới đầu cũng thế.

Phó Hằng bị ôm vốn đã bình tĩnh lại, nhưng nghĩ đến cô tùy tiện ôm người khác như vậy thì lại khó chịu không thôi.

Phó Hằng giận dữ, kéo cô ra, sau đó dùng đôi chân dài miên man, bước một bước đã đến chỗ bồn hoa, sau đó ngồi xổm ở đó không ừ hử gì.

Diêu Linh á khẩu, không phải đang dối hờn chứ? Lại bị sao nữa vậy?

Mặc kệ thế nào, Diêu Linh liền xà tới, ngồi xồm bên cạnh anh.

Nhân tài như cô ấy mà, quả là không sống yên ổn được, tới chỗ nào cũng gây nên mấy trận gió tanh mưa máu....

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 6: Người Này Có Độc

Không thể không nói, Diêu Linh rất biết chọn chỗ. Vị trí cô cùng Phó Hằng đang ngồi có một cái cây tán rất lớn, ngồi đó chẳng những nắng không tới đầu mà còn có gió lùa mát mẻ. Không những thế, tầm nhìn còn bao quát cả trung tâm.

Cho nên, ban ngày ngồi ở đây quả thực thoải mái.

Lúc trước khi cô chọn chỗ này, có y tá hỏi cô, “Chỗ này làm gì có nắng?”

Lúc ấy Diêu Linh đáp, “Bạn à, cậu có biết hiện tượng khúc xạ ánh sáng không? Không đúng, là phản xạ, khúc xạ là khi ánh sáng đổi hướng khi đi qua mặt phân cách giữa hai môi trường trong suốt có chiết suất khác nhau, phản xạ là khi ánh sáng đổi hướng khi truyền nhưng trong cùng một môi trường, để tôi nói dễ hiểu hơn nhé, cậu xem giờ chúng ta..... Này, cậu đừng đi, tôi còn chưa nói xong mà.”

Sau đó, không còn ai dám hỏi cô vì sao không chọn chỗ có nắng để quang hợp mà lại ngồi dưới gốc cây nữa.

Lúc này, Phó Hằng đang ngồi quay lưng về phía cô đối hờn.

Diêu Linh nhìn cái người to như hộ pháp đang ẩm ực ngồi đó, bất giác thấy thật đáng yêu, có lẽ do năm đó cô trúng một loại độc mang

tên Phó Hằng đến giờ còn chưa giải hết.

Diêu Linh cứ thế nhìn anh, thật ra cô cũng từng muốn xuất ngoại tìm anh, còn vì chuyện này mà cố tiết kiệm tiền.

Nhưng rồi khi lên Đại học, kích động từ từ qua đi, cô cũng quen dần với cảm giác chia ly.

Cô cứ nghĩ đến có một ngày hai người gặp lại nhau như trong phim truyền hình, trong khi anh đã biến thành một người đàn ông trung niên bụng phệ thành đạt mà cô vẫn đẹp đến nao lòng thì tình cảm lại nguôi ngoai dần.

Nhưng mà...

Diêu Linh nhìn người đang ngồi trước mặt mình vẫn là người đàn ông dáng dấp ngon lành như xưa, mẹ nó, thật muốn anh ăn nhiều một chút cho béo phệ ra!

Nếu không cứ thế này thì cô lại bị trúng độc lần nữa mất.

Tuy trong lòng chửi thề không biết bao nhiêu lần, Diêu Linh vẫn muốn dỗ anh hết giận, rốt cuộc thì ... đối phương đúng là mắc bệnh tâm thần, còn mình là giả.

Cho nên, Diêu Linh thận trọng lại gần, sau đó đặt tay lên đầu gối anh, “Đừng giận mà, đừng giận mà.”

Phó Hằng nhìn cô, trong lòng vẫn thấy khó chịu, vô cùng khó chịu là đằng khác.

Anh đã xem qua bệnh án của cô, biết sau khi cô tốt nghiệp Đại học, khi đi làm gặp áp lực quá lớn khiến đầu óc có vấn đề.

Thật ra tới giờ, anh vẫn không thấy chuyện này có gì nghiêm trọng, ít ra thì vẫn nhẹ nhàng hơn chuyện của anh nhiều.

Trong lòng anh tức muốn chết, nếu khi xưa lúc hai người còn ở bên nhau, anh chắc chắn sẽ không hỏi mấy câu kiểu này.

Mà bây giờ, Phó Hằng không vui, vô cùng không vui, trong lòng thấy bứt rứt ghê gớm, vì thế anh giận dữ nói, “Cô nói tôi là anh trai của cô....”

Diêu Linh hơi sửng sốt, thật yêu chết đáng về đang tức giận này của Phó Hằng. Anh cao lớn, ngũ quan hài hòa, đáng đáp quả thật không chê vào đâu được, lại còn có một loại khí chất không giận mà uy. Vậy mà giờ cái con người ưu tú này lại ngồi xổm ở đây chất vấn cô ba cái chuyện lông gà vỏ tỏi này. Thật đáng yêu làm sao!

“Tôi lừa anh ta thôi, anh là đại thụ, tôi là hoa ăn thịt người, sao anh có thể là anh trai của tôi được.” Diêu Linh thuận theo đáp, vừa nói vừa xoa đầu anh.

Phó Hằng nói tiếp, “Về sau anh ta không được xem cô là bạn gái anh ta nữa.” Đây mới là trọng điểm, trọng điểm của trọng điểm.

Nếu mình không ở đây, người kia còn muốn ôm Diêu Linh thì sao? Nghĩ tới là lại muốn đạp hấn ta một trận!

Diêu Linh cân nhắc nhiều thứ, nhưng vẫn gật gật đầu.

Chuyện sau này thì sau này tính, trước mắt phải dỗ dành vị tổ tông này cái đã.

Bây giờ cô hoàn toàn chắc chắn Phó Hằng thật sự bị bệnh, nếu không anh tuyệt đối không bao giờ nói ra mấy câu kiểu đó.

Diêu Linh xoa đầu anh, quyết định tối nay sẽ tới văn phòng viện trưởng xem trộm bệnh án của anh.

Vì cô không phải là bác sĩ tâm lý nên cô không thể chỉ nhìn mà hiểu rõ bệnh của anh được.

Chỗ này của họ lúc nào cũng có người túc trực, vì có bệnh nhân sẽ ngủ đêm, một số khác lại ngủ ngày.

Diêu Linh đợi bạn cùng phòng ngủ rồi mới leo cửa sổ chuồn ra ngoài.

Phòng bệnh bọn cô ở tầng hai, buổi tối cửa chính đều đóng kỹ, không dễ mở như cửa sổ. Huống hồ, nhờ đêm tối nên cô có leo cửa sổ cũng không sợ bị phát hiện.

Cô nhảy từ trên cửa sổ xuống bãi cỏ.

Lúc này, cô phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, liền thấy Phó Hằng cũng đang muốn nhảy từ cửa sổ xuống.

Diêu Linh sợ chết khiếp, vội xua tay với anh.

Nhưng Phó Hằng đã nhảy xuống, đứng cạnh Diêu Linh.

Diêu Linh bị anh dọa mà tim muốn ngừng đập, tuy chỉ là tầng hai nhưng nếu chẳng may trượt chân, đầu tiếp đất trước thì biết làm sao?

May là không có chuyện gì, cô thầm thì, “Đại thụ, anh làm gì đó? Có biết là rất nguy hiểm không?”

Phó Hằng nhìn cô, “Cô muốn đi đâu?”

Diêu Linh:“.....”Mình làm sao dám nói là mình muốn tới văn phòng viện trưởng nhìn trộm bệnh án của anh, xem anh mắc bệnh gì chứ?

Vì thế, Diêu Linh qua quyết nói,“Tôi muốn quang hợp....”

Phó Hằng nhớ tới cái mớ lý thuyết về chuyện quang hợp dưới ánh trăng của cô nên nói,“Ánh trăng quá yếu, không đủ điểm bù ánh sáng, nói cách khác thân thể của cô chủ yếu chỉ thực hiện quá trình hô hấp. Hơn nữa, phòng chúng ta cũng có ánh trăng, cô đâu cần ra đây phơi trăng làm gì.”

Diêu Linh:“.....”Điểm bù ánh sáng là cái gì vậy? Thôi, không được hỏi, hỏi sẽ lộ ra là mình không có trình độ.

Vì thế, Diêu Linh vừa chuồn ra đã bị Phó Hằng tóm được, đành quay về phòng.

Diêu Linh lại một lần nữa nằm trên giường, vì mới trèo cửa sổ xong nên cô hơi trần trọc, nhìn sang chiếc giường còn lại.

Diêu Linh mở mắt thao láo, trong đầu tràn ngập hình ảnh của người thiếu niên ít nói ít cười ngày xưa, và người đàn ông trưởng thành ngồi xổm trên mặt đất hôm nay.

Cô nghĩ miên man rồi ngủ lúc nào không biết.

Phó Hằng nằm ở giường bên cạnh thì thao thức mãi không ngủ được, mắt nhìn lên trần nhà chằm chằm.

Không biết qua bao lâu thì nghe thấy tiếng trở mình của người giường bên kia, sau đó người nọ còn thì thào,“Ta là bông hoa ăn thịt người ăn chay, các người đừng sợ, ta không ăn thịt người..... ha

ha ha ha ha.....”Tiếng cười ha ha đặc biệt đáng khinh, nhưng khổ nỗi qua tai người nào đó bị lọc sạch sẽ biến thành dí dỏm đáng yêu.

Phó Hằng không nhịn được đứng dậy, ngồi trước giường cô, sau đó kiềm lòng chẳng dặng xoa đầu cô.

“Loài người thật to gan, dám sờ hoa của ta! Ta muốn ăn người!”

Đêm lạnh như nước, ánh trăng dịu dàng soi vào phòng, Phó Hằng cười khế, “Cô không phải nói cô không ăn thịt người sao?”

Người kia rõ ràng đã ngủ thê mà vẫn đáp lời, “Chúng tớ bị ta ăn đều không phải người.”

Phó Hằng:“.....”

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 7: Thừa Lúc Cô Bị Bệnh

Lúc này, Diêu Linh thì thảo, “Này con người, có thể nói cho ta biết điểm bù ánh sáng là gì không? Nói ra thì ta sẽ bỏ qua, còn nếu không thì ta sẽ ăn thịt hết các ngươi.”

Cô lưu loát tuôn một tràng dài như vậy khiến Phó Hằng đâm hoài nghi có phải cô nhóc này vẫn chưa ngủ không, nhưng quan sát kỹ thì thấy cô đúng là đã ngủ thật, chắc là đang nằm mơ.

Phó Hằng nhìn người dưới trăng, tim mềm nhũn ra, giảng giải cho cô, “Điểm bù ánh sáng là cường độ ánh sáng mà ở đó cường độ quang hợp và cường độ hô hấp bằng nhau.”

Vừa dứt lời thì nhận ra cô đã chìm sâu vào giấc ngủ, không định đáp lời anh nữa.

Phó Hằng bật cười, cô thế mà trong mơ còn muốn học hỏi. Sau đó bất giác nhớ lại ngày xưa, cô từng viết lên sách giáo khoa rằng, “Đầu có thể rơi, máu có thể đổ, chỉ có sách vở của Phó Hằng là không thể bỏ.”

Nụ cười trên môi Phó Hằng chợt vụt tắt, sắc mặt anh hơi tái đi. Vì cô đang bị bệnh nên anh mới có được cơ hội này, nếu đầu óc cô vẫn còn minh mẫn có lẽ cả đời cũng không muốn nhìn thấy anh

đúng không? Lại càng không thể giống như bây giờ, cười với anh, cùng anh nói chuyện phiếm ...

Anh không khỏi cảm thấy mình thật bỉ ổi.

Phó Hằng im lặng một hồi, sau đó dúi chăn cho cô rồi lấy món đồ ban ngày y tá đưa cho anh ra.

Vị y tá mới vào đây làm là trợ lý riêng của anh.

Phó Hằng nhẹ nhàng xoa cổ tay cho cô, trên đó bị bầm một mảng lớn.

Động tác của anh rất nhuần nhuyễn, dù nhiều năm đã trôi qua mà vẫn thuần thục như cũ.

Bôi thuốc cho cô xong anh mới quay về giường của mình, nằm xuống.

Phó Hằng lắng nghe tiếng hít thở của người bên cạnh, cảm thấy thật bình yên.

Ngày hôm sau, Diêu Linh mơ mơ màng màng mở mắt, sau đó nhận ra bạn cùng phòng còn chưa dậy.

Anh ngủ rất ngay ngắn, khuôn mặt vốn tràn đầy tính xâm lược nhưng vì mắt đang nhắm, cộng thêm hàng mi dài nên mềm mại đi không ít.

Diêu Linh chống cằm, ngồi ở mép giường, ngắm nghía anh người yêu cũ.

Năm đó rốt cuộc cô làm sao của được anh vậy? Thật ra giờ nghĩ lại, cô cảm thấy đám nữ sinh hồi xưa ngửa mặt cô cũng đúng.

Uầy, cô phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, sau đó tìm ra lý do khiến anh bị bệnh, rồi mang anh ra khỏi đây. Dù sao cô cũng kiếm ra tiền, đến lúc đó cô sẽ giúp anh chữa bệnh. Cô sẽ cố gắng bôn ba kiếm tiền, anh chỉ việc ngoan ngoãn ở nhà xinh đẹp như hoa, chờ cô về là đủ rồi.

Diêu Linh ở đây lâu như vậy, tất nhiên thấu tỏ, những người được đưa vào đây đều đã bị người nhà bỏ rơi. Nhưng họ vẫn còn lương tâm nên mới tìm tới đây, chi phí ở đây không đắt đỏ, họ không những rảnh nợ mà lòng cũng thanh thản: anh xem tôi đã chi tiền thuê người chăm sóc nó, anh còn muốn thế nào nữa?

Vì thế, khi Phó Hằng tỉnh lại liền bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn anh trông rất gian.

Phó Hằng:“.....”Anh bỗng nhớ hồi họ yêu nhau cũng có lần cô nhìn anh với ánh mắt kiểu đó rồi giây kế tiếp chợt hôn anh một cái, hôn xong liền bỏ chạy.

Vì thế, tại Phó Hằng đỡ lên, mong chờ hành động tiếp theo của cô.

Sau đó anh thấy Diêu Linh nhảy nhót, ngâm nga,“Mặt trời đã lên cao ~ Tôi cười với con người ~ Chim nhỏ hỡi mới sáng sớm, sao cậu lại cười với con người? Vì con người ở đây đẹp nhất ~”

Sau đó đi rửa mặt.

Phó Hằng:“.....”

Khi bữa sáng được đưa đến, Diêu Linh thoáng kinh ngạc. Điềm tâm hôm nay có phải có chút quá tốt không? Trước kia đều là cháo

rau cải, nay lại đổi thành bánh bao, trứng gà, còn có thêm một chén cháo thịt nạc.

Cái này không quan trọng, quan trọng là khi Diêu Linh gấp cái bánh bao đưa lên nhìn thì thấy lớp vỏ bánh mỏng như cánh ve, đến mức cô còn nhìn rõ được cả nhân thịt và nước súp sánh bên trong..... Thoạt trông có vẻ không giống mấy món thông thường, hơn nữa..... chắc cũng không rẻ?

Nhưng mà, là một bông hoa ăn thịt người có văn hóa lại không màng thế sự, cô đâu cần hỏi nhiều làm gì.

Diêu Linh bắt đầu ăn.

Vừa cắn một miếng cô liền thấy cảm động phát khóc. Trời ơi! Hai tháng ở đây, lần đầu tiên cô được ăn đồ ăn ngon như vậy.

Quá hạnh phúc!

Phải kiềm chế! Phải kiềm chế! Mình là một bông hoa ăn thịt người, không thể cư xử như người phàm mắt thịt được, vị y tá này là người mới tới, không giống như những người cũ đã tin chắc mình bị điên, cho nên mình phải bình tĩnh.

Vì thế, dù Diêu Linh đã bị đồ ăn ngon mê hoặc đến mức muốn lăn lộn trên giường nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ như đang nhai súp, chẳng thiết tha gì.

Song người nào đó nhai súp mà cũng nhai hết một cái bánh bao, một trái trứng gà và một chén cháo thịt nạc.

Phó Hằng thở phào nhẹ nhõm, ăn nhiều thế là tốt.

Có điều khi cô cúi đầu ăn thì để lộ xương quai xanh rất bắt mắt. Phó Hằng nhớ khi xưa cô tìm mọi cách để giảm béo chính là vì muốn có xương quai xanh như thế này.

Mai một cô khỏi bệnh thấy bản thân gầy như vậy, còn có xương quai xanh nhất định sẽ rất vui.

Y tá mới tới là một người thanh niên hơi mập mạp, tên là Dư Ôn, trông có vẻ lịch sự nhã nhặn. Khi bọn cô ăn xong, anh ta liền dọn dẹp chén đĩa.

Sau đó dẫn bọn cô ra ngoài phơi nắng.

Diêu Linh ra tới nơi mới phát hiện chỗ bọn cô hay ngồi giờ đã có thêm hai cái ghế nhỏ.

Diêu Linh:“.....”Ai hay dữ ta? Ai vậy?

Mỗi lần cô ngồi xồm đều cảm thấy chân tê dại, nhưng một bông hoa ăn thịt người thì đâu thể tìm người ta đòi ghế chứ?

Dư Ôn nhớ lời ông chủ dặn từ trước, nên cho cô biết,“Ghế này do một yêu tinh làm, chuyên để yêu tinh dùng, sẽ không ảnh hưởng đến việc cấm rễ và hấp thụ dinh dưỡng.”

Vì thế, Diêu Linh gắng gượng kéo người cao to bên cạnh ngồi xuống.

Có cảm giác như... Hoàng hậu đăng quang.

Diêu Linh khua trường bào tưởng tượng lên một cái, thấy quá đã!

Sau khi Diêu Linh ngồi xuống thì tiếp tục quan sát những người khác trong trung tâm.

Hai hôm nay không có chuyện gì xảy ra nên cô cũng không liên lạc với tổ chức.

Chỉ là mấy chuyện lẻ tẻ thì nhiều vô kể.

Mẫu chốt ở đây là, tuy nơi này có đủ các loại bệnh trạng nhưng cũng không có quá nhiều ca đáng lưu ý.

Diêu Linh yên lặng ngồi đó, cô là một người kiên nhẫn, nếu không năm đó cũng không tán được đóa hoa kiều ngạo như vậy.

Đóa hoa kiều ngạogiờ phút này đang ngồi cạnh cô, trong làn gió thổi mát mẻ, cảm thấy cõi lòng thật bình yên.

Mãi đến khi người đàn ông liều mạng hôm qua lại xuất hiện.

Sắc mặt Phó Hằng phút chốc trở nên rất khó coi, vị y tá rất hiểu tính tình ông chủ mình, dù sao cũng đã đi theo anh nhiều năm, yên lặng mà.... Yên lặng mà..... lùi về sau hai bước.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 8: Người Nào Đó Nổi Giận

Diêu Linh đương nhiên cũng thấy có người đang chạy về phía mình, hẳn là thừa lúc y tá không chú ý lén chuồn ra.

“Mai Mai! Anh có tiền rồi! Có tiền rồi! Em đừng rời xa anh!”

Đại khái lần nào cũng mở đầu như vậy, vì sau khi phát bệnh, anh ta luôn quên hết những chuyện xảy ra, tâm trí lại quay về trạng thái ban đầu.

Diêu Linh giờ không dám đùa với lửa, vì Phó Hằng bên cạnh đang nhìn cô chăm chăm.

“Ngô Nguyên, em không cần tiền,” Diêu Linh đứng lên, khinh thường cầm lấy “tiền” trong tay anh ta, sau đó ve vẩy, “Rốt cuộc anh có hiểu không? Em bỏ anh đi không phải vì tiền!”

Trước phải dỗ dành anh ta đã, tình trạng này của anh ta nếu không cho anh ta một câu công bằng thì thừa dịp y tá lơ là chắc chắn anh ta lại trốn ra.

“Vậy thì vì sao? Vì sao em lại rời bỏ anh? Anh có chỗ nào không tốt, em cứ nói với anh, anh có thể thay đổi!”

Y tá của Ngô Nguyên cũng đã đến, muốn đưa anh ta về bên đõ, “Cô ta đã đi rồi, anh kệ đi, đó chỉ là một cô ả ham mê vật chất, không đáng đâu.”

Phó Hằng vốn đang như lang như sói mà theo dõi cuộc hội thoại bỗng đứng lên, siết chặt nắm đấm muốn nhào đến!

Diêu Linh thấy Phó Hằng đột nhiên đứng lên thì đâm hoảng, sau đó vội kéo anh lại, tiếp tục nói với Ngô Nguyên vẫn ngoan cố không thôi, “Em thích một người đàn ông biết dọn dẹp nhà cửa, biết giặt đồ nấu cơm, tiếng Anh phát âm chuẩn như người bản ngữ, học hành giỏi giang, Ngô Nguyên, anh có thể thay đổi không?”

Ngô Nguyên chờ người ra, sau đó thận trọng hỏi, “Nếu anh biến thành người như vậy, em sẽ thích anh sao?”

Phó Hằng tức giận nhìn chằm chằm Diêu Linh, dù biết người đàn ông này bị điên, nhưng mà..... Ở đây có ai không điên, vì sao cô phải xuôi theo anh ta? Nhỡ may anh ta muốn cưới cô thì sao?

Nghĩ đến đây, anh càng thấy tức hơn, đến nỗi mặt đỏ phừng phừng, trông khác hoàn toàn với dáng vẻ thường ngày.

Vị y tá đứng cạnh, dựa vào kinh nghiệm quá khứ thăm tăng mức độ báo động nguy hiểm lên hai nấc.

Đúng lúc đó Diêu Linh nói, “Sẽ.”

Phó Hằng tức đến hồng người, nhìn Diêu Linh, rồi nhìn người đàn ông kia, sau đó nổi điên đá cái ghế một cái.

Sau đó sải bước đi với vẻ vô cùng giận dữ.

Ngô Nguyên bên này vậy còn đông dài chưa xong, Diêu Linh biết Phó Hằng đang giận, vì thế muốn chạy theo dỗ. Nhưng nếu hôm nay không đóng kịch tiếp thì Diêu Linh lại đau đầu không biết sau này làm sao để hỏi thăm tin tức. Nhưng chuyện của Phó Hằng cũng quan trọng, cô nhất định phải tìm ra kẻ sách toàn vẹn mới được.

Đối với chuyện Phó Hằng tức giận, Diêu Linh đã quen. Địa vị cô ở đây chẳng khác nào hoàng đế.....

Đại khái cô tiếp xúc với người ở đây nhiều, nên rất nhiều người xem cô như người quan trọng nhất của họ. Cô ngày nào cũng diễn vai con gái đi lạc, bạn gái tham phú phụ bần, ông chủ lòng dạ độc ác, cùng nhiều loại thân phận khác rất tự nhiên.

Cho nên, Diêu Linh đã quen rồi.

Sau khi dỗ dành Ngô Nguyên xong, Diêu Linh nhanh chóng đi tìm người, theo kinh nghiệm cô vốn nghĩ phải mất một lúc mới tìm được vì loại người lên cơn như vậy thường muốn trốn đến chỗ không ai tìm được, ai dè mới bước hai bước đã thấy một người đàn ông ngồi xổm dưới tàn cây.

Ôi cái người này trốn xa quá đi, Diêu Linh thấy anh cứng muốn chết.

Cô cầm hai cái ghế qua, cười tủm tỉm nói, “Ngồi lên đây.”

“Không ngồi.” Phó Hằng thở hồng hộc, xoay đầu đi không thèm nhìn Diêu Linh.

Anh siết chặt nắm đấm, trán nổi gân xanh, trông có vẻ tức giận đến cực điểm, anh nhìn chữ viết trên cổ tay, “Nếu thấy tức giận muốn đánh người tức là đang lên cơn, phải mau chóng uống thuốc.”

Dù anh có không phát bệnh thì cũng muốn đánh người!

Diêu Linh nhìn tấm lưng rắn rỏi của anh, nhận ra chàng trai năm ấy đã trưởng thành thật rồi, chẳng qua lúc giận dỗi quay lưng về phía cô trông thật đáng yêu, chẳng khác nào đứa trẻ.

Diêu Linh đặt một cái ghế cạnh chỗ anh, sau đó tự mình ngồi lên cái còn lại, dịu dàng nói, “Có phải anh giận vì thấy tôi đối tốt với anh ta mà không đối tốt với anh đúng không?”

Người bệnh nhiều khi rất giống trẻ con, suy nghĩ rất đơn giản.

“Anh ta là con người, anh là đại thụ, còn tôi là hoa. Tôi chắc chắn đối tốt với anh nhất, đừng giận, đừng giận nữa mà, chúng ta còn phải cùng nhau quang hợp, tôi chưa bao giờ cùng người khác quang hợp đâu đó.” Diêu Linh tiến đến trước mặt anh.

Phó Hằng kéo tay áo xuống để che mấy chữ kia đi. Có lẽ do thuốc mới uống có tác dụng nên lòng anh từ từ..... từ từ bình tĩnh lại.

Lúc Diêu Linh nói còn cầm lấy tay anh, nhẹ nhàng vuốt thẳng mấy ngón tay đang nắm chặt, “Tôi đối tốt với anh nhất trên đời.”

Phó Hằng quay đầu, nhìn cô, nhíu mày, “Có phải cô từng nói câu này với rất nhiều người không?”

“Đâu có.” Diêu Linh nhìn anh, “Tôi chỉ nói với mình anh thôi, tôi thề, nếu tôi mà nói với người khác câu này, tôi sẽ bị.....”

Cô còn chưa nói hết câu thì miệng đã bị bịt lại, “Được rồi, không cần thề.” Nhỡ may xảy ra chuyện không may thì sao.

Diêu Linh bị bàn tay to lớn ầm ập bịt miệng thì mặt nóng lên, tiêu cô rồi, loại độc dược tên Phó Hằng này đã thăng cấp, muốn tái phát rồi.

Tâm tình Phó Hằng tốt đẹp trở lại, giờ mới thấy vừa rồi mình thật ấu trĩ, quá mất mặt.....

Diêu Linh vừa được thả ra, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh cảm thấy người này có chút đáng yêu, anh như thế này dường như..... tràn đầy sức sống.

Người trong trí nhớ của cô, lúc nào cũng lạnh như băng, lãnh đạm lý trí, hiếm khi cười nói.

Diêu Linh không kiềm được xoa đầu anh, “Giờ ngồi lên ghế được chưa?”

Nhìn đôi chân dài miên man của anh chẳng biết đặt đâu, cô thấy hơi đau lòng.

Phó Hằng hơi ngại ngùng ngồi xuống cái ghế bên cạnh, không sao không sao, dù sao giờ cô cũng không hiểu được nhiều chuyện, dù mình có thể nào cô cũng sẽ không thấy kinh ngạc hay thất vọng. Với tình trạng hiện giờ của cô thì anh không cần lo lắng làm gì.

Trợ lý riêng đã theo anh mấy năm, vốn đã nghĩ tốt cách giải quyết hậu quả, nhìn thấy cảnh tượng bình yên như vậy không khỏi há hốc mồm, “.....”

Kết thúc rồi?

Không nổi điên? Không quăng đồ? Chỉ đá cái ghế một cái? Sau đó bị đổ mấy câu đã cho qua?

Ông chủ thể này là..... hỏi quang phản chiếu sao?

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 9: Vị Y Tá Có Tâm Nhất

Diêu Linh cần nhẩn một lúc rồi ngồi đó hưởng thụ gió mát, bất chợt trộm nhìn anh đẹp trai kế bên.

Ngộ ghê, chẳng lẽ cô già rồi?

Lúc học Đại học, có lần nửa đêm phòng ngủ bọn cô nằm tán gẫu với nhau về mẫu bạn trai lý tưởng, cô nói rằng cô không có sức đề kháng với kiểu con trai cấm dục, lạnh lùng, không thích thân thiết với người khác.

Khi ấy bạn cùng phòng cười nhạo cô, nói loại con trai kiểu đó giờ rất hiếm, hơn nữa, nếu đẹp trai thì mới được xem là cấm dục lạnh lùng, còn xấu xí thì chính là tên gàn dở.

Đêm đó, cô không nói cho họ biết, mối tình đầu của cô là hotboy trong trường, có tiếng là đóa hoa kiêu ngạo.

Mà giờ đây, Phó Hằng đã hoàn toàn thay đổi. Anh sẽ tức giận, sẽ nhúu mày, sẽ ngồi xổm dưới đất, sẽ đá ghế, nhưng chẳng hiểu sao cô vẫn thấy anh rất đáng yêu.

Rốt cuộc thì ... anh vẫn đẹp trai như xưa, không đúng, phải nói bây giờ anh là phiên bản cao cấp hơn xưa nhiều.

Nên hóa ra cô chính là một đứa mê trai đẹp đến chết cũng không đổi?

Diêu Linh không e dè gì nhìn anh thêm mấy lần, sau đó đành thừa nhận bản chất của mình.

Phó Hằng bị cô nhìn đến phát ngại, nhưng anh nghĩ đi nghĩ lại thấy dù sao giờ cô cũng không hiểu mấy chuyện này, thậm chí còn chẳng nhớ anh là ai nên cũng vô tư nhìn lại cô.

Vì thế, liền biến thành hai người mắt to trừng mắt nhỏ với nhau.

Diêu Linh bị nhìn chăm chăm thì hơi ngượng ngùng, nhưng mà... nếu bây giờ cô dờ mắt đi thì có vẻ như đang chột dạ ...

Không được lúng túng, nhìn tiếp nào! Dù sao cũng đều là người diên! Đừng sờ, đừng sợ!

Sau khi tự chỉnh đốn tư tưởng xong xuôi, Diêu Linh lấy can đảm tiếp tục nhìn Phó Hằng, như muốn bù đắp khoảng thời gian hai người yêu nhau cô ngượng ngùng không dám nhìn anh.

Lúc ấy cô thật ngốc nghếch, dù gì cũng là người của mình sao lại không chịu nhìn nhiều một chút?

Vì thế, hai người cứ vậy ngăm tới ngăm lui đối phương mãi đến khi có người lên lại gần.

Người tới mặc đồ bệnh nhân, theo sau là một y tá, cô ngó quanh quất rồi lên nhét một quyển sổ vào tay Diêu Linh, “Đồng chí Hoa Ân Thịch Người, nhất định phải mang vật này ra ngoài! Đây là chứng cứ loài người tàn sát yêu tinh chúng ta! Cô nhất định phải vạch trần bộ mặt tội ác của loài người.”

Loài người Phó Hằng:“.....”Tội ác gì vậy?

Diêu Linh thận trọng nhận lấy,“Tôi nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của đồng chí, nhưng cô phải làm sao bây giờ?”

“Tôi sẽ giúp cô đánh lạc hướng loài người đang đuổi giết chúng ta, đồng chí Hoa Ăn Thịt Người, cô ... nhất định phải bảo trọng, tuyệt đối không thể để đồng bào ta hy sinh vô ích.”Nói tới đây, mắt cô gái trẻ đã đầm lệ.

Diêu Linh cầm tay cô, nước mắt lưng tròng nhìn cô,“Không, đồng chí, cô hãy mang chứng cứ ra ngoài, tôi sẽ đánh lạc hướng loài người.”

Cô gái trẻ lắc đầu,“Cô đi đi! Cô còn trẻ còn tương lai tươi sáng phía trước, người thân của tôi đã bị loài người tàn sát hết, tôi không có dũng khí sống tiếp nữa! Có thể vì Yêu giới cống hiến chút sức mọn của mình thì tôi chết cũng cam lòng!”

Y tá đi cùng kiêm loài người độc ác cầm nín theo thói quen.

Sau đó cô gái trẻ lao đi.

Diêu Linh ngồi xuống, mở quyển sổ ra. Thật ra đây chỉ là cuốn sổ ghi chép của viện trưởng mà cô gái trẻ lấy trộm được, ngày nào cô ấy cũng nghĩ cách để trộm sổ, sau đó nếu hôm nào trộm được sẽ chạy tới đây đưa cho cô.

Ghi chép trong sổ thực ra chỉ là ghi chép của viện trưởng về tình trạng hàng ngày của bệnh nhân ở đây.

Diêu Linh chưa kịp xem thì y tá bên cạnh đã cầm đi mất.

Trong những bệnh nhân tâm thần ở đây thì người khiến Diêu Linh thấy đau lòng nhất là cô gái này.

Cô nghe lén mấy y tá nói chuyện với nhau về hoàn cảnh của cô gái trẻ này. Cô ấy tuy xuất thân nông thôn nhưng thi đậu đại học danh tiếng. Khi đi làm phù dâu cho một người bạn thì bị mười mấy tên bạn chú rể lột sạch cưỡng bức, còn quay phim đăng lên mạng xã hội, cuối cùng mấy tên đó nhiều nhất cũng chỉ bị phán hai năm tù, mà cô ấy thì phát điên. Hai năm đầu, cha mẹ cô nghĩ cách giúp cô chữa bệnh, vất vả mãi mới chuyển biến tốt đẹp, ngờ đâu đám súc sinh kia lại cố ý tìm tới cửa khiến tinh thần cô ấy sụp đổ hoàn toàn, sau đó liền bị đưa tới đây.

Hiện giờ cô ấy mới hai mươi sáu tuổi, lúc vào đây cũng chỉ vừa hai mươi tư.

Vốn dĩ cô ấy sẽ có một cuộc sống bình thường như bao người khác, cố gắng kiếm tiền, tan tằm đi mua sắm, đi dạo phố, sau đó về nhà yêu đương, nhưng giờ lại phải ở đây.

Diêu Linh mỗi lần gặp cô ấy thì lệ rơi đều là thật lòng, cô thật sự muốn khóc.

Diêu Linh nghĩ, loài người độc ác mà cô ấy nói chắc chắn ám chỉ đám súc sinh kia.

Phó Hằng ngồi kế bên thấy dáng vẻ đau buồn của cô bèn đứng lên, dõng ghế đến gần cô, nói với cô, “Đừng sợ, tôi đã bố trí yêu tinh vào đây nằm vùng, lát nữa tôi sẽ bảo anh ta đi lấy trộm chứng cứ, mang ra ngoài, nhất định có thể vạch trần bộ mặt ác độc của loài người!” Dù sao anh là đẹp trai như vậy, đương nhiên loài người độc ác không bao gồm anh.

Giọng anh không nhỏ nên trợ lý Dư Ôn đứng gần đó cũng nghe thấy, nhíu nhíu mày, tên yêu tinh nằm vùng kia không phải là ...

Phó Hằng cho rằng Diêu Linh đau lòng vì cuốn sổ kia đã bị mang đi.

Trong vở kịch này, thân phận của Diêu Linh là yêu tinh hoa ăn thịt người, đây là thân phận cô tự nhận, như vậy có thể nói, cô và cô gái kia giống nhau, đều có chung một mục tiêu.

Phó Hằng tự nỗ lực suy đoán của mình.

Diêu Linh quay đầu lại nhìn dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc của anh, chợt thấy rối rắm, lý do gì khiến anh mắc bệnh?

Khi xưa còn yêu nhau, anh đâu có bệnh gì, tuy không thích nói chuyện nhưng cô chắc chắn anh không có vấn đề gì.

Diêu Linh vẫn thấy khó chịu trong lòng, cô luôn nghĩ đến ngày gặp lại sẽ báo thù anh như thế nào, nhưng khi mở miệng đáp lại Phó Hằng thì lại nói, “Anh thật lợi hại! Có thể bố trí người nằm vùng trong này.”

Phó Hằng thấy cô có hứng thú thì vẫy tay với Dư Ôn.

Dư Ôn chạy đến nói, “Xin hai vị cứ yên tâm, đêm nay tôi sẽ lấy trộm chứng cứ rồi mang ra ngoài, chắc chắn loài người sẽ phải chịu trừng phạt cho sự độc ác của mình.” Anh không độc ác, không nằm trong phạm vi bị trừng phạt.

Diêu Linh: “....” Chào anh, vị y tá có tâm nhất trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần này.

Phản ứng không tồi, kỹ năng diễn xuất không tồi, lại phối hợp rất ăn ý với cô, về sau có thể cùng nhau đóng kịch cũng nên.

Sau đó, cô thật không ngờ vị y tá có tâm huyết này thế mà lên trộm quyển sổ đó mang tới cho bọn cô thật, sau đó nói với bọn cô, “Xin hai vị yên tâm, tôi không bị loài người phát hiện, bây giờ tôi sẽ mang chứng cứ ra ngoài!”

Diêu Linh: “.....” Nhất thời cô có chút nghi ngờ người này cũng là bệnh nhân ở đây.

Phó Hằng: “.....” Lần này chắc Linh Linh có thể yên tâm rồi.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 10: Hóa Ra Là Thế

Khi y tá rời đi, Diêu Linh vẫn lâm vào trạng thái hoài nghi vị y tá này có phải là bệnh nhân ở đây không.

Phó Hằng ngồi bên cạnh thấy mặt cô có vẻ là lạ thì bình tĩnh trấn an cô: “Đừng lo, anh ta là đặc công nhiều năm, chắc chắn có thể mang tin tình báo ra ngoài.”

Diêu Linh: “..... Tôi biết. Tôi chỉ hơi lo anh ta sẽ bị loài người bắt được.” Diêu Linh đương nhiên phải hòa theo, nếu giờ cô mà nói cô nghi ngờ y tá cũng bị điên thì chắc sẽ kích thích Phó Hằng nhỉ?

Ngày hôm sau, y tá vụng trộm tới, nói với cô, “Tin tức tôi đã chuyển ra ngoài, có lẽ sẽ sớm có phản hồi.”

Diêu Linh: “.....” Nếu đối phương quả thực không có bệnh thì với nhiệt huyết cỡ này, đúng là cho cô mở mang tầm mắt đâu mới là diễn xuất chân chính.

Mấy vở kịch nhỏ của cô đều mau chóng kết thúc, đâu có vở nào tiếp diễn lợi hại cỡ này.

Đáng học! Đáng học!

Chẳng bao lâu sau, cô lại bị dẫn đến văn phòng viện trưởng.

Vẫn như lệ cũ, chủ yếu quan sát xem cô có chuyển biến tốt đẹp không.

Diêu Linh im lặng ngồi xuống, sau đó viện trưởng hỏi cô, “Hôm nay có vui không?”

Diêu Linh ngẩng đầu lên, “Vui.”

“Vì sao lại vui?”

“Bởi vì hôm nay được tưới nước.” Diêu Linh nói, “Hơn nữa ánh nắng cũng rất tốt.”

Viện trưởng bình tĩnh nói, “Ừ, ánh nắng hôm nay đúng là rất tốt, vậy cô ra ngoài quang hợp đi.”

Diêu Linh mau chóng ra ngoài. Lúc đi ra thì bắt gặp người đàn ông trung niên hôm trước đưa Phó Hằng đến đây.

Đây là cha Phó Hằng?

Ông ấy đến đây làm gì? Chẳng lẽ muốn đón Phó Hằng về? Nhưng nếu muốn đón về thì cứ sao lúc trước lại đưa đến?

Cô nghĩ ngợi một lát, cuối cùng ra quyết định, lúc đi đến chỗ rẽ cô cố tránh né y tá, sau đó đi đến phía sau văn phòng viện trưởng, cô biết rất rõ chỗ này.

Nếu đứng ngoài cửa sổ có thể nghe thấy bên trong nói gì.

Tiếc là cô đến quá muộn, chỉ nghe được một câu, “Vậy làm phiền các anh rồi.”

Diêu Linh: “....” Ôi đệt!

Sau đó, liền nghe thấy viện trưởng nói, “Sau khi anh Phó đến đây cảm xúc rất ổn định, chưa bao giờ lên cơn. Mặt khác, chỗ chúng tôi đã có hai bệnh nhân mắc chứng hưng cảm, ông đừng lo, chúng tôi có kinh nghiệm với bệnh này.”

Chứng hưng cảm?

Cô biết bệnh này, hơn nữa biết rất rõ, vì ở đây bọn cô có hai người mắc chứng hưng cảm.

Nhưng mà, họ khác hẳn Phó Hằng.

Hai bệnh nhân kia ngày nào cũng dồi dào sức lực, lôi kéo cô chém gió, ngay cả từng tiếp kiến tổng thống cũng nói ra được, tựa như giây tiếp theo nếu không giữ họ lại thì họ sẽ bay lên cung trăng mất.

Chỉ có một điểm tương đồng là thích bạo lực.

Song Phó Hằng vẫn tốt chán, nếu so với hai người kia thì chuyện anh đá cái ghế chẳng xi nhê gì.

Diêu Linh suy tư, kỳ sau cô sẽ nhờ người mang thuốc đến giúp anh khống chế bệnh tình, bệnh này cũng không quá nghiêm trọng.

Cơ mà..... Phó Hằng mắc gì lại nói anh là đại thụ?

Khoan đã..... Không phải là hùa theo cô đóng kịch chứ? Muốn đối xử tốt một chút với bệnh nhân tâm thần.....

Hay là bị cô tẩy não rồi?

Diêu Linh về đến chỗ Phó Hằng, nhìn anh có chút hoang mang.

Đến tối, giờ này Diêu Linh đáng lẽ đã ngủ nhưng phải gắng gượng, không được ngủ không được ngủ.

Bởi vì người mắc chứng hưng cảm sẽ ngủ rất ít, cô muốn quan sát xem có phải Phó Hằng ngủ rất ít không.

Giường cô kế ngay giường anh.

Cô nằm trên giường không thể động đậy cũng không thể ngủ, cũng không thể nghịch điện thoại, thực tình có chút khổ sở.

Đặc biệt là với một người luôn đi ngủ đúng giờ.

Nhưng Diêu Linh có một cách khiến cô “mất ngủ”, cô vùi đầu trong ổ chăn, hồi tưởng lại những chuyện năm xưa.

Chuyện khác khoải nhất.

Bình thường cô ít khi nhớ đến chuyện cũ, nhưng hôm nay là ngoại lệ.

Lúc ấy chỉ cách ngày thi Đại học mấy tháng, nữ sinh trong trường vì Phó Hằng mà cô lập cô, nhưng khi đó cô cũng chẳng để tâm cho lắm.

Sau đó đột nhiên có một hôm, khi bọn cô đang vui vẻ đi ăn khuya với nhau, Phó Hằng nói với cô, anh muốn xuất ngoại, nên chúng ta chia tay đi.

Anh vốn kiệm lời, đó là câu dài nhất mà anh nói.

Diêu Linh cố nhớ lại về mặt anh lúc nói câu đó.

Phải, tốt rồi, tối nay khỏi nghĩ tới chuyện ngủ, thật nuốt không trôi chuyện này, đến mức muốn lôi người giường bên ra đánh một trận cho hả giận.

Xem đi, người khác xuất ngoại thì về vang mà về, còn anh xuất ngoại thì điên điên dở dở mà về, thật có tiền đồ!

Ở nước ngoài bị khi dễ sao? Bạn gái tốt như vậy mà lại chia tay, đáng đời! Nếu lúc trước mang cô đi, có tệ cỡ nào cũng không đến mức này.

Đúng lúc này, cô cảm thấy chần bị kéo xuống một chút. Khi cô ngủ luôn quen thói mà chôn mình vào chần, như vậy cô mới có cảm giác an toàn.

Diêu Linh hoảng sợ, nhưng vẫn rất chuyên nghiệp an tĩnh nhắm mắt.

Sau đó cô cảm thấy chần chặn ngang cổ mình, lộ đầu ra, hít thở thông thoáng hẳn.

Tiếp đó cô cảm thấy đầu mình bị xoa.

Diêu Linh bị dọa cứng cả người.

Cô nhớ tới câu chuyện một người bị mộng du đi xoa đầu người khác, sau đó nói đùa này còn chưa chín.....

Anh không bị mộng du đấy chứ?

Diêu Linh bất chấp xấu hổ, mở mắt ra, sau đó bắt gặp ánh mắt đối phương.

“Cô trùm chần kín mít như vậy làm sao hô hấp được? Thực vật không hô hấp sẽ chết đấy.”Phó Hằng nghiêm túc nói.

Diêu Linh nhìn anh nghiêm túc như vậy thật không giống như đang lừa người ta.

Hơn nữa, cô nhớ rõ anh không nói dối bao giờ, cho nên Diêu Linh thấy rất kỳ quái, anh thực sự mắc chứng hưng cảm sao?

Diêu Linh ngồi dậy nói,“Đại thụ, anh thật có kinh nghiệm.”

Vừa rồi lúc nhớ lại chuyện cũ còn muốn đánh người, nhưng giờ đối diện với dáng vẻ hiền lành vô hại của đối phương thì cô lại quên bống chuyện đó.

Chẳng qua là..... Diêu Linh khẽ thở dài trong bụng, chắc anh đã hoàn toàn quên cô rồi.

Phó Hằng quay lại giường của mình, uống một viên thuốc, nguy hiểm quá nguy hiểm quá!

Thiếu chút nữa bị phát hiện rồi! May mà thường ngày xem cô ấy diễn kịch nhiều cũng học hỏi được một chút.

Hai điểm quan trọng nhất là, giọng nói phải đủ tha thiết chân thành, ánh mắt phải đủ vô tội.

Ánh mắt và giọng nói của cô anh đều ghi lòng tạc dạ, nên chẳng khó gì để rập khuôn làm theo.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 11: Mật Mã Trò Chuyện

Ngày hôm sau, Diêu Linh dậy sớm hơn Phó Hằng nhiều. Cô lén moi tai nghe mini phía dưới giường ra, sau đó đeo lên tai.

Bên kia rất im ắng, nói cách khác đồng nghiệp của cô còn chưa đi làm.

Diêu Linh cũng không ngạc nhiên gì.

Ăn sáng xong hai người cùng nhau ra ngoài đi dạo. Diêu Linh phát hiện, sau khi Phó Hằng tới đây thì cô không bị nhốt trong phòng mỗi ngày nữa.

Trước đây, tuy cô cũng được ra ngoài đi dạo nhưng không giống bây giờ, trừ lúc ăn cơm và đi ngủ phải ở trong phòng thì lúc nào ra ngoài cũng được.

Vừa ngồi xuống ghế, cô liền nghe thấy tiếng động bên kia, “Chị Linh, chị Linh, cuối cùng chị cũng nghe máy.”

Diêu Linh nheo mắt, hưởng thụ gió mát, sau đó khẽ nói với anh trai Phó Hằng đang ngồi cạnh, “Anh có nghe thấy tiếng cỏ đang nói chuyện không? Hình như có cây cỏ nào đó đã thành tinh đang gọi chúng ta đó.”

Nếu không thì sao có thể giải thích với người bên cạnh chuyện cô đột nhiên bắt đầu nói chuyện chứ, đương nhiên phải rào đón trước.

Dù có bị điên thì cô cũng phải tuân theo logic của người điên.

Đồng nghiệp đã quen với chuyện này: “Chị Linh, bên chị gần đây có chuyện gì không? Sao nhiều ngày như vậy chị không nghe máy?”

Phó Hằng nhìn cô híp mắt lại, hơi ngạc nhiên.

Rồi lại thấy cô mở mắt ra, “Tìm thấy em rồi!”

Sau đó cô rời khỏi ghế ngồi xồm xuống gần một gốc cỏ đuôi chó, “Hóa ra em đã thành tinh, chào Cỏ Đuôi Chó, chị là Hoa Ăn Thịt Người, chào mừng em đến với vương quốc yêu tinh.”

Phó Hằng cũng đứng dậy, đến ngồi cạnh cô.

Đồng nghiệp bên kia: “Chị Linh, cạnh chị không còn hoa cỏ nào ra hồn hơn sao?”

Giọng nói Diêu Linh vô cùng dịu dàng, đầy vẻ quan tâm của đàn chị dành cho đàn em, “Đừng khóc đừng khóc, em là cỏ đuôi chó đáng yêu nhất.”

Nói xong còn vuốt ve cọng cỏ mấy cái, “Đừng sợ, yêu tinh trong vương quốc chúng ta sẽ không bắt nạt người mới, cũng không bứt lá của em.”

Đồng nghiệp: “.....” Lần nào chị Linh cũng diễn sâu, nhưng lần này hình như sâu quá đáng rồi.

Đồng nghiệp không biết là trước kia chỉ có một y tá đứng cạnh cô, hơn nữa cũng chỉ đứng cho có. Bây giờ bên người cô có đến ba y tá, còn thêm cả Phó Hằng nữa.

Cô tất nhiên phải khiến mọi chuyện có vẻ tự nhiên một chút.

Phó Hằng nhìn cô dịu dàng như vậy thì tim đau nhói.

Diêu Linh tiếp tục nói, “Lén nói cho em biết, vương quốc yêu tinh này ngoại trừ chúng ta còn có rất nhiều người, những người này mặc quần áo màu trắng, nếu em gặp phải thì mau chóng chạy trốn đừng trêu chọc bọn họ, nếu không họ sẽ bứt lá của em đó, nhưng cũng không làm gì khác. Cho nên em đừng quá sợ hãi.”

Đồng nghiệp nói, “Là mấy hộ lý thô bạo sao?”

“Đúng rồi, em ngoan ghê!”

Đồng nghiệp: “Chị Linh, gần đây có ai chuyển từ bệnh viện tâm thần đến không?”

Diêu Linh sờ cái lá của cỏ đuôi chó, “Đừng sợ đừng sợ, không có yêu tinh xấu, bọn chị đều là yêu tinh tốt.”

“Vậy chị Linh phải chú ý một chút. Ông chủ nhờ người tra xét người phụ trách nhập bệnh thấy có chỗ kỳ lạ, trên tài khoản trung tâm đột nhiên tăng lên một khoản tiền lớn.” Đồng nghiệp nói.

Gió nhẹ thổi qua, Diêu Linh khẽ vuốt lại mái tóc dài. Tóc cô vừa dài lại vừa đen, nhưng cô chưa bao giờ buộc tóc lên, mục đích là để che kín lỗ tai. Tất nhiên lý do cô đưa ra sẽ khác, cô nói đây là lá cây của cô, không thể bị trói lại. Lúc mới đầu, y tá muốn cắt tóc cô nhưng bị cô khóc nháo như sắp chết nên họ đành thôi.

Đây là lần đầu tiên trợ lý Dư Ôn thấy cảnh này, nhưng năng lực tiếp thu của anh rất tốt, anh nhanh chóng tiếp nhận, tiếp nhận rồi thì ngồi xuống cùng ông chủ và cô Diêu cố nghe xem cỏ đuôi chó đang nói cái gì.

Có cảm giác như mấy đứa con nít chơi trò gia đình.

Còn Diêu Linh lại đang nghĩ ngợi chuyện khác, số tiền này hẳn là của nhà Phó Hằng đưa cho trung tâm.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của cô, nhưng cô vẫn nói suy đoán của mình cho đối phương.

“Cỏ Đuôi Chó ngoan, về sau chị sẽ dẫn em đi quang hợp.”

Đồng sự cảm thấy kỳ lạ, “Chị Linh, có phải chị biết nguồn gốc số tiền đó không?”

Diêu Linh cười vô cùng rạng rỡ, “Đúng đúng, chị chính là yêu tinh tốt nhất ở đây.”

Sau đó cô kéo Phó Hằng sang, nói với cỏ đuôi chó, “Đây là đại thụ tốt nhất chỗ chúng ta, mỗi ngày đều cùng chị quang hợp.”

Phó Hằng nói, “Chào Cỏ Đuôi Chó.”

Đồng nghiệp: “Ai vậy chị Linh?”

“Đừng sợ, anh ấy là một yêu tinh rất tốt bụng, em không cần nộp phí bảo hộ lá cây cho anh ấy.” Diêu Linh nói.

Bên kia nhanh chóng hiểu ra, lúc này Diêu Linh sẽ không tùy tiện kéo một bệnh nhân không liên quan đến.

“Ý chị Linh là khoản tiền kia là do bệnh nhân này nộp phí bảo hộ lá cây..... Ặc, nộp viện phí?”

“Em đáng yêu quá đi!”Diêu Linh nói.

Đồng nghiệp:“Em sẽ báo cáo chuyện này cho ông chủ, chị Linh, chị phải chú ý an toàn đó, chị thật sự không cần bọn em đưa người vào hỗ trợ chị sao?”

Diêu Linh ngồi xồm một lúc chân đã tê rần, nhưng mặt vẫn tươi cười như cũ, sờ cọng cỏ đuôi chó,“Được rồi, được rồi, em mau quang hợp đi, chị sẽ đến chỗ kia quang hợp, em phải ngoan ngoãn đó..”

Đồng nghiệp:“.....”Ý là không cần.

Khi Phó Hằng đứng lên thì nhận ra Diêu Linh vẫn không nhúc nhích gì.

“Không phải cô bảo chúng ta qua bên kia quang hợp sao?”

“Rễ của tôi hình như bị tê rồi.... không đứng lên nổi.”Diêu Linh ngẩng đầu, nhìn về phía Phó Hằng.

Nhìn từ góc độ của Phó Hằng thì trông đối phương mới tội nghiệp làm sao.

Phó Hằng nhớ lại ngày xưa..... Cô cũng giống vậy, khi ngồi xồm ở sân thể dục cô liền giả bộ bị tê chân, muốn anh bế cô lên. Lúc ấy, cô cũng nhìn anh như bây giờ.

Phó Hằng nghiêm túc ngồi xuống, sau đó bế cô lên.

Khi Diêu Linh bị bế lên, cả người tê rần chứ không phải chỉ mỗi chân bị tê nữa. Cô vốn chỉ muốn Phó Hằng kéo cô lên rồi dìu cô đi một chút.

Không ngờ cô lại bị Phó Hằng bế như bế em bé, nhẹ nhàng đặt lên ghế.

Lúc buông tay, Phó Hằng hơi không đành lòng.

Còn Diêu Linh cũng tâm tư rồi bời

Xong rồi xong rồi.... Nếu cứ thế này thì có khi cô sẽ nhân lúc cháy nhà mà hôi của, thừa dịp đối phương đang không tỉnh táo mà..... Khụ khụ khụ, cô không có vô liêm sỉ đến mức đó.

Diêu Linh nhìn thoáng qua người bên cạnh. Đúng, làm người nhất định phải lương thiện. Lương thiện.

Mau nghĩ đến chuyện khác đi!

Đợi đã, về sau nếu muốn nói chuyện với đồng nghiệp, có lẽ đều phải dùng cách này.

Trước kia thế mà tốt chán, nhiều khi còn trốn trong phòng nói chuyện được. Tuy có một khoảng thời gian cô ở chung phòng với người khác nhưng đối phương cũng bị bệnh, nên cô có ngồi xỏm một góc lắm lắm một mình cũng không bị hoài nghi nhiều. Nhưng bây giờ.... Tuy Phó Hằng cũng là bệnh nhân, nhưng nếu anh mắc chứng hưng cảm thật thì đến lúc lên cơn anh nói ra hết mấy chuyện của cô thì sao?

Cho nên, cách an toàn nhất vẫn là dùng loại mật mã trò chuyện như bây giờ.

Diêu Linh lén lút nhìn sang....

Không đúng không đúng, giờ cô là bệnh nhân, đối phương cũng là bệnh nhân, việc gì cô phải sợ chứ?

Đừng sợ! Diêu Linh nhìn chăm chăm Phó Hằng.

Trợ lý Dư Ôn:“.....”Ánh mắt của cô nàng Hoa Ăn Thịt Người là muốn ăn thịt ông chủ sao? Cô ấy phát hiện ông chủ là con người rồi?

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 12: Chiếc Vé Tàu Cũ Của Cô

Vì thế liền biến thành hai người đăm đăm nhìn nhau, Phó Hằng cũng không dời mắt đi, anh rất thích mắt đối mắt với Diêu Linh như vậy, nó khiến anh cảm thấy như trong mắt cô chỉ có mình anh.

Không được xấu hổ! Không được xấu hổ! Có gì phải xấu hổ chứ? Cả hai đều cố mà diễn sâu.

Diêu Linh:“.....”Dù sao bây giờ đầu óc đối phương cũng không bình thường, có lẽ ngoài chứng hưng cảm còn có bệnh khác nữa, cho nên cô phải quan sát kỹ lưỡng.

Phó Hằng:“.....”Dù sao bây giờ đối phương cũng không biết hình tượng của anh đã sụp đổ nên sẽ không nhìn anh với ánh mắt thất vọng, vậy nên anh muốn nhìn cô thật nhiều để bù lại những tháng ngày thiếu vắng.

Cứ thế kéo dài cho đến khi mắt Diêu Linh muốn sung huyết thì cô mới bỏ cuộc, dời mắt đi.

Phó Hằng xoa đầu cô, nói rất vui vẻ,“Cô đáng yêu ghê!”

Diêu Linh bị câu nói bất thành lời này dọa sợ,“???”

Phó Hằng biết cô chỉ nghĩ mình là một yêu tinh Hoa Ân Thệt Người lương thiện, có rất nhiều chuyện không hiểu, nên anh mới dám thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình như vậy.

Diêu Linh không vui chút nào, lúc trước khi hai người quen nhau chẳng bao giờ người này chịu khen cô đáng yêu lấy một lần, giờ vào trại điên lại khen một người điên đáng yêu, chẳng lẽ lúc ấy cô còn chẳng đáng yêu bằng một người điên sao?

Diêu Linh cảm thấy khi mình còn là thiếu nữ rõ ràng vô cùng đáng yêu! Đúng vậy! Vô cùng đáng yêu! Cấm cái!

Phó Hằng xoa đầu cô, lặp lại một lần, như thể muốn trút cạn tâm tư hết lần này đến lần khác, “Cô đẹp thật đấy, lại còn đáng yêu nữa.”

Đây là những lời lúc trước anh muốn nói cho cô nghe. Cô cứ suốt ngày lo nghĩ vẩn vơ, lo hai người sẽ chia tay, lo anh sẽ thích người khác. Thật ra, anh của ngày ấy, cũng đâu có phút giây nào ngừng lo lắng chứ.

Cô luôn nũng nịu hờn trách anh thờ ơ. Đúng vậy, lúc ấy anh thật thờ ơ.

Đột nhiên được khen xinh đẹp đáng yêu, Diêu Linh có chút được yêu mà sợ: “.....”

Đội đã, chứng hưng cảm có một triệu chứng là hay nói lảm nhảm, anh không phải đang lên cơn chứ?

Trợ lý đứng bên: “.....” Ông chủ không phải đang lên cơn chứ?

Có phải anh ấy lại muốn lặp lại lời kịch kinh điển không? Giống như mấy lần phát bệnh trước, vừa uống nước vừa ngồi nói nhảm.

Quý cô Hoa Ăn Thịt Người này liệu có nhớ ông chủ là mối tình đầu của cô ấy không nhỉ? Trông có vẻ như là..... không nhớ rõ.

Anh có nên nhắc nhở ông chủ một chút không? Mất công anh ấy không cẩn thận bại lộ chuyện cũ thì toi.

Lúc trợ lý Dư Ôn đang rối rắm thì Phó Hằng lại im bật.

Diêu Linh chớp chớp mắt, chỉ nói có hai câu như thế thì không tính là lắm nhảm, hơn nữa lại là lời khen ngợi cô.

Nhìn khuôn mặt đối phương, Diêu Linh lại thấy tim đập thình thịch.

Nói trắng ra thì, cô muốn dùng chiếc vé tàu cũ lần nữa leo lên..... con thuyền cứu nạn Noah của Phó Hằng?

Diêu Linh cảm thấy nếu cứ tiếp diễn thế này thì không ổn cho lắm, cô không quá tin tưởng nhân phẩm của mình.

Chẳng may thật sự ra tay với một bệnh nhân, sau này anh ta khỏi bệnh liền lớn chuyện.

Vì thế, Diêu Linh nhanh chóng dời sự chú ý đến nhiệm vụ của mình.

Thật ra thì nơi đây ngoại trừ chuyện y tá không chuyên nghiệp thì cũng không có khuyết điểm gì lớn, viện trưởng thoát trông cũng hòa ái dễ gần, hơn nữa luôn đúng giờ kiểm tra tình trạng phục hồi của họ.

Cô thấy Phó Hằng ngồi trên cái ghế nhỏ nhìn đáng yêu gì đâu, ôi cô hết thuốc chữa thật rồi, sao cô lại thấy một người đàn ông xấp xỉ

một mét chín đáng yêu cơ chứ. Cô nghe nói nếu thấy một người đàn ông đẹp trai là chuyện thường, thấy một người đàn ông lạnh lùng cũng chẳng sao, nhưng nếu bạn thấy một người đàn ông thật đáng yêu dù anh ta chẳng làm gì, chỉ yên lặng ngồi đó thì bạn tiêu đời rồi.

Ôi mẹ ơi! Lại nghĩ đi đâu thế này! Diêu Linh nhanh chóng chỉnh đốn tư duy, tiếp tục nghĩ sang chuyện khác. Tuy nhóm y tá ở đây không chuyên nghiệp, nhưng nếu bị chất vấn thì đối phương có thể đổ lỗi cho bệnh nhân ở đây có độ nguy hiểm nhất định, nên hành động của bọn họ là hợp lý, cũng vì nghĩ cho người khác.

Rất nhanh đã đến giờ ăn trưa, sau khi Phó Hằng tới, chất lượng cuộc sống của Diêu Linh nâng cao thấy rõ. Cô cảm thấy chẳng bao lâu nữa mình sẽ quay lại cân nặng cũ.

Không sao, dù sao lúc trước tính giảm béo, nuôi dưỡng khí chất, lẫn lộn các kiểu cũng chỉ vì không cam tâm.

Ai cũng nói nước ở Anh nhiều đá vôi, dễ gây hói đầu. Lúc trước cô chính là nuôi suy nghĩ, khi gặp lại anh, cô nhất định phải đẹp như thiên tiên, khí chất thanh nhã, sau đó giẫm nát tên hói bụng phệ là anh dưới chân.

Nhưng ai mà ngờ được cuộc sống biến hóa còn khôn lường hơn cả trong tưởng tượng của cô chứ.

Được cái là đầu tóc người này vẫn đen dày như cũ.

Kệ đi, không sao, mập thì cứ mập thôi, phải ăn ngon thì tâm trạng mới vui vẻ được.

Cô vừa ăn trưa xong liền thấy một bệnh nhân đang nhoài người trên cây.

Anh ta nhìn y tá đứng dưới, sau đó la lối, “Các người đừng đến đây, các người đừng đến đây, nếu đến tôi sẽ nhảy xuống!”

Diêu Linh chạy đến, rất vui sướng nói, “Lý Dũng, Lý Dũng! Đốc công đồng ý trả tiền lương rồi! Anh mau xuống đây!”

Người kia kinh ngạc hỏi, “Thật sao?”

Diêu Linh gật gật đầu, “Đương nhiên là thật, anh mau xuống đi, lương của anh tôi nhận giúp anh rồi.”

Diêu Linh quơ quơ tay trái lên, tựa như đang cầm tiền thật.

Người đàn ông nhanh chóng trèo xuống, nhận tiền trong tay Diêu Linh, “Người anh em, tôi đến bệnh viện đây, con gái tôi đang chờ khoản tiền cứu mạng này.”

Diêu Linh gật đầu, “Được, anh mau đi đi.”

Sau đó đối phương được y tá đưa đi.

Người đàn ông trung niên này là một công nhân xây dựng, vốn bất chấp khổ sở kiếm tiền chữa bệnh cho con gái, ai ngờ lao lực hơn nửa năm thì đốc công chạy mất, tiền không có, con gái cũng mất.

Diêu Linh thở dài một hơi, ở đâu trên đời có nhiều bi kịch nhất thì cô không biết, cô chỉ biết rằng ở chốn này thì chỗ nào cũng có bi kịch nghe nhói lòng người.

Diêu Linh lại quay về chỗ ngồi dưới tán cây, cô phải cẩn thận mọi hành động, nhất là trong thời gian này.

Thật ra Nhà nước không cho phép loại trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần như thế này tồn tại, song nhiều bệnh nhân tâm thần như vậy làm sao bệnh viện quản lý hết được, hơn nữa chi phí chữa trị ở bệnh viện rất cao, đâu phải ai cũng đáp ứng được.

Mà để ở nhà thì.....

Như bệnh nhân vừa rồi chẳng hạn, vô số lần chạy đến nhà cao tầng toan nhảy lầu, dọa sợ không biết bao nhiêu người.

Chỗ này đúng là y tá không chuyên nghiệp thật, nhưng thu phí không cao. Rất nhiều người nhà bị bệnh nhân tra tấn đến không chịu nổi nữa đành mang họ vào đây, vậy nên nơi này trở thành chốn dung thân cuối cùng cho người bệnh.

Diêu Linh quay đầu lại, xoa đầu Phó Hằng đang ngồi cạnh mình. Anh ngoan ngoãn như vậy, sao lại bị người nhà đưa đến đây chứ?

Diêu Linh nhớ lúc yêu nhau, cô vô tình biết chuyện mẹ Phó Hằng đã qua đời từ lâu.

Cha Phó Hằng rất giàu có, chẳng lẽ sau đó ông ấy tái giá?

Phó Hằng bị Diêu Linh xoa đầu thấy hơi dị dị nhưng cũng không phản kháng.

Trợ lý vẫn luôn túc trực bên cạnh:“.....”Quý cô Hoa Ăn Thịt Người xoa đầu ông chủ kiểu đó..... trông kiểu gì cũng thấy dị dị, cô ấy thật sự không phát hiện ông chủ là con người chứ?

Phó Hằng thấy tâm trạng cô sa sút, nếu cô là đóa hoa thật thì lúc này nó đang héo rũ.

“Sao thế?”Phó Hằng hỏi.

Diêu Linh thở dài,“Sao loài người lại có nhiều người xấu như vậy?”

“Vì con người có lòng tham.”Phó Hằng trả lời.

Diêu Linh nói tiếp,“Đúng vậy, con người thật tham lam.”

“Tính ra làm yêu tinh như chúng ta thật tốt.”Diêu Linh lại than thở.

Trợ lý Dư Ôn đứng cạnh:“.....”Tốt quá, quý cô Hoa Ăn Thịt Người vẫn chưa phát hiện thân phận con người của ông chủ, anh yên tâm rồi.

Chỉ mong lúc ông chủ phát bệnh phải nhớ uống thuốc, đừng nói ra mấy câu kinh điển. Rốt cuộc anh đâu ở chung với họ cả ngày nên cũng không có cách nào giúp ông chủ được.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 13: Suy Đoán Dọa Người

Tối trước khi đi ngủ, y tá theo lệ đến phát thuốc. Diêu Linh ngoan ngoãn uống xong thì lén lè ra.

Thuốc nào cũng có ba phần độc, nhất là mấy loại thuốc tâm thần như thế này lại càng không thể uống bậy.

Thời gian phải về phòng quá sớm, bên ngoài dù trời tối mịt nhưng thực ra mới hơn tám giờ.

Tuy Diêu Linh không nghiện mạng xã hội, nhưng cô đã ở đây hơn ba tháng không có điện thoại, không có TV, không có máy tính, chẳng khác gì đang sống ở thời nguyên thủy nên cô hơi nhớ chiếc điện thoại của mình.

Nhưng cũng nhờ khoảng thời gian ba tháng này mà Diêu Linh tập được thói quen tám giờ rưỡi đi ngủ.

Ngủ sớm dậy sớm thân thể sẽ khỏe khoắn, đầu óc cũng minh mẫn.

Nhưng người nào đó rõ ràng vẫn chưa tập được thói quen tốt như vậy.

Huống hồ anh vốn luôn ngủ rất ít.

Trước kia anh còn khổ sở hơn nhiều, suốt đêm không ngủ được, lo âu bất an, ở trong phòng bê ly nước đi tới đi lui, thuốc nào cũng không giúp anh ngủ được.

Bây giờ tốt hơn trước nhiều, tối thiểu là khi nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của người bên cạnh, trong lòng anh không còn thấy âu lo nữa.

Phó Hằng đứng lên, sau đó lấy điện thoại giấu dưới gối ra.

Liên thấy tin nhắn của cha anh gửi đến, “Con chắc chắn không muốn mang nó ra nước ngoài điều trị sao? Cha nghe nói có mấy người đã được chữa khỏi hẳn.”

Phó Hằng trả lời, “Cô ấy bảo không thể đào rế lên, nếu không sẽ chết, để con quan sát một thời gian xem có cách nào khác không.”

Phó Hằng cứ trần trọc mãi, sau đó không kiềm được mở hộp thư đến trong điện thoại, bên trong chứa đầy tin nhắn đến.

“Phó Hằng, sau này anh phải sống thật tốt đó. Nhớ tìm một bạn gái xinh đẹp, sau đó cho cô ấy đủ cảm giác an toàn. Đúng thế! Anh không yêu em, nên em mới không thấy an toàn. Bạn gái tiếp theo, nếu anh yêu người ta thì hãy ở bên nhau.”

“Phó Hằng, em không đau lòng, không đau lòng chút nào, vốn dĩ anh không thuộc về em.”

“Anh có muốn ăn bánh rán không? Tí nữa em đến trường mang cho anh một cái nhé? Nếu ba giây nữa anh không nhắn lại chính là muốn ăn.”

“Phó Hằng, có phải em rất mập không?”

.....

Phó Hằng nằm trên giường, lặng lẽ xem tin nhắn cô gửi cho anh khi hai người còn yêu nhau.

Thật ra, mỗi một tin anh đều muốn trả lời cô, muốn nói cho cô anh không phải không yêu cô, anh cũng không thích nữ sinh xinh đẹp gì hết. Trong mắt anh, cô là người đẹp nhất.

Phó Hằng cứ thao thức mãi dưới ánh trăng rọi từ cửa sổ vào, anh thật không ngờ hai người còn có thể gặp lại.

Chỉ là, sau khi cô khỏi bệnh chắc chắn sẽ không còn vui vẻ với anh đâu nhỉ?

Phó Hằng đứng lên, đi tới đi lui trong phòng.

Không biết có phải bị anh ảnh hưởng hay không mà Diêu Linh cũng khẽ trở mình, Phó Hằng thấy Diêu Linh như vậy thì ngừng lại, nằm xuống.

Mỗi ngày Diêu Linh đều ngủ sớm dậy sớm, tinh thần sáng láng. Nếu như ngủ không tốt thì ban ngày sao có thể xử lý nhiều chuyện như vậy được.

Bây giờ không những ngủ sớm dậy sớm mà còn được ăn ngon nữa.

Nhưng sáng nay cô chợt phát hiện Phó Hằng có quầng thâm mắt.

Diêu Linh nhú mày, “Tuy trông vẫn tuấn tú nhưng có quầng thâm mắt thì không còn cao giá như trước nữa.”

Phó Hằng:“.....”

“Đêm qua anh ngủ không ngon à?”Diêu Linh hỏi.

Phó Hằng gật gật đầu, quàng thâm mắt đậm cỡ đó thì giải thích gì cũng vô nghĩa, anh gục đầu xuống nói,“Tôi cũng không biết sao mà lại không ngủ được.”

Diêu Linh nhìn anh thoáng mắt mát gục đầu xuống, dù là cúi đầu thì vẫn cao hơn cô nhiều, nhưng nhìn anh như vậy không hiểu sao lại khiến cô không thể không quan tâm.

Diêu Linh nói ngay,“Về sau nếu anh không ngủ được thì nhớ kêu tôi, tôi sẽ cùng hô hấp với anh.”

Vừa nói, vừa nhón chân lên xoa đầu anh,“Đại Thụ ngoan, hay anh ngủ thêm chút nữa đi? Để tôi hát ru anh ngủ nha ~”

Phó Hằng mặt dày mày dạn mà..... lao đến giường! Nằm xuống!

Đừng hỏi hình tượng bị quăng ở đâu! Dù sao cũng không có ai thấy, quan trọng hơn hết là trong cảm nhận của đóa hoa ăn thịt người này thì anh bây giờ đâu phải là bạn trai lạnh lùng ngày xưa đâu.

Cái tốc độ này.....

Diêu Linh há hốc miệng nhìn anh nằm trên giường, sau đó mắt long lanh ngóng chờ cô.

Diêu Linh cảm thấy anh dễ thương chết mất thôi!

Rõ ràng trước kia cô thích thể loại nam thần lạnh lùng cơ mà, sao bây giờ lại..... Quả nhiên là cái thế giới này chỉ trông mặt mà bắt

hình dong!

Vì thế, Diêu Linh ngồi ở mép giường, ngâm nga thật, khi còn nhỏ cô từng giúp thím ru em họ ngủ.

Cô khe khẽ ngâm nga một khúc nhạc.

Sau đó chợt vuốt tóc anh, thật tốt quá, không bị nguồn nước ở Anh làm bẩn, vẫn rất dày.

Sau khi ngâm nga một đoạn nhạc, cô khẽ hát, “Ngủ đi ngủ đi ~ Đại thụ yêu của tôi ~ Tôi vĩnh viễn bảo vệ anh, ngủ đi ngủ đi, đại thụ yêu của tôi ~ Mọi thứ trên đời, hạnh phúc ước muốn, hết thảy ấm áp, tất cả đều thuộc về anh ~”

Ôi đệt! Thế mà hiệu nghiệm thật, Phó Hằng mới đó mà đã ngủ rồi. Diêu Linh hơi bất ngờ, sao anh ngủ nhanh thế chứ!

Diêu Linh nhìn anh ngủ, chợt thấy lòng bồi hồi. Trước kia cô làm sao nghĩ đến có một ngày hai người còn có thể bình thản ở bên nhau như vậy, không những thế, lại còn một người hát ru cho người kia ngủ.

Người kia này là Phó Hằng, thật là..... Khoan đã..... Diêu Linh sửng sốt.

Có phải cô ở chỗ này tiếp xúc với người điên lâu quá nên cô cũng có bệnh luôn rồi không?

Nụ cười trên mặt Diêu Linh vụt tắt, nói mới thấy thật sự có khả năng này, phải chăng là..... Nơi này vốn dĩ không hề có Phó Hằng, tất cả chỉ là ảo giác của cô, vì cô quá mức nhớ nhung Phó Hằng nên mới tưởng tượng Phó Hằng đang ở cạnh mình.....

Trên thực tế..... Những người khác nhìn cô chẳng khác gì cô nhìn mấy bệnh nhân tâm thần khác.....

Ý nghĩ đó thật khiến người ta rợn tóc gáy.

Điều Linh nuốt nước miếng, cảm thấy so với chuyện Phó Hằng nghe cô hát ru rồi ngoan ngoãn ngủ thì chuyện sau còn giống thật hơn.

Điều Linh từ giường đứng lên, từ từ, cô đột nhiên nhớ ra một chuyện, đó là khi cô và đồng nghiệp nói chuyện thì Phó Hằng cũng có nói chuyện, hơn nữa đồng nghiệp của cô còn nghe thấy.

Điều Linh thở phào nhẹ nhõm, tốt quá tốt quá, đồng nghiệp của cô chắc chắn không phải là giả.

Điều Linh day day huyết Thái Dương, không được, cô phải ngưng tưởng tượng lung tung thôi, nếu cứ thế này thì mình sẽ tự dọa chết mình mất.

Xem nào, giả thiết đầu tiên là cô vào trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần này không phải là giả, đây là chuyện có thật.

Lạy Chúa, Điều Linh hơi hoàn hồn lại, khỏi nghĩ cũng biết chuyện Phó Hằng ngoan ngoãn như đứa bé nằm trên giường nghe cô hát ru bất thường cỡ nào, nếu không thì cô cũng đã nghi ngờ mình bị điên chứ!

Sau khi tâm tình Điều Linh tốt lên thì cô thật muốn véo mặt đối phương một cái cho bõ ghét, sao anh có thể ngủ ngon lành như vậy trong khi cô lại bị anh dọa sợ cơ chứ?

Nhưng cuối cùng cô vẫn không làm thế, đúng là mê trai hết thuốc chữa.

Đến nỗi khi Diêu Linh nhìn khuôn mặt đó liền cảm thấy cuộc sống này thật là làm trò cười không đúng chỗ, sao lại nhắm vào một người đẹp trai đáng yêu như thế này chứ.

Diêu Linh dụi dàng đắp chăn cho anh rồi lại tiếp tục nhìn anh.

Diêu Linh cảm thấy nếu mình phải tự khống chế bản thân thôi, đâu thể che mặt anh lại được, người bình thường ngủ có bao giờ phủ chăn lên mặt đâu.

Nên cô không thể che mặt anh được.

Đúng, mặt đẹp như vậy phải lộ ra ngoài, không thể phủ lên.

Khi y tá đến thì thấy ông chủ của mình vẫn còn đang ngủ chưa dậy.

Diêu Linh len lén đi ra, “Suyt! Anh ấy mãi mới ngủ được, để anh ấy ngủ thêm một lát.”

Dư Ôn gật gật đầu, “Cô muốn ăn sáng bây giờ hay đợi anh ấy tỉnh rồi ăn chung?”

Diêu Linh nghĩ ngợi, “Giờ tôi ăn luôn.” Tiện thể hỏi thăm y tá mới tới này một chút.

Cuối cùng thì cô vẫn thấy nghi ngờ sự tồn tại của Phó Hằng.

Trợ lý Dư Ôn tuy trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng đã cuộn sóng: “.....” Tiêu rồi, có phải quý cô Hoa Ăn Thịt Người

đang hoài nghi thân phận của ông chủ? Mình nhất định phải cố gắng hết sức, không thể để lộ sơ hở.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 14: Xóa Bỏ Lo Lắng

Trước kia Diêu Linh đều ăn sáng trong phòng, nhưng hôm nay thì khác. Vì Phó Hằng đang ngủ nên Dư Ôn dẫn cô ra ngoài ăn.

Vừa đi, Diêu Linh vừa hỏi, “Anh tốt nghiệp trường Đại học nào vậy?”

Để câu hỏi không xem như quá đường đột, cô còn tự khai trước, “Lúc trước khi trà trộn vào loài người, tôi học Đại học B. Còn anh?”

“Khi nhỏ nhà nghèo, tôi không học Đại học....” Trợ lý Dư Ôn nói.

Diêu Linh cảm thấy hơi ngại, “Xin lỗi....”

Trợ lý Dư Ôn nghĩ bụng: “..... Tốt quá, tốt quá, xem ra câu đầu tiên qua cửa rồi.”

Diêu Linh tiếp tục nói, “Phải rồi, tôi vẫn luôn tính nói cho anh, nếu anh muốn nằm vùng trong thế giới loài người thì không được cùng bọn tôi dỗ mấy người bệnh đó, nếu không anh sẽ bị phát hiện.”

Trợ lý Dư Ôn: “.....” Bởi vì Diêu Linh của quá gắt, anh hoàn toàn không biết nên nói gì.

Ông chủ không hổ danh là ông chủ, lâu như vậy mà vẫn có thể đối đáp tự nhiên với quý cô Hoa Ân Thị Người.

Trợ lý Dư Ôn nghĩ ngợi rồi gật đầu nói, “Cô không nói thì tôi cũng quên mất, sau này tôi sẽ chú ý. Các cô quả là yêu tinh lợi hại học nhiều hiểu rộng, sao tôi lại không nghĩ tới chuyện như thế chứ!”

Diêu Linh: “.....” Sao cô được khen mà lại thấy sai sai?

Bỏ qua chuyện nhỏ nhặt này, cô nhanh chóng vào chuyện chính, “Đúng rồi, anh quen biết Đại Thụ lâu chưa?”

Cô hỏi như vậy, chủ yếu là vì Phó Hằng từng nói anh ta là điệp viên nằm vùng. Hơn nữa thanh niên này cũng rất phối hợp, nên cô mới muốn hỏi thử để xác định Phó Hằng có tồn tại thật không hay do cô tưởng tượng ra vì cô bị tâm thần phân liệt.

Trong đầu trợ lý Dư Ôn chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là có phải cô đã biết được gì rồi không? Nếu không sao lại hỏi chuyện này?

Nhưng anh vẫn cố gắng mỉm cười trả lời, “Tôi vào đây mới quen anh ấy, anh ấy hơi giống em trai tôi.” Không hề giống, không hề giống, thời đại này ai trả lương thì người đó là cha mẹ, là bậc bề trên.

Diêu Linh lại hỏi thêm, “Anh thấy anh ấy trông thế nào?”

Chắc không phải cô nhìn ai đó thành mối tình đầu của mình chứ?

“Cũng được.” Trợ lý Dư Ôn nói.

Diêu Linh quay đầu nhìn anh hỏi, “Cũng được thôi sao?” Rõ ràng là đẹp trai lồng lộng nha!

Trợ lý Dư Ôn thấy hơi kỳ lạ, nhưng vẫn hòa theo cô, bổ sung thêm, “Không phải cũng được mà là vô cùng đẹp trai! Đời này tôi đã gặp rất nhiều người nhưng chưa thấy ai đẹp trai như vậy.”

Khoan đã, vòng vo nửa ngày trời không phải quý cô Hoa Ăn Thịt Người chỉ muốn anh khen ông chủ đẹp trai đó chứ? Đây là thói quen quái gì vậy? Dọa anh sợ muốn chết!

Diêu Linh vừa lòng, tốt quá, bọn họ cùng nhìn thấy một người. Thế giới này có thật. Mỗi tình đầu của cô, đúng là xuất ngoại một chuyến, trở về không những biến thành bệnh nhân tâm thần mà còn giống hệt đứa con nít dễ thương.

Đúng, giả thiết này cũng không khó tiếp thu cho lắm.

Rốt cuộc người ta vẫn đẹp trai như cũ, chân vẫn dài như cũ, người vẫn cao ráo như cũ, khí chất vẫn tốt như cũ.

Hài lòng với kết luận, Diêu Linh an tâm ăn sáng.

Sáng nay cô đúng là sợ bóng sợ gió một phen, sau này không thể tự mình dọa mình như vậy nữa.

Thêm vài lần nữa chắc cô sẽ hoài nghi cả thế giới này là giả mất.

Ăn sáng xong, Diêu Linh quay về phòng, Phó Hằng vẫn đang ngủ chưa tỉnh lại.

Diêu Linh nhanh chóng lợi dụng cơ hội này, moi tai nghe dưới giường ra, lén lút chuồn ra ngoài, ngồi xỏm ở chỗ bọn cô hay ngồi

quang hợp.

Nếu cô ngồi đó lắm lắm một mình thì người khác chỉ nghĩ cô lên cơn giống hôm qua.

Diêu Linh nói với đồng nghiệp đầu dây bên kia, “Chị nhờ bọn em giúp chị một việc, em tìm hiểu giúp chị chuyện nhà họ Phó với.”

Đồng nghiệp bên kia, “Ý chị Linh là nhà họ Phó đó?”

“Nhà họ Phó đình đám trên mạng đó.” Diêu Linh nói, “Giúp chị tìm hiểu chuyện nhà họ nha.”

“Được.” Đồng nghiệp nghĩ chuyện này có liên quan đến nhiệm vụ, nhanh chóng đáp.

Diêu Linh giải thích, “Phải rồi, chuyện này không liên quan đến nhiệm vụ, là chuyện riêng của chị thôi, em đừng nói với ông chủ, mất công anh ta lại cần nhần chị.”

“Chị Linh, chuyện riêng gì không thể nói cho ông chủ biết chứ? Anh ấy thích chị như vậy làm sao dám cần nhần chị, chắc chắn anh ấy sẽ giúp chị tìm hiểu rõ ràng.”

“Đừng nói bậy, chị với anh ta làm gì có quan hệ gì, chị không có ý định yêu đồng nghiệp đâu.” Diêu Linh đầu đầu nói.

“Được rồi.” Bên kia thấy nếu cứ dây dưa chuyện này thì chị Linh sẽ nổi nóng nên biết điều ngậm miệng.

Diêu Linh ngẩng đầu, liền thấy một người phụ nữ trung niên đang chạy đến, nhanh chóng nói, “Liên lạc với em sau.”

Người phụ nữ trung niên lúc này đã chạy đến bên cạnh cô, lòng đau như cắt mà la lên, “Bé, đừng chạy lung tung.”

Diêu Linh ôm lấy bà, “Mẹ, con không chạy lung tung, con đang đứng đây chờ mẹ mà. Mẹ xem này con đâu có đi đâu đâu, vừa rồi có kẻ dụ con đi theo hấn ta nhưng con không đi, vẫn luôn đứng đây đợi mẹ.”

Người phụ nữ trung niên ôm cô, “Bé ngoan, bé ngoan.”

Diêu Linh thở phào nhẹ nhõm.

Phó Hằng giờ cũng đã ra đến nơi, trên người vẫn còn mặc áo ngủ đã vội chạy ra.

Dáng vẻ đó như thể nói “Cô đi đâu vậy, tôi tỉnh ngủ không tìm thấy cô đâu, mau lại đây cho ông, để ông đây ôm một cái!”

Diêu Linh: “.....” Cả đời này thời khắc huy hoàng nhất, được mọi người chào đón nhất của cô, chính là ở chỗ này.

Đúng là không biết nói gì mới tốt, thôi bỏ đi, trước tiên phải xử lý chuyện này đã.

Diêu Linh nhanh chóng buông người phụ nữ trung niên ra, “Mẹ, con muốn giới thiệu với mẹ một người.”

Vừa nói vừa tiện tay kéo Phó Hằng sang.

Người phụ nữ trung niên nhìn Phó Hằng nói, “Bé, con quen bạn trai? Con còn nhỏ không thể yêu đương sớm như vậy.”

Phó Hằng nghĩ bụng, anh chính là bạn trai cô khi cô mới mười sáu tuổi đó.

Phó Hằng nói, “Dì à, dì quên rồi sao? Bọn con năm nay đã hơn hai mươi rồi. Dì cứ yên tâm, con sẽ đối xử tốt với con gái dì.”

Diêu Linh: “.....” Cô đang tính nói đây là anh trai mới tìm thấy, ai ngờ người này lại nhập diễn nhanh như vậy.

Diêu Linh cong cong môi, cảm thấy đáng vẻ nghiêm túc nói láo của anh thật đáng yêu.

Tiêu rồi, sao mình nhìn đối phương kiểu gì cũng thấy đáng yêu là sao?

Cô quả thật là lại lần nữa bị trúng độc “Phó Hằng” rồi.

Bên này, Phó Hằng đợi đến lúc dì về nhà dọn dẹp chuẩn bị gả con gái, sau đó mới nói với Diêu Linh, “Cô không giận chứ?”

Diêu Linh lắc đầu, “Không. Tôi biết anh cũng học theo tôi, anh diễn rất đạt.”

Phó Hằng nắm chặt tay thành nắm đấm, muốn nói cho cô biết không phải anh đang diễn kịch, anh thật sự muốn cùng cô yêu đương, cùng cô kết hôn.

Song Phó Hằng đã bị Diêu Linh kéo về phòng, “Được rồi được rồi, mau về thay quần áo, sao anh lại mặc đồ ngủ đi ra đây chứ!”

Sau đó Diêu Linh đột nhiên cảm thấy mấy lời này nghe giống con người quá, liền bổ sung một câu, “Quần áo này loài người gọi là đồ ngủ, không thể mặc ra ngoài.”

Phó Hằng nén cười, nhìn cô đầy cưng chiều, sau đó nói, “Ừ.”

Sau khi hai người trở về, Phó Hằng đi rửa mặt, thay quần áo.

Diêu Linh vào phòng thì đem tai nghe giấu dưới giường.

Lúc này, y tá đã quay lại.

Mang bữa sáng đến cho Phó Hằng.

Diêu Linh cảm thấy y tá này đúng là không giống mấy y tá khác.

Không phải ảo giác của cô.

Tiếp đó, sau khi Phó Hằng đi ra thì bắt đầu ăn sáng, còn Diêu Linh ngồi cạnh nhìn anh ăn.

“Cô không ăn à?” Phó Hằng hỏi.

Diêu Linh đã ăn sáng rồi: “.....”

“Được, chúng ta cùng ăn.” Diêu Linh lại ăn thêm lần nữa.

Não cô ngày nào cũng làm việc nhiều, đương nhiên phải ăn nhiều một chút, vậy mới tốt.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 15: Phó Hằng Bị Oan

Phần lớn thời gian, Phó Hằng thoát trông rất giống người bình thường, nếu không phải cô biết dáng vẻ lúc bình thường của anh thế nào thì ngay cả cô chắc cũng hoài nghi.

Vì đồng nghiệp nhắc cô chú ý chuyện có bệnh nhân nào xuất viện không, nên Diêu Linh nghĩ ngợi một lát rồi tìm chỗ mới để quang hợp.

Cô chuyển chỗ quang hợp đến gần cổng chính, như vậy nếu có ai xuất viện thì cô sẽ biết ngay.

Phó Hằng thấy cô chuyển sang đây thì cũng đi theo, mang theo cái ghế nhỏ, chuyển từ tán cây sang cổng chính.

Vì thế biến thành hai người ngồi trên ghế cạnh cổng chính.

Diêu Linh chống khuỷu tay lên đầu gối, sau đó dùng hai bàn tay đỡ cằm, tựa như lá cây đang nâng nụ hoa, im lặng chờ đợi. Cô tất nhiên hiểu đạo lý dục tốc bất đạt.

Phó Hằng ngồi cạnh nhìn cô.

Chẳng bao lâu sau liền có mấy bệnh nhân khác đến ngồi cạnh cô, song chỉ có hai cái ghế nên mấy người đó chỉ có thể ngồi xổm.

Vì thế, mọi người đều yên lặng ngồi đó, cũng không ai bỏ đi.

Lúc xế chiều, Diêu Linh thoáng cân nhắc có lẽ cô nên đảo ngược thời gian làm việc và nghỉ ngơi với nhau, để xem rốt cuộc nơi này có bao nhiêu người bệnh ban đêm sẽ ra ngoài hoạt động, ban ngày cô sẽ ngủ bù sau.

Đến tối, sau khi Phó Hằng thay đồ ngủ thì nhìn cô đầy mong đợi bằng cặp mắt xinh đẹp.

Diêu Linh:“.....”Còn nhìn nữa thì cô muốn bỏ anh vào túi đợi dịp mang ra ngoài mất.

Diêu Linh chịu thua, ngồi ở mép giường anh,“Để tôi hát cho anh nghe, anh mau ngủ đi.”

Sau khi dỗ bạn trai cũ ngủ xong, Diêu Linh thở phào nhẹ nhõm. Song cô không quay về giường của mình mà đeo tai nghe lên, lén leo cửa sổ ra ngoài.

Đầu dây bên kia có tiếng nói,“Diêu Linh, cô online?”

“Ừ.”Diêu Linh được bóng đêm trợ giúp, tiếp tục tiến về phía trước. Sau đó cô đột nhiên nhớ tới bệnh án của Phó Hằng.

Văn phòng viện trưởng có bệnh án của tất cả mọi người, cô sẽ cố nhớ kỹ rồi tìm hiểu sau.

Diêu Linh vòng đến phía sau văn phòng, chỗ hôm trước cô đứng nghe lén cha Phó Hằng nói chuyện với viện trưởng.

Cửa sổ ở đây nếu cô muốn leo vào cũng không có vấn đề gì.

Diêu Linh đang tính nhảy vào thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Diêu Linh:“.....”Bên trong không hề có ánh đèn nên cô cứ nghĩ không có ai.

Sau khi đèn sáng lên, má ơi, bên trong đúng là có người. Diêu Linh dán cả người lên vách tường, nghe thấy tiếng mở cửa.

Diêu Linh im lặng nép vào tường, nghe thấy tiếng nói bên trong,“Viện trưởng, bên kia đang thúc giục chúng ta nhanh lên chút.”

Sau đó nghe thấy tiếng viện trưởng,“Gấp cái gì, trong thời gian này chúng ta phải án binh bất động, từ chối bọn họ đi.”

Diêu Linh cảm thấy vận may của mình không tệ lắm, thế mà lại nghe được nội dung quan trọng như vậy.

“Bên kia” là ám chỉ ai? Án binh bất động, trong thời gian này phải án binh bất động, nghĩa là vốn dĩ muốn làm cái gì? Chuẩn bị làm cái gì?

Diêu Linh chờ họ nói gì đó tiếp, tối thiểu đủ để giải đáp nghi ngờ của cô.

Sau đó cô nghe thấy giọng nói của viện trưởng, vẫn hòa ái dễ gần như trước, y như lúc hỏi thăm tình hình sức khỏe hàng ngày của cô. Ông ta nói,“Đi thương lượng với bọn họ một chút, trước tiên hủy bỏ chuyện của Diêu Linh.”

“Vì sao?”

Diêu Linh cũng muốn hỏi vì sao, cô không chỉ muốn hỏi vì sao mà còn muốn hỏi chữ “hủy bỏ” đó mang hàm ý gì?

“Cậu có biết bệnh nhân mới đến là ai không?”

“Ai vậy?”

“Con trai độc nhất của Phó Sơn Ba. Tuy tôi không biết vì sao anh ta đến đây, nhưng tôi chắc chắn mục đích của anh ta không đơn giản. Bệnh án nói anh ta mắc chứng hưng cảm, nhưng trên thực tế chúng ta đã đổi mấy ngày thuốc mà vẫn không thấy anh ta lên cơn, cho nên mục đích anh ta đến đây chắc chắn không đơn giản, dù sao đi nữa tuyệt đối cũng không phải vì mắc bệnh. Hơn nữa lúc đó chọn phòng, tôi liền phát hiện có khả năng anh ta đã biết được kế hoạch của chúng ta, biết mục tiêu kế tiếp của chúng ta là Diêu Linh. Bọn họ bây giờ rất thân thiết, nên chúng ta tạm thời hủy bỏ kế hoạch.”

Diêu Linh hò hét trong lòng, đợi đã! Các ông nghĩ lại đi mà! Các ông suy nghĩ về cái kế hoạch nhằm vào tôi đi! Nói không chừng tôi có thể cân nhắc chơi cùng mấy ông đó! Từ từ, Diêu Linh đột nhiên nhận ra, hóa ra hiện giờ bọn họ đang hoài nghi Phó Hằng nằm vùng..... Phù, may quá, mình còn chưa bị phát hiện.

Rõ ràng người bên trong không muốn nói gì thêm, rốt cuộc họ tính làm gì cô chứ? Diêu Linh chỉ có thể ngồi xồm chờ tiếp.

Nhưng bọn họ như thể cố tình không đề cập đến chuyện này nữa mà lại bắt đầu bàn luận về những biểu hiện kỳ quái thường ngày của Phó Hằng.

Diêu Linh:“.....”Cái khác không biết, nhưng Phó Hằng chắc chắn không phải đồng nghiệp của cô, nếu anh là đồng nghiệp thì cô không thể nào không biết được.

Phó Hằng quả thực bị bệnh, điểm này cô không hề nghi ngờ, Diêu Linh thở dài một hơi.

Diêu Linh nghĩ đến một chuyện, đó là cô và Phó Hằng phải tách ra, không thể ở chung một phòng nữa, vì tách ra thì mới có thể biết được chuyện gì đó.

Mặc khác, Diêu Linh vừa đi về phòng vừa nghĩ bụng, không thể không nói, cô thật lợi hại, cuối cùng thì người mà bọn họ đang hoài nghi là Phó Hằng chứ không phải cô, đây cũng xem như một lời tán dương dành cho năng lực của cô.

Khi quay về, nhìn Phó Hằng đang ngủ say dưới ánh trăng, Diêu Linh tiến lại gần, nhìn khuôn mặt khiến cô chết mê chết mệt.

Cô đã nghĩ ra một cách.

Cô phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, sao đó mang người này ra ngoài chữa bệnh.

Nhưng cô hơi nghi ngờ đối phương không mắc chứng hưng cảm mà bị bệnh gì đó khác, cụ thể như thế nào thì phải đợi ra ngoài đến bệnh viện tâm thần khám mới biết được.

Chuyện cấp bách nhất của cô lúc này vẫn là tách khỏi Phó Hằng.

Tình trạng bây giờ của Phó Hằng nếu tách khỏi cô thì chắc không sao nhỉ?

Vấn đề là làm sao để tách ra thật tự nhiên, không bị hoài nghi.

Tuy họ không nghi ngờ cô nhưng lại đang nghi ngờ Phó Hằng, nếu hai người tách ra quá đột ngột thì họ sẽ cảm thấy Phó Hằng cố ý làm thế.

Diêu Linh cảm thấy..... Phó Hằng thực sự bị oan, rõ ràng sau khi anh bị bệnh trở nên đáng yêu như vậy mà trong mắt mấy người ở đây lại trở thành ngụy trang.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 16: Đứt Rễ

Tách ra một cách tự nhiên, nói thì đơn giản mà làm thì lại khó vô cùng.

Diêu Linh dùng cả đêm để suy nghĩ chuyện này, lâu rồi mới có một hôm cô ngủ trể như vậy.

Vì thế, ngày hôm sau người có quảng mắt thâm đen là cô.

Lúc y tá đến, thấy Diêu Linh vẫn chưa tỉnh nên đặt bữa sáng xuống.

Trợ lý Dư Ôn trộm nhìn quý cô Hoa Ăn Thịt Người, sau đó phát hiện quý cô Hoa Ăn Thịt Người vốn luôn dậy sớm mà nay vẫn chưa dậy.

Trợ lý Dư Ôn liền ra ngoài.

Phó Hằng ở lại gọi Diêu Linh dậy.

Diêu Linh ừ một tiếng, trở mình, “Tôi buồn ngủ..... không muốn ăn sáng, để tôi ngủ một lát đi.....”

Phó Hằng liền ngồi xuống mép giường của cô chứ không đi ăn sáng.

Lúc Diêu Linh tỉnh dậy liền hoảng sợ. Vì đầu giường cô có một con quái vật khổng lồ khiến cô sợ đến giật cả mình. Khi cô cẩn thận nhìn lại thì hóa ra đó là một người đàn ông cao to đang ngủ ở đầu giường cô, tư thế này trông thật trâu bò.

Anh ngồi trên cái ghế nhỏ, gác đầu lên gối cô ngủ.

Diêu Linh hơi ngạc nhiên, thầm thở dài một hơi, có lẽ chỉ có lúc bị bệnh thì anh mới dễ thương như vậy, không những dễ thương mà còn ngốc nghếch nữa.

Phó Hằng cũng vừa tỉnh lại, ý thức được mình gối đầu lên gối Diêu Linh ngủ thì đứng bật dậy, sau đó không nói câu nào chạy vào đi rửa mặt.

Diêu Linh nhìn chằm chằm dáng vẻ chạy trốn chết trông rất ngốc nghếch của bạn trai cũ.

Đột nhiên, cô cảm thấy trước kia mình thật nông cạn, sao lại thích mấy thanh niên lạnh lùng làm chi không biết..... rõ ràng kiểu tính cách như thế này thích hợp sống chung hơn nhiều, ngày nào anh cũng dễ thương động lòng người khiến tâm trạng cô luôn vui vẻ.

Vì thế lúc Phó Hằng quay lại, chào đón anh chính là ánh mắt nóng bỏng đăm đăm của Diêu Linh.

Phó Hằng yên lặng mà.... chăm chú nhìn lại cô.....

Dù sao đều là bệnh nhân tâm thần, không có gì phải sợ, có lẽ anh bị ám ảnh bởi quá khứ quá nhiều. Thật ra Linh Linh của anh còn chẳng nhớ anh là ai, nên anh không cần mang gánh nặng tâm lý gì.

Mới sáng sớm mà hai người cứ nhìn nhau mãi.....

Thành thật mà nói thì trong tình huống bình thường, dù là tình nhân hay không, thậm chí là hai người cùng giới, nếu một người cứ nhìn chằm chằm người kia thì chắc chắn người bị nhìn sẽ cảm thấy mất tự nhiên, ánh mắt sẽ tránh né.

Nhưng đó là người bình thường, hai người này rõ ràng không thuộc phạm trù đó nên chẳng biết ngại ngùng gì mà cứ liếc mắt đưa tình với nhau mãi.

Diêu Linh còn chăm chú ngắm chân của Phó Hằng. Anh cao xấp xỉ một mét chín, tỉ lệ cơ thể rất chuẩn, chân đã dài miên man lại còn thẳng tắp, lúc tiến đến gần đúng là đẹp muốn chết!

Diêu Linh cao một mét sáu mươi bảy, nhưng cô luôn nói với người khác mình cao một mét bảy, tuy không tính là lùn nhưng nếu so với đối phương thì quả là kém xa.

Phó Hằng:“.....”

Diêu Linh cố gắng khiến ánh mắt mình trông không quá bỉ ổi, tùy tiện bịa ra lý do,“Cây cối bọn anh cao thật đấy, không giống như hoa ăn thịt người bọn tôi.”

Diêu Linh vừa nói vừa chui ra khỏi ổ chần.

Phó Hằng nói,“Hoa bọn cô rất đẹp.”

Diêu Linh sửng người vì nghe câu khen mới lạ này của đối phương.

Phó Hằng đâu có kinh nghiệm khen ai bao giờ, hướng hồ là khen người trong lòng, chỉ biết nói đại,“Trước giờ tôi chưa từng thấy đóa hoa nào đẹp như cô.”

Diêu Linh:“.....”Nghe cứ thấy sai sai.

Được rồi, bông hoa xinh đẹp Diêu Linh đang rầu thúi ruột đây, cô chợt nhận ra Phó Hằng lúc nào cũng leo đẹo theo cô, muốn tách ra thật không dễ chút nào.

Hai người ăn sáng xong thì ra ngoài quang hợp, Diêu Linh ngồi trên cái ghế nhỏ.

Có một y tá đến đưa Phó Hằng đi gặp viện trưởng, bình thường bọn họ cứ cách vài hôm lại gặp viện trưởng một lần.

Lúc Phó Hằng đứng lên, Diêu Linh cũng đứng lên. Phó Hằng bước chân trái lên thì chân phải Diêu Linh cũng theo sát.

Y tá nói,“Diêu Linh, cô ngồi ở đây đợi, tí nữa anh ta sẽ quay lại.”Nói xong liền vươn tay muốn ấn Diêu Linh ngồi xuống.

Phó Hằng nắm lấy cổ tay ông ta, không để ông ta chạm đến Diêu Linh, còn Diêu Linh thì lui về sau nửa bước.....

Sau đó cô lập tức ngồi xuống đất, cau mày,“Đau quá đau quá....”

Y tá vốn chưa chạm vào cô nhưng cô vẫn ăn vạ như đúng rồi.

Diêu Linh ấn vào chân mình,“Đau quá đau quá..... Đại Thụ, anh đừng động đây..... Rể chúng ta hình như quấn phải nhau rồi..... Lúc này làm quang hợp không để ý.....”

Y tá nhìn chân hai người còn chưa chạm vào nhau: “.....”

Lúc này, Dư Ôn cũng đã tới,“Quý cô Hoa Ăn Thịt Người không sao chứ?”

Diêu Linh đau chảy nước mắt, “Đau quá..... Rể tôi sắp đứt rồi.....”

Phó Hằng vô cùng đau lòng, muốn ôm cô vào lòng nhưng anh không dám nhúc nhích, nếu rể họ bị quấn vào nhau thì hể anh động đậy cô sẽ càng đau hơn.

Dư Ôn bước nhanh đến từ từ đỡ người dậy.

Diêu Linh giờ mới thở phào nhẹ nhõm, “Không còn đau nữa.”

Lúc đầu vị y tá kia thấy hơi khó xử, nhưng sau khi chạm phải ánh mắt Phó Hằng liền nuốt nước miếng nói, “VẬY hai người đi cùng nhau đi.”

Phó Hằng lau nước mắt cho Diêu Linh, “Bọn tôi không đi nữa.” Rể đang bị thương còn đi đâu nữa.

Diêu Linh cảm nhận ngón tay của đối phương dịu dàng chạm vào mặt mình, sau đó nghe thấy câu anh nói, “.....” Chơi quá trớn rồi!

Cô vốn muốn đi theo xem viện trưởng có âm mưu gì, nhân tiện đề phòng viện trưởng ra tay với Phó Hằng.

“Anh đi đi.” Diêu Linh níu áo anh, “Nếu không..... chúng ta sẽ không có đồ ăn đâu.”

“Không sao, chúng ta vẫn sẽ có đồ ăn.” Phó Hằng dỗ cô.

Diêu Linh nhú mày, lo lắng cúi đầu.

Phó Hằng thấy cô lo lắng như vậy thì nói, “VẬY thì đi thôi.”

Diêu Linh:“.....”Lúc nghe bạn trai cũ nói câu này, cô muốn nhũn cả chân.

Vì thế, Phó Hằng phối hợp với Diêu Linh bước đi như thể hai người đang chơi trò hai người ba chân, chân trái của Phó Hằng bám lấy chân phải của Diêu Linh, sau đó cùng nhau đi.

Hai y tá đứng cạnh cũng đi theo.

Nhìn bọn cô dùng tốc độ đó đi đến văn phòng viện trưởng.

Trợ lý Dư Ôn:“.....”Ba mươi phút này chắc ông chủ phải dùng sạch kiên nhẫn và dịu dàng trong mười năm mất.

Uầy, nói sai rồi, phải là, sự dịu dàng ông chủ tích góp trong mười năm, hiện giờ đã dâng hiến cả vốn lẫn lời cho quý cô Hoa Ăn Thịt Người rồi.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 17: Đừng Rời Xa Anh

Hai người cứ lú lú rú rú nhau mà đi đến văn phòng viện trưởng.

Viện trưởng nhìn thấy họ đến cùng nhau thì hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng không để tâm chuyện này nữa mà nói “Anh Phó, mời ngồi.”

Phó Hằng kéo Diêu Linh cùng ngồi xuống.

Viện trưởng hỏi, “Đạo này anh Phó thấy tâm trạng thế nào? Có gì không hài lòng với chúng tôi không?”

Viện trưởng nhận thấy người mắc chứng hưng cảm lúc không lên cơn thì cũng giống người bình thường nên ông nói chuyện với Phó Hằng như với người bình thường.

Hơn nữa đối phương có bệnh thật hay không ông cũng chưa biết chắc.

Phó Hằng nhìn ông ta với ánh mắt lạnh băng mà giọng điệu còn lạnh lùng hơn, “Không có.”

Chỉ hai chữ, tuy nói là không có nhưng ánh mắt đó, giọng điệu đó thật là.....

Viện trưởng: “.....”

Diêu Linh: “.....” Cô há hốc miệng, cảm giác như chú chó Husky mình nuôi bảy năm trời đột nhiên biến thành sói vậy.

Sao có thể ngẫu vậy chứ! Lúc anh tức giận lạnh lùng thật quá ngẫu!

Diêu Linh cảm thấy tâm hồn thiếu nữ của mình lại trỗi dậy.

Nói thật thì viện trưởng cũng bị dọa sợ, lắp bắp nói, “Tôi định nói cho anh biết, cha anh để chúng tôi tổ chức chút hoạt động.....”

“Tùy ông.” Phó Hằng đứng lên, lấy ưu thế chiều cao nhìn xuống viện trưởng, “Vị y tá kia, tôi không muốn thấy lần thứ hai.”

Phó Hằng ám chỉ vị y tá đến kêu hai người đi.

Viện trưởng lau mồ hôi, người này rốt cuộc có mắc chứng hưng cảm thật không vậy?

Y tá kia lập tức nổi giận, ông ta không giống mấy y tá khác, ông ta là anh rể của viện trưởng.

“Anh tính.....” Còn chưa nói hết câu thì viện trưởng đã cướp lời, “Được được.”

Dù gì đây cũng không phải là lần đầu tiên, người này bọn họ không đắc tội nổi.

Vấn đề không chỉ là tiền.

Diêu Linh: “.....”

Khi đi ra chỉ có Diêu Linh, Phó Hằng và trợ lý Dư Ôn.

Phó Hằng quay đầu nhìn Diêu Linh, mắt anh lấp lánh như thể người vừa rời ở trong văn phòng viện trưởng không phải là anh. Anh cười rạng rỡ, mắt sáng như sao, “Vừa rồi tôi thể hiện thế nào?”

Diêu Linh bị nụ cười này làm xiêu lòng, cô vẫn luôn nghĩ đàn ông không cười trông mới chững chạc, nhưng mà..... cười rộ lên kiểu này..... Thật muốn mạng người ta!

Diêu Linh vội che mặt anh lại, “Đừng cười với tôi.....” Tôi sợ tôi không kiềm chế được sẽ ra tay với bệnh nhân mất.

Phó Hằng thoáng sửng sốt, dù giờ cô đang.... bị bệnh, cô vẫn không thích tính cách thật của anh sao?

Thấy anh mới đó đã rầu rĩ không thôi, Diêu Linh nhận ra lời nói của cô có vẻ gây hiểu nhầm, nhanh chóng giải thích, “Quá đẹp, tôi sợ người khác thấy được sẽ ghen tỵ.”

“Thật sao?” Phó Hằng nhìn cô.

Diêu Linh gật đầu, “Đương nhiên là thật. Tuy anh là đại thụ nhưng khi cười lên còn đẹp hơn hoa, mấy loài hoa khác chắc chắn sẽ thấy đố kỵ....”

Phó Hằng đầu rảnh mà lo chi mấy loài hoa kia, “Còn cô thì sao?”

Diêu Linh thấy anh nhìn mình chờ mong. Mỗi tình đầu cao to đang nhìn cô đầy mong đợi.

Diêu Linh nói, “Tôi sẽ không ghen tỵ.”

“Về sau tôi chỉ cười cho cô xem thôi.” Phó Hằng dụi dàng nói.

Diêu Linh sửng người.

Những lời này, trước kia Phó Hằng cũng từng nói. Khi ấy nữ sinh trong trường luôn nhắm vào cô, chọc tức cô.

Vốn dĩ cô luôn khiêm tốn, cảm thấy ân ái ở trường dễ khiến người ta đàm tiếu cho nên không bao giờ gần gũi Phó Hằng ở trường học.

Nhưng mấy nữ sinh trong trường trêu chọc cô khiến cô nổi giận, tuy cảm thấy mặt mặt nhưng lại không muốn nói cho Phó Hằng biết. Dù sao Phó Hằng cũng chưa bao giờ thèm để mắt đến mấy nữ sinh kia, cô lo sau khi mình nói ra thì Phó Hằng sẽ biết hóa ra có nhiều nữ sinh xinh đẹp thích anh như vậy.

Tuy cô không nói cho Phó Hằng biết nhưng hôm sau đi học, cô lại chủ động nắm tay Phó Hằng. Lúc ấy Phó Hằng cũng không từ chối, mà tay trong tay cùng cô vào lớp.....

Song bọn cô vì yêu sớm mà bị mời đến văn phòng thầy chủ nhiệm, được cái thầy chủ nhiệm cũng không gây khó dễ gì.

Sau khi ra khỏi đó, cô thấy khó chịu trong lòng nên chạy quanh sân thể dục hết vòng này đến vòng khác.

Phó Hằng cùng chạy với cô, khi cô kiệt sức ngã xuống sân cỏ thì Phó Hằng lau mồ hôi cho cô, sau đó nói câu này, một câu chẳng đầu chẳng đuôi. Khi đó cô hoàn toàn không hiểu ý anh.

Nhưng giờ phút này cô chợt ngộ ra, như thể vừa quay lại thời niên thiếu.

Cô dốc hết sức để yêu một người, cuối cùng vẫn không tránh khỏi ngày ngày lo được lo mất.

Diêu Linh thầm thở dài, ai bảo cô lại phải lòng một người không tầm thường chứ!

Chỉ là, trong lòng anh, cô là gì?

Buổi tối, Diêu Linh nằm trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được, nhớ đến những chuyện ngày trước.

Thật ra nếu người ta có thể sống lại một lần nữa như trong tiểu thuyết thì thật tốt biết bao. Nếu cô được trở về quá khứ, cô nhất định sẽ hưởng thụ thật tốt mỗi tình say đắm kia, chứ không phải vừa ngọt ngào vừa thon thót lo sợ như vậy.

Diêu Linh ngồi dậy, thấy người bên cạnh vẫn yên tĩnh ngủ như thiên thần.

Diêu Linh nhìn anh, cô còn yêu anh sao? Hay cô chỉ bị ảnh hưởng bởi thời niên thiếu không cam lòng và yêu say đắm?

Diêu Linh ngồi ở mép giường anh, mỗi tình đó ảnh hưởng lớn tới cô đến mức nào đó, cô hiểu rất rõ.

Như chuyện cô không ngừng ảo tưởng hết lần này đến lần khác khi hai người gặp nhau, đối phương sẽ biến thành một người đàn ông trung niên béo phệ chứ không còn là cậu thiếu niên nho nhã nữa để cô có thể quên anh đi.

Thật ra, xét cho cùng cũng chỉ vì không cam lòng.

Ngày ấy, người cô yêu rất cuộc là ai? Phó Hằng? Hay là Phó Hằng mà cô tưởng tượng? Hay kiểu người cô muốn áp đặt lên người Phó Hằng?

Diêu Linh đột nhiên cảm thấy nút thắt trong lòng từ từ được cởi bỏ.

Diêu Linh lại nhìn Phó Hằng, hình như lòng không còn nhói đau nữa.

Lúc trước ở bên nhau, anh chưa bao giờ làm cô tổn thương, thậm chí còn cho cô rất nhiều kỷ ức đẹp.

Vậy có gì chính cô lại cứ bám lấy những chuyện cũ không chịu buông tay?

Đúng vậy, bây giờ ai cũng là bệnh nhân tâm thần, có chuyện gì không thể buông tay chứ? Sao lại không thử làm bạn tốt của nhau?

Diêu Linh tự trấn an bản thân, sau đó yên lặng kéo chần của Phó Hằng lên, che mặt anh lại.

Ngứa tay ghê!

Bỏ đi, cô sợ anh không thở được, lại kéo chần xuống thấp một chút để lộ mũi ra.

Diêu Linh nhìn anh đang nhíu mày, dường như gặp phải ác mộng.

Sau đó liền thấy anh mở mắt ra, ánh mắt đờ đẫn còn chưa tỉnh, sau đó ôm chầm lấy cô, “Đừng giận, đừng giận mà, bệnh của anh sẽ khỏi nhanh thôi, anh sẽ không làm em tổn thương, đừng rời xa anh.....”

Diêu Linh: “!!” Đao của trẫm đâu? Cây đao bốn mươi mét đâu rồi? Thật điên không chịu được!

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 18: Anh Vì Cô Mà Đến

Diêu Linh bị ôm lấy, lúc nghe đối phương nói những lời này cô thấy khó chịu hết cả người, điều này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ sau khi anh đi đã quen bạn gái mới, không chỉ thế cô bạn gái kia còn vì anh bị bệnh mà bỏ rơi anh.

Đây là ánh trăng trong lòng cô đó! Chỉ khi nào tâm trạng tồi tệ cô mới dám lấy hơi ức ra an ủi bản thân một chút, vậy mà lại bị người khác vứt bỏ!

Diêu Linh quá kích động nên không nghĩ đến một khả năng khác, có thể đối phương tỉnh lại do ác mộng, mấy lời nói ra có khi chỉ là nói mớ.

Cô hít sâu một hơi, cố điều chỉnh cảm xúc của mình. Đây là bệnh nhân, tất cả mọi người ở đây đều là bệnh nhân tâm thần, không có gì không buông bỏ được. Bắt tay một cái, vứt bỏ chuyện cũ, làm bạn tốt của nhau.

Diêu Linh bắt đầu tự tẩy não mình.

Không được tức giận, không được tức giận, tức giận không tốt cho thân thể.

Tất cả mọi người đều là thanh niên Phật thế hệ chín mươi, hết thầy tùy duyên, hết thầy tùy duyên.

Chẳng phải chỉ là mối tình đầu đá cô sau đó vì bị bệnh mà lại bị người khác đá sao, không nên tức giận, dù một chút cũng không nên.

Đúng vậy, cô là đóa hoa ăn thịt người theo Phật, không tức giận không tức giận, chuyện này đâu có gì ghê gớm chứ.

Không được, không được, không được, sao vẫn tức thế này? Mau lấy gậy Như Ý ra đây cho trẫm! Ngay lập tức! Trẫm phải làm Đấu Chiến Thắng Phật!

Khi lửa giận của Diêu Linh đang bốc ngùn ngụt thì Phó Hằng có vẻ như đã tỉnh táo hơn, anh rời giường, buông cô ra.

Anh vô cùng đẹp trai mà cởi một nút áo ra, dùng giọng điệu lạnh lùng như thể bị tổng giám đốc bá đạo nhập mà nói, “Chuẩn bị một chút đi, tôi muốn đi tìm Linh Linh. Tôi chỉ cần vờ như không bị bệnh thì cô ấy chắc chắn sẽ không phát hiện. Lá gan cô ấy nhỏ như vậy, chắc chắn sống một mình rất chật vật....”

Diêu Linh cảm thấy hai chữ kia như gậy Như Ý, lập tức đề lên trái tim cô. Đúng vậy, tim cô bị cây gậy Như Ý nặng mười ba nghìn năm trăm cân đè nát bấy, nên dù đối phương ngang ngược lắm nhãi bên tai, làm chuyện trái ngược thường ngày thế nào cô cũng không hơi đâu để mắt đến.

Tuy ngày nào cũng diễn bao nhiêu vở kịch nhỏ một cách dễ dàng nhưng khi bị hai chữ ấy tấn công, cô vẫn đòi người ra, sao lại thế? Vì sao lại đột nhiên gọi cô? Là gọi cô sao? Còn tình trạng bây giờ

của anh là sao? Hiện giờ anh có tỉnh táo không? Hay là đang phát bệnh? Hay anh còn có bạn gái khác tên Linh Linh?

Diêu Linh bị ôm chặt vào ngực cũng không tức giận gì, lòng có một vụn câu hỏi vì sao, sau đó nhìn anh buông cô ra, day day huyết Thái Dương, vẻ mặt u buồn nhưng vẫn đẹp trai như cũ, lải nhải tiếp, “Chắc chắn cô ấy sẽ không phát hiện, tôi nói ít đi vài câu, không đúng, khi gặp lại cô ấy tôi sẽ không nói gì. Không nói gì chắc chắn sẽ không lộ ra tôi có bệnh, tôi chỉ nhìn một cái thôi. Nhìn một cái liền quay về, như vậy chắc sẽ không ảnh hưởng đến cô ấy đâu.”

Anh bắt đầu hoảng loạn, cả người đầy lo âu, đi từ đầu này đến đầu kia phòng bệnh, sau đó đột nhiên nói, “Không đúng, không đúng, tôi tìm thấy Linh Linh rồi.”

Sau đó liền kéo Diêu Linh lại, xoa đầu cô, “Linh Linh, sao em lại bị bệnh vậy?” Tư duy nhảy cóc tận đâu đâu.

Diêu Linh vẫn hoang mang không hiểu tình huống bây giờ là như thế nào?

Sau đó Phó Hằng ôm đầu cô dúi vào ngực mình, “Không sao không sao, anh sẽ tìm bác sĩ tốt nhất cho em, em nhất định sẽ khá hơn. Anh rất lợi hại, quen biết rất nhiều bác sĩ nổi tiếng thế giới.”

Cõi lòng quý cô Hoa Ăn Thịt Người bây giờ thật không biết nên dùng từ gì để tả, cô thận trọng hòa theo anh, “Đúng đúng, em sẽ khá hơn, nhất định sẽ khá hơn.”

Giờ khắc này, cô tin anh mắc chứng hưng cảm thật, nhưng lúc bình thường là thế nào?

Suy nghĩ hỗn loạn, nói lải nhải, nói khoa trương.

Cô từng tiếp xúc với người mắc chứng hưng cảm, biết bọn họ không thể khống chế cảm xúc của bản thân, rất nguy hiểm. Nhưng khi bị Phó Hằng ôm vào ngực như vậy thì cô lại không đành lòng để phòng anh.

Cô thậm chí còn cảm thấy anh đang dùng phần linh hồn mềm mại nhất, nội tâm mềm mại nhất để bao bọc cô.

“Linh Linh đừng sợ, bệnh của em không nghiêm trọng, có thể chữa khỏi được.”

Diêu Linh nhẹ giọng nói, “Ừ”, em biết, chắc chắn có thể chữa khỏi.”

Diêu Linh bất giác nhận ra, anh tìm tới đây là vì cô.

Nếu vậy thì có thể giải thích vì sao nhà anh có tiền như vậy lại không đưa anh đến bệnh viện tâm thần mà lại đến cái trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần không đúng tiêu chuẩn như thế này, cũng có thể giải thích vì sao khi ấy anh muốn ở chung phòng với cô. Mọi lý lẽ xem ra đều thuyết phục.

Diêu Linh không biết thường ngày anh giả bộ hay đó cũng là một triệu chứng bệnh, nên không nhớ rõ cô là ai.

Nhưng cô vẫn thấy ngọt ngào như cũ.

Diêu Linh dỗ anh, “Em sẽ nhanh khỏi bệnh, anh đừng buồn nữa, ngoan ngoãn ngủ đi.”

Chắc anh nằm mơ thấy gì đó nên mới đột nhiên phát bệnh như vậy.

Diêu Linh xoa đầu anh, tóc anh hơi cứng, trước kia thấy tóc anh giống hết tính cách anh, nhưng giờ cô lại thấy không phải thế, cả người anh rất ấm áp.

Anh ngoan ngoãn bị cô đẩy lên giường nhưng vẫn muốn ôm lấy cô. Diêu Linh không nhúc nhích, bị anh ôm vào lòng, anh cứ nói một câu, Diêu Linh sẽ đáp một câu.

“Linh Linh, em sẽ khỏi bệnh. Anh quen rất nhiều bác sĩ, rất nhiều rất nhiều.....”

“Đúng vậy, anh thật lợi hại.” Diêu Linh dịu dàng nói, “Chắc chắn có thể chữa khỏi bệnh cho em.”

“Linh Linh, thật ra anh không có bệnh, thật sự không có bệnh. Em đừng ghét bỏ anh, anh sẽ không giống như mẹ anh đâu.” Giọng anh vô cùng uất ức, “Mẹ anh không chịu tiếp nhận điều trị, em xem này, anh chịu tiếp nhận điều trị, ngày nào anh cũng trị liệu rất nghiêm túc để không chế cảm xúc của mình.”

Nói xong, anh buông Diêu Linh ra, vén tay áo lên khoe khoang, “Em xem này, anh luôn nhớ rõ. Anh có ý thức. Anh sẽ không tổn thương em.”

Diêu Linh nhìn trên cánh tay anh có dòng chữ, “Nếu tức giận chứng tỏ đang lên cơn, phải mau chóng uống thuốc.”

Diêu Linh ngẩng đầu lên, mắt anh vẫn sáng như sao. Cô cảm thấy trong nháy mắt như có từng đợt thủy triều đánh vào trái tim cô, nước mắt khẽ rơi.

Cô không dám để anh biết mình đang khóc, vì thế ôm chặt lấy anh, vùi đầu vào ngực anh, nghẹn ngào đáp, “Đúng, anh quả thật rất

lợi hại, có thể tự mình trị bệnh cho mình, thế gian này làm sao có ai đáng yêu như anh chứ!”

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 19: Cảnh Tượng Thật Đẹp

Lúc này, Phó Hằng nói, “Em nhìn đi, tay này cũng có này.”

Sau khi vén tay áo lên, cánh tay kia cũng có dòng chữ, “Nếu rất phần khích nói lắm nhằm là đang lên cơn, phải mau chóng uống thuốc.”

Phó Hằng nhìn dòng chữ, vẻ mặt suy sụp hẳn, hoảng loạn nói, “Bây giờ anh đang..... anh đang nói lắm nhằm, anh có rất nhiều chuyện muốn nói, anh lại lên cơn rồi....”

“Đúng thế, đột nhiên anh nói nhiều như vậy chắc chắn là đang lên cơn, Linh Linh không thích nam sinh nói nhiều..... nói nhiều trông sẽ không lạnh lùng nữa.....”

Nói xong anh liền buông tay Diêu Linh ra, chạy tới gối đầu, tìm thuốc rồi ngoan ngoãn uống ngay.

Diêu Linh thấy cảnh này thì lòng đau nhói như bị kim châm, cô thà lúc gặp lại nhau anh đang trái ôm phải ấp, có người yêu mới, hay biến thành một lão già bụng phệ cũng không muốn thấy anh khó chịu như thế.

Sau khi uống thuốc, Phó Hằng lại ôm lấy cô, nhét cả người cô vào chăn.

Trên người Phó Hằng có mùi hương rất thoải mái, cơ thể anh lại ấm áp. Diêu Linh vùi đầu vào ngực anh, lòng bùi ngùi đến lạ.

“Linh Linh, Linh Linh à..... Hình như anh lại lên cơn rồi..... làm sao bây giờ? Anh lại lên cơn rồi.....”

“Đừng sợ, đừng sợ, em cũng bị bệnh, chúng ta có thể từ từ chữa bệnh cùng nhau.” Diêu Linh đáp lại, cầm lòng không đặt mà òa lên nước mắt.

Cô không hề biết chuyện này.

Cô từng tưởng tượng, sau khi anh ra đi, ở đất nước xa lạ kia anh giàu có, đẹp trai, được hàng tá người đẹp tóc vàng mắt xanh vây quanh, chắc chắn sống không tòi.

Cô chưa từng nghĩ đến ở nơi cô không thấy, anh lại lo lắng như thế, yếu đuối như thế.

Mà sự âu lo và yếu đuối của anh lại vì cô mà ra.

Diêu Linh ôm chặt lấy anh, lòng có ngàn lời muốn nói nhưng lại chẳng mở miệng nói.

“Linh Linh à, bác sĩ nói bệnh của anh cả đời cũng không chữa khỏi được, chỉ có thể trị nhất thời....”

Diêu Linh cũng có chút hiểu biết về bệnh tâm thần, cô biết chứng hưng cảm thế nào.

“Em biết.” Diêu Linh xoa đầu anh, “Đừng sợ, có em ở đây.”

Có lẽ do mới uống thuốc, Phó Hằng mới đó đã say giấc.

Diêu Linh nhìn anh, trần trọc không thôi.

Phó Hằng đẹp theo kiểu mạnh mẽ đầy nam tính, trông đầy vẻ xâm lược, hơn nữa anh lại cao hơn nam sinh cùng tuổi nhiều. Trong một đám con trai còn chưa phát dục, anh như hạc giữa bầy gà. Lúc học Trung học, con gái rất thích kiểu con trai như vậy, cô cũng không ngoại lệ.

Diêu Linh vuốt ve mặt anh, ghen ngào khôn nguôi, anh bắt đầu bị bệnh từ bao giờ?

Rõ ràng khi ấy hai người ở bên nhau lâu như vậy mà cô chẳng biết gì về nỗi khổ của anh.

Diêu Linh tựa sát vào ngực anh, mặc kệ đồ ngủ vương vís, yên lặng nghe tiếng tim anh đập.

Cô từng nghĩ rằng, cô chưa bao giờ bước được vào thế giới của Phó Hằng, giữa hai người luôn có một bức tường ngăn cách. Cô từng cho rằng anh chưa bao giờ thích cô.

Giờ cô mới hiểu được bức tường giữa hai người vốn không tồn tại.

Diêu Linh nghe nhịp tim anh, từ từ đi vào giấc ngủ.

...

Sáng sớm hôm sau, khi Phó Hằng tỉnh lại liền phát hiện trong ngực mình có thêm một người.

Anh nhìn Diêu Linh, hơi thở cô nhẹ nhẹ xuyên qua áo ngủ chạm đến da thịt anh.....

Phó Hằng nghĩ đến cảnh tượng hôm qua.....

Mặt anh tái đi, sao lại như vậy? Anh đã nói hết mọi chuyện?

Phó Hằng nhớ lại phản ứng của Diêu Linh, cô rất phối hợp với anh, không những ôm anh mà còn nói chuyện với anh.

Phó Hằng nhéo tay mình một cái, lúc ấy cô..... chỉ hứa theo diễn kịch với anh như với mấy bệnh nhân tâm thần khác, hay cô đã..... nhận ra anh?

Phó Hằng gạt phắt khả năng thứ hai đi, từ nhỏ đến lớn anh đã bao giờ gặp may thế đâu.

Hơn nữa, anh biết Diêu Linh thật sự bị bệnh, chắc chắn Diêu Linh chỉ xem anh như mấy bệnh nhân khác mà thôi.

Phó Hằng vuốt tóc cô, tốt quá, anh chưa làm tổn thương cô.

Khi Diêu Linh tỉnh lại, ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt tỉnh táo của Phó Hằng.

Diêu Linh ngây người ra, cảm thấy thứ gì đó cản phía dưới.

Diêu Linh không ngốc, lập tức phản ứng, cả người nóng lên, mặt đỏ như gấc, không dám nhìn người kia.

Cô nhảy xuống giường, “Chuyện này..... chuyện này.....”

Diêu Linh lắp bắp nói, “Tôi.... Tôi đi rửa mặt đây.”

Cô chợt nhận ra Phó Hằng giờ đã trưởng thành, thật sự trưởng thành rồi.

Khi bọn cô yêu nhau, hành động thân mật nhất chỉ là hôn môi, cho nên những chuyện như vậy thật lạ lẫm, nhưng..... chuyện này như sét đánh ngang tai vậy, tuy có nhiều chuyện cô chưa trải qua bao giờ nhưng không phải không biết.

Phó Hằng đợi Diêu Linh đi khuất mới dám hít thở bình thường.

Lúc Diêu Linh quay lại, bên ngoài cô làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng lòng lại rối như tơ, phải làm sao đây? Có nên nói cho Phó Hằng biết là cô không bị bệnh không?

Không được, nếu anh biết cô không bị bệnh nhớ anh bỏ đi thì sao?

Diêu Linh nhớ lại chuyện hôm qua, cô dám khẳng định Phó Hằng vô cùng quan tâm cô.

Chưa kể việc lúc Phó Hằng không phát bệnh cho rằng mình là đại thụ, rốt cuộc là cố đóng kịch với cô hay anh quả thật nghĩ như thế?

Cô chợt thấy Phó Hằng ngồi dậy, lặng im không nói câu nào, từng cử chỉ đều tràn ngập vẻ lạnh lùng căm dục.

Diêu Linh:“.....”Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, nói gì đi chứ, không khí giờ muốn đông cứng luôn rồi! Cô loay hoay cố nghĩ cách.

Mà Phó Hằng giờ cũng thiếu não không kém, anh biết Linh Linh của anh đang nhìn anh, nhưng vấn đề là.... Có phải giờ cô đã khai trừ anh khỏi Yêu giới không? Coi anh như một người điên?

Anh có nên nói gì đó không? Nói gì để cứu vãn hình tượng đây?

Tình huống này thật xấu hổ ghê.

Lúc này, chuông cửa chột vang lên.

Trợ lý Dư Ôn mặt tươi như hoa đẩy xe đồ ăn sáng vào, “Thưa quý cô Hoa Ăn Thịt Người và ngài Đại Thụ, đến giờ ăn sáng rồi. Đêm qua hai người ngủ ngon chứ?”

Trợ lý Dư Ôn: “.....” Sao hôm nay hai người này trông khang khác thế nào ấy. Chẳng lẽ ông chủ bị bại lộ thân phận người yêu cũ rồi?

Dù sao thì anh cũng dám chắc đã có chuyện gì đó xảy ra.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 20: Tiết Mục Hô Hấp

Sự xuất hiện của y tá khiến không khí ngại ngùng tan biến.

Diêu Linh ngoan ngoãn ăn sáng, sau đó không kiềm được lên nhìn Phó Hằng thì nhận ra Phó Hằng trông không khác mọi ngày, anh cũng đang ăn sáng điềm nhiên như không.

Diêu Linh:“.....”Chẳng lẽ cô đã đoán sai. Phó Hằng có hai nhân cách, một cái là đại thụ như bây giờ, cái còn lại bị mắc chứng hưng cảm?

Suy cho cùng Diêu Linh cũng không phải bác sĩ thực thụ nên chỉ biết suy đoán lung tung, hơn nữa từ đêm qua đến nay xảy ra nhiều chuyện quá khiến lòng cô thật hoang mang.

Diêu Linh cân nhắc một chút để nghĩ đối sách.

Ngược lại, Phó Hằng cũng âm thầm quan sát biểu hiện của Diêu Linh, kết quả là anh thấy cô không khác gì ngày thường, vẫn dẫn anh đi phơi nắng quang hợp như trước.

Phó Hằng ngồi xuống ghế.

Trợ lý thấy hôm nay ngài Đại Thụ và quý cô Hoa Ăn Thịt Người đúng là có vấn đề.

Trước kia khi hai người này ngồi trên ghế phơi nắng, quý cô Hoa Ăn Thịt Người cứ cách năm phút lại nhìn ngài Đại Thụ một lần.

Ngài Đại Thụ chắc chắn sẽ nhìn lại, không bao giờ né tránh.

Nhưng bây giờ thì ông chủ cứ chăm chăm nhìn cọng cỏ đuôi chó còn quý cô Hoa Ăn Thịt Người lại nhìn mấy bệnh nhân khác.

Đây không phải vấn đề thì là gì?

Trợ lý cân nhắc một chút, anh là chiến sĩ năm vùng nhận hai khoản lương.

Một khoản đủ để mua BMW, khoản còn lại đủ để đổ xăng. Ông chủ trả lương cho anh đâu phải để anh ngồi đây quang hợp, trợ lý bỗng thấy nhiệt huyết làm việc của mình tăng vọt trong chớp mắt.

Vì thế, trợ lý nhìn quanh quất như thể xác định xem có ai nghe lén không, sau đó vụng trộm nói với bọn họ, “Hai người biết tin gì chưa? Mấy con người độc ác kia muốn mở tiệc liên hoan buổi tối, còn có biểu diễn văn nghệ.”

Diêu Linh: “.....” Linh cảm của một diễn viên lại ủa đến, quân ta đã đánh vào doanh trại quân địch?

Với mấy vở kịch như thế này, cô diễn rất chuyên nghiệp.

“Lúc đó chúng ta có cần biểu diễn tiết mục gì không? Anh có nghe phong thanh gì không?” Diêu Linh trộm hỏi, “Con người chưa bao giờ ngừng ý định thôn tính Yêu giới, hành động này tám chín phần là muốn dùng văn hóa tấn công Yêu giới chúng ta”

Phó Hằng:“.....”Linh Linh thành tích học tập không tốt lắm mà sao giờ ăn nói sâu sắc dữ vậy không biết!

Phó Hằng đứng dậy, sau đó chuyển ghế tới ngồi cạnh Diêu Linh.

Như muốn dán lên người Diêu Linh.

Trợ lý bị mấy câu nói khí phách của Diêu Linh làm cho ngu mặt, nhưng dù sao anh cũng không phải người chưa trải đời bao giờ, nhanh trí nói,“Cô đoán đúng rồi, tôi đã cố gắng đấu tranh với họ nhưng loài người vẫn muốn bọn cô biểu diễn một tiết mục.”

Sự thật là cha của ông chủ cảm thấy cứ ngồi một chỗ ở đây chán ngắt ngoài nên muốn bày ra mấy hoạt động giải trí để cho bệnh nhân tâm thần được vui vẻ một chút.

Dù sao phần lớn bệnh nhân ở đây đâu phải lúc nào cũng phát bệnh, họ cũng có lúc bình thường.

Diêu Linh nhớ viện trưởng đã nhắc đến chuyện này, chính là lần viện trưởng tìm Phó Hằng nói chuyện.

Diêu Linh cười lạnh,“Nếu bọn chúng bắt nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa, tôi muốn họ biết thế nào là tham thì thâm.”

Trợ lý âm thầm, âm thầm lùi về sau nửa bước, trước khi đối phương khỏi bệnh mình nhất định không được để lộ thân phận con người.

Quý cô Hoa Ăn Thịt Người thời khắc này quả đúng là Nữ hoàng Hoa Ăn Thịt Người.

Mỗi lần ông chủ lên cơn đều cho rằng cô ở trong nước phải chịu biết bao khổ sở.....

Trợ lý nhớ tới chuyện này, nghĩ đến nguyên nhân khiến quý cô Hoa Ăn Thịt Người phải vào đây thì lòng thấy thật khó chịu.

Tuy hai người tiếp xúc không nhiều nhưng mấy ngày nay đủ để anh biết quý cô Hoa Ăn Thịt Người rất tốt bụng, tên bạn trai khốn nạn làm hại cô ấy bị bệnh chắc chắn không phải người tốt.

Chẳng qua bây giờ ông chủ đang lo lắng cho quý cô Hoa Ăn Thịt Người nên không nhớ tới tên đó, nếu không thì hẳn ta toi mạng từ lâu rồi.

Được y tá gợi ý chủ đề tốt như vậy, Diêu Linh nhìn Phó Hằng hỏi, “Đại Thụ, chúng ta nên diễn tiết mục gì bây giờ?”

Phó Hằng: “.....” Biểu diễn Nhị nhân chuyển? Nhưng anh chỉ biết tên, không biết tiết mục diễn như thế nào.

“Hay diễn cảnh quang hợp đi?” Phó Hằng nói, cái này có vẻ đơn giản.

Đến lúc đó hai người họ chỉ cần mang hai cái ghế lên sân khấu rồi ngồi yên đó một lúc là được.

Nếu có ai nghi ngờ hỏi gì đó thì anh có thể giải thích quá trình quang hợp cho họ nghe, bắt đầu giảng giải làm sao để phản xạ ánh sáng.

Diêu Linh hơi sửng sốt, cảm thấy đề nghị này của Phó Hằng rất đáng yêu, sao anh có thể ra vẻ nghiêm trang mà nói câu đó chứ? Ánh mắt anh nhìn cô khiến cô cảm thấy ý kiến này siêu xuất sắc.

Ý Diêu Linh hỏi là tiểu phẩm, ca hát hay khiêu vũ, nhưng mấy cái đó đúng là không địch nổi ý kiến anh đưa ra

“Được, đến khi ấy chúng ta sẽ biểu diễn tiết mục quang hợp. Bọn họ muốn xâm lược chúng ta bằng văn hóa, chúng ta sẽ phản công, khiến con người học cách quang hợp như chúng ta!” Diêu Linh vung tay lên nói.

Phó Hằng gật đầu, “Đúng thế.”

Vì thế, khi viện trưởng đến thông báo cho mọi người về việc tham gia biểu diễn trong tiệc tối, Diêu Linh và Phó Hằng liền giơ tay muốn đăng ký.

Viện trưởng hờn hờ hỏi, “Hai người muốn đăng ký tiết mục gì?”

“Quang hợp.” Diêu Linh nói, “Chúng tôi sẽ không để bọn ông dùng văn hóa ăn mòn tâm hồn thuần khiết của chúng tôi.”

Vậy nên viện trưởng xấu xa dơ bản: “.....”

Viện trưởng đang không biết nên nói gì, may là có một y tá khác nói, “Lúc đó là buổi tối, buổi tối không có Mặt Trời thì làm sao quang hợp được?”

Rốt cuộc thì sau một thời gian, chẳng những hoa ăn thịt người không bị văn hóa con người tẩy não mà bọn họ lại bị bông hoa kia tẩy não không nhẹ.

“Vậy đổi cái khác.” Phó Hằng đứng cạnh nói.

“Đúng vậy, đổi cái khác đi.” Viện trưởng nói, khi đó vị kia nhà họ Phó sẽ tới xem, nếu hoạt động này triển khai tốt chắc chắn sẽ kiếm

được một khoản đầu tư.

“Đổi thành tiết mục hô hấp, nếu buổi tối không quang hợp được thì đành hô hấp vậy, dù sao cũng không khác nhau mấy.” Phó Hằng nói tiếp.

Diêu Linh cảm thấy đáng vẻ nghiêm túc đưa ra ý kiến của Phó Hằng đáng yêu muốn chết!

Cô quên luôn chuyện xảy ra đêm qua.

Diêu Linh không kiềm được nắm lấy tay Phó Hằng.

Phó Hằng nhìn cô.

Diêu Linh không thấy ngại ngùng gì, hùng hồn nói, “Lá của tôi muốn biết lá của anh hô hấp như thế nào.....”

Là lá của cô muốn chạm vào lá của anh chứ cô có muốn thế đâu!

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 21: Đại Thụ Ra Sức Đóng Kịch

Dù sao cũng là lá cây làm chứ không phải cô, nên Diêu Linh cực kỳ bình thản nắm tay mỗi tình đầu.

Diêu Linh nói xong thì quay đầu nhìn người đứng cạnh, sườn mặt anh vẫn đẹp như xưa, lại còn rất bình tĩnh.

Bình tĩnh đến mức như biến thành cái cây thật luôn, trừ bàn tay trái đang nắm lấy tay cô.

Diêu Linh:“.....”

Lúc này mấy người khác cũng lục tục đăng ký tiết mục.

Vì viện trường tổ ý nếu tiết mục nào đạt giải Nhất sẽ được thưởng năm nghìn tệ nên những bệnh nhân không phát bệnh, đương nhiên muốn giành lấy khoản tiền này cho người nhà của mình.

Dù họ đã bị bỏ rơi nhưng vẫn quan tâm đến người nhà, vì ngoại trừ điều đó họ chẳng còn biết bám víu gì để sống tiếp. Suy cho cùng ai mà chẳng cần hy vọng để sống chứ.

Diêu Linh nghe ông ta nói thế thì muốn biến thành bông hoa ăn thịt người thật luôn, sao ông không nói sớm chứ? Nếu nói sớm thì

cô chắc chắn sẽ vượt bỏ tâm hồn thuần khiết không tì vết để ca hát khiêu vũ, làm gì cũng không ngại.

Giờ thì..... phải diễn cảnh hô hấp.

Diêu Linh nghĩ, lúc đó hai người họ mang hai cái ghế lên sân khấu chẳng làm gì chỉ ngồi đó, phía dưới là một đám bệnh nhân tâm thần.

Nếu muốn được giải Nhất e rằng quá khó.

Bỏ đi, dù sao bây giờ lương cô cũng cao, không nên để tâm đến năm nghìn tệ làm gì, bình tĩnh nào, bình tĩnh nào!

Phó Hằng nhận ra cảm xúc của cô thay đổi, nghĩ ngợi một lát liền hiểu ra.

Khi xưa hai người bên nhau, Linh Linh đã bắt đầu kiếm tiền.

Sắc mặt Phó Hằng thay đổi, lúc anh ra đi có để lại một khoản tiền cho cô.....

Nhưng sau này mới biết số tiền ấy đã bị cô quỵên góp hết.

Lúc ấy chắc chắn cô rất hận anh nên ngay cả tiền của anh cũng không cần.

Phó Hằng nắm chặt lấy bàn tay trong tay mình, thầm thấy bản thân thật bỉ ổi, thừa dịp cô bị bệnh mà giậu đổ bìm leo.

Đợi sau khi cô khỏi bệnh chắc chắn sẽ hận những gì anh đã làm.

Theo lý trí thì anh nên duy trì khoảng cách mà giúp cô chữa bệnh, đợi cô khỏi bệnh sẽ lặng lẽ ra đi.

Tựa như trước kia, thỉnh thoảng quay về lên nhìn cô một lần để biết cô vẫn ổn, dù là gặp thoáng qua hay ngồi gần bàn cô lúc ăn cơm đã đủ lắm rồi.

Nhưng có rất nhiều chuyện con người không thể khống chế được.

Lúc trở về, hai người nắm tay nhau đi.

Diêu Linh đột nhiên nói, “Này, hình như rồi chúng ta lại vướng vào nhau rồi.”

Vì thế, Phó Hằng lại chơi trò hai người ba chân với cô, chân trái của Phó Hằng tựa vào chân phải của cô, sau đó cùng nhau đi.

Dưới ánh trăng, Diêu Linh vừa đi vừa hát, “Đi nào đi nào đi nào, tay nắm lấy tay, chúng ta cùng nhau ra ngoài thành chơi ~ Lại đây, hát cùng nhau nào ~”

Trợ lý Dư Ôn đi theo sau, thế mà lại nghe được ông chủ cũng hát theo, “Đi nào đi nào đi nào.....”

Làm sao bây giờ? Sao thế giới càng ngày càng mông lung vậy?

Bên kia, Diêu Linh xán lại, ôm lấy hông Phó Hằng, “Đại Thụ à, anh hát hay quá!”

Trợ lý: “.....” Quý cô Hoa Ăn Thịt Người à, lúc cô nói câu này có vẻ như ông chủ muốn đem tài sản chia hết cho cô luôn đó.

Diêu Linh tiếp tục nói, “Trước kia tôi có một bạn trai là con người cũng hát hay như anh vậy.”

Diêu Linh cảm nhận cơ thể anh cứng đờ ra dưới vòng tay cô.

Giờ thì Diêu Linh đại thể xác định được Phó Hằng thường ngày đúng là giả bộ làm đại thụ, anh đâu có bị đa nhân cách gì chứ, rõ ràng chỉ mắc chứng hưng cảm thôi. Thường ngày đều là giả vờ.

Thế mới nói sao có thể trùng hợp đến thế chứ, cô là hoa thì anh là cây ngay được.

“Anh ấy không chỉ hát hay mà còn đẹp trai, học giỏi nữa.” Diêu Linh nói, “Đó là con người đáng yêu nhất mà tôi biết.”

Diêu Linh cảm thấy đối phương chắc chắn biết mình đang nhắc đến ai, dù sao thì cô chỉ có mỗi một bạn trai chứ mấy.

Thật ra sau khi cô gầy đi có rất nhiều người muốn theo đuổi cô, nhưng cô chẳng thấy hứng thú với ai. Một phần vì sau chuyện của Phó Hằng cảm xúc của cô đã tro lỳ, phần còn lại là do lúc cô mập thì chẳng ai thèm để mắt đến, nhưng vừa gầy đi đã có người theo đuổi, mấy người đó chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong, nghĩ đến chuyện đó thì thấy chẳng thú vị gì nữa.

Đáng tiếc Phó Hằng không nhận ra Diêu Linh đang cho anh bậc thang để leo xuống, anh lén lấy thuốc ra, sau đó làm bộ ho khan để uống thuốc, dù không ai nhắc thì anh cũng biết mình sắp phát bệnh rồi.

Phó Hằng cảm thấy người bạn trai mà Diêu Linh nhắc đến chắc chắn là tên khốn kiếp khiến đầu óc cô không bình thường như bây giờ.

Anh chỉ là khách qua đường trong những năm tháng Trung học của cô mà thôi, hơn nữa còn là một khách qua đường khiến người

ta chán ghét. Sau khi cô vào Đại học, cô đã trải qua quãng đời sinh viên tuyệt vời, sau đó đi làm cũng rất vui vẻ.

Sáng hôm sau, khi họ vừa ăn sáng xong thì có y tá đến báo, “Thím cô đến thăm cô.”

Diêu Linh hơi ngạc nhiên, gật đầu, sau đó theo y tá đi ra ngoài.

Phó Hằng đột nhiên nói, “Đau quá!”

Quay đầu lại, Diêu Linh thấy anh đang nhíu mày, khuôn mặt tuần tú đầy vẻ đau đớn.

Diêu Linh chạy đến bên anh, lo lắng hỏi, “Sao vậy? Đau ở đâu?”

“Rễ cây đau..... Hình như rễ chúng ta lại quấn vào nhau rồi.....” Phó Hằng nghiêm túc nói.

Diêu Linh: “.....” Cái đồ cún con này, anh thay đổi rồi.

Dám lấy gậy ông đập lưng ông đối phó với cô.

“Vậy đi cùng nhau đi.” Dư Ôn đứng cạnh nhớ rõ mình nhận lương của ai, nhanh nhẩu nói. Anh thẳng thắn nói ra mục đích khiến ông chủ phải liều mạng đóng kịch như thế.

Diêu Linh gật đầu, “Giờ đành phải vậy thôi.” Người đàn ông này biểu diễn hết mình như vậy, ngoài cương chiều ra thì cô cũng hết cách.

Phó Hằng thở phào, anh lúc nào cũng ghét mấy người bên nhà thím Linh Linh. Trước kia Linh Linh đã yếu đuối sẵn rồi, giờ lại còn bị bệnh nữa, nếu bị bắt nạt thì biết làm sao?

Vì thế hai người từ từ đi ra.

Diêu Linh cũng không ghét bỏ gì thím cô. Sau khi cha cô qua đời, chú Hai liền nhận nuôi cô. Thím Hai lúc ấy tuy tâm tình không tốt, hay chửi mắng cô nhưng ngấm lại thì cũng có thể lý giải được. Nhà chú Hai không hề khá giả, cha cô lại không để lại tài sản gì, cho dù có thì cũng bị mẹ cô mang đi hết. Với thím Hai mà nói thì đột nhiên trong nhà có thêm một miệng ăn cũng là cả vấn đề.

Lại nói, tuy thím Hai có la mắng cô nhưng chỉ là mắng cho có, từ Tiểu học đến Trung học chưa bao giờ trể nải chuyện đóng học phí cho cô bao giờ.

Lúc cô học Đại học, mẹ cô có đến tìm, mua đồ ăn ngon quần áo đẹp, cười hiền hòa nói chuyện dễ nghe, nhưng khi ấy cô chỉ thấy bà ta thật nực cười.

So với mẹ ruột kiểu đó thì thím Hai quả thật tốt hơn nhiều.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 22: Công Chúa Hoa Ăn Thịt Người

Thật ra ngày xưa Phó Hằng đã từng gặp thím Hai của Diêu Linh khi hai người bị ai đó giấu tên tố cáo tội yêu sớm.

Vì thế, hai người bị mời phụ huynh đến.

Lúc ấy trời rất lạnh, thầy chủ nhiệm không biết cha anh là ai nên hai người đều phải đứng ngoài cửa. Linh Linh nắm lấy tay anh, nghiêm túc nói với anh, “Sau này chắc em không học tiếp đâu, dù sao kết quả học tập của em cũng không tốt, em sẽ đi làm thuê, anh phải cố gắng học tập đó, đợi anh tốt nghiệp Đại học chúng ta sẽ kết hôn.”

Khi ấy anh đã xuất hiện dấu hiệu bệnh nên cha anh mong anh có nhiều bạn bè, bạn gái cũng không sao song anh không nói cho cô biết nhà trường sẽ không làm gì họ.

Kết quả là thím Hai tới trước. Bà vào văn phòng thầy chủ nhiệm, sau khi đi ra thì không những mắng hai người một trận mà còn cầm chổi đánh Linh Linh.

Cho nên anh không muốn Diêu Linh đang bị bệnh như thế này mà phải gặp thím ấy, sợ Diêu Linh bị tổn thương.

Diêu Linh dẫn Phó Hằng ra liền thấy thím đang đứng bên ngoài, người gầy đi không ít, dáo dác nhìn xung quanh.

Không hiểu sao Diêu Linh thấy hơi chua xót. Cô nhớ hồi nhỏ khi thím Hai đưa cô đến trường đăng ký học. Lúc ấy trong mắt cô thím rất cao lớn, giọng nói sang sảng, mà thím Hai bây giờ đã già đi rất nhiều, cô trưởng thành còn thím liền nhỏ đi.

Bỗng dưng cô cảm giác như vừa đi hết một vòng luân hồi, trước kia cô, Phó Hằng và thím Hai cũng gặp nhau như thế này.

Lúc ấy cô bị người ta tố cáo chuyện yêu sớm, bị mời phụ huynh. Cô rất lo thím Hai sẽ không đến, nhưng không ngờ thím lại đến. Nhà thím Hai khi ấy mới mở cửa hàng, lúc tới nơi vẫn còn mặc nguyên tạp dề.

Thầy chủ nhiệm ở trong văn phòng nói gì đó với bà, sau khi thím Hai ra thì nói với cô, Con nhóc chết tiệt này hôm này nếu mày đi đuổi học, về nhà tao sẽ ném mày vào nồi nước sôi, mày qua đây cho tao, tao không đánh chết mày thì thôi! Vừa nói vừa cầm cây chổi gần đó đánh cô.

Lúc ấy trong bụng cô chỉ nghĩ, thím Hai lần nào cũng la mắng cô nhưng bà vẫn luôn mong cô học hành tới nơi tới chốn, dù năm nào đến lúc phải đóng học phí bà ấy lại mắng cô.

Sau khi cô lớn mới hiểu ra, thím Hai không phải người ác nghiệt gì, chẳng qua không được học hành nhiều. Đơn giản là cô phạm lỗi, trường học muốn đuổi học cô nên thím ấy mới đánh cô, mong trường học thấy vậy mà tha cho cô.

Giống như con cái trong nhà phạm lỗi, đắc tội người khác thì người lớn sẽ đánh trước để đối phương thấy vậy mà nương tay.

Rốt cuộc người đã bị đánh, đã bị dạy dỗ rồi.

Thím Hai nhìn Diêu Linh, thở dài một hơi, lấy đồ trong túi ra, “Linh Linh này, thím chẳng biết mang gì theo, con cầm lấy cái này, để dành mà ăn.”

Diêu Linh nhìn bên trong là khoai lang sấy, còn có cả thịt khô, là thịt thím Hai tự làm.

Diêu Linh nhận lấy, sau đó nói, “Thím đừng buồn, con ở đây ngày nào cũng được quang hợp.” Qua giai đoạn này cô sẽ ra ngoài tìm bà sau.

Thím Hai thở dài, nhưng không nói gì chỉ nhìn Phó Hằng cao lớn đứng cạnh cô, bà cảm thấy người đàn ông này trông có vẻ quen mắt, nhưng không nhớ ra gặp ở đâu, vì Phó Hằng cũng mặc đồ bệnh nhân.

Đến lúc về thím Hai vẫn im lặng. Bà ấy ngoại trừ lúc mắng mỏ người khác thì đều chẳng biết nói gì, mà bây giờ bà lại không có tâm tư để mắng ai.

Lúc thím Hai đi, Diêu Linh ôm đồ ăn thím cho về phòng.

Trong lòng cô thấy rất ấm áp, cô hình như không thể cảm như người ta nghĩ.

Thím Hai không có quan hệ huyết thống gì với cô, nhưng bà vẫn nuôi cô lớn, ít nhất là đi theo thím Hai, dù cuộc sống hơi vất vả nhưng so với đi theo người mẹ mang đàn ông lạ về nhà ngủ qua

đêm trong lúc cha bệnh nặng, lúc cha qua đời thì gói ghém hết đồ đạc giá trị trong nhà bỏ đi thì quả thật tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, mối tình đầu của cô bỏ đi là do có nỗi khổ tâm, giờ cũng đã quay về với cô.

Cô còn có một nhóm đồng nghiệp chung tay làm việc vì lợi ích cộng đồng.

Diêu Linh yên lặng nắm tay Phó Hằng dẫn đi.

Phó Hằng quay đầu, sau đó ôm lấy cô.

Diêu Linh:“.....”Hình như đối phương đang hiểu lầm gì đó.

Sau đó Phó Hằng thì thầm bên tai cô,“Hoa Ăn Thịt Người à, vừa rồi lúc gặp con người kia, tôi đã xác nhận được một chuyện, cô chính là bông hoa ăn thịt người mà tôi tìm.”

Diêu Linh nhìn anh,“Hả?”Thật ra cô không hiểu Đại Thụ nhà cô đang muốn diễn trò gì?

Giọng Phó Hằng rất nghiêm túc khiến lỗ tai Diêu Linh tê rần,“Thật ra cô là công chúa của vương quốc thực vật, mười mấy năm trước bị loài người gian ác bắt cóc. Quốc vương phái tôi đi tìm mấy năm, vừa rồi tôi đã xác định được bông hoa ăn thịt người tôi muốn tìm là cô.”

Diêu Linh há hốc miệng, bị tài ăn nói của Phó Hằng làm á khẩu, trước kia sao cô không biết người này có tài chém gió thành bão như vậy chứ.

Phó Hằng thật sự muốn mang cô đi, đến nhà anh dưỡng bệnh cũng được mà chuyển sang viện điều dưỡng khác cũng được. Chỗ này điều kiện quá kém, quan trọng hơn là đổi chỗ khác thì thím Hai sẽ không tìm được, Diêu Linh sẽ có thể bắt đầu cuộc sống mới.

Không cần phải đau khổ vì chuyện quá khứ nữa.

Diêu Linh xoa đầu anh, nói nhỏ, “Đại Thụ à, anh nhầm rồi, tôi không phải là vị công chúa Hoa Ăn Thịt Người mà anh muốn tìm đâu.”

Diêu Linh nghiêm túc nói, “Thật ra tôi vốn là con người, đột nhiên một ngày nọ tôi bị một bông hoa ăn thịt người cắn một phát liền nhiễm vi rút hoa ăn thịt người, từ từ biến thành hoa ăn thịt người.”

Bị hoa ăn thịt người cắn một phát có thể biến thành yêu tinh hoa ăn thịt người hay không cô không chắc. Nếu ngày nào đó có một bông hoa ăn thịt người đến tìm cô tính sổ thật thì chắc cô sẽ sợ chết mất.

Phó Hằng: “.....”

Diêu Linh tiếp tục bổ sung tri thức cơ bản về hoa ăn thịt người và Yêu giới, “Loại yêu tinh hoa ăn thịt người bị cắn mà biến đổi như tôi không giống như hoa ăn thịt người nguyên bản có thể tự do di chuyển khắp nơi, cả đời tôi chỉ có thể chuyển chỗ hai lần, tôi đã dùng hết rồi.”

Lúc trước cô đã nhắc tới chuyện này, rõ ràng bị bệnh như vậy mà nói chuyện trước sau vẫn ăn nhập với nhau, thật báỉ phục.

Trước khi cô hoàn thành nhiệm vụ thì chỗ nào cũng sẽ không đi. Cô phải mất bao công sức mới vào được đây, không thể kiếm củi ba

năm thiêu một giờ được.

Thật ra việc Phó Hằng đến có phần quấy rối kế hoạch của đám người kia, nhưng Diêu Linh cảm thấy họ chắc chắn sẽ hành động.

Nếu có muốn xóa bỏ nghi ngờ của bọn họ với Phó Hằng thì chỉ cần to tiếng cãi cọ với anh, kiếm cớ tách ra là xong.

Nhưng Diêu Linh không làm thế được, hễ nghĩ đến làm như vậy sẽ kích thích anh lên cơn đi tới đi lui trong phòng, bộ dạng lo âu bất an là cô lại chẳng đành lòng.

Cô sẽ nghĩ biện pháp khác chứ không làm thế, cô muốn hoàn thành nhiệm vụ nhưng nó không đồng nghĩa với việc cô muốn làm tổn thương Phó Hằng.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 23: Chuyện Hô Hấp

Trong mấy ngày kế tiếp, Diêu Linh và Phó Hằng ngồi xem mọi người luyện tập cho tiết mục biểu diễn.

Chậc.... Chậc.....

Nếu so với mấy tiết mục này, Diêu Linh cảm thấy tiết mục “Hô hấp” của bọn cô vẫn có khả năng đoạt giải không chừng.

Ví dụ như anh trai rất thích hát dân ca sẽ biểu diễn tiết mục kinh kịch.

Anh ta đang vung tay áo lên, dùng chất giọng the thé hát, “Một thoáng tận lực che giấu nỗi đau thất tình, đau đớn xót xa lệ đầm vạt áo.....”

Thật ra tuy anh ta là bệnh nhân nhưng vẫn còn chút ý thức.

Bên kia thì có hai bệnh nhân khác đang tập hát, “Em là quả táo nhỏ của anh, yêu em bao nhiêu cũng không đủ!”

Phó Hằng ngồi cạnh lén kéo tay cô.

Diêu Linh quay đầu, Phó Hằng húng hắng ho, có chút mất tự nhiên nói, “Chúng ta cũng nên luyện tập hô hấp một chút đi.”

Diêu Linh cảm thấy trông anh bây giờ rất dễ thương, “Luyện như thế nào?”

Hôm nay trời nắng đẹp, gió lao xao, Đại Thụ ngồi cạnh bị hỏi chẳng biết đáp lời thế nào. Vì thế, anh lại xài kỹ năng quen thuộc của mình, đó là lúc không biết nên nói gì hoặc lúc muốn nói quá nhiều thứ, liền giả bộ lạnh lùng.

Dù sao Linh Linh cũng rất thích nhìn anh như vậy.

Bây giờ Diêu Linh đâu giống thiếu nữ mới yêu ngày xưa, giờ cô là diễn viên chuyên nghiệp.

Diêu Linh nhìn dáng vẻ lạnh lùng của anh, nhìn gió thổi qua mặt anh, nhìn ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt anh.

Diêu Linh đứng dậy, lại gần hơn, “Tôi biết phải luyện thế nào rồi.”

Cô nói xong thì vuốt ve chiếc mũi cao thẳng của anh một cái rồi nhìn vẻ kinh ngạc thất thố của anh, thấy hình ảnh của anh trong mắt cô.

Diêu Linh làm như không có gì ngồi xuống ghế, nghiêm trang nói, “Bây giờ ban ngày chúng ta vẫn mang dáng vẻ của loài người, có lẽ anh không biết nhưng con người hô hấp bằng mũi đấy.”

Học sinh giỏi của lớp lâu lắm rồi mới giảng bài cho người khác.

Phó Hằng quay đầu, dùng ánh mắt sâu khỗ phức tạp nhìn người trước mắt, khoảnh khắc kia anh thật sự nghĩ cô sẽ hôn anh.

Cũng chính giờ phút này, anh đột nhiên biết, nếu cô hôn anh thật thì chắc chắn anh không thể nào kiềm chế được, anh không thể cự

tuyệt cô.

Diêu Linh bị ánh mắt của anh dọa sợ, cô chỉ muốn trêu anh một chút. Thật ra lúc đầu cô cũng muốn hôn anh, nhưng sau cảm thấy đối phương đang bị bệnh, hơn nữa lại chưa nói rõ với nhau, nếu lợi dụng người ta như thế thì không hay cho lắm.

Được rồi, quan trọng nhất là, cô sợ.

Nhưng khi thấy ánh mắt buồn rầu của anh thì trong lòng Diêu Linh không dễ chịu tí nào, “Đại Thụ, anh sao thế? Có phải vừa rồi tôi sơ sẩy khiến anh khó hô hấp không?”

Phó Hằng lắc đầu, ánh mắt vẫn khẳng khẳng nhìn cô, “Không sao.”

Hể chuyện gì Diêu Linh nghĩ không thông, cô đều cho rằng nguyên nhân là do bệnh của anh.

Diêu Linh rất rõ ràng, anh có hai căn bệnh, một là chứng hưng cảm, còn cái kia là tâm bệnh mà chứng hưng cảm gây ra.

Hơn nữa, người mắc chứng hưng cảm đôi khi sẽ có suy nghĩ tiêu cực.

Diêu Linh nhìn anh kiềm chế cảm xúc của mình, cố gắng tươi cười với cô thì không chịu được mà ôm ngực.

Phó Hằng ngạc nhiên, sau đó lo lắng ngồi xổm cạnh cô, “Cô sao vậy?”

“Chỗ này đau quá.....” Giọng Diêu Linh rất thảm thiết, “Chỗ này đau quá.....”

Trợ lý Dư Ôn này giờ luôn im lặng đứng cạnh như muốn hòa mình vào thiên nhiên, khó khăn lắm ông chủ mới tìm được quý cô Hoa Ăn Thịt Người, nhân viên tốt không được phá đám.

Bây giờ quý cô Hoa Ăn Thịt Người đang ôm ngực, là ngực đó! Tổ tông ơi cô đừng gặp chuyện nha!

Trợ lý Dư Ôn lấy điện thoại ra, muốn điều động ngay đội ngũ bác sĩ tốt nhất đến đây.

Sau đó liền nghe quý cô Hoa Ăn Thịt Người nói, “Anh đừng nhìn tôi như vậy, không hiểu sao khi anh nhìn tôi như vậy thì tôi thấy trong lòng rất khó chịu, giống như.... Giống như bị kim châm vào tim ấy.....”

Trợ lý Dư Ôn: “....” Anh sống cả đời giờ mới thấy có người diễn đạt bảy chữ “Anh đừng buồn, em sẽ đau lòng” tài tình cỡ đó. Thôi anh lại quay về làm phong nền tiếp đây.

Phó Hằng cũng chợt hiểu ra, hơi kinh ngạc, sau đó lòng bùi ngùi không thôi. Song giờ đối phương đang bị “đau tim”, vì thế anh vội vã đứng lên, điều chỉnh cảm xúc, nhớ lại cảm giác hạnh phúc lúc anh biết người mình thích cũng thích mình, sau đó nhìn về phía Diêu Linh, “Bây giờ thì sao? Bây giờ có đỡ hơn không?”

Diêu Linh xoa ngực, “Không đau như lúc này nữa.”

Sau đó cô đưa tay ra, sờ mắt anh, dịu dàng nói, “Không hiểu sao nhưng tôi không thể nào nhìn anh đau khổ được.”

Diêu Linh luôn muốn cho anh biết cô rất quan tâm anh, nhưng lại không biết nói thế nào. Cô đột nhiên nghĩ ra cách, cô nhớ lại mấy câu mình nói hôm qua, có thể lấy để mào đầu.

“Có lẽ lúc tôi còn là con người đã gặp anh, có lẽ lúc ấy anh vẫn chưa thành tinh, sau đó tôi ngày nào cũng đi lướt qua anh.” Diêu Linh nghĩ, nói thế vừa hay ăn khớp với chuyện mình bị hoa ăn thịt người cắn hôm qua.

“Không biết nữa.” Phó Hằng chợt nói, “Cũng có thể lúc đó tôi là một cái cây xấu xí nên cô ghét tôi.”

“Sao tôi có thể ghét anh được chứ! Ngày đầu anh vào đây, lúc tôi thấy anh đã muốn dùng lá cây của tôi sờ lá cây của anh rồi.” Diêu Linh vừa nói vừa dùng đầu chạm vào đầu Phó Hằng, “Lúc nhìn thấy anh, tôi rất vui sướng.”

Phó Hằng cảm thấy ngọt ngào hiếm có, lòng anh rạo rực hẳn nhưng phải cố nén.

Càng tốt đẹp thì lại càng không dám sa đà.

Anh đã quen rồi.

Diêu Linh thấy anh không buồn khổ nữa mới thở phào nhẹ nhõm, vì cô thật sự không thể nói cho anh, thật ra cô không bị bệnh, vì cô linh cảm rằng nếu cô nói ra, một là anh sẽ tin và bỏ đi ngay, tựa như lúc trước anh bị bệnh có thể nhấn tâm ra đi, còn hai là không tin cô.

Chắc là khả năng anh không tin lớn hơn, dù sao thì giờ trông cô cũng không bình thường lắm, hơn nữa có ai bị bệnh mà chẳng thấy mình không có bệnh đâu chứ, đặc biệt còn là loại bệnh tâm thần này.

Giống như lúc trước cô từng gặp một bệnh nhân nữ, cô ấy một mực cho rằng thế giới này chính là một thế giới ảo trong sách được tác giả viết ra chứ không hề có thật. Sau đó khi cô ấy ở đây một thời

gian thì cho rằng thật ra cô ấy không hề có bệnh, cô ấy vào đây chỉ để lấy tư liệu viết tiểu thuyết, người thân của cô ấy cũng biết. Giờ cô ấy bảo đã biết phải viết như thế nào, muốn về nhà, còn nói năng rất mạch lạc, gì mà trang mạng văn học Tấn Giang các thứ, nhưng đương nhiên tất cả mọi người đều không tin cô ấy.

Bệnh nhân luôn sống trong thế giới của riêng mình, rất khó khiến người khác tin họ khỏe mạnh.

Cô cũng vậy, nếu giờ cô nói cô không bị bệnh, vào đây chỉ để điều tra nơi này có khi sẽ bị hiểu lầm thành bệnh nặng thêm mất.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 24: Trong Ngoài Bất Nhất

Diêu Linh liên lạc vài lần với tổ chức, xác định gần đây không có động tĩnh gì, cô chỉ cần tiếp tục ẩn nấp là được.

Diêu Linh không có ý kiến gì với chuyện này, vốn dĩ cô không phải người nôn nóng, năm đó lúc theo đuổi Phó Hằng cô phải dùng đến tận một năm cơ mà.

Bây giờ nằm vùng mới có ba tháng làm sao sánh bằng, không vội không vội.

Mà trung tâm quản lý này càng ngày càng có không khí lễ hội, thậm chí còn treo đèn lồng đỏ rực cùng tấm băng rôn lớn, “Nhiệt liệt chào mừng Hội diễn văn nghệ lần thứ nhất của trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần Cẩm Tượng.”

Diêu Linh: “.....” Thấy giống lễ Quốc tế Thiếu nhi hồi cô học Tiểu học ghê.

Diêu Linh nắm tay bạn nhỏ Phó Hằng bên cạnh, sau đó cả hai ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, xem nhân viên bài trí khắp trung tâm.

Ngô Nguyên, chính là người đàn ông có bạn gái cũ bỏ theo kẻ có tiền, hai ngày nay không hề phát bệnh, trông có vẻ giống người bình

thường hơn trước. Anh ta đang luyện tập lộn nhào, thật ra ai mà không nhắm nhe khoản tiền năm nghìn tệ kia chứ.

Diêu Linh không kiểm được tròn mắt mà nhìn, dù sao thì.... Cô rất ít khi thấy người trưởng thành lộn nhào như vậy.

Mới xem được một tí thì đột nhiên cô thấy trước mắt tối sầm, cảm nhận được bàn tay to lớn hơi lạnh lạnh của Phó Hằng.

Diêu Linh:“.....”Cô tiêu rồi, sao lại cảm thấy động tác này của đối phương rất đáng yêu chứ? Thật sự tiêu rồi! Đáng lẽ giờ cô phải nói rằng ai cũng có tự do xem biểu diễn chứ?”

Đúng lúc này cô lại nghe thấy Phó Hằng nghiêm túc nói,“Ánh nắng bên này thích hợp để quang hợp hơn.....”

Làm như là anh chỉ vô tình duỗi lá cây qua đây, không cần thận chấn mắt tầm nhìn của Diêu Linh chứ anh vốn không hay biết gì, anh chỉ là vô cùng “không cần thận” thôi mà.

Diêu Linh cũng hết cách, lay lay bàn tay anh, sau đó nắm lấy trong tay mình,“Ồi! Lá cây của anh to ghê!”

Tay Phó Hằng hơi lạnh, khớp xương rõ ràng, trông rất đẹp, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy rất nhiều vết sẹo, hết vết này đến vết khác.

Diêu Linh kiềm nén cảm xúc, lắc lư tay mình, để hai bàn tay lồng vào nhau, sau đó cười nói,“Tôi phát hiện lá cây của tôi nhỏ hơn lá cây của anh nhiều ghê.”

Phó Hằng bèn sát lại chỗ cô, tay Diêu Linh hơi đầy đặn, trước kia trông mập mập hơn. Sau khi gầy đi tay vẫn không bị khẳng khiu, vẫn

mềm mại như cũ. Lúc nắm lấy bàn tay ấy, Phó Hằng cảm thấy thật an ổn.

Anh đáp lại câu hỏi của Diêu Linh, “Chắc vì tôi là một cây chuối tây.”

Lúc học Trung học, bên ngoài lớp học của hai người có một cây chuối tây lá rất lớn.

Trong chốc lát không nghĩ ra cây đại thụ nào có lá lớn, với lại chuyện cây chuối tây không phải đại thụ, anh cảm thấy Linh Linh chắc chắn không biết.

Diêu Linh nghe anh bảo anh là cây chuối tây thì hơi sửng sốt, sau đó vui vẻ nói, “Vậy chúng ta là đồng loại rồi, chúng ta đều là cây thân cỏ, không phải cây thân gỗ, tôi vui quá!”

Phó Hằng làm bộ vui sướng như thể lần đầu nghe chuyện đó, “Thật sao?”

Dư Ôn: “.....” Ông chủ có phải đang lên cơn không? Đường đường là một chuyên gia thực vật học mà không phân biệt được cây thân cỏ với cây thân gỗ sao? Nhưng là một nhân viên tốt thì phải biết điều mà giả ngu lúc ông chủ giả ngu.

Diêu Linh càng nghĩ càng vui vẻ, “À mà lúc tôi còn là con người có thấy một cây chuối tây đấy.”

Diêu Linh đúng là nhớ rõ cây chuối tây ấy.

Lớp bọn cô ở tầng hai, cây chuối tây kia cao xấp xỉ tầng ba, lúc kết trái thì buồng chuối vươn gần chỗ lớp bọn cô nhưng cách hơi xa.

Khi ấy Diêu Linh rất muốn ăn chuối tây, nhìn thấy mà thèm muốn chết.

Cô lại ngồi gần cửa sổ, thấy chuối chín dần mỗi ngày. Tuy bạn cùng lớp nói chuối kia thật nhỏ, chắc chắn không ăn được nhưng Diêu Linh vẫn cứ muốn ăn.

Cô cân nhắc một chút, sau đó lúc trực nhật thì cố ý nán lại về cuối cùng.

Sau đó đợi đến khi phòng học không có ai, cô đóng cửa lại, cầm cây gậy gỗ đứng cạnh cửa sổ, nhòai người ra chọc chuối.

Khổ nỗi lại buồng chuối kia cứ nằm chết dí ở đó.

Cô mệt muốn chết, mất cả hứng ăn chuối, đành bỏ cuộc đi về, tha mạng cho quả chuối quật cường kia vậy.

Ngay lúc đó cửa lớp học đột nhiên bị mở ra.

Cô vốn đang ngẩng đầu nhìn chuối hơi choáng đầu, giờ bị dọa nên té luôn ra ngoài cửa sổ.

Sau một phen trời đất quay cuồng thì cô rơi xuống mặt cỏ, nuốt luôn một nhúm cỏ.....

Diêu Linh nhanh chóng bò dậy, chạy trời chết, quá mất mặt!

Cho nên cô cũng không biết người đột nhiên mở cửa đi vào là ai, chỉ cầu trời bạn kia không thấy rõ mặt cô, bằng không ngày mai mình sẽ bị mang tiếng là tham ăn chuối đến mức ngã từ tầng hai xuống.....

Ngày hôm sau, cô nơm nớp lo sợ đi học, đến lớp mới phát hiện không có tin đồn gì.....

Sau đó, cô ngồi xuống chỗ ngồi, thò tay vào trong hộc bàn lấy đồ liền phát hiện bên trong có gì đó.

Diêu Linh sờ sờ..... Ờ, hình dáng này không phải là nải chuối mình nhìn hàng ngày sao? Không chỉ có thế, còn có tới hai nải.

Diêu Linh ngó qua cửa sổ, không thấy mấy trái chuối ngoài đó đâu nữa.

Diêu Linh đỏ bừng cả mặt, không rõ ai làm chuyện này. Nhưng cô có thể xác định đối phương chắc chắn thấy rõ mặt cô và dáng vẻ cô bỏ chạy trời chết, ôi mất mặt quá đi!

Hôm đó cô lên đem chuối về nhà, mở ra mới biết có một nải màu vàng nhạt, nải kia vàng đậm, một nải thì còn chát, nải kia thì ngọt..... Cô biết nải ngọt là chuối mua.

Bây giờ nhớ lại cảm thấy đó chính là hương vị thanh xuân.

Vậy nên sau khi trưởng thành, lúc Diêu Linh có tiền mua chuối tây hay chuối tiêu đều bắt chọt nhớ tới chuyện này.

Bây giờ nghe Phó Hằng nói anh là cây chuối tây khiến Diêu Linh nhớ tới chuyện dở khóc dở cười ngày xưa.

Lúc ấy đang tuổi dậy thì chỉ cảm thấy mất mặt, nhưng giờ lại cảm thấy mình thật may mắn, từ tầng hai ngã xuống mà không hề hấn gì, may là ngã xuống cỏ, đầu cũng không chạm đất. Nhưng thật đáng tiếc, đến tận khi tốt nghiệp cô cũng không biết bạn học tốt bụng kia là ai.

Diêu Linh đang đắm chìm trong hồi ức của chính mình thì Phó Hằng ngồi cạnh xoa đầu cô, nghiêm trang nói, “Sau này kết trái sẽ cho cô hết.” Anh nhớ lại lần đầu gặp mặt nên mới nói vậy.

Diêu Linh nghe câu này thì đột nhiên nghĩ, không phải cô tự mình đa tình nhưng người này chuyên gia trong ngoài bất nhất, bạn học tốt bụng kia không phải là Phó Hằng chứ? Nếu không sao anh lại nói câu đó? Thật là vi diệu quá đi mà.

Ngay lúc này, Ngô Nguyên nhào lộn thì bị té, đi qua đây.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 25: Anh Là Đại Thụ Của Em

Diêu Linh đang nghĩ cách hỏi thử xem Phó Hằng có phải người bạn học kia không, dù bây giờ có biết người kia là ai thì cũng chẳng thay đổi gì nhưng đối với Diêu Linh mà nói thì chuyện này có ý nghĩa rất lớn, dù sao đó cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được lòng tốt của người khác ở trường học.

Cô chưa kịp hỏi đã bị Ngô Nguyên gọi.

“Mai Mai ới!”Ngô Nguyên kêu cô.

Phó Hằng cảnh giác nhìn người này, Diêu Linh âm thầm kéo tay anh, anh đừng có lộ liễu dữ vậy chứ.

Ngô Nguyên ngồi xổm xuống nói,“Mai Mai, anh tha thứ cho em.”

Mỗi lần anh ta lên cơn sẽ quên mất nhiều chuyện, chỉ nhớ rõ những ký ức đau thương nhất.

Diêu Linh thở dài một hơi, khẽ nói,“Nhưng mà... em không thể tha thứ cho bản thân được.”

Diêu Linh nắm lấy tay Phó Hằng để trấn an anh.

Ngô Nguyên lắc đầu,“Mai Mai, Mai Mai à, em đừng nóng. Anh thật sự tha thứ cho em mà, chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, em

hiểu tính anh mà. Anh nói tha thứ chính là tha thứ, chỉ cần em quay về thì sau này anh tuyệt đối không nhắc lại chuyện cũ. Chúng ta vui vẻ bên nhau là tốt rồi.”

Diêu Linh lại thăm thở dài, ngoài mặt nói, “Em xin lỗi, em thật lòng xin lỗi anh.”

Phó Hằng nhìn người đàn ông này một cách khinh bỉ, cực kỳ khinh bỉ, lên cơn thì ghê gớm lắm sao! Lúc anh lên cơn đều tránh né người anh thương, chỉ nhìn cô một cái cũng thấy thật xa xỉ, vậy mà người này sao lại cứ sấp đến như vậy chứ, thật khiến anh tức chết!

Trợ lý Dư Ôn cảm thấy không ổn, chạy lại kéo Ngô Nguyên ra để cứu anh ta, anh cảm thấy ông chủ không khổng chế cảm xúc được nữa, có vẻ sắp lên cơn rồi. Dù ông chủ sẽ không làm hại quý cô Hoa Ăn Thịt Người nhưng mấy người khác thì ai mà biết được, không nên đánh cược xem ông chủ có đánh người trước mặt quý cô Hoa Ăn Thịt Người hay không, chuyện này khá nguy hiểm.

Ngô Nguyên cũng không vừa, nhào đến chỗ Diêu Linh mà gào lên, “Mai Mai, vì sao...”

Diêu Linh đứng lên, nhìn Ngô Nguyên, sau đó xoa xoa bụng mình, khóc lóc nói, “Vì..... em đã có con với anh ấy, em muốn cho đứa bé một gia đình hoàn chỉnh. Ngô Nguyên à, từ nhỏ chúng ta đã không được hưởng thụ sự ấm áp của gia đình, chắc anh không nỡ để con của em lặp lại bi kịch của chúng ta chứ.....”

“Trời ơi! Rốt cuộc anh đã làm sai chuyện gì mà em lại đối xử với anh như vậy!” Ngô Nguyên nhìn lên trời quát, sau đó không chống cự nữa, đi theo y tá về phòng.

Chẳng bao lâu nữa anh ta sẽ quên mất chuyện này thôi.

Diêu Linh lại ngồi xuống ghế, quay đầu nhìn Phó Hằng đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đó đúng là muốn ăn tươi nuốt sống cô luôn.

Diêu Linh bị nhìn đến muốn chạy trốn, nhưng dù sao cũng là người từng trải, cô làm như mình không hề bị ảnh hưởng gì, còn ngồi sát lại lén lút nói với Phó Hằng như thể đang nói với người anh em chí cốt, “Tôi lừa anh ta thôi, tuy chúng ta ở chung một phòng nhưng nếu anh không đồng ý thì chuối tây nhỏ và hoa ăn thịt người nhỏ sẽ không tự nhiên chui ra được đâu.”

Diêu Linh nói mấy lời xấu hổ như vậy bằng thái độ rất đứng đắn, không có chút tình thú nào, tựa như một đóa hoa ăn thịt người đang nói chuyện với một cây chuối tây, chỉ đang giải thích tình hình mà thôi.

Ngược lại tai Phó Hằng đỏ cả lên, vẻ mặt cũng mất tự nhiên, trong lòng rối rắm không nghĩ được chuyện gì khác, chỗ làn da chạm nhau nóng lên.

Diêu Linh lại nói tiếp, “Yêu tinh chúng ta và con người họ vốn dĩ là quan hệ hỗ trợ lẫn nhau, nếu có thể giúp được gì thì chúng ta nên giúp họ.”

Bệnh nhân lúc lên cơn mang tính cách này, lúc không lên cơn thì lại biến thành tính cách khác.

Diêu Linh thời thời khắc khắc đều vì bảo vệ thân phận hoa ăn thịt người của mình mà diễn rất nhập tâm, cô cảm thấy đến lúc mình quay lại cuộc sống bình thường có lẽ trong một thời gian dài sẽ tách mình khỏi loài người mất.

Phó Hằng không nói gì, cũng không biểu lộ gì, chỉ gật đầu.

Diêu Linh là một người tinh tế, biết chắc tình trạng của anh bây giờ đã khá hơn thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Một người khác cũng thở phào nhẹ nhõm là trợ lý Dư Ôn, anh không chỉ thở phào mà còn phục sát đất, cô ấy chỉ nói mấy câu với ông chủ mà ông chủ đã không sao nữa, thật thần kỳ.

Trợ lý Dư Ôn cảm thấy có thể cho các bác sĩ chủ trị trước kia của ông chủ xem cảnh này, biết đầu về sau họ có thể phát minh ra loại thuốc tên là “Quý cô Hoa Ăn Thịt Người” cũng nên.

Rất nhanh đã đến hội diễn văn nghệ ban đêm, sân khấu đã dàn dựng xong, ghế ngồi cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Viện trưởng còn cẩn thận để mọi người duyệt trước một lần, tỏ ý nếu hội diễn văn nghệ kết thúc thành công thì ai cũng được ăn đùi gà, nhiều lần nhắc nhở mọi người không được ngồi sai vị trí của mình, phòng trường hợp lên cơn bất ngờ có thể nhanh chóng giải quyết.

Đương nhiên lúc luyện tập cũng không yêu cầu hai người đăng ký tiết mục hô hấp tham gia.

Dù sao thì hội diễn văn nghệ này tổ chức cũng là vì cha của Phó Hằng.

Lúc cha của Phó Hằng tới, Diêu Linh muốn buông tay Phó Hằng ra, đây chính là di chứng của việc yêu sớm bị bắt quả tang, giờ hẳn thấy người lớn trong nhà là sợ hãi.

Phó Hằng nắm lấy tay cô, quay sang hỏi, “Sao thế?”

Diêu Linh:“.....”Cha anh đến rồi, chúng ta không nên nắm tay nữa.....

Khoan đã, cô là một bệnh nhân tâm thần thì để ý nhiều thế làm gì? Đến lúc đó chẳng lẽ ông ấy dám đánh cô.

Lúc cha Phó Hằng đến thì tươi cười rất vui vẻ, sau đó bảo viện trưởng kê thêm hai ghế nữa ngồi cạnh chỗ giám khảo.

Sau đó dẫn hai thí sinh dự thi là Phó Hằng và Diêu Linh đến ngồi chỗ ban giám khảo.

Diêu Linh:“.....”Làm sao đây? Đột nhiên cảm thấy năm nghìn tệ nắm chắc trong tay rồi, nhưng lương tâm lại vô cùng đau đớn.

Dù sao thì giờ cô cũng có tiền lương, những người này không có. Bọn họ rất cố gắng để số tiền này, có lẽ đây là cơ hội duy nhất họ có thể kiếm tiền sau khi vào trung tâm quản lý này.

Lúc này, ông Phó nhìn hai người đang nắm tay, nói với Diêu Linh,“Tôi đã nghe kể về cháu, cháu là quý cô Hoa Ăn Thịt Người phải không?”

Diêu Linh thầm ngạc nhiên, sao tên này nghe quen tai ghê, sau đó cô nhớ ra y tá Dư Ôn ngày nào cũng gọi cô như vậy.

Ông Phó thì thầm,“Đừng sợ, thật ra tôi cũng là yêu tinh, tôi là một đại thụ, chúng ta đều là đồng bào.”

Trợ lý Dư Ôn: “.....”

Phó Hằng:“.....”

Diêu Linh kinh ngạc nói, “Hóa ra là vậy, vậy bác nhất định phải cẩn thận, đừng để loài người phát hiện.”

Chuyện này thật kỳ lạ, sao ông Phó lại biết nhiều chuyện như vậy?

Tỷ lệ Phó Hằng nói cho ông ấy quá thấp, Diêu Linh cảm thấy nghi ngờ y tá nhiều hơn.

Một phần là vì y tá này vào đây ngay sau Phó Hằng, từ khi anh ta đến thì chuyện gì cũng theo Phó Hằng răm rắp, lại còn phối hợp diễn kịch với cô. Hơn nữa nghe danh xưng quý cô Hoa Ăn Thịt Người quen tai như vậy, Diêu Linh cảm thấy mình không đoán sai.

Ông Phó nói tiếp, “Phải rồi, đứa con trai này của tôi không gây phiền hà gì cho cháu chứ?”

Diêu Linh nhìn ông Phó, thầm xin lỗi ông vì cô đã hiểu lầm ông, ông đúng là một người cha rất tốt.

“Không có không có.” Diêu Linh nói, “Ngày nào bọn cháu cũng cùng nhau quang hợp.”

Phó Hằng liếc cha mình một cái, nên có chừng mực chút.

Ông Phó bắt được ý tứ của con trai mình thì kết thúc ở đây, không nói thêm gì nữa.

Lúc này hội diễn văn nghệ đã bắt đầu, tiết mục hô hấp của bọn họ là tiết mục kết màn nên giờ có thể xem những tiết mục khác.

Đương nhiên phải đẩy tiết mục họ xuống cuối rồi, ai muốn mới mở đầu đã xem bọn họ cầm hai cái ghế lên sân khấu ngồi im không

ừ hử gì chứ.

Tiết mục đầu tiên là màn nhào lộn của Ngô Nguyên, xem như tiết mục mở màn.

Không xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Tiết mục thứ hai chính là tiết mục song ca quả táo nhỏ của hai bệnh nhân nọ.

Diêu Linh nghe thấy không tồi, vì họ chỉ hát nhép theo ca sĩ chứ không dùng nhạc đệm.

Cô cảm thấy tâm trạng Phó Hằng có phần sa sút, vì thế Diêu Linh không màng đến người lớn đang ở đây, dù sao cô cũng là bệnh nhân tâm thần, nếu vậy thì có gì phải sợ chứ. Cô xít người tới, hát bên tai Phó Hằng theo tiếng nhạc, “Trước giờ em không hề ghét anh, điểm gì ở anh em cũng thích, sau này anh sẽ xuất sắc hơn.”

Phó Hằng quay sang nhìn cô liền bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của cô. Chỉ là một bài hát lại khiến Phó Hằng tưởng là thật, đời này anh chưa làm chuyện xấu bao giờ nhưng vận mệnh lại đối xử tàn nhẫn với anh như vậy, nếu vậy anh có thể thuận theo con tim mình mà làm chuyện thất đức một lần không?

Phó Hằng nắm tay cô, trong lòng không rồi rắm nữa.

Tiết mục kế tiếp là kinh kịch, chính là của anh trai hát the thé “Nhớ năm xưa ta từng làm nũng, ngờ đâu sáng nay chỉ còn bộ y phục cũ nát.”

Viện trưởng không ngừng giải thích tình trạng của bệnh nhân cho ông Phó nghe, Diêu Linh tự nhiên cũng nghe được một ít.

Đơn giản chính là đây là ngôi nhà của những bệnh nhân đã bị vứt bỏ.

Phó Hằng nghe thấy thế, lạnh giọng nói, “Ăn nói cẩn thận.”

Trước giờ Linh Linh không hề bị bỏ rơi, cô chỉ không thể chuyển chỗ, nếu cô có thể thì anh sẽ mang cô đi ngay.

Viện trưởng cũng ý thức được mình nói sai, mau chóng xin lỗi.

Phó Hằng không để ý đến ông ta.

Diêu Linh nắm tay anh, biết anh ra mặt vì cô, trong lòng thấy ngọt ngào không thôi.

Người yêu cô hóa ra chưa bao giờ phụ cô, có cảm giác như mọi sự chờ đợi đều là vì hôm nay.

Từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện cô đều tự mình gánh vác, mà cô cũng có năng lực để tự gánh vác. Nhưng khi thích một người thì lại hy vọng anh có thể để ý đến mình, vì mình mà đau lòng, vì mình mà ra mặt. Nhưng lúc ấy ở bên nhau, Phó Hằng ít khi để tâm đến cô, ít nhất là cô cảm thấy như thế.

Diêu Linh nhéo tay Phó Hằng.

Biểu diễn diễn ra thuận lợi, vì cũng chẳng có mấy tiết mục, rất nhanh đã đến tiết mục kết màn của bọn họ.

Diêu Linh nghe một y tá trẻ thông báo tiết mục, “Xin mời anh Phó Hằng và cô Diêu Linh biểu diễn tiết mục hô hấp!”

Diêu Linh chớp chớp mắt, “Anh Phó Hằng?”

Ông Phó ngồi cạnh chưa đợi Phó Hằng ho he gì đã nhanh nhẩu đáp, “Đây là danh tính giả để chúng ta nguy trang thành con người.”

Diêu Linh gật đầu.

Rốt cuộc lên sân khấu đâu thể đứng được ra đó chứ, vậy thì còn xấu hổ hơn ngồi gập bội.

Đáng lẽ mỗi người cầm một cái ghế đi lên, nhưng Phó Hằng giúp Diêu Linh cầm cái của cô luôn.

Hai người ngồi xuống sân khấu.

Diêu Linh cảm thấy..... xấu hổ, vô cùng xấu hổ.

Thật là sai quá sai đi! Lúc trước cô không nên nói mình là hoa ăn thịt người, không nên thấy hoa ăn thịt người nghe rất ngẫu mà quyết định như thế. Lúc trước cô nên nói cô là hoa hướng dương, vậy thì vẫn quang hợp vẫn hô hấp được mà. Quan trọng nhất là như vậy thì bây giờ sẽ không phải xấu hổ như vậy, vì bọn họ có thể cúi đầu cắn hạt dưa.

Đau lòng quá đi, lúc trước thật quá sai lầm mà.

Nhưng cô không thể để lộ sơ hở, phía dưới có viện trưởng và nhiều y tá đang nhìn, cô là một bông hoa ăn thịt người thì có gì mà phải chột dạ chứ.

Vậy nên, toàn bộ tiết mục Diêu Linh đều làm ra vẻ kiêu ngạo mà hô hấp, tiện thể lôi kéo Phó Hằng làm theo.

Nhưng Phó Hằng lại bình tĩnh hơn nhiều, nhìn cô như thể trên thế giới nhiều người như vậy nhưng anh chỉ thấy mình cô.

Dưới sân khấu nhóm bệnh nhân tâm thần nhón nháo hẳn lên, Phó Hằng ngồi trên chiếc ghế nhỏ, dịu dàng nói với Diêu Linh, “Về sau anh sẽ đối xử thật tốt với em, anh sẽ chăm chỉ uống thuốc.”

Diêu Linh phản ứng rất nhanh, anh phát bệnh rồi, tư duy tăng tốc, hưng phấn nói nhảm. Là vì đang ở trên sân khấu sao? Hay vì chuyện khác?

Nhưng Diêu Linh vẫn đáp lại, “Em cũng sẽ đối xử tốt với anh.”

Phó Hằng xoa đầu cô, ngay lúc này đột nhiên pháo hoa nổ rộ trên không trung, trông vô cùng đẹp mắt.

Tất cả mọi người đều yên lặng nhìn từng đợt pháo hoa sáng lên.

Diêu Linh cũng cảm thấy rất đẹp, nhưng mà.... như thế này không phạm pháp chứ? Cô nhớ rõ là nội thành không được phép đốt pháo mà.

Đốt thì cũng đốt rồi, cứ xem cho thỏa đã!

Sau khi pháo hoa kết thúc, tất cả mọi người đứng dậy vỗ tay.

Diêu Linh: “....” Đừng có nói bọn họ tưởng pháo hoa nằm trong tiết mục của bọn cô chứ?

Chắc.... chắc..... Nếu họ nhất định cho là vậy thì cứ như vậy đi.

Sau khi bỏ phiếu kín thì đúng là tiết mục hô hấp của họ được giải nhất.

Viện trưởng trao năm nghìn tệ cho Phó Hằng, Phó Hằng đưa luôn cho Diêu Linh.

Diêu Linh ngẫm nghĩ, trừ tiết mục hô hấp của bọn cô thì còn có năm tiết mục khác, vừa hay đưa cho bọn họ mỗi người một nghìn tệ.

Tiền này vốn nhờ có Phó Hằng mới lấy được, nên cô muốn bàn bạc với Phó Hằng.

Đến tối, sau khi Phó Hằng rửa mặt đi ra, mặc đồ ngủ màu đen cực kỳ đơn giản, dáng người rất tốt, chân dài miên man làm người ta nhìn mà muốn phạm tội.

Diêu Linh nhủ thầm trong lòng, đừng xằng bậy, người ta là bệnh nhân đó.

Lúc này, Phó Hằng đã về tới giường.

Diêu Linh nhích người tới, thực ra giường bọn họ vốn đã gần sát, “Đại thụ, Đại thụ à, tôi có chuyện muốn thương lượng với anh.”

Phó Hằng ngồi dậy, hơi lúng túng nhìn cô.

Diêu Linh bò từ giường mình sang giường Phó Hằng, sau đó chui vào chăn anh nói, “Tiền thưởng này tôi muốn đưa cho mấy con người tham gia tiết mục, vì chúng ta là yêu tinh cũng không cần dùng đến tiền.”

Phó Hằng có chút không vui, vì anh nhớ đến số tiền trước kia anh cho cô cô chẳng tiêu đồng nào mà mang đi quyên góp hết.

“Cô không muốn giữ lại tiền tôi đưa cô sao?” Anh hơi giận dữ, không khống chế được cảm xúc của mình mà chất vấn.

Diêu Linh chớp mắt, nhớ ra một chuyện.

Ngày xưa chia tay, anh có đưa phí chia tay cho cô, nhiều đến mức nếu cô không phung phí, không cờ bạc thì chắc chắn đủ dùng cả đời.

Nhưng ai dám cãi lý với người thất tình chứ, đầu óc họ không phải chỉ thiếu một chút gân mà chính là trừ tình yêu thì chẳng còn gì hết. Khi ấy tối nào cô cũng khóc đến nhून cả người, cố ép mình quên anh đi, không nhớ đến anh nữa, nhưng càng như vậy thì lại càng nhớ anh.

Vì thế, lúc ấy cô đã làm chuyện mà chỉ có nữ chính trong phim tình cảm ba xu mới làm, đó là đem toàn bộ đồ vật liên quan đến anh vứt sạch sẽ, tựa như khiến anh biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô.

Số tiền kia, cô cũng quỳen góp hết.

Cuộc sống của cô cũng vì vậy mà chẳng bớt gian nan, nhưng gian nan như thế mới khiến cô không nhớ nhung anh nữa.

Bây giờ Diêu Linh cảm thấy lúc xưa có lẽ đối phương không muốn dùng số tiền kia để yêu cầu cô không được dây dưa nữa mà đơn giản là muốn cho cô mà thôi.

Bởi vì cô cảm thấy, Phó Hằng bây giờ chính là người như vậy.

Diêu Linh lấy lại tinh thần, nhìn vẻ mặt đau khổ của Phó Hằng vì cô không cần tiền của anh, vội vàng giải thích, “Không phải thế, chỉ là họ thật sự muốn có số tiền này, nếu anh tặng tiền cho tôi thì tôi chắc chắn sẽ không ném đi đâu.”

Phó Hằng hỏi, “Thật chứ?”

Diêu Linh gạt đầu, “Đương nhiên là thật.”

Sau đó, Diêu Linh nhìn Phó Hằng lấy dưới gối ra một cái ví tiền, “Tặng cô này.”

Diêu Linh: “.....” Sao anh có thể mang ví tiền vào đây vậy? Hơn nữa cô thấy dưới gối anh còn có cả di động nữa.

Diêu Linh mở cái ví màu đen ra mới phát hiện, ặc.... từ từ..... tấm hình này.....

Lâu lắm rồi Diêu Linh chưa thấy dáng vẻ mập mạp như vậy của chính mình.

Phản ứng đầu tiên của cô là muốn tiêu hủy chứng cứ, may mà dừng lại kịp.

Lúc học Trung học cô không có điện thoại di động nhưng Phó Hằng thì có, nhưng cô ngại nên không dám mượn điện thoại của anh chụp ảnh hai người.

Vì thế, một ngày nọ thừa dịp Phó Hằng ngủ, cô lén lấy điện thoại của Phó Hằng để chụp ảnh hai người.

Tám ảnh đã ố vàng, trong ảnh cô cười như con dỏ, bên cạnh là một thiếu niên đang nằm nhào ra bàn ngủ say.

Lúc ấy Diêu Linh nhanh chóng gửi tám ảnh sang hòm thư QQ của cô sau đó xóa ảnh trong điện thoại. Cô nhớ rõ lúc ấy trong điện thoại anh còn có mấy thư mục ảnh bị khóa lại.

Diêu Linh không ngờ anh cũng có bức ảnh này, lại còn để trong ví tiền.

Nghĩ kỹ thì có lẽ lúc ấy là lần đầu tiên cô xài điện thoại di động và hòm thư QQ nên chắc là không biết xóa ảnh như thế nào.....

Khổ nỗi là, QQ khi đó yêu cầu hòm thư phải có số điện thoại mới mở được, khi ấy cô không có điện thoại nên tấm ảnh đó cô không nhận được.

Cô đợi chờ lâu như vậy mới có một cơ hội.... chỉ muốn lưu lại ảnh chụp chung của hai người, vậy mà lại không lưu được. Không ngờ đối phương thế mà lại có tấm ảnh này.

Phó Hằng chợt nhớ ra trong ví tiền có gì, vội lấy lại ví, sau đó lấy tấm ảnh ra rồi đưa ví cho cô.

Diêu Linh nhìn một loạt động tác lưu loát của anh, không kiềm được hỏi, “Tấm hình ấy trông quen quen.”

Lần đầu tiên Phó Hằng thấy khó xử như vậy, anh không dám nhắc đến chuyện này, sợ kích thích Diêu Linh. Dù sao Diêu Linh bị bệnh là do bạn trai cô, nếu giờ lại nhớ đến một vị bạn trai cũ nữa chắc chắn sẽ bị kích động.

Diêu Linh cũng không dám trêu anh nữa, sợ kích thích anh, vì thế cô liền cầm ví của anh đi về giường mình.

Cô vốn nghĩ trong ví tiền chỉ có mấy trăm tệ thôi.

Ai ngờ lúc về giường lại nghe Phó Hằng nói, “Mật mã là 20090929.”

Diêu Linh mới phát hiện ra trong ví anh không những có mấy cái thẻ mà còn có cả giấy tờ các thứ của anh.....

Diêu Linh:“.....”

Khoan đã, ngày đó có gì đặc biệt sao? Diêu Linh cố nhớ lại, không phải ngày sinh nhật, cũng không phải ngày kỷ niệm yêu nhau.....

Diêu Linh đợi Phó Hằng ngủ xong, đặt ví tiền dưới gối mình, sau đó chuẩn bị đi tìm mấy bệnh nhân kia.

Cô định tối này lén cho họ tiền.

Lúc ra ngoài, vừa rón rén đến cửa sổ cô liền quay về, lấy tai nghe dưới giường, mở ra, mang lên, sau đó mới nhẹ nhàng leo cửa sổ ra ngoài.

Bên kia đồng nghiệp đều đã ngủ, vì trong khoảng thời gian này không thể liên lạc nhiều, cũng không có chuyện gì lớn nên đồng nghiệp trực đêm vô tình ngủ quên luôn.

Diêu Linh đi xuống lầu mới phát hiện trước kia tối tối sẽ có bệnh nhân đi lang thang, nhưng hôm nay lại không có ai.

Thật kỳ lạ.

Diêu Linh vốn muốn đi tìm mấy bệnh nhân kia lại chuyển hướng, đi qua văn phòng viện trưởng trước.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 26: Không Thể Ăn Thịt Người

Chuyện nhảy từ tầng hai xuống tầng một với Diêu Linh mà nói thì chẳng xi nhê gì.

Sau khi xuống dưới, nhờ bóng tối che chắn, cô rón rén đi về phía trước. Nếu muốn xem xét chuyện bên phía viện trưởng thì đương nhiên phải vòng ra phía sau văn phòng ông ta để nghe lén.

Nhưng ai ngờ cô vừa đi được mấy bước đã bị ánh đèn rọi vô mặt, “Ai đó?”

Chuyện đột nhiên xảy ra khiến Diêu Linh thảm hoảng sợ, nhưng vẫn không đứng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Đối phương vừa rồi rọi đèn vào cô chắc chắn đã thấy mặt cô, nếu bây giờ cô chạy đi thì chắc chắn sẽ bị nghi ngờ. Hơn nữa rõ ràng bên kia không chỉ có một người, cô phải nghĩ cách khác mới được.

Diêu Linh từ từ đi đến chỗ bọn họ.

Đám người viện trưởng cũng tiến về phía này, sau đó liền thấy Diêu Linh đang mơ mơ màng màng.

Cô xoa tóc ra, mặc đồ bệnh nhân, đang cười rất quái gở.

Viện trưởng dịu dàng hỏi, “Diêu Linh à, sao cô lại ra đây? Cô đi một mình sao?” Rõ ràng là nghi ngờ Phó Hằng cũng đi cùng.

Diêu Linh không bao giờ làm việc nhóm, vì..... đồng đội rất không đáng tin, chỉ tổ vướng chân.

Cô im lặng nhìn mấy người đó, trừ viện trưởng và mấy y tá cô biết thì còn có hai tên đàn ông lạ mặt nữa, cô linh cảm hai người này chắc chắn có vấn đề.

Hai tên kia vốn hơi hoảng sợ nhưng vừa thấy Diêu Linh xinh đẹp như thế thì thoát cái đã đổi thái độ ngay.

“Đây cũng là bệnh nhân tâm thần sao? Đẹp cỡ này?” Một tên xoa xoa tay, cười đáng khinh.

Mấy y tá kia không cảm thấy Diêu Linh đẹp, lúc cô mới đến bọn họ có kinh ngạc về nhan sắc của cô, nhưng rất nhanh không ai dám động đến cô, vì cô đã diệt sạch ý đồ muốn hôn cô của một tên y tá bằng cách nhổ sạch răng hắn ta..... không những thế còn bắt hắn ta nuốt sạch.....

Chuyện này khiến bọn họ rất tức giận. Nếu đã không có cách nào lại gần cô thì họ đành đánh thuốc trong cơm của cô, nhưng chẳng hiểu sao cô vẫn tung tăng nhảy nhót, không hề hấn gì, tựa như hoàn toàn miễn dịch với thuốc.

Có người vẫn không tin, thừa dịp cô ngủ mà lén vào phòng, kết quả là không biết bên trong xảy ra chuyện gì mà lúc tên kia đi ra thì hai cánh tay và hàm đều bị trật khớp.....

Viện trưởng giờ mới nhớ ra cô nói cô là hoa ăn thịt người, dù thế nào cũng phải cảnh báo mấy tên kia không được xằng bậy.

Vậy nên mấy câu tên kia hỏi cũng không có ai dám đáp lời. Ngược lại Diêu Linh nhìn về phía họ, ánh mắt mơ màng đi tới.

Đêm hôm thế này mà trông thấy cô như vậy khiến viện trưởng và mấy y tá khác muốn nổi hết da gà.

Bất giác lui về sau một bước.

Trừ hai tên kia vẫn đứng vịn vẹo tay, “Bệnh nhân đẹp như thế mà nhốt ở đây thì thật lãng phí.”

Sau đó hần vươn tay tới, liền nghe thấy tiếng “Răng rắc” vang lên, cánh tay liền rũ xuống hai bên người.

“Thịt người..... thơm quá.” Cô nhắm hờ mắt, sau đó nói một cách say mê. Lời này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đồng nghiệp bên kia lập tức tỉnh ngủ, “Chị Linh?”

Diêu Linh giống như đã lâm vào mộng mị, không nghe thấy gì nữa, nhanh nhẹn bắt được một cái tay nhào đến, sau đó lại một tiếng “răng rắc” vang lên.

“Chị Linh..... chị đừng có giết người nha! Kiểm chế chút đi!”

Người đang trốn sau cái cây giờ muốn điên luôn, anh cắn cánh tay mình, mẹ nó, không phải mơ, đây không phải mơ.

Mối tình đầu của ông chủ không phải là cô gái đi đường liêu xiêu muốn ngã, nói chuyện không dám lớn tiếng, mỗi ngày đều bị người ta bắt nạt rất đáng thương sao? Ngày nào ông chủ cũng lo cô ấy ở trong nước sống không tốt.....

Sao anh lại cảm thấy chuyện này có vẻ sai sai, có vẻ như cái chữ “ăn thịt người” trong tên của quý cô Hoa Ăn Thịt Người miêu tả vô cùng chính xác đó chứ.

Anh vốn là vì ở chung phòng với hai người khác, giữa đêm họ lén lút ra ngoài nên anh mới theo ra, kết quả liền thấy bọn họ đón hai người bên ngoài vào, đúng lúc đụng phải quý cô Hoa Ăn Thịt Người.

Anh mơ hồ cảm thấy nguy hiểm, nhưng chưa kịp báo tin cho ông chủ thì đã thấy quý cô Hoa Ăn Thịt Người bẻ gãy tay người ta.

Quý cô Hoa Ăn Thịt Người còn nói lảm nhảm, “Thịt người ăn rất ngon.”

Sau khi nói xong lại gấp gáp nói tiếp, “Không không không, ta không thể ăn thịt người, ta là một bông hoa ăn thịt người một lòng hướng Phật, nếu ăn thịt người thì đạo hạnh mấy ngàn năm sẽ bị hủy hoại.”

Trợ lý Dư Ôn và mấy người khác: “.....” Đúng vậy đúng vậy, cô không thể ăn thịt người đâu!

Trợ lý Dư Ôn càng nghĩ càng sợ, nếu quý cô Hoa Ăn Thịt Người ăn thịt người thật thì không phải ông chủ của anh sẽ gặp nguy hiểm sao?

Tên đàn ông đang ôm cánh tay đau đến thở không nổi, tính nổi khùng nhưng thấy Diêu Linh như vậy thì biết điều mà câm miệng.

Mấy người ở đây ai cũng bị dọa sợ rồi.

Ngay sau đó một giọng nói âm trầm vang lên, “Ta là hoa ăn thịt người, ăn thịt người là bản tính trời sinh! Là bản tính! Con người cho

rằng họ là sinh vật thượng đẳng nên có thể ăn động vật, thực vật, vậy vì sao cao quý như ta lại không thể ăn thịt người chứ? Ta là yêu tinh cao cấp nhất trong chuỗi thức ăn. Hôm nay ta phải ăn thịt người, ta muốn xem ông Trời có dám làm gì ta không!” Sau đó Diêu Linh điên cuồng như bị tẩu hỏa nhập ma, nhìn về phía mấy người trước mặt với ánh mắt như nhìn thịt cá.

Đồng nghiệp:“.....” Anh.... có nên báo cảnh sát không? Có phải chị Linh sống chung với mấy người điên lâu quá nên đầu óc có vấn đề luôn rồi không? Đợi đã..... cũng có khả năng là chị Linh chỉ đang diễn kịch thôi.

Diêu Linh ngay sau đó điên cuồng nhào tới. Mấy người nhanh tay kéo cái tên đã bị trật khớp tay qua chỗ khác, họ chưa từng gặp cảnh này, chạy là thượng sách!

Nhưng mấy gã trung niên đâu phải là đối thủ của Diêu Linh, nhoáng cái đã bị Diêu Linh đẩy ngã hết.

“Tuy không được mềm nhưng vẫn nuốt được.” Diêu Linh cười lạnh, sau đó cô liền móc ra một con dao, “Phải lột da trước đã.”

Dù là ai thì cũng bị dọa chết khiếp, vì ban ngày Diêu Linh trông rất vô hại nên dù trước kia xảy ra một số chuyện thì họ cũng chẳng mấy để tâm.

“Diêu Linh! Diêu Linh, cô tỉnh táo một chút!” Viện trưởng và mấy người khác vội vàng lui về sau, nói với Diêu Linh.

Diêu Linh lắc đầu, nhú chặt chân mày, như thể trong cơ thể cô đang có hai con người đấu đá nhau.

Một người lo lắng nói, “Không thể ăn thịt người! Ăn thịt người sẽ bị trời phạt! Ta đã tu luyện mấy ngàn năm, không thể bị hủy diệt như vậy.”

Một người khác lại lạnh lùng nói, “Trời phạt gì chứ! Dựa vào đâu mà trời dám phạt ta! Ta là một bông hoa ăn thịt người nên ăn thịt người chính là bản năng của ta! Nếu ta ăn thịt người mà bị trời phạt thì con người ăn thịt heo bò, ăn rau cỏ cũng sẽ bị trời phạt!”

Mấy người ở đây giờ ai mà quan tâm có bị trời phạt hay không, đây rõ ràng là một kẻ điên, càng đáng sợ ở chỗ không những bọn họ đánh không lại kẻ điên này mà trong tay cô ta còn đang cầm con dao kìa.

Một người trong đám vốn định gọi điện báo cảnh sát liền bị viện trưởng âm thầm ngăn cản.

Diêu Linh giờ đang ôm lấy cái cây gần đó, “Viện trưởng, bọn ông chạy mau! Tôi sắp không khống chế được nữa.”

Đám người viện trưởng nghe vậy liền vắt chân lên cổ mà chạy.

Đồng nghiệp bên kia: “.....” “Tốt rồi, chị Linh thật đúng là chị Linh.

Sau khi bọn họ đi khuất, Diêu Linh đập đầu vào cây, “Không thể ăn thịt người, không thể ăn thịt người, mà là một bông hoa ăn thịt người lương thiện, mà là một bông hoa ăn thịt người theo Phật.”

Một diễn viên chân chính thì dù có người xem hay không cũng phải kết thúc màn trình diễn một cách hoàn hảo.

“Tao van xin mày, đừng ăn thịt người.....” Diêu Linh tuyệt vọng ngồi xuống, “Vì sao tôi phải biến thành một bông hoa ăn thịt người

chứ, thật ra tôi cũng muốn làm người mà.”May mà lúc trước chọn làm hoa ăn thịt người, nếu cô chọn hoa hướng dương thì đêm nay sợ là vở diễn khó khăn hơn rất nhiều.

Trợ lý Dư Ôn thấy cảnh này thâm cảm thấy ông chủ thích cô ấy thật chính xác. Cô ấy là một bông hoa ăn thịt người lương thiện đến mức nào cơ chứ! Dù có bản năng ăn thịt người nhưng vẫn cố gắng khắc chế chính mình!

Đồng nghiệp bên kia cười muốn té ghế, “Chị Linh, thế giới nợ chị một giải Oscar! Sao chị lại xuất sắc dữ vậy chứ?”

Diêu Linh ngồi xổm xuống đất, xác định xung quanh không có ai mới thì thào, “Được rồi, vào chuyện chính, tối nay bọn họ mang hai người lạ mặt vào đây.”

“Có điểm gì đặc biệt không?”

“Điểm đặc biệt chắc là cánh tay đều bị trật khớp, cái này tính là đặc biệt đi, bọn họ chắc sẽ tới bệnh viện chỉnh lại khớp tay, bọn em nhớ mau chóng hành động, điều tra xem bọn họ đi đâu chỉnh khớp.”

“Chị Linh, còn chị...”

“Đành nhẫn nhịn chứ sao, chị cũng hết cách. Đừng sợ, bọn chúng không dám báo cảnh sát đâu, dù nguy hiểm tính mạng thì chúng cũng không dám, nơi này có điều mờ ám mà. Nếu không thì chúng ta báo cảnh sát thử.” Diêu Linh khẽ nói, “Dù sao giờ chị cũng là bệnh nhân tâm thần, lúc lên cơn không khống chế được bản thân thì đâu ai làm gì được.”

Lúc Diêu Linh quay về mới nhớ ra cô quên chưa đưa tiền cho mấy bệnh nhân kia.

Diêu Linh lại thay đổi hướng đi, thành công ném Dư Ôn lại phía sau.

Anh sợ người trong lòng ông chủ xảy ra chuyện, nhanh chóng chạy đi tìm ông chủ để báo cáo.

Phó Hằng nghe thấy tiếng đập cửa, tỉnh lại thấy giường bên cạnh trống không thì nhanh chóng ra mở cửa.

Dư Ôn kể lại vanh vách mọi chuyện, đặc biệt là chuyện đấu tranh nội tâm gay gắt giữa bản năng và lương tâm của quý cô Hoa Ăn Thịt Người.

Phó Hằng không quan tâm chuyện này, chỉ lo lắng hỏi, “Giờ cô ấy ở đâu? Có bị thương không?”

Trợ lý Dư Ôn nói, “Mất dấu rồi.....” Không phải anh cố ý nhưng quý cô Hoa Ăn Thịt Người đi quá nhanh, chớp mắt đã không thấy đâu.

Phó Hằng chạy ào xuống lầu, đang định gọi điện điều động người đến đây tìm người liền thấy Diêu Linh đang bám ống nước treo từ tầng một lên tầng hai.

Diêu Linh đang bám ống nước, tư thế vô cùng quái dị: “.....” Thật xấu hổ quá đi mất!

Phó Hằng mau chóng lại gần, “Nhảy xuống đi, tôi đỡ cô.”

Diêu Linh: “..... Anh phải chắc chắn đỡ được tôi nha.”

Phó Hằng nhìn cô bám vào ống nước, lòng nóng như lửa đốt, sợ cô ngã xuống liền gập đầu, “Chắc chắn đỡ được cô.”

Diêu Linh mới đầu thấy mắt mặt, sau đó thấy dáng vẻ lo âu suốt ruột của anh thì không đành lòng, vì thế buông tay chân ra ngã về phía anh.

Chỗ này không tính là cao, hơn nữa vóc người Phó Hằng lại cao ráo, Diêu Linh lại nhỏ nhắn nên được ôm rất vững vàng.

Cô ngẩng đầu khỏi ngực anh, bắt gặp ánh mắt anh.

Phó Hằng thấy cô cười như hoa để lộ má lúm đồng tiền, thẽ thọt nói rất vui sướng, “Anh đỡ được tôi thật, lợi hại quá!”

Trợ lý: “.....” Đúng là người hai mặt mà! Hoàn toàn không nhìn ra cái bông hoa ăn thịt người vừa nãy phát điên muốn tẩu hỏa nhập ma và người này có gì giống nhau.

Bây giờ rõ ràng là một cô bé ngây thơ vô hại.

Cô ấy không có hai nhân cách đấy chứ?

Trợ lý Dư Ôn cảm thấy nên nói suy đoán này cho ông chủ biết, có vẻ độ nguy hiểm của quý cô Hoa Ăn Thịt Người cũng không thua kém gì ông chủ đâu.

Sau đó anh liền thấy ông chủ bế người ta như bế công chúa về phòng bệnh trên tầng hai.

Anh đã kể hết mọi chuyện về quý cô Hoa Ăn Thịt Người cho ông chủ nghe thế mà ông chủ chẳng hề sợ hãi chút nào, đúng là phong độ của người làm chủ có khác.

Dư Ôn đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng mà lúc nãy anh xem nhẹ.

Nếu có một ngày ông chủ và quý cô Hoa Ăn Thịt Người lên cơn cùng một lúc thì phải làm sao đây?

Dư Ôn nghĩ ngợi một lúc chợt linh cảm tình cảnh của ông chủ càng lúc càng nguy hiểm.

Thật ra Diêu Linh muốn tự mình đi, nhưng Phó Hằng lại ôm cô không buông.

Diêu Linh đành ôm cổ anh, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt kiên nghị của anh.

Trông anh rất nghiêm túc, như thể đang làm chuyện gì quan trọng lắm, dù anh ôm cô lên lầu cũng chẳng tốn mấy công sức.

Nói thật thì mới đầu Diêu Linh rất ngạc nhiên, sau mới chợt nhận ra là mình đã gầy đi rất nhiều.

Anh ôm cô vào tận phòng mới dừng lại.

Sau khi Diêu Linh được đặt lên giường của Phó Hằng thì đỡ cả người, mặt đỏ lên, anh muốn làm gì.....

Thực ra Phó Hằng chẳng muốn làm gì cả, anh chỉ vui cô vào ổ chăn mà thôi.

Vốn dĩ anh ngủ rất ít, lại rất dễ tỉnh. Mấy ngày nay ở cạnh Diêu Linh, lại uống thuốc đều đặn nên tâm trạng tốt hơn nhiều khiến giấc ngủ cũng được cải thiện.

Vậy nên Diêu Linh phát bệnh anh cũng không biết, nên anh mới làm như vậy để nếu cô phát bệnh thì anh sẽ biết ngay.

Anh biết mình cũng sắp sửa lên cơn, nhanh chóng uống thuốc, xoa đầu cô, thấy cô đang ngoan ngoãn nhìn anh.

Phó Hằng thấy hơi đau lòng, che mắt cô đi. Trước kia anh thích đôi mắt của cô nhất, nhưng giờ lại cảm thấy mình chẳng khác gì tiểu nhân, thừa dịp cô bị bệnh không hiểu chuyện mà bước vào cuộc sống của cô.

Diêu Linh đặt tay lên bàn tay anh đang đặt trên mắt cô, khẽ nói, “Đại Thụ, Đại Thụ à, vừa rồi tôi ra ngoài xem chút nữa đã ăn thịt người rồi..... Anh có sợ tôi không.....”

“Tôi không sợ.” Dù cô có biến thành gì thì cô vẫn là cô, là Linh Linh luôn tươi cười với anh.

Diêu Linh nắm lấy tay anh, sau đó đan tay mình vào tay anh.

Cô nghĩ, người này gốc ghê, nhưng cô không biết thực ra cô cũng giống anh.

Trong lòng cô, anh luôn là người thiếu niên kia, dù thay đổi như thế nào thì cô đều không sợ hãi.

Bởi vì đó là anh.

Phó Hằng cho rằng cô im lặng là vì không tin anh, vì thế ôm lấy cô, “Đừng sợ, về sau nếu muốn ăn thịt người cô cứ cắn tôi là được.”

Vừa nói vừa đưa tay đến miệng cô, giọng anh trầm ấm dễ nghe, lại vô cùng dịu dàng, “Thật ra tôi lừa cô đó, tôi là con người, tôi không phải là yêu tinh, sau này tôi sẽ là lương thực dự trữ của cô.”

Diêu Linh như bị cái gì đánh vào lòng, nơi sâu thẳm nhất trong tim bỗng tê dại đi, khóe mắt cay cay, trên thế giới này có lẽ có nhiều người tốt hơn anh, nhưng cô sẽ không bao giờ tìm được ai có một linh hồn sạch sẽ trong trẻo như thế.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại khế cắn một cái vào bàn tay rất đẹp, khớp xương rõ ràng của anh.

Nhưng cô không dùng sức, thay vì nói là cắn thì hôn có vẻ hợp lý hơn.

Diêu Linh ngẩng đầu, cười vô cùng ngọt ngào, “Làm sao bây giờ, tôi không nhớ.”

Phó Hằng được dỗ dành mà nóng cả người, da đầu tê rần rần, nơi nào đó cương đến phát đau, anh..... anh..... nhớ ra một chuyện, bệnh của anh còn có một triệu chứng rất khó nói, đó chính là..... dục vọng mạnh mẽ.

Lúc trước anh còn tưởng là giả, giờ mới biết là thật.

Diêu Linh thấy Phó Hằng nhanh chóng đứng dậy đi đến giường của cô nằm xuống, sau đó đắp chăn rất ngay ngắn.

Diêu Linh: “.....” Sao lại thế? Không phải đang nói chuyện rất vui vẻ sao?

Cô thừa dịp này lấy tai nghe xuống, sau đó bước xuống giường, đi qua giường bên cạnh xem tình trạng của Phó Hằng, tiện thể đặt tai nghe xuống dưới giường.

Sau đó liền thấy trán Phó Hằng nhễ nhại mồ hôi, mặt đỏ rực, ánh mắt nóng bỏng....

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 27: Anh Chàng Đáng Yêu Của Cô

Mặt Diêu Linh lập tức đỏ lựng lên, não muốn mìn luôn.

Tuy đã diễn rất nhiều vở kịch và gặp rất nhiều chuyện bất ngờ nhưng đối mặt với chuyện như thế này, Diêu Linh vẫn ngu người ra.

Nếu là người khác có biểu hiện như thế này trước mặt cô thì cô chỉ cảm thấy ghê tởm, nhưng mà..... Phó Hằng đâu phải người khác chứ.

Diêu Linh đỏ mặt, khẽ nói, “Anh..... anh tự xử đi....”

Nếu không làm gì thì sẽ.... có hại cho cơ thể nhỉ?

Cô nói xong thì mặt đỏ tai hồng đứng dậy, tính ra ban công ngồi.

Diêu Linh quả thật ra ban công ngồi, gió nhẹ thổi tới mang theo hơi lạnh của đêm, nhưng vẫn không giảm bớt hơi nóng trên mặt cô.

Phải rồi, họ đều trưởng thành rồi. Diêu Linh đột nhiên nghĩ đến, Phó Hằng..... có phải từng làm chuyện đó với cô gái khác không?

Cô không ngốc, tốt xấu gì thì Phó Hằng cũng đã hai mươi bảy tuổi, sao có thể chưa từng làm chuyện đó, đã là đàn ông thì chắc chắn có dục vọng.

Dù cô có lý trí thế nào thì trong đầu vẫn bất giác nghĩ đến hình ảnh kia.

Phó Hằng ở bên trong vẫn im thin thít, Diêu Linh thấy hơi kỳ lạ, cô quay đầu lại liền thấy một đôi mắt cực kỳ nóng bỏng đang nhìn cô chằm chằm.

Vốn dĩ vẻ đẹp của Phó Hằng không phải dạng thanh tú dịu dàng, anh đẹp trai một cách vô cùng nổi bật, khuôn mặt rất có tính công kích, hơn nữa cộng với ánh mắt này quả thực là muốn nuốt sống cô.

Quý cô Hoa Ăn Thịt Người Diêu Linh:“.....”Đừng sợ đừng sợ, đó chỉ là lương thực dự trữ của mình.

Một lúc sau, rốt cuộc người bên trong đã bình tĩnh lại, Diêu Linh làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, đi đến giường của Phó Hằng ngủ.

Vì lúc này Phó Hằng ngủ ở giường cô.

Không khí trong phòng vô cùng ngột ngạt.

Sáng sớm hôm sau, lúc cô ngủ dậy liền phát hiện chăn và vỏ chăn ở giường bên cạnh đã biến đâu mất, đó là thứ cô mua lúc học Trung học vẫn luôn dùng đến tận bây giờ, cô là người giữ đồ rất kỹ.

Diêu Linh chớp chớp mắt, tìm người, đừng nói Phó Hằng vứt chăn của cô đi rồi chứ?

Sau khi đến phòng tắm cô liền thấy Phó Hằng thân cao xấp xỉ một mét chín, ăn mặc chỉnh chu, đang ngồi xổm trong phòng, không hiểu sao nhìn có vẻ đáng thương, trước mặt là cái thau lớn không

biết kiếm đâu ra, bên trong là chần của cô, anh đang giặt chần của cô.

Những xấu hổ nhen nhóm đêm qua đều bị cảnh tượng này đánh bay hết, trong đầu cô chỉ còn lại hình ảnh người này ngồi xổm giặt chần của cô.

Sao lại đáng yêu thế chứ! Trong mắt cô anh quả thật siêu đáng yêu!

Phó Hằng linh tính có ai đó sau lưng bèn quay đầu lại, liền thấy Diêu Linh. Anh nói với cô, “Tí nữa xong tôi sẽ mang ra ngoài phơi..... cô đừng giận nha.”

Diêu Linh đâu bức dọc gì, dực vọng vốn là bản năng của con người, đây là thường thức, cô đâu có ngốc vậy.

“Tôi không giận.” Diêu Linh ngồi xổm xuống, cùng anh giặt chần.

Cô không hề nghĩ Phó Hằng giặt chần sẽ giảm bớt vẻ đẹp trai lạnh lùng của anh, ngược lại thấy một người cao to trông trâu bò như anh ngồi đây nghiêm túc giặt chần trông cực kỳ dễ thương.

Khổ nỗi Phó Hằng chưa giặt chần bao giờ, thậm chí chắc ngay cả quần áo cũng chưa từng giặt, trông tàn suất anh đảo chần là biết, nào giống như đang giặt chần đâu, rõ ràng là đang tắm cho chần thì có.

Diêu Linh ngồi nghịch bong bóng xà phòng, cuối cùng sau khi đổ bảy tám lần nước thì mới tẩy sạch xà phòng. Hai người cùng nhau vắt khô chần.

Diêu Linh thấy rất vui, tuy là lần đầu giặt chăn nhưng cậu ấm này làm không tệ, còn biết giặt cả vỏ chăn.

Thật ra thì Diêu Linh đã xem nhẹ tác dụng của trợ lý Dư Ôn.

Bên kia, trợ lý Dư Ôn đã mang bữa sáng đến.

Hai người phơi chăn xong liền trở về ăn sáng. Trải qua chuyện này, hai người đều ngằm quên đi chuyện đêm qua, không cảm thấy ngại ngùng nữa.

Điều khiến Diêu Linh ngạc nhiên là từ đêm qua đến sáng nay viện trưởng không hề tìm cô nói chuyện.

Diêu Linh suy đoán hai khả năng, một là bọn họ gặp chuyện gì đó khiến họ không rảnh xử lý cô, hai là bọn họ chẳng bận tâm gì, tùy cô muốn ra sao thì ra, nhưng Diêu Linh nghĩ khả năng trước cao hơn.

Ăn sáng xong sẽ đến thời gian ra ngoài hóng gió, Diêu Linh cũng không ngồi một chỗ quang hợp nữa mà đi dạo lung tung.

Phó Hằng ngồi ở chỗ cũ chờ cô, cô cũng không đi xa, chỗ Phó Hằng ngồi có thể thấy được cô.

Phó Hằng không biết cô muốn làm gì, nhưng anh không yên tâm nên để Dư Ôn đi theo cô.

Lúc Dư Ôn lại gần, Diêu Linh liền chắc chắn, quả nhiên là thế.

Bây giờ Dư Ôn không thể cư xử tự nhiên như trước với quý cô Hoa Ăn Thịt Người nữa mà anh thấy hơi sợ cô, luôn thấp thỏm nếu chẳng may đối phương tẩu hỏa nhập ma thì làm sao bây giờ..... Anh không muốn hại cô uống phí ngàn năm đạo hạnh đâu.

Nhưng Diêu Linh vẫn muốn thử một chút, nếu chuyện này là do cô hiểu lầm thì sẽ hơi phiền, về sau biết đâu cô sẽ cần anh giúp đỡ.

“Hôm nay trời thật đẹp.” Diêu Linh cười tủm tỉm nói.

Trợ lý Dư Ôn: “..... Đúng đúng.”

“Phải rồi, anh có cần quang hợp không?”

Trợ lý Dư Ôn: “Tôi đều lén quang hợp, không để con người phát hiện.” Anh nhất định không được bại lộ thân phận con người.

“À, sao anh quen Phó Hằng vậy?” Diêu Linh nói tiếp.

Dư Ôn rất lo lắng, tiêu rồi, không phải ông chủ bị phát hiện rồi chứ? Không được, đây là một cái bẫy, cô ấy không hỏi anh có quen ông chủ không mà lại hỏi làm sao quen, mình nên giả ngu hỏi Phó Hằng là ai nhỉ? Vì thế, về mặt Dư Ôn vô tội đáp, “Ông chủ là ai?”

Diêu Linh đơ ra một giây, sau đó nhin cười nói, “À, hóa ra anh ấy là ông chủ của anh.”

Dư Ôn hét muốn sống nữa! Anh ơi là anh! Sao lại nói năng ngu ngốc thế chứ!

Anh tính hỏi Phó Hằng là ai, làm như mình không quen Phó Hằng, ít nhất là trước khi vào đây không quen Phó Hằng, ai ngờ đâu lại quen miệng hại thân!

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 28: Người Chồng Tào Khang

Nếu Phó Hằng là ông chủ của Dư Ôn thì mọi chuyện từ đến giờ đều lý giải được.

Diêu Linh nhìn thoáng qua Phó Hằng, phát hiện anh đang nghiêm túc nhìn về phía này, thấy cô nhìn mình thì giả bộ ngoảnh chỗ khác.

Diêu Linh: “.....” Sao càng nhìn càng thấy đáng yêu không biết.

Diêu Linh đang định đi qua đó thì gặp đám người viện trưởng trở về.

Diêu Linh khẽ cười chào hỏi, như thể đêm qua không hề có chuyện gì xảy ra.

Mấy người kia còn sợ cô, nhưng viện trưởng vẫn thân thiện chào Diêu Linh.

Sau đó im lặng nhìn Phó Hằng, sắc mặt bọn họ rất khó coi, dù sao thì mới đến bệnh viện không lâu đã phải vào cục cảnh sát uống trà cũng không dễ chịu gì.

Diêu Linh nhìn ánh mắt này của ông ta, bất giác nhú mày, cô nhớ lúc mình vừa mới vào đây cũng gặp cảnh này.

Nhưng bọn họ cũng không làm gì khác, chỉ gọi Dư Ôn bên cạnh đi.

Dư Ôn đi qua, nghe họ nói chuyện.

Sau đó, Dư Ôn bị đuổi việc.

Dư Ôn rất ngạc nhiên, hỏi lại viện trưởng, “Tôi đã làm gì sai sao?”

Viện trưởng ôn hòa đáp, “Gần đây trung tâm gặp khó khăn, muốn cắt giảm biên chế, mà mấy y tá khác đều đã làm việc ở đây nhiều năm.”

Dư Ôn nghe ông ta nói vậy thì nhú mày, không hiểu bọn họ muốn gì, suy nghĩ của anh khá đơn giản nên nói, “Nếu tài chính của trung tâm gặp vấn đề thì không cần trả lương cho tôi đâu. Tôi là người Tổng giám đốc Phó phái đến chăm sóc cậu Phó, ông ấy đã trả tiền lương cho tôi rồi, xin lỗi lúc trước tôi quên không nói cho các ông biết.”

Anh chắc chắn phải bám trụ ở đây, anh không thể đánh mất công việc này được, tuy quý cô Hoa Ăn Thịt Người có chút nguy hiểm.

Diêu Linh cũng không biết hành động hôm qua của cô khiến người khác bị kinh động không ít.

Có điều, người giữa trưa mang cơm đến không phải là Dư Ôn.

Diêu Linh nhú mày, chờ họ đi rồi, Diêu Linh nhanh chóng lôi một cái túi ra khỏi gầm giường, sau đó dùng đũa gấp đồ ăn vào túi.

Diêu Linh cũng không đồ thẳng đồ ăn vào, mà dùng đũa gấp hết hành tây, ớt cay, còn thịt nhìn có vẻ không ăn được thì để lại trong

mâm.

Phó Hằng nhìn một loạt động tác của cô, anh nghĩ cô đang lên cơn nhưng vẫn hỏi, “Sao thế?”

Diêu Linh nói, “Tôi nghi ngờ bọn họ muốn hại chúng ta.”

Phó Hằng đương nhiên cho rằng cô lên cơn, nhưng vẫn cầm đũa làm theo cô.

Đến khi thấy ổn ổn thì Diêu Linh cột túi lại, ném vào gầm giường.

Sau đó kéo Phó Hằng tới ban công ngồi.

Phó Hằng rất phối hợp với Diêu Linh mà ngồi xuống, nghe cô nói chuyện.

“Tôi nghi ngờ đám người viện trưởng muốn hại chúng ta, anh nhất định phải nghe tôi nói, không được để lộ sơ hở biết chưa?” Diêu Linh nghiêm túc nói với anh.

Phó Hằng gật đầu, “Tôi sẽ không để lộ bất cứ sơ hở nào.”

Một lát sau, y tá trông lạ hoắc kia lại đến dọn đồ ăn đi.

Diêu Linh mang Phó Hằng ra ngoài phơi nắng.

Sau khi Diêu Linh đi ra, cô cầm một lá cờ đỏ nhỏ ở chỗ ghế hai người hay ngồi, Phó Hằng nhìn lá cờ nhỏ, tự hỏi không biết Diêu Linh kiếm đâu ra.

Hai người ngồi trên ghế, Diêu Linh hơi đói bụng, Phó Hằng bên cạnh chắc chắn còn đói hơn cả cô.

Mà lúc này từng đợt gió thổi đến.

Sau khi cô tới đây đã rất lâu rồi không có mưa.

Diêu Linh ngẩng đầu lên nhìn trời, quả nhiên mây đen đang kéo tới.

Xem ra hôm nay sẽ mưa.

Đám y tá dẫn bệnh nhân về phòng của họ, gió to thổi mạnh khiến lá cây bay đầy trời.

Diêu Linh cầm tay người bên cạnh, sau đó kéo Phó Hằng chạy trong mưa, “Trời mưa rồi! Mau đi lột chân!”

Phó Hằng cũng nhớ tới chuyện này, so với Phó Hằng thì chân Diêu Linh ngắn hơn nhiều. Phó Hằng dừng lại bế Diêu Linh lên rồi chạy, không phải bế kiểu công chúa, kiểu đó không tiện nhìn đường nên anh đặt cô lên vai mà chạy.

Diêu Linh hơi hoảng, chỉ sợ sẽ bị ngã, từ nhỏ đến giờ chưa có ai ôm cô như vậy, nên cô có chút không quen.

Trời nói mưa một cái là mưa ngay, lúc về tới phòng hai người đã ướt như chuột lột.

Thời tiết này quả thật không thích hợp với bộ đồ Diêu Linh đang mặc, mưa ào xuống một cái thì đồ của cô đã dán chặt vào người, đường cong cơ thể lập tức lộ ra.

Phó Hằng không dám nhìn cô, cầm một cái áo khoác trùm lên người cô.

Mặt Diêu Linh đỏ bừng, mau chóng lấy quần áo đi tắm.

Cô nghe giọng Phó Hằng khàn khàn, “Tôi đi lộn chần vào.”

Kế hoạch giặt chần hôm nay đã bị một trận mưa phá hủy.

Diêu Linh tắm xong liền nghĩ tới chuyện này.

Sau đó nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng nói, Diêu Linh đi ra, thấy hai y tá đang ngăn một người phụ nữ trung niên lại.

“Bé! Bé ời!”

Diêu Linh cũng chạy tới, “Mẹ!”

Mấy y tá đành đứng xem kịch.

“Bé ời, trời mưa rồi! Mẹ mang quần áo đến cho con, bảo vệ trường bọn con nghiêm khắc quá....” Vừa nói vừa lấy áo trên người khoác cho Diêu Linh.

Diêu Linh ôm lấy bà, thắm cảm động, “Cảm ơn mẹ, con nhất định sẽ cố gắng học giỏi.”

Người phụ nữ trung niên đưa quần áo xong thì mãn nguyện rồi đi.

Diêu Linh mặc áo khoác của bà đi vào phòng, lấy trong túi áo ra hai cái bánh bao, còn có cả một ít bánh quy nữa.

Đây là ám hiệu đã định từ trước của bọn họ. Lúc cô mới tới đây không lâu liền gây chuyện với người chung phòng. Lúc ấy đồ ăn của cô bị hạ thuốc ngủ không thể ăn, nên cô liền xin bệnh nhân khác giúp đỡ. Bọn họ lén tiếp tế cho cô, dù sao mọi người đâu phải lúc nào cũng phát bệnh, đa số thời gian đều tỉnh táo.

Ấm hiệu chính là nếu cô cầm lá cờ nhỏ tức là đồ ăn của cô đã bị động tay động chân, không thể ăn.

Nếu có bệnh nhân tỉnh táo thấy được thì sẽ giấu đồ ăn, sau đó cử người mang đến cho cô.

Lúc Phó Hằng đi ra liền thấy Diêu Linh đang bày đồ ăn lên bàn, Diêu Linh nói, “Cơm chiều này.”

Phó Hằng lần đầu phải ăn bánh bao không, uống nước lạnh.

Diêu Linh nhìn anh ăn mà có chút đau lòng, cô ăn mấy thứ này thì không cảm thấy gì nhưng nhìn Phó Hằng ăn cô lại thấy đau lòng.

Có lẽ trong trí nhớ của cô, trước giờ anh đều được ăn ngon mặc đẹp, cái gì cũng xài đồ tốt nhất.

Giờ đây..... lại phải theo cô chịu khổ.

Diêu Linh xoa đầu anh, cô phải nỗ lực phấn đấu thôi, về sau cô thành đạt tuyệt đối không vứt bỏ người chồng Tào Khang.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 29: Tai Nghe Mini

Diêu Linh là kiểu người có ăn no đến mấy thì vẫn có thể ăn thêm vài miếng nữa, nhưng bây giờ đang lúc khó khăn nên cô đành ăn qua loa vài miếng cho có lệ, miễn không đói bụng là được.

Sau đó cô nhận ra Phó Hằng không ăn miếng nào, chỉ nhìn cô ăn.

Diêu Linh dứt một miếng bánh bao cho anh, “Ráng ăn đi, hai ngày nữa sẽ tốt hơn.”

Được Diêu Linh dứt, Phó Hằng liền ăn. Anh ăn một miếng rồi nói với Diêu Linh, “Tôi no rồi, cô ăn thêm đi.” Anh biết Linh Linh trước giờ rất ghét để bụng đói.

Diêu Linh: “.....” Cảnh tượng này thật giống như tình mẫu tử mà sách giáo khoa miêu tả.....

Cô nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phó Hằng, anh đang xụ mặt ra như thể mắc nợ mấy trăm triệu vậy.

Diêu Linh thốn thức trong lòng, cô nhớ khi hai người bên nhau, người này lúc nào cũng gọi cả đồng đồ ăn rồi phụng phịu chia hết cho cô. Vẻ mặt như thể nếu cô hỏi anh đã không ăn hết sao lại gọi nhiều như vậy là có tội vậy.

Diêu Linh cảm thấy có lỗi trước kia cô đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

Cô bắt giác vươn tay ra nhéo má anh, “Ăn chung đi.”

Xem đi, cô nhéo má anh mà anh cũng đâu có phản đối.

Diêu Linh cầm hai cái bánh quy lên, “Anh một cái, tôi một cái.”

Sau đó hai người cùng nhau uống nước, trông y chang hai đứa con nít học mẫu giáo.

Cơm nước xong mà không có gì chơi thì chỉ có ngủ là thượng sách, nhưng giường Diêu Linh không có chăn, Phó Hằng rất tự giác đi qua giường Diêu Linh ngủ, dù trên đó chỉ có mỗi tấm nệm.

Trông có vẻ thê thảm.

Diêu Linh nói, “Lại đây ngủ đi.” Hình ảnh này trông đáng thương chết được, khiến lương tâm cô dần xé.

Phó Hằng lắc đầu nói, “Tôi sẽ ngủ ở đây, sáng mai kêu họ mua cái chăn khác là được.”

Diêu Linh nằm trên giường Phó Hằng, chăn của anh tràn đầy mùi hương của anh, rất thoải mái.

Trông hai cái giường khác nhau một trời một vực.

Lâu như vậy Diêu Linh chưa bị phát hiện, cũng không bị hại chủ yếu là do cô rất thận trọng.

Ví dụ như chuyện này chẳng hạn, trong lúc viện trưởng đang nghi ngờ Phó Hằng như vậy mà y tá đến đưa cơm không phải Dư Ôn, Diêu Linh liền linh cảm cơm có vấn đề.

Cô cho rằng trong cơm có bỏ thuốc ngủ, tối đến họ sẽ lén vào đây.

Vậy nên cả đêm Diêu Linh đều không ngủ, muốn dạy cho đám người kia một bài học.

Nhưng cô không ngờ cả đêm sóng yên bể lặng.

Sáng hôm sau, mắt Diêu Linh thâm như mắt gấu trúc:“.....”Chẳng lẽ cô hiểu làm sao?

Dù sao cả đêm không ngủ cũng không thoải mái gì cho cam.

Chuyện đầu tiên Diêu Linh làm là đeo tai nghe lên, sau đó lén bỏ túi đồ ăn vào trong túi áo.

Chính là cái áo khoác mà bệnh nhân nữ kia đưa cô, tuy trời này mà mặc áo khoác có vẻ kỳ quái nhưng ở đây ai cũng là bệnh nhân tâm thần nên chẳng sao.

Phó Hằng nhìn cô cất đồ ăn vào túi áo khoác:“.....”Giờ anh biết bánh bao hôm nay ở đâu ra rồi.

Diêu Linh nói,“Tôi tưởng họ bỏ thuốc ngủ trong đồ ăn nhưng hóa ra không phải, vì đêm qua không có ai tới tìm chúng ta gây chuyện, nên tôi muốn ném số đồ ăn này ra ngoài, nhờ người bên ngoài giúp tôi giám định xem bên trong là thuốc gì.”

Những gì Diêu Linh nói đều là thật nhưng cô biết Phó Hằng chỉ nghĩ là cô đang lên cơn mà nói nhảm.

Diêu Linh cũng mặc kệ, cái gì cũng phải từ từ, cô cũng chưa muốn cho Phó Hằng biết cô chỉ giả bệnh. Diêu Linh muốn anh nghĩ

bệnh của cô từ từ tốt lên.

Tuy Phó Hằng nghĩ cô đang lên cơn nhưng anh vẫn rất phối hợp với cô.

Vì thế, Phó Hằng liền theo Diêu Linh mang đồ ăn kia ném ra ngoài, Diêu Linh nói với đồng nghiệp bên kia, “Chị đã ném ra, bọn em tra thử xem sao.”

Đồng nghiệp đồng ý.

Phó Hằng nghĩ bụng, chắc Linh Linh nghĩ có người sẽ điều tra giúp cô, nếu sau này cô ấy phát hiện ra không có ai giúp điều tra thì phải làm sao?

Sau khi Diêu Linh ném đồ ăn xong thì buồn ngủ không chịu nổi.

Vì thế, cô dắt Phó Hằng đến chỗ trước kia hay ngồi quang hợp. Vì hôm qua mới mưa xong nên hôm nay trời xanh ngắt.

Tính tình Diêu Linh rất tùy tiện, vì thế liền cởi áo khoác xuống, đặt vào lòng Phó Hằng, sau khi tìm được tư thế thoải mái thì bắt đầu ngủ.

Đúng là người bị bệnh tùy tiện thật, trước kia chắc cô sẽ ngại ngủ nhưng từ khi mặc đồ bệnh nhân vào thì chẳng để ý nhiều như vậy.

Diêu Linh thầm an ủi chính mình, sau đó yên tâm nằm trong ngực Phó Hằng mà ngủ, đêm qua cô đã thức canh chừng cả đêm, đương nhiên bây giờ phải thu chút lợi ích chứ.

Phó Hằng tất nhiên không phàn nàn gì, không những thế mà anh còn hận thời gian sao không dừng luôn tại thời khắc này.

Đợi Diêu Linh ngủ say, Phó Hằng cũng không rảnh rang mà lấy điện thoại ra nhắn tin.

Có một ý tưởng đi theo hai người nhưng sau khi người này bị Phó Hằng liếc một cái thì không dám ho he gì.

Phó Hằng thấy tin nhắn của Dư Ôn, “Ông chủ, nhà tôi có chút việc phải về quê gấp.”

Phó Hằng nhắn tin cho người khác, bảo bọn họ tới lượm đồ Diêu Linh mới ném ra, sau đó mang đi kiểm tra.

Về kết quả kiểm tra..... Phó Hằng ngẫm nghĩ, vừa hay nếu kết quả có vấn đề thật thì anh sẽ có cơ khuyên Diêu Linh chuyển sang chỗ khác.

Người bên kia tuy cảm thấy yêu cầu này có vẻ kỳ lạ nhưng vẫn làm theo.

Phó Hằng nhắn tin xong thì nhìn người đang ôm mình, anh đã vô số lần hy vọng kỳ tích sẽ xảy ra, nhưng tất cả đều biến thành công dã tràng.

Anh thật không ngờ cuối cùng cô vẫn trở về bên anh, cô gái của anh đã trưởng thành, nhưng lại bị bệnh.

Phó Hằng vuốt tóc cô, muốn cô ngủ thoải mái một chút bèn vén tóc cô qua một bên, sau đó liền thấy đồ vật trên tai cô.

Phó Hằng thoáng sửng sốt, đây là tai nghe mini, anh biết vật này.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 30: Xấu Xí Không Chịu Nổi

Sở dĩ Phó Hằng nhận ra tai nghe này vì đây là một sản phẩm công nghệ tối tân do công ty nhà anh sản xuất.

Nhà anh đã nghiên cứu phát minh rất nhiều sản phẩm, sản phẩm như vậy lại càng nhiều hơn. Nếu chỉ có thế thì anh cũng không nhận ra nhanh như vậy, quan trọng là trong những sản phẩm đó có rất nhiều sản phẩm anh lấy cảm hứng từ thực vật.

Tay Phó Hằng khẽ run rẩy, anh gấp gấp uống thuốc, sau đó nhắm mắt lại.

Linh Linh..... sao Linh Linh lại có cái này? Tai nghe mini này là phiên bản giới hạn, vẫn chưa mở bán chính thức ở thị trường nội địa.

Phó Hằng vươn tay muốn tháo tai nghe ra.....

Nhưng anh kiềm lại được, dù sao thì một người được giáo dục tốt như anh cũng không thể làm chuyện như vậy. Đây là chuyện riêng của Diêu Linh, anh không thể làm vậy.

Diêu Linh đang ngủ bỗng thấy mình bị ôm chặt hơn.

Phó Hằng nhớ lại những chuyện từ lúc anh vào đây đến giờ và những gì mà cô và anh từng nói.

Cô..... thật sự bị bệnh sao?

Anh nhớ đến chuyện hôm qua và chuyện ném đồ hôm nay.

Sắc mặt Phó Hằng âm trầm hẳn.

Không đúng không đúng, Phó Hằng không khổng chế nổi cảm xúc bản thân nữa.

Đừng đúng như thế chứ!

Anh nhớ lại lúc mình lên cơn..... Nếu Linh Linh không bị bệnh, vậy đáng vẻ khi ấy của anh..... thật xấu xí, xấu xí không chịu nổi.....

Đáng sợ hơn cả chuyện anh phát bệnh chính là để người mình yêu thương thấy đáng vẻ xấu xí khi ấy của mình.

Đây là chuyện mà anh sợ phải đối mặt nhất.

Phó Hằng cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Lúc Diêu Linh tỉnh lại liền thấy sắc mặt Phó Hằng tái nhợt đi, mày nhíu lại, trông rất sa sút.

Diêu Linh đã quen với chuyện anh bên ngoài thì làm bộ lạnh lùng mà trong lòng luôn rối rắm đủ thứ chuyện không đâu, vì thế cô không kiềm được đặt tay lên trán anh, “Sao thế? Có chỗ nào không thoải mái sao? Hay anh đói bụng?”

Phó Hằng nhìn cô đầy phức tạp, giờ cô... xem anh là gì? Trong lòng cô đang nghĩ gì?

Nhưng dù cô nghĩ gì thì anh đều cảm thấy khó chịu, vô cùng khó chịu.

Anh không đáng thương, anh không muốn cô thương hại anh, lại càng không muốn cô ghét bỏ, sợ hãi anh.

Phó Hằng lâm vào ngõ cụt.

Phó Hằng không muốn nói chuyện với cô, Diêu Linh cũng không giận anh. Sức nhẫn nại của cô với Phó Hằng rất lớn, cứ ngấm lại khoảng thời gian cô theo đuổi anh là biết.

Diêu Linh đưa tay cho anh, “Anh đói bụng hả? Hay anh cần tôi một miếng đi?”

Phó Hằng nhìn cô, cứ thế nhìn cô chằm chằm.

Diêu Linh chui ra khỏi ngực anh, “Thật là hết cách với anh.”

Sau đó Diêu Linh đem ghế qua dịch sang chỗ khác ngồi.

Phó Hằng thấy cô làm vậy thì cho là cô thấy anh rất phiền phức.

Vốn dĩ cô chưa bao giờ thật lòng thích anh, khi ấy cô thích anh đâu phải là tính cách thật của anh.

Diêu Linh ngồi xuống, sau đó vỗ vỗ đùi, “Được rồi, đến lượt anh ngủ.”

Vừa nói vừa ấn đầu anh xuống, dịu dàng nói, “Anh ngủ một lát đi, tỉnh dậy sẽ có đồ ăn.”

Diêu Linh vừa nói vừa xoa bóp huyết Thái Dương cho anh. Trước kia cô thường giúp thím Hai xoa bóp như vậy khi bà bị nhức đầu.

“Đội tôi thống lĩnh Yêu giới, lên làm Yêu vương thì anh muốn ăn gì cũng được, tuy nhiên không thể ăn thịt người, Yêu giới chúng ta đã ký hiệp ước hòa bình với con người rồi. Tuy tôi rất cưng chiều anh nhưng anh không thể phá hoại hiệp ước này đâu đó.” Diêu Linh nói đầy hùng hồn.

Đãi ngộ của Phó Hằng tương đương đãi ngộ của yêu hậu.

Phó Hằng vẫn không động đậy gì, yên lặng dựa vào người Diêu Linh, nghe Diêu Linh nói chuyện không có vẻ gì là bị bệnh. Thay vì nói cô bị bệnh thì nên nói cô đang đắm chìm trong thế giới của riêng cô có vẻ đúng hơn.

Phó Hằng vốn cho là thế nhưng bây giờ anh đột nhiên nhận ra, Diêu Linh..... không giống những bệnh nhân khác.

Mỗi lần cô lên cơn nói chuyện đều có một mục đích nhất định.

Phó Hằng thoáng nhớ lại, mỗi một giả thiết trong thế giới của cô đều nhằm giải thích cho một chuyện nào đó, có một mục đích gì đó. Quang hợp là để tiện quan sát mọi người, hoa ăn thịt người nhưng không ăn thịt người là để tiện diễn kịch với bệnh nhân khác, còn những lần cô lên ra ngoài.....

Nào có ai bị bệnh thật mà làm thế được?

Lúc Phó Hằng biết rõ người trong lòng anh không hề bị bệnh thì không khỏi thấy nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại thấy khó thở đến nghẹn ngào.

Nhẹ nhõm là vì người anh yêu không bị bệnh, không phải chịu đựng ánh mắt khác thường của người khác, cũng không đánh mất quyền được yêu người khác như anh.

Nghẹn ngào là vì cuối cùng anh đã để lộ cho Diêu Linh biết anh là một gã điên xấu xí, mà không phải là một thiếu niên lạnh lùng như cô từng thích.

Diêu Linh không biết anh đang nghĩ gì, vẫn lải nhải không thôi, “Thật ra thống lĩnh Yêu giới với tôi mà nói dễ như trở bàn tay, chỉ cần chúng ta xử lý hết mấy con người này là xong. Điều phiền phức nhất là chúng ta không thể trực tiếp ra tay xử lý bọn họ mà phải giao họ cho những con người có thẩm quyền.”

Diêu Linh rất lợi hại, mới đó là đã nói sang chuyện cảnh sát, cô muốn trải thảm trước cho hành động sau này của mình.

Phó Hằng nghe cô nói thì cũng hiểu ý đồ của cô, dù anh không biết nguyên do nhưng cũng gật đầu, “Ừ.”

Anh vốn muốn rời đi, không muốn ở đây nữa. Nhưng giờ anh lại không muốn đi nữa, nếu mấy chuyện lúc trước Diêu Linh nói là thật thì chắc chắn chuyện cô đang làm rất nguy hiểm.

Anh nghĩ, đợi Diêu Linh làm xong chuyện cô muốn làm sẽ đi khỏi nơi này.

Còn anh sẽ ở lại đây.

Không đi đâu nữa, vĩnh viễn không đi đâu nữa.

Phó Hằng từ từ ngủ say, không biết có phải do tác dụng của thuốc hay không.

Diêu Linh nhìn sườn mặt anh, sao trên đời lại có người đẹp trai đến mức này chứ!

Diêu Linh thấy chẳng cần soi kính lúp cũng thấy rõ khuôn mặt này, dáng người này hẳn là năm đó Nữ Oa đích thân nặn ra, không giống cô, cô chắc là sản phẩm mấy nàng tiên chỉ tùy tiện nặn cho đủ số.

Diêu Linh ngửa tay bèn sờ soạng một phen, chắc, làm bệnh nhân tâm thần kể ra cũng có chỗ tốt, đâu cần quan tâm thể diện là gì chứ!

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 31: Là Người Anh Thích Sao?

Phó Hằng vốn cao to nay dựa vào người Diêu Linh nên chẳng mấy chốc cô liền thấy hơi mỗi người.

Gió nhẹ phả vào mặt khiến lòng Diêu Linh cũng mềm theo, đợi cô hoàn thành nhiệm vụ này sẽ trộm người này về giấu trong nhà cô.

Đợi đã, mấy lời gở miệng như vậy không thể nói bậy được.

Diêu Linh yên lặng nghĩ kỹ thêm lần nữa, dù có hoàn thành được nhiệm vụ này hay không thì đều phải trộm người này về nhà mới được.

Đúng, nói vậy nghe có vẻ lọt tai hơn nhiều.

Mà lúc này, phía đầu dây bên kia có tiếng nói, “Chị Linh, không tìm thấy gói đồ chị nói.”

Diêu Linh nhìn Phó Hằng đang ngủ trong lòng cô, thì thầm, “Em tìm lại xem, chắc chắn ở đó mà.”

Trung tâm quản lý này có tường bao bốn phía, hơn nữa vì lý do an toàn nên cũng không xây trong khu phố xá sầm uất, xung quanh không có dân cư gì. Sau khi cô ném gói đồ ra có lẽ đã lọt vào bụi cỏ chứ không thể nào mới thoáng cái đã bắt thăm được.

Lúc Diêu Linh trả lời người kia thì Phó Hằng đã tỉnh nhưng anh không mở mắt.

Song anh vẫn hiểu Diêu Linh đang ám chỉ gói đồ ăn có vấn đề kia.

Anh đã cho người mang đi mất.

Phó Hằng nhú mày.

Đồng nghiệp bên kia xác nhận lại với Diêu Linh là không tìm thấy.

Phó Hằng ngồi dậy, anh đoán Diêu Linh chắc chắn muốn qua đó giúp đỡ.

Diêu Linh vừa thấy anh dậy liền hỏi, “Có đói bụng không?”

Đồng nghiệp: “Chị Linh, đây là ám hiệu sao?”

Đáng lẽ không phải, giờ thì đúng rồi.

Phó Hằng lắc lắc đầu, giờ cái gì anh cũng không nuốt nổi.

Diêu Linh sờ đầu anh, “Tôi biết rồi, hai ngày nay anh không được ăn cơm đảng hoàng, chắc chắn anh muốn ăn thử nướng nguyên con với đùi gà chiên.....”

Đồng nghiệp lý giải: “Chị Linh mấy hôm nay vất vả rồi, tí nữa em sẽ mua đồ ăn cho chị, giờ chị cứ ở đó nghĩ cách xem có tìm được mẫu vật khác không, lát nữa chúng ta cùng ném cho nhau.”

“Ngoan quá!”

Đồng nghiệp: “.....” Sao dám không ngoan chứ?

Phó Hằng:“.....”Đột nhiên anh lại nhớ đến chuyện cỏ đuôi chó, trừ lần đó ra thì chả thấy cô đoái hoài gì đến chuyện cỏ đuôi chó thành tinh nữa.

Linh Linh của anh đúng là vô cùng thông minh.

Phó Hằng nhớ tới lần Diêu Linh thi Đại học, rồi lúc cô học Trung học và điểm số của Diêu Linh.....

Đột nhiên anh cảm thấy yêu sớm quả nhiên hại người.

Suy nghĩ của Diêu Linh lại đơn giản hơn nhiều, lát nữa có đồ ăn rồi, nhưng cô phải nghĩ kiếm có để mang đồ ăn về, đây là một vấn đề.

Không đúng, cô đã phụ trách mề nheo đồ ăn, vậy chuyện kiếm có mang đồ ăn về hẳn là Phó Hằng phải lo chứ.

Với lại Diêu Linh còn phải tìm mẫu vật khác để ném ra ngoài kiểm tra nữa.

Diêu Linh đã sớm phát hiện ra có vài y tá đang nhìn trộm qua đây, nhưng đều không dám lại gần, dường như bọn họ đang chờ đợi điều gì đó.

Ánh mắt bọn họ trông có vẻ kỳ lạ, loại cảm giác này khiến Diêu Linh vô cùng khó chịu.

Phó Hằng thì thừa dịp cô không chú ý liền nhắn tin cho người ban nãy, bảo bọn họ lấy một nửa đồ ăn vừa rồi bỏ lại chỗ cũ.

Người nhận được tin nhắn:“.....”

Diêu Linh tìm một lúc lâu vẫn không tìm được đồ khác, thế nên cô chịu thua dẫn Phó Hằng về phòng giả bộ ngủ trưa, dù sao nếu bọn họ không thành công thì chắc chắn sẽ lại hành động.

Đến lúc đó kiểm tra xong cô sẽ biết được mục đích thật của bọn họ, biết rõ cuộc họ muốn gì.

Trên thực tế sau khi về phòng, yêu tinh dẫn Phó Hằng trèo cửa sổ đi đợi đồ ăn, bây giờ cô rất đói.

Cái này gọi là từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ về lại tiết kiệm thì khó vô cùng.

Dạo gần đây mỗi ngày đều ăn sơn hào hải vị, giờ đột nhiên biến thành bánh bao không lại còn chẳng nhiều nhận gì cho cam, tất nhiên là không chịu nổi.

Cô muốn ăn thịt, cô muốn ăn thịt.

Diêu Linh động tác nhanh nhẹn, cứ thế nhảy phóc một cái xuống khiến Phó Hằng chỉ nhìn thôi cũng khiếp vía, rốt cuộc bây giờ cô đang làm nhiệm vụ gì vậy? Sau này vẫn nguy hiểm như vậy sao?

Phó Hằng không nghĩ ngợi nhiều nữa, tôn trọng quyền riêng tư hay được giáo dục tốt giờ đều không quan trọng bằng sự an toàn của cô.

Dù sao anh cũng bị bệnh thật, sao phải để ý người khác nghĩ gì chứ? Phó Hằng bất chấp tất cả.

Diêu Linh cũng không biết việc cô nhảy thoăn thoắt như thế lại khiến cô càng bại lộ nhanh hơn trước mặt Phó Hằng.

Đợi đến lúc Phó Hằng xuống, Diêu Linh kéo tay Phó Hằng thì thầm, “Tí nữa tôi phải dùng Yêu pháp của Yêu giới, anh phải nhắm mắt lại biết chưa? Vì anh là con người, Yêu pháp sẽ làm tổn thương anh.”

Phó Hằng: “.....” Linh Linh của anh càng ngày càng thông minh, lại còn biết lợi dụng chuyện anh nói hươu nói vượn anh là con người để ngụy biện.

Phó Hằng phối hợp gật đầu, “Được.”

Diêu Linh dẫn Phó Hằng đến đằng sau cái cây, đứng góc chết không có ai chú ý, đợi đồng nghiệp của cô đến.

Lòng cô nóng như lửa đốt, cảm giác y chang lúc kêu cơm hộp mà người giao cơm mãi chưa thấy đến.

Diêu Linh nghĩ ngợi một chút, không thể cứ chờ mãi thế này, càng chờ lại càng sốt ruột.

Vì thế kéo Phó Hằng ngồi luôn xuống, “Trước khi dùng Yêu pháp, chúng ta cần làm một chuyện trước đã.”

Phó Hằng nhìn Diêu Linh.

Diêu Linh nhanh chóng nghĩ tới một trò chơi.

“Tôi muốn tăng cường Yêu pháp, anh có muốn giúp tôi không?”

Phó Hằng: “Được thôi.”

Diêu Linh nói, “VẬY anh thầm nghĩ đến một thứ, tôi sẽ đoán xem anh nghĩ tới cái gì. Anh chỉ cần đáp đúng hay không thôi, được chứ?”

Phó Hằng gật đầu.

Diêu Linh hỏi, “Là đồ vật sao?”

Phó Hằng nhìn cô, lắc đầu.

“Là người tôi quen à?”

Phó Hằng gật đầu.

Diêu Linh: “.....” Tiêu rồi, hỏi sai mất rồi, chẳng lẽ tiếp theo cô phải hỏi người đó là cô sao? Vấn đề là cô đang hỏi về con người, nên giờ cô không thể hỏi người đó là cô hay không được vì cô đang là bông hoa ăn thịt người.

Phó Hằng lại không nghĩ tới chuyện này.

Diêu Linh lại tiếp tục hỏi, “Cái này hơi khó..... Tôi không quen nhiều người lắm.”

Phó Hằng rút cuộc nhận ra vấn đề.

Sau đó anh liền thấy Diêu Linh cười tươi như hoa mà hỏi, “Là người anh thích sao?”

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 32: Người Có Hào Quang Vạn Dặm

Phó Hằng không biết Diêu Linh cảm thấy thế nào khi cô hỏi câu “Là người mà anh thích sao?”

Anh chỉ biết cô cười vô cùng đẹp, rạng rỡ như mặt trời ban trưa. Anh gật đầu.

Diêu Linh rất ngạc nhiên khi thấy anh gật đầu, lúc cô hỏi câu ấy không hề nghĩ rằng anh sẽ gật hay lắc đầu, cô chỉ hỏi cho có mà thôi.

Trong lòng cô không phải không biết người anh nghĩ tới chính là cô, anh gật đầu khiến cô có cảm giác đã qua mấy đời, thứ trước kia cứ ao ước mãi mà không có được thì nay đã tới tay rồi.

Diêu Linh nhìn vào mắt anh, dịu dàng hỏi ngay, “Vậy cô ấy có đẹp không?” Đó là chuyện năm xưa cô ấp ủ mãi trong đau khổ mà không dám hỏi thành lời.

Phó Hằng nhìn cô, anh đứng đối diện cô, ánh nắng xuyên qua kẽ lá thành những vệt sáng, anh gật đầu, trong lòng thoáng bi thương, anh thậm chí đã quên mất bản thân giờ đang làm gì, anh chỉ trả lời theo bản năng mà thôi.

Khóe môi Diêu Linh cong lên mãi, “Một người đẹp à, khó đoán rồi đây, tôi đã gặp rất nhiều người đẹp.”

Phó Hằng: “.....” Anh có cảm giác là cô cố ý. Nếu anh không biết chuyện cô giả bệnh thì giờ có lẽ anh sẽ tin cô, nhưng anh đã biết tổng cô không bị bệnh rồi.

Phó Hằng không rõ Diêu Linh đang nghĩ gì.

Sau đó liền nghe Diêu Linh hỏi tiếp, “Cô ấy là người độc nhất vô nhị trên đời sao? Ý tôi là kiểu người mà dù đặt trong một đám đông thì tất cả mọi người cũng không cản được hào quang vạn dặm ấy?” Diêu Linh đã cân nhắc kỹ, dù sao người điên thì hỏi gì mà chả được, chẳng lẽ chỉ chút lời trong lòng mà cũng không dám hỏi?

Phó Hằng ma xui quỷ khiến mà tiếp tục gật đầu. Lúc học Trung học quả thực là giữa ngàn người mặc đồng phục màu thiên thanh, anh cũng có thể nhận ra ngay bạn gái mình. Nhưng mà cái từ hào quang vạn dặm này nghe cứ kỳ kỳ thế nào ấy, bạn gái anh sau khi học Đại học thì lượng từ ngữ hình như cũng không khác trước là bao.

Diêu Linh cười rất vui sướng, như thể vừa quay về thời niên thiếu, giọng nói tràn ngập hân hoan, “Người kia thật đúng là một người ưu tú, anh phải biết quý trọng đó. Chủng tộc con người thật ra cũng không khác gì hoa cỏ bọn tôi, phải chăm sóc thật tốt, mỗi ngày không được quên tưới nước, không đúng, con người không cần tưới nước, con người phải được yêu thương, ngày nào anh cũng phải yêu cô ấy thì cô ấy mới vui vẻ được, mới muốn sống mãi bên anh.”

Phó Hằng không nghĩ câu chuyện sẽ phát triển thành thế này. Cô cười còn ấm áp hơn cả mặt trời, không phải kiểu cà phởn mà là vui

về thật sự khiến Phó Hằng thấy hoang mang không nhẹ.

Anh đã từng nghĩ đến khi cô gặp lại anh sẽ có phản ứng như thế nào, vờ như không quen biết hay xoay người đi ngay, dù là khả năng nào thì cũng không giống như bây giờ.

Cô cười nói với anh, người kia thật đúng là một người ưu tú, anh phải biết quý trọng đó.

Cô không hề xù lông nhím, chỉ dùng một trái tim dịu dàng và một khuôn mặt đẹp để đối diện với anh.

Phó Hằng ngơ ngác nhìn cô, không biết mình nên phản ứng kiểu gì.

Diêu Linh chợt nghe thấy đồng nghiệp bên kia nói đã tới rồi.

Vì thế Diêu Linh che mắt Phó Hằng lại, “Được rồi, Yêu pháp của tôi đã nạp năng lượng xong, anh không được nhìn lên đó, hễ anh nhìn lên thì Yêu pháp của tôi sẽ thất bại.”

Phó Hằng ừ một tiếng.

Diêu Linh chịu không nổi giọng nói trầm thấp như thế này của anh, rõ ràng anh mới nói có một chữ mà khiến tai cô nóng cả lên, hơn nữa cái chữ đó lại khiến người ta muốn nghe lời răm rắp.

Mà lúc này đồng nghiệp đứng bên ngoài bắt đầu ném túi đồ ăn mới mua vào.

Nhưng mà..... tường quá cao, ném hai lần vẫn không vào được, có trời mới biết sao chị Linh ném đồ ra ngoài được. Không

đúng, nói đúng ra thì chắc mấy tên bị chị Linh đánh cho sống dở chết dở biết tại sao.

Đồng nghiệp không dám mặt dày nói với Diêu Linh, đành nhìn quanh bốn phía rồi trèo lên một cái cây, sau đó ném vào.

Phó Hằng nhắm mắt lại, cảm thấy có gì đó bay đến, vươn tay liền bắt được luôn.

Diêu Linh lùn hơn anh đang chuẩn bị lượm đồ dưới đất há hốc miệng.

Phó Hằng mở miệng nói, “Tôi có thể mở mắt chưa?”

Diêu Linh có cảm giác kiêu, mẹ nó, người của mình đẹp trai muốn điên luôn!!! A a a!!! Đẹp cỡ đó thì muốn gì mà không được chứ!

Phó Hằng mở mắt ra liền thấy ánh mắt lấp lánh của Diêu Linh đang nhìn anh.

Phó Hằng dờ mắt đi, “Tôi không nhìn lên đâu nhé.”

Diêu Linh nháy cợn lên, “Anh thật lợi hại!” Ngay cả lúc không nhìn thấy gì, tùy tiện vung tay lên mà còn có thể bắt được đồ vật.

Khóe môi Phó Hằng thoáng cong lên, sau đó giao cái túi lại cho Diêu Linh.

Diêu Linh nhận lấy, đúng đúng đúng, ăn đã rồi tính.

Lúc này, đồng nghiệp bên ngoài nói, “Chị Linh, em tìm thấy rồi. Cái bịch đó nằm trên cỏ. Lạ thật, lúc sáng sao lại không nhìn thấy nhỉ....”

Anh ta nói xong cũng nhanh chóng đi mất.

Chỉ còn Diêu Linh mang Phó Hằng về phòng, bắt đầu ăn.

Phó Hằng bị cô cười thỏa mãn, không phòng bị không rời mắt gì lôi kéo, cô lại còn xé thịt thả ra đưa anh ăn, khiến anh thấy bồi hồi ghê.

Diêu Linh còn cảm thán, “Quả nhiên con thả đáng yêu có thứ thịt ngon nhất trên đời.”

Phó Hằng thông thả nhai miếng thịt trong miệng, ngoài cháy xém nhưng trong lại mềm....

Mắt anh vẫn nhìn chăm chăm Diêu Linh, lòng nghĩ đến bao nhiêu chuyện.

Diêu Linh nhìn khuôn mặt trầm mặc lạnh lùng của anh, lại sao nữa? Hôm nay sao anh cứ không vui mãi thế?

Diêu Linh phát hiện được ăn thịt cũng không khiến Phó Hằng vui lên.

Diêu Linh biết anh có bệnh, hơn nữa người mắc chứng hưng cảm nhiều lúc khá giống người bị trầm cảm.

Diêu Linh tất nhiên sẽ không nói mấy câu như là Hãy vui lên đi! nói thế khác gì không nói, ai lại không muốn vui vẻ, nếu chính mình mà không chế được thì ngày nào chẳng muốn vui đến ngốc luôn chứ.

Diêu Linh lần nào cũng đều cố đánh trống lảng sang chuyện khác để khiến cảm xúc của anh ổn định hơn.

Cho nên Diêu Linh rất nhạy cảm với cảm xúc của anh, hôm nay anh không vui, vốn cô nghĩ là do anh đói bụng nhưng bây giờ mới nhận ra đó không phải nguyên nhân.

Sau khi hai người ăn xong, Diêu Linh đem xương bỏ vào túi lại rồi cẩn thận ném vào gầm giường.

Sau đó dẫn Phó Hằng đi rửa tay.

Rửa tay xong, Phó Hằng thấy Diêu Linh đứng thẳng tắp trong góc, chân còn kiễng lên.

Diêu Linh thấy anh nhìn mình kỳ kỳ thì giải thích, “Ăn nhiều thịt như vậy nên tôi muốn tập thể dục một chút.”

Diêu Linh còn kiếm được cái cớ vô cùng hoàn hảo để giữ dáng, “Tôi nói với người ta mình là một đóa hoa ăn thịt người theo Phật, nếu tôi mập tới mức nụ hoa biến thành hai tầng thì tôi nói tôi không ăn thịt người làm sao con người chịu tin tôi đúng không? Vậy nên tôi phải giữ gìn thân thể liễu yếu đào tơ này.....”

Diêu Linh tự nói mình là liễu yếu đào tơ cũng không thấy ngại ngùng gì, có ai trông ngóng một bệnh nhân tâm thần sẽ nói được câu gì bình thường chứ, hơn nữa lúc này cô còn thấy cô có hào quang vạn dặm, giờ chỉ là liễu yếu đào tơ thì có gì ghê gớm đâu.

Phó Hằng bị bạn gái thu phục, dù lòng có rối rắm cỡ nào cũng bị sự dịu dàng của cô làm tan biến hết.

Phó Hằng đi đến bên cạnh bạn gái.

Mặt Diêu Linh tự dưng nóng lên, nói sang chuyện khác, “Phải rồi, trước kia tôi chính là một đóa hoa ăn thịt người mập mập.”

Lúc ấy đang dậy thì, mặt vốn dĩ rất dễ mập, giờ già rồi xem lại ảnh thời ấy cảm thấy mấy thứ kia đều là collagen, nhưng lúc học Trung học so với mấy cô gái gầy như que củi thì tự nhiên cô biến thành người mập.

Phó Hằng xoa đầu cô nói, “Không mập.”

Diêu Linh đứng nửa giờ, Phó Hằng cũng đứng nửa giờ theo cô, sau đó bị cô kéo đi ngủ trưa.

Ngủ một giấc trong tình huống bình thường, tâm trạng sẽ khá hơn rất nhiều.

Chăn đã khô, Diêu Linh ra ban công đem chăn vào.

Sau đó cùng Phó Hằng trải chăn cho ngay ngắn.

Diêu Linh ngủ trên giường của cô.

Thỏa mãn nói, “Tôi rất thích mùi nắng như thế này.”

“Về sau chúng ta mỗi tuần lại phơi chăn một lần nha.” Diêu Linh đột nhiên nói với anh.

Phó Hằng đáp lại, “Ừ.”

Diêu Linh ngồi dậy, sau đó nhảy luôn qua khe hở giữa hai giường, nhảy tới giường Phó Hằng, “Hôm nay anh ừ hơi bị nhiều rồi đó.”

Ngồi trên chăn anh, dưới chăn chính là Phó Hằng.

Phó Hằng rất bối rối, Diêu Linh được nước lấn tới, “Con người kia, người không muốn làm lương thực dự trữ của ta nữa sao?”

Phó Hằng lắc đầu, “Không phải thế.”

Anh chỉ là..... chỉ là không biết cô đang nghĩ gì.

Phó Hằng nghĩ, anh không muốn làm trò cười trước mặt cô lần nữa.

Không có ai nguyện ý lộ ra mặt xấu xí của mình trước mặt người thương, lúc ấy Diêu Linh nghĩ gì, anh không biết, thậm chí anh sợ phải biết.

“Cô..... quay về giường cô ngủ đi.” Phó Hằng nói.

Lúc anh nói câu này trông rất nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu nghiêm túc, nhưng Diêu Linh vẫn cảm giác được sự bối rối của anh, sao lại có người đáng yêu vậy chứ.

Cái người vốn đang định quay về giường mình để ngủ lại nhanh như chớp chui vào chăn Phó Hằng, “Được thôi, ngủ nào.”

Nói xong lập tức nhắm mắt lại.

Phó Hằng đỡ người ra, quay đầu sang liền thấy cô đang nhắm mắt nhưng khóe môi lại cong lên.

Đôi khi anh sẽ biết rõ mình đang lên cơn, như bây giờ chẳng hạn.

Anh lại ... cứng. Anh có dò hỏi bác sĩ, bác sĩ nói anh đừng lo lắng, mấy tình huống như vậy có khả năng là nhu cầu sinh lý bình thường chứ không phải lên cơn.

Nói nhảm, cậu tìm đến người cậu yêu, có dự vọng là bình thường.

Phó Hằng nhìn cô, nếu anh không mắc bệnh vậy bây giờ chắc là họ đã kết hôn, từ lần đầu gặp mặt đến giờ chắc chắn sẽ luôn ở bên nhau.

Giờ cô đang cảm thấy sao về anh?

Đợi đến lúc Diêu Linh ngủ rồi, Phó Hằng khẽ mở điện thoại ra, liền thấy tin nhắn người kia gửi cho anh.

Anh cho người đi điều tra xem Diêu Linh đang làm gì.

Ném đi sự tôn trọng riêng tư, ném đi giáo dục bao năm của anh, anh chỉ quan tâm sự bình an của cô.

Bên kia nhắn tới nội dung rất đơn giản, đều là những chuyện anh đã biết.

Lúc này không phải chỉ có tin nhắn mà còn có một số hình ảnh, anh mới xem có một tấm ảnh chụp chung của Diêu Linh với người “bạn trai” kia mà đã muốn phát bệnh rồi.

Không giống như giả, không chỉ có thể còn có một số biểu hiện sau khi bị điên...

Phó Hằng xem xong tin nhắn cảm thấy chính mình cũng tin.

Sau đó, Phó Hằng nhớ tới phong cách hành động thường ngày của cô, cô diễn kịch đều diễn rất trọn vẹn, nên mấy thứ này rất có khả năng cũng giống như mấy vở kịch bình thường cô diễn.

Phó Hằng cho người điều tra xem có phải trung tâm quản lý này có điều gì khuất tất không.

Dù sao phải có lý do gì thì Diêu Linh mới vào đây chứ.

Anh cho người đi điều tra tuy không chắc có thể tìm thấy chứng cứ nhưng biết đâu sẽ tìm được phương hướng, vậy cũng đủ rồi.

Mà lúc này lại có tin nhắn từ một người khác gửi đến, “Anh Phó, đã có kết quả kiểm tra rồi, bên trong chứa một lượng lớn thuốc x.”

Phó Hằng biết rõ loại thuốc đó là thuốc kích thích, thảo nào ngày hôm nay bọn họ chỉ lăm lét nhìn từ xa nhưng không dám tới gần.

Anh mắc chứng hưng cảm, nếu uống phải thuốc kích thích nữa thì...

Phó Hằng thấy tức giận vô cùng, đám người đó thật to gan!

Phó Hằng vốn định báo cảnh sát nhưng lại kiềm chế được. Anh nghĩ tới nhiệm vụ của Diêu Linh, nếu báo cảnh sát có ích gì thì Diêu Linh chắc chắn đã báo cảnh sát rồi, anh muốn xem Diêu Linh tính toán thế nào.

Phó Hằng cho người đi tìm trợ lý Dư Ôn xem anh ta thế nào, mặt khác lại mời một y tá đến, anh không thể để Diêu Linh đói bụng được.

Phó Hằng nhớ tới nhiệm vụ của Diêu Linh, lại sợ mình sơ suất quá nhiều khiến viện trưởng bên kia không lộ ra dấu vết, Diêu Linh sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ, vì thế dặn kỹ người kia phải chú ý đúng mực, cố gắng không bị bại lộ.

Người bên kia: “.....”

Diêu Linh nằm trong ổ chăn, vẫn đang ngủ trưa.

Cô ngủ luôn phải trùm chăn kín đầu, ban ngày lại càng phải dùng chăn che hết ánh sáng mới có thể ngủ.

Phó Hằng kéo chăn xuống để lộ ra khuôn mặt khiến anh vừa thấy thống khổ lại vừa thấy ngọt ngào.

Diêu Linh dường như không quen với ánh sáng, nhúu mày như muốn tỉnh lại.

Phó Hằng lấy tay che mắt cô lại.

Diêu Linh tiếp tục ngủ, hơi thở phà vào tay Phó Hằng khiến lòng anh gợn sóng.

Vì sao cô lại.... không có chút cảnh giác nào với anh như vậy?
Rõ ràng biết anh mắc bệnh gì, thế mà.....

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 33: Chi Tiết Bị Bỏ Sốt

Trùm chăn ngủ thật không tốt cho sức khỏe, Phó Hằng không hiểu nổi sao Diêu Linh cứ thích trùm chăn ngủ, nhưng có vẻ cô không phản đối gì khi anh che mắt cô lại thế này thì phải.

Phó Hằng không có thói quen ngủ trưa, thời gian ngủ của anh rất hạn chế, buổi tối còn cố mà ngủ được chứ ban ngày đành chịu thua.

Nên Phó Hằng vừa che mắt Diêu Linh lại vừa nhìn cô.

Bạn gái của anh đã trưởng thành rồi, lúc anh bị phát bệnh nghiêm trọng từng về nước nhìn trộm cô mấy lần.

Lúc ấy anh không biết rằng ở nơi anh không thấy được cô đã trở nên giỏi giang như vậy.

Lúc học Trung học, ngay cả chai nước cô cũng không mở nổi phải làm nũng nhờ anh mở cho, giờ lại lợi hại như vậy.

Phó Hằng lấy tay vén tóc cô cho ngay ngắn sau đó yên lặng nhìn người đang say ngủ.

Lúc Diêu Linh tỉnh lại phát hiện trên mặt mình có một bàn tay, Diêu Linh vừa ngáp vừa sờ bàn tay kia.

Cô biết đó là Phó Hằng.

Ngủ trưa rất dễ khiến người ta sinh ra ảo giác giờ đang là buổi sáng. Đã mấy giờ rồi? Đến giờ ăn sáng chưa nhỉ?

Đầu óc cô trì trệ một chốc mới nhớ ra mình vừa ngủ trưa dậy, hơn nữa lại còn ngủ trên giường của Phó Hằng, Diêu Linh hiếm khi cảm thấy thẹn như bây giờ, sau đó ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Phó Hằng.

Giờ cứ mỗi lần nhìn Phó Hằng thì cô đều nghĩ đến khi xưa sao cô có thể tưởng tượng ra hình ảnh anh biến thành lão béo hói đầu chứ...

Người này thật là.... càng nhìn càng thấy mãn nhãn.

Phó Hằng bị cô trần trụi ngắm nghía như vậy thì thấy hưng phấn vô cùng, như thể có một dòng điện kích thích tim anh, tê tê dại dại, nhưng lúc nào anh cũng nhớ kỹ, Linh Linh thích nam sinh lạnh lùng ít nói.

Phó Hằng nói với Diêu Linh, “Rời giường thôi.” Vốn anh muốn hỏi cô có choáng đầu không, có muốn uống nước không nhưng rốt cuộc chỉ thốt ra hai chữ nhạt thếch như cơm nguội kia.

Diêu Linh cũng không để bụng chuyện này, cô vốn cũng muốn dậy rồi.

Kết quả điều tra bên kia đại khái sẽ có rất nhanh, lúc ngủ Diêu Linh nằm cạnh tường, Phó Hằng nằm phía ngoài nên Diêu Linh muốn xuống giường ắt phải leo qua người Phó Hằng.

Diêu Linh dùng sức, một tay chống lên giường, sau đó nhảy phốc một phát linh hoạt như thỏ.

Phó Hằng:“....”

Diêu Linh đi đánh răng rửa mặt, ở chung phòng với mối tình đầu tuy cô có buông thả đầu óc cỡ nào đi chăng nữa nhưng lại vô cùng chú trọng bề ngoài.

Tuy không có mỹ phẩm dưỡng da nhưng nếu cô bổ sung thật nhiều nước thì hiệu quả cũng giống nhau.

Diêu Linh cảm thấy mình càng ngày càng xinh đẹp, quả là một bông hoa ăn thịt người liễu yếu đào tơ, hào quang tỏa ra tứ phía.

Vừa đánh răng cô vừa nghe đồng nghiệp bên kia báo cáo kết quả,“Hôm nay không hiểu sao kiểm định rất nhanh, vừa mới đưa vào một lát mà đã có kết quả ngay.”

Có nhân viên lặng lẽ dốc sức làm việc trong bóng tối, có thể không nhanh sao? Kết quả lấy đi là mẫu vật anh ta mang đi xét nghiệm đó.

Lúc Diêu Linh biết đó là thuốc kích thích thì thấy hơi khó hiểu, dùng thuốc kích thích làm gì? Không phải chúng muốn đánh thuốc ngủ bọn cô để lục lợi đồ đặc sao? Thuốc kích thích để bọn cô thấy hưng phấn?

Không đúng, Diêu Linh đột nhiên nhớ ra bệnh của Phó Hằng. Lúc anh lên cơn sẽ không thể khống chế được cảm xúc của mình, rất có khả năng sẽ mang khuynh hướng bạo lực.

Diêu Linh:“.....”Bọn họ đang mưu đồ gì?

Muốn cô vì bị tấn công mà đánh chết Phó Hằng hay muốn cô bị Phó Hằng đánh chết?

Trời đất, đây là cổ xúy bạo lực đó!

Mịe! Bọn người này thật quá ác độc mà!

Diêu Linh nhú mày, kế tiếp phải làm sao bây giờ?

Không đúng, sai logic rồi, kế tiếp phải làm sao phải là chuyện đám người kia nên lo lắng mới phải.

Bọn chúng không tấn công trực diện như cô nghĩ, vậy có lẽ chúng tưởng Phó Hằng đang giả bệnh.

Diêu Linh:“.....”Đại thụ nhà cô lại chịu oan nữa rồi.

Dù sao thì chắc chắn so với bọn cô, chúng càng hoảng loạn hơn.

Diêu Linh dẫn Phó Hằng ra ngoài quang hợp, nhân tiện phơi nắng hù dọa đám người kia luôn một thể.

Y tá thỉnh thoảng mon men đến rình trộm bọn cô, nhưng không dám lại gần.

Diêu Linh cảm thấy, nếu không phải cô đang làm nhiệm vụ thì cuộc sống hiện tại của cô chẳng khác cuộc sống trong viện dưỡng lão là bao.

Cảm xúc của Phó Hằng có vẻ khá khảm hơn lúc sáng, anh ngồi trên chiếc ghế nhỏ cứ nhìn cô suốt.

Diêu Linh rất hài lòng với khuôn mặt bây giờ của mình, sau khi Phó Hằng rời đi năm đó, cô liền gầy đi khiến khuôn mặt trông không tẻ chút nào.

Diêu Linh vẫn quan sát những người khác trong trung tâm quản lý xem có phát hiện gì mới không, sau đó Diêu Linh phát hiện một vấn đề, có hai bệnh nhân hình như đã mấy ngày liền không ra ngoài đi dạo.

Mấy tối nay cũng không có thời gian đi dạo.

Diêu Linh quyết định tối đến sẽ lên đi xem sao.

Đi dạo là hoạt động cần thiết, dù sao nếu một người suốt ngày ngồi một chỗ thì rất dễ mập lên, nơi này có rất nhiều bệnh nhân bị tăng cân vì nguyên nhân này.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Diêu Linh nhưng cô chưa kịp bắt lấy thì đã biến mất tăm.

Bệnh nhân tăng cân..... Cô thoáng hồi tưởng lại, đã có bốn bệnh nhân ở đây mắc chứng béo phì, trong đó có hai người bị bệnh tự kỷ còn hai người khác mắc chứng trầm cảm.

Bởi vì bệnh tình của họ hơi đặc thù nên sẽ không ra ngoài, nhưng khi Diêu Linh đi tuần tra thì đều lên lút xem xét toàn bộ, nói cách khác, cô rất chắc chắn chuyện này.

Diêu Linh nhíu mày, phương diện này chắc chắn cô đã bỏ sót chi tiết nào đó, may mà giờ đám người viện trưởng còn nóng vội hơn cả cô.

Diêu Linh nghĩ đến đây thì đột nhiên cảm thấy không quá sốt ruột nữa.

Hơn nữa, cô còn có Phó Hằng ở đây, tuy có lẽ anh chẳng giúp được gì nhưng anh chính là bạc hà của cô.

Có thể khiến cô phần chấn tinh thần lại không tổn thương thân thể.

Buổi tối đợi Phó Hằng ngủ xong, Diêu Linh lập tức bật dậy, rón rén chuẩn bị đi kiểm tra chi tiết mà cô đã bỏ sót.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 34: Chỉ Ăn Mình Tôi Thôi

Diêu Linh vô cùng thuận thực nhảy từ tầng hai xuống, nhẹ nhàng thả mình xuống bãi cỏ, sau đó thừa dịp đêm tối mà đi về phía khu phòng bệnh của mấy bệnh nhân kia.

Cô ở đây lâu như vậy tất nhiên đã thuộc lòng vị trí các phòng bệnh, mấy bệnh nhân đó quá đặc biệt nên cô không có cơ hội tiếp xúc nhiều với họ.

Không chỉ có thế, phòng bệnh của họ cũng tương đối cao, ở tầng năm, điều này nghĩa là cô không thể bò men theo ống nước lên được, chẳng may trượt chân một cái thì nghiệp lớn chưa thành mạng nhỏ đã đi tong rồi.

Diêu Linh suy đi tính lại, cuối cùng quyết định đi trộm chìa khóa, nơi này có y tá tuần tra ban đêm nên Diêu Linh phải trốn đông trốn tây, thầm nghĩ cô cần ít nhất là hai chìa khóa, một cái là chìa khóa mở cửa lớn tầng trệt, cái kia là chìa khóa phòng bệnh.

Chắc phòng bảo vệ sẽ có chìa khóa phòng bệnh.

Diêu Linh nhìn xung quanh, sau đó nhặt mấy hòn đá nhỏ, bước nhanh về phía phòng bảo vệ, nhìn ngó một lát rồi ném một hòn đá vào cửa kính phòng bảo vệ.

Vừa ném xong Diêu Linh ngồi thụp xuống ngay lập tức.

Người trong phòng bảo vệ mở cửa sổ ra, không thấy ai bèn đóng cửa lại.

Bọn họ làm việc ở đây, tuy nói là trực ca đêm nhưng trên thực tế là mang chăn gối tới ngủ trong phòng trực ban mà thôi.

Bảo vệ quay lại giường, đang định ngủ tiếp thì lại nghe tiếng“Cạch”ngoài cửa sổ.

Bảo vệ không phản ứng gì, trùm chăn lại ngủ tiếp.

Sau đó liền nghe ngoài cửa sổ vang lên một tiếng“Ầm”, cửa kính vỡ toang.

Bảo vệ:“.....”Tốt quá, cửa đã vỡ thì không còn ồn ào gì nữa, mình ngủ ngon rồi, mai tính sau.

Kinh nghiệm xem rất nhiều phim ma nói cho anh ta biết rằng, nếu buổi tối ở một mình nếu gặp phải tình huống như thế này thì biện pháp tốt nhất chính là trùm chăn lại ngủ một giấc, không nên đi ra ngoài tự tìm đường chết.

Diêu Linh đang ở bên ngoài tâm tâm niệm niệm chờ bảo vệ đi ra xem xét tình hình:“.....”

Sao lại không làm theo kịch bản chứ?

Diêu Linh nhìn cửa kính bị vỡ, cắn chặt răng, đừng sợ đừng sợ, mình chính là một bông hoa ăn thịt người, buổi tối bị mộng du muốn ăn thịt người mà thôi.

Sau khi Diêu Linh tìm được cái cơ tuyệt hảo cho bản thân bèn đi qua, lúc này người đi tuần tra hình như đã quay lại.

Diêu Linh:“.....”Được rồi, hoa ăn thịt người thì nên ăn thịt người mới đúng.

Cô đã suy nghĩ kỹ lưỡng lát nữa nên diễn như thế nào.

Ngay lúc này cô dường như nghe thấy có tiếng động, người tuần tra kia quay đầu nhìn một cái, đi về phía có tiếng động.

Diêu Linh chẳng nghĩ ngợi được gì nhiều, nhanh chóng trèo qua cửa sổ, sau đó liền thấy bảo vệ..... vùi mình trong ổ chần..... Diêu Linh liền tắt bộ đàm đi.

Diêu Linh:“.....”Đệt! Gan nhỏ như muỗi vậy mà cũng bày đặt đi trực đêm sao!

Trên bức tường có treo chìa khóa, Diêu Linh nhanh chóng đi đến lấy chìa khóa rồi trèo ra.

Cô mở cửa chính, lách vào trong rồi khép cửa lại, sau đó lên lầu, toàn bộ quá trình tiến hành rất nhanh chóng.

Cầu thang ban đêm có vẻ hơi u ám, nhưng Diêu Linh không thấy sợ. Diêu Linh cảm thấy nếu trên đời có ma quỷ thật thì một người chuyên làm việc tốt từ nhỏ đến lớn như cô nhất định sẽ có quý nhân phù trợ.

Lúc nhỏ khi cô sợ ma, cha cô luôn dỗ dành cô. Khi ông qua đời, câu trấn trối cuối cùng để lại cho cô là:Sau này con đừng sợ ma nữa, cha sẽ ngăn lại hết ma quỷ muốn dọa con.

Diêu Linh nhanh chóng chạy lên tầng năm, sau đó ngừng lại, cô tìm thấy phòng 503 rồi.

Diêu Linh cân nhắc một chút, hay là nên... gõ cửa trước? Cảm giác lén lút vào phòng người ta có vẻ không tốt lắm, dù sao người ta cũng là bệnh nhân, chẳng may cô dọa đối phương hoảng sợ bệnh tình xấu đi thì biết làm sao?

Vì thế, Diêu Linh rất nghiêm túc gõ cửa.

Tiếng gõ cửa trong đêm nghe thật dọa người, nhưng cái người tạo ra tiếng gõ cửa ấy tất nhiên là không có gì phải sợ rồi.

Rất nhanh cửa đã được mở ra, một lão béo tiến đến trước mặt Diêu Linh bức bối nói, “Trễ như vậy rồi, có chuyện gì không?”

Diêu Linh thấy hơi sờ sợ.

Ngay sau khi đối phương thấy rõ dáng vẻ của Diêu Linh thì cơn bức tức lập tức biến mất, khuôn mặt nung núc chỉ toàn thịt là thịt còn cổ nở một nụ cười mà nói, “Cô là y tá mới đến à? Muốn vào trong ngồi chơi một lát không?”

Diêu Linh gật đầu sau đó đi vào trong, vừa vào đến cửa đã ngửi thấy một mùi hương rất kỳ quái.

Nhưng do được giáo dục tốt nên khi cô nhìn thấy vớ và đồ đạc bị ném lung tung trong phòng cũng không tỏ thái độ gì, mà lễ phép nói, “Chào anh.....”

Đây là bệnh nhân bị trầm cảm..... Diêu Linh nhớ rất rõ ràng, hẳn ta ở đây lâu hơn cô nhiều, chuyện này cô có nghe bệnh nhân khác kể lại.

Nhưng Diêu Linh nhìn thế nào cũng không nghĩ người này mắc bệnh trầm cảm.

Mặt hắn ta trắng bệch, vừa nhìn đã biết là đã lâu không ra nắng.

Căn phòng này ... chìm trong các loại đồ ăn vặt, vỏ trái cây.....

Diêu Linh:“.....”

“Này cô y tá, tôi thấy ngực hơi đau, cô có thể khám giúp tôi không?”Vừa nói đối phương vừa tiến lại gần.

Diêu Linh nhìn hắn một cái, cô mà giúp hắn khám thật thì chắc cả người hắn đều đau ấy chứ.

Lúc này bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa rất quý dị.

Bệnh nhân béo thoáng không vui nhưng vẫn đi mở cửa, Diêu Linh thấy người đứng bên ngoài là Phó Hằng.

Phó Hằng cao hơn bệnh nhân béo này cả một cái đầu, mặt anh rất nghiêm túc, mắt sáng như đuốc, khuôn mặt lạnh lùng rất ăn khớp với khí chất của anh, vừa nhìn đã biết không phải dạng vừa.

Anh liền thốt ra hai tiếng,“Ra đây.”

Tất nhiên là nói với Diêu Linh.

Bệnh nhân béo có chút nóng giận,“Mày là ai? Mới tới à? Mày biết tao là ai không? Dám cướp đàn bà trong tay tao?”

Ngay sau đó Diêu Linh liền thấy Phó Hằng dùng một tay túm lấy cổ đối phương, sau đó nói với Diêu Linh, “Nếu cô không ra tôi sẽ bóp chết hán ta, xem cô còn dám trốn không!”

Diêu Linh: “.....” Câu này nghe cứ sai sai sao ấy, sao giờ lại biến thành bệnh nhân béo này che giấu “tội phạm bỏ trốn” là cô rồi?

Cảnh tượng lập tức biến thành một vở hài kịch, Diêu Linh bị khả năng biểu diễn của Phó Hằng làm cho đứng hình.

Người đàn ông kia hít thở không thông, mặt đỏ bừng lên, nhìn về phía Diêu Linh: “Mày..... Mày mau rút khỏi phòng tao đi.....”

Cả người Diêu Linh thoáng run lên, trông rất “đáng thương” đi khỏi phòng đối phương.

Hán ta đóng cửa lại, Diêu Linh liền theo Phó Hằng xuống dưới lầu, lòng thầm nghĩ cách giải thích chuyện này với Phó Hằng.

Vừa đến đầu cầu thang, Phó Hằng đột nhiên nói với cô, “Cô đã nói nếu có ăn thịt người thì chỉ ăn mình tôi thôi.”

Câu nói nghe rất ai oán, Diêu Linh nghe xong muốn kéo anh vào lòng tuy có chút khó khăn, chiếu theo ngoại hình của hai người thì dù cô có kéo anh vào lòng rồi ôm anh kiểu gì đi chăng nữa thì cũng như thể cô dán cả người lên ngực anh mà thôi.

Phó Hằng nghĩ, cô không muốn nói cho anh biết cô đang làm gì cũng không sao, anh vẫn sẽ tìm cách giúp cô.

Diêu Linh ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của anh đang nghiêm túc nhìn cô.

Diêu Linh xoa đầu anh, “Tôi không tính ăn thịt người, tôi chỉ đến tìm hiểu chút chuyện thôi.”

Phó Hằng chỉ ừ một tiếng chứ không hỏi gì thêm.

Diêu Linh tiến tới, làm bộ như vô tình nắm lấy tay anh.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 35: Bị Đánh Cho Trở Tay Không Kịp

Phó Hằng không tức giận.

Anh chỉ không biết nên giải thích chuyện này thế nào, anh không định thừa nhận là anh đã biết tổng cô đang giả bệnh.

Thật ra Diêu Linh cảm thấy anh rất tốt, dù anh đến tìm cô vì gì chẳng nữa thì đều tốt, lúc này cô đang tính tìm cơ lẩn đi thì vừa hay anh lại xuất hiện.

Lúc Diêu Linh cầm tay anh, anh thấy hơi lúng túng.

Diêu Linh cảm thấy người anh cứng đờ ra thì xít lại gần, “Anh cảm thấy bệnh nhân vừa rồi liệu có đúng là ... mắc bệnh trầm cảm không?”

Lấy tư duy của một người mà thời gian để điều trị trong bệnh viện còn nhiều hơn thời gian ở nhà, Phó Hằng nhớ lại dáng vẻ của gã bệnh nhân rồi nói, “..... Nếu hấn mà bị trầm cảm thì tôi chắc bị tự kỷ luôn quá.”

Diêu Linh gạt đầu, cô cũng thấy không thể nào.

Cô đã xem qua hồ sơ bệnh nhân đó, đúng là bệnh trầm cảm, chẳng quá người trong hình khi ấy vô cùng mảnh khảnh, giờ lại béo

phì đến mức đó thật không nhận ra nổi.....

Đợi đã!

Trong đầu Diêu Linh lóe lên một suy nghĩ, cô cảm thấy chính mình thiếu chút nữa đã bắt được trọng điểm.

Vừa rồi cô nghĩ gì nhỉ?

Giờ lại béo phì đến mức đó thật không nhận ra nổi....

Diêu Linh ngừng lại, nhìn về phía Phó Hằng, “Tôi biết rồi.”

Bệnh nhân mắc chứng trầm cảm vốn đang gầy gò biến thành béo phì, cộng thêm tình hình trong phòng bệnh, còn có biểu hiện không hề giống bệnh trầm cảm.....

Diêu Linh bỗng có một suy đoán rất to gan, nếu cô mà đoán đúng thì.....

Diêu Linh thấy lạnh cả sống lưng.

Diêu Linh vội vàng hỏi Phó Hằng, “Anh có mang theo điện thoại di động không? Chúng ta phải liên lạc với cảnh sát loài người ngay.”

Phó Hằng gật đầu, đưa điện thoại ra.

Diêu Linh cầm điện thoại, giải thích cặn kẽ tình hình hiện tại.

Lúc này bỗng có tiếng người tiến đến, theo như tiếng động vọng lại thì hẳn là đang chạy lên lầu.

Giờ bọn cô đang ở đầu cầu thang tầng năm, không còn nơi nào để chạy nữa.

Diêu Linh kéo Phó Hằng ra sau lưng mình, liền thấy đám người viện trưởng đã lên đến nơi.

Viện trưởng vẫn tỏ vẻ hiền lành như xưa, vừa tiến đến vừa nói, “Buổi tối nên ở trong phòng ngủ, đừng chạy lung tung.”

Viện trưởng đến lúc này vẫn nghĩ Phó Hằng đến là để điều tra bọn họ, nói với Phó Hằng, “Anh Phó, anh nói xem có đúng không?”

Phó Hằng lạnh lùng nhìn đám người trước mặt như thể đang xem mấy tên hề nhảy nhót, “.....”

Viện trưởng nói tiếp, “Anh Phó nên về phòng nghỉ ngơi đi.”

Diêu Linh đang đứng trước Phó Hằng vốn đã chuẩn bị tinh thần đánh nhau, kết quả cô phát hiện hình như không cần đánh đám gì cũng có thể kết thúc chuyện này.

Vì thế, cô lẳng lặng lùi về đứng sau lưng Phó Hằng.

Viện trưởng lại nói thêm, “Có phải cô Diêu Linh lại phát bệnh không? Để tôi dẫn cô đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

Chỗ bọn họ không có bác sĩ, nếu có bệnh nhân lên cơn nặng sẽ đưa đến bệnh viện tâm thần chính quy.

Diêu Linh nhìn lại bản thân, đây là lần duy nhất trông cô có vẻ bình thường.

Vậy nên viện trưởng mới muốn kiểm tra?

Diêu Linh còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Phó Hằng nắm chặt tay lại, lạnh giọng hỏi, “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

“Anh Phó à, tôi biết anh rất lợi hại, nhưng anh đừng quên chỗ bọn tôi có rất nhiều người.”

Mà lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng còi hú.

Diêu Linh không nhìn được, cảnh này thật đã mắt.

Chú cảnh sát tới thật đúng lúc, vả mặt lũ người này mới sáng khoái làm sao.

Sắc mặt viện trưởng khế biến, sau đó nói, “Bắt con kia lại.”

Diêu Linh cơ hồ cũng hiểu được đến tận lúc này mà đối phương vẫn cảm thấy người muốn điều tra bọn họ là Phó Hằng, nên chúng muốn bắt cô lại để uy hiếp Phó Hằng.

Nói cách khác đáng lẽ ra chúng nên bắt Phó Hằng để uy hiếp cô mới đúng.

Diêu Linh cũng không trốn tránh gì, xem ra đám người này thấy hiện tại cô không phát bệnh thì đã quên mất cơn ác mộng hoa ăn thịt người lúc trước rồi, cô phải giúp họ ôn lại chuyện cũ thôi.

Sau đó, cô còn chưa kịp ra tay thì đã thấy Phó Hằng vung tay lên rồi.

Diêu Linh: “.....” Đại thụ nhà cô làm gì cũng đẹp đến nao lòng! Dù đánh đấm tứ tung chẳng có bài bản gì mà trông vậy đẹp để như thường!

Diêu Linh nhanh chóng trợ giúp đại thụ.

Lúc cảnh sát đến liền thấy một màn khá phức tạp.

Viện trưởng sớm có chuẩn bị, lập tức chạy đến đón, “Đồng chí cảnh sát, sao các anh lại đến đây? Chỗ chúng tôi có hai bệnh nhân đang lên cơn, may mà các anh đến đúng lúc.....”

Diêu Linh: “.....” Ôi đệt! Đệt! Cô quên bég chuyện này.

Diêu Linh nhanh chóng lại gần Phó Hằng thì thầm bên tai anh, “Tôi có một thân phận con người quên chưa nói cho anh biết, lát nữa anh đừng kinh ngạc nha.” Cô không muốn Phó Hằng biết cô không bị bệnh, một chút cũng không muốn, càng ở chung với anh cô càng hiểu rõ, anh rất dễ tâm đến bệnh tình của mình.

Diêu Linh muốn ở chung như thế này, nếu anh cảm thấy cả hai đều bị bệnh thì sẽ không có áp lực tâm lý gì.

Diêu Linh chuẩn bị tâm lý cho Phó Hằng xong thì chạy sang phía cảnh sát, “Đội đã đồng chí cảnh sát, chào anh, tôi là phóng viên nhật báo tên Diêu Linh, tôi không phải là bệnh nhân tâm thần...”

Trên mặt Phó Hằng và Diêu Linh đều có vết thương, dù sao đối phương rất đông lại còn mang theo vũ khí.

Cảnh sát nghe thấy giọng nói của Diêu Linh liền nói, “Là cô báo cảnh sát à?”

Diêu Linh gật đầu, “Trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần của bọn họ không có giấy phép chính quy, hơn nữa bọn họ còn lén lút trao đổi vài bệnh nhân tâm thần.”

“Đồng chí cảnh sát, đừng nghe cô ta nói nhảm, cô ta là bệnh nhân tâm thần, chỗ tôi có bệnh án chi tiết của cô ta. Hơn nữa chúng tôi có giấy phép kinh doanh đăng hoàng, đa số bệnh nhân tâm thần ở đây đều đã trải qua rất nhiều lần điều trị nhưng không cách nào

chữa khỏi, nên mới được đưa đến chỗ chúng tôi, chúng tôi chỉ muốn đem đến cho những con người bị cả thế giới vứt bỏ một chút quan tâm mà thôi.”Viện trưởng nói mà như than khóc,“Dù bệnh nhân có tốt cỡ nào thì đều mắc bệnh hoang tưởng.”

Mà lúc này đã có người mang bệnh án và giấy phép kinh doanh đến.

Mấy cảnh sát nhìn bệnh án và giấy phép kinh doanh rồi nói, “Trước mang về cục đã.”

Biểu cảm của Diêu Linh đúng kiểu..... Mẹ! Giờ thì hay ho rồi, cảnh sát đã đóng khung cô với hình tượng bệnh nhân tâm thần rồi...

Diêu Linh bình tĩnh tháo tai nghe ra, giờ cô cũng bắt cháp chuyện Phó Hằng có biết cô giả bệnh hay không,“Đây là chủ biên đưa cho tôi.”

Viện trưởng nói,“Tôi cứ bảo không hiểu sao lại mất cái này, hóa ra là cô trộm.”

Diêu Linh:“....”Xui cái là lúc này mấy đồng nghiệp của cô đều không online, vận may của cô đúng là số âm.

Viện trưởng nói tiếp,“Cô ta đúng là bệnh nhân tâm thần, vẫn luôn ảo tưởng mình là một bông hoa ăn thịt người, còn ảo tưởng bọn tôi đều là người xấu, nhưng trên thực tế ở đây làm gì có kẻ xấu chứ.”

Diêu Linh tức muốn chết, nhanh chóng giải thích,“Đồng chí cảnh sát à, nơi này của bọn họ có vấn đề, bệnh nhân phòng 503 kia vốn không mắc bệnh trầm cảm, chắc chắn bọn họ đã dùng cách nào đó khiến một người trở nên béo phì, sau đó thay thế bệnh nhân thật.....”

Cảnh sát nghe hai bên biện bạch thấy hơi dở khóc dở cười, tất cả nghe đều có lý, quan trọng là bệnh nhân này thật sự có bệnh án, nhưng anh ta cũng lo bệnh nhân nữ này nói thật, chẳng may chuyện này là thật mà bọn họ lại xem nhẹ thì hậu quả rất nghiêm trọng, vì thế nói, “Chúng ta đi xem bệnh nhân phòng 503 đã.”

Vì thế, mọi người cùng đến phòng 503.

Gõ cửa, sau đó liền thấy người ra mở cửa là một bệnh nhân gầy gò, ánh mắt tối tăm.

Điều Linh nhíu mày, bệnh nhân này vốn không ở phòng 503.

Điều Linh nhớ rõ anh ta, anh ta là bệnh nhân bị tự kỷ.

Vì thế, trong mắt mọi người thì phòng 503 đâu có gã béo nào như Điều Linh nói.

Nhưng bệnh nhân này cũng chẳng thể giúp được Điều Linh.

Điều Linh không ngờ đám người viện trưởng lại phản ứng nhanh như vậy.

Điều Linh nhìn viện trưởng, bây giờ cô đã bị bại lộ rồi, xem ra cảnh sát vừa đi thì bọn họ sẽ nghĩ cách bắt cô.

Cảnh sát nhìn Điều Linh đầy thương cảm, sự thật bày ra trước mắt, xem ra mọi chuyện đều là do bệnh nhân này tượng tưởng ra.

Điều Linh càng bình tĩnh hơn, nghĩ đến biện pháp tổng kiểm tra nơi này.

Nếu bị tổng kiểm tra thì bệnh nhân sẽ dựa vào bệnh án mà kiểm tra chỗ ở, chắc chắn sẽ xuất hiện vấn đề, nhưng vấn đề là bây giờ

cảnh sát không tin cô.

Lúc này Phó Hằng mới lên tiếng, “Chào đồng chí cảnh sát, xin anh chờ thêm hai phút nữa.”

Thoạt trông Phó Hằng điềm tĩnh không hề giống một bệnh nhân tâm thần, ít ra là không giống Diêu Linh, chủ yếu là do Diêu Linh nhìn có vẻ gầy gò xanh xao.

Phó Hằng nắm tay Diêu Linh, nhìn cô trấn an.

Vì thế, mọi người cứ đứng như trời trồng như thế chờ hai phút, ai cũng không biết hai phút này để làm gì.

Viện trưởng làm sao đồng ý chờ hai phút, ông ta nói, “Đồng chí cảnh sát, là do chúng tôi canh giữ không tốt làm phiền các anh, đã trễ thế này.....”

Ông ta chưa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng xe đỗ bên ngoài.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 36: Anh Rất Đau Khổ

Diêu Linh vẫn không hiểu tại sao bình thường luôn có ít nhất một đồng nghiệp trực điện thoại, chưa từng mất liên lạc, nhưng lại nhằm ngay thời khắc máu chót như thế này mà không liên lạc được chứ.

May mà lúc này liền thấy một người đàn ông trung niên trông rất ngầu mang theo một đám cảnh sát đến.

Đúng là đẹp trai có khả năng di truyền mà!

Hai bên cảnh sát trò chuyện một lát, tuy Diêu Linh không nghe được nhưng có thể đoán ra họ đang nói gì.

Đám người viện trưởng toan chạy trốn, nhưng nhiều người như vậy sao có thể để chúng chạy thoát chứ.

Người đàn ông trung niên kia tiến lại, “Phó Hằng, con không sao chứ? Có bị thương không?”

Phó Hằng lắc đầu, sau đó nhìn Diêu Linh đang đứng cạnh, muốn xem vẻ mặt Diêu Linh.

Cha Phó Hằng tuy trông hung dữ nhưng lại mỉm cười với Diêu Linh, “Quý cô Hoa Ăn Thịt Người, lần này nhờ công yêu tinh bọn cô cả.”

Sau đó thăm thì với Diêu Linh, “Bây giờ tôi đang lấy thân phận con người, cô nhớ phối hợp với tôi một chút, chúng ta phải làm như yêu tinh và con người cùng nhau giải quyết chuyện này...”

Ông Phó chưa nói xong thì Phó Hằng đã ngắt lời, “Cha à, cô ấy không bị bệnh.”

Giọng nói của Phó Hằng có vẻ khàn khàn, dường như anh cố gắng lắm mới nói chuyện này ra được, muốn dùng nó để chặt đứt mọi đường lui của mình.

Nụ cười của ông Phó trở nên cứng ngắt, ông đương nhiên biết đối phương không bị bệnh từ lâu rồi nhưng ông vẫn hy vọng có thể giữ cô gái này lại, không muốn nói toạc ra như thế.

Bên kia cảnh sát đã bắt đầu điều tra, Diêu Linh không ngờ Phó Hằng lại nói thẳng ra như vậy.

Về mặt cô tràn đầy sự kinh ngạc, không biết nên xử lý chuyện này như thế nào.

Dù sao quan hệ của hai người bây giờ không chỉ đơn giản là mối tình đầu đã nhiều năm không gặp lại.

Còn có cả những lúc cùng nhau giả điên, cùng nhau đói bụng, cùng nhau ngủ, cùng nhau giật chần...

Tất cả mọi chuyện gộp lại liền biến thành tương đối phức tạp.

Diêu Linh quay đầu lại liền phát hiện Phó Hằng vốn đang đứng sau cô đã biến đâu mất.

Diêu Linh nhíu mày, nhìn ngó khắp nơi, rốt cuộc cũng thấy người kia đứng sau đám người, bên dưới tàng cây không có ánh sáng.

Chính là chỗ bọn họ thường ngày hay ngồi quang hợp.

Diêu Linh đi đến, nhìn bóng dáng cao ngạo của anh, bất giác ngồi xuống cạnh anh, “Này..... anh có buồn ngủ không?”

Rõ ràng lúc này cô đã cẩn thận nói trước với anh, đã anh chuẩn bị tâm lý một chút, nhưng sao anh lại muốn vạch trần sự thật làm gì, rõ ràng hai người có thể tiếp tục giả vờ như cũ mà.

Phó Hằng quay đầu sang nhìn cô, “Không, em buồn ngủ à? Có muốn ngủ một lát không?”

Anh đang ngồi trên chiếc ghế nhỏ, chỗ này ánh sáng không tốt, Diêu Linh không thấy được vẻ mặt của anh, chỉ nghe được giọng nói, nhưng giọng nói của anh xem ra rất bình tĩnh.

Diêu Linh nhẹ nhàng dựa vào người anh, cảm nhận được hơi ấm của anh, thở thẽ hởi, “Anh giận à?”

“Đâu có.” Phó Hằng nhìn phía bên kia, cha anh đang bàn bạc với cảnh sát.

Rất nhanh Diêu Linh có thể quay lại cuộc sống bình thường.

Thật tốt.

Phó Hằng yên lặng ngồi đó, anh vừa uống thuốc xong.

Ở góc độ này của Diêu Linh có thể nhìn thấy xương hàm gần như hoàn mỹ của anh.

Phó Hằng im lặng quá, im lặng đến mức Diêu Linh không biết anh đang nghĩ gì.

Cô mở miệng nói, “Nơi này bị nhiều người như vậy phát hiện, có khả năng chúng ta phải chuyển sang mặt trận khác.”

Phó Hằng cúi đầu, “Sau này em đừng nhận nhiệm vụ nguy hiểm như vậy nữa.”

Anh không chịu diễn kịch với cô mà thẳng thừng nói.

Ai cũng không ngờ được lần đầu tiên hai người thú nhận với nhau lại hài hòa như vậy.

Anh biết cô không phải là hoa ăn thịt người, không bị bệnh tâm thần.

Cô cũng biết anh đã biết chuyện này.

Dù cô đã chọn che giấu tiếp song anh lại cứ khẳng khẳng không muốn thế.

Một khi Diêu Linh đã muốn kiểm soát thì cô sẽ tìm được một cái có thật hoàn hảo, nhưng Phó Hằng lại không muốn thế.

Không khí có vẻ thoải mái hơn.

Diêu Linh không còn thấy tức giận hay khó xử nữa, cô nhẹ nhàng nói, “Vậy anh còn muốn làm lương thực dự trữ của em không?”

Phó Hằng không nói gì, anh im lặng nhìn xa xăm.

Lúc này phía cảnh sát đã tìm thấy mấy bệnh nhân béo phì, đang áp tải xuống.

Đương nhiên bọn cô muốn theo đến cục cảnh sát để viết bài.

Hai người một trước một sau, ngồi trên xe, sau đó sắp và mấy đồng nghiệp của cô cũng nhanh chóng đến nơi.

Vốn dĩ hôm này là lão Lý trực ban, nhưng lại đúng lúc bị bệnh nên anh ta phải vào viện, người đến thay ca vì mới tới nên không cẩn thận khóa thiết bị..... Cho nên thời khắc mấu chốt mới bị mất liên lạc.

Sếp của nhiệm vụ lần này là Trương Nghiệp, cũng chính là đàn anh thời Đại học của Diêu Linh. Lúc học Đại học anh ta theo đuổi cô hai năm, ai quen biết họ cũng biết chuyện này.

Anh vội vàng chạy tới, thấy trên mặt Diêu Linh có hai vết bầm thì đau lòng nhúm mày, “Sao lại bị như vậy? Chúng ta đến bệnh viện trước đã.”

Diêu Linh lắc đầu, “Tôi không sao, các anh đi lấy tin trước đi.”

Diêu Linh hơi đau đầu với anh ta, cô đã nói rất nhiều lần là cô và anh ta không có khả năng nhưng đối phương vẫn cứ suốt ngày tỏ tình với cô như cũ.

Tình cảm của con người đúng là thứ rất kỳ lạ, thích chính là thích, không thích thì dù thế nào cũng không thích.

Đặc biệt khiến cô cảm nín là, rõ ràng đây là nhiệm vụ của cô, cô là người phụ trách, nhưng đối phương vừa đến, chiếm vị trí của cô còn chưa tính mà còn khiến cho mọi người cảm thấy giữa họ có gì ám muội.

Diêu Linh mỗi lần nhìn anh ta đều thấy gan đau, không đúng, là tim gan phèo phổi chỗ nào cũng đau.

Diêu Linh lui về sau một bước, đảm bảo đối phương không ôm được mình, sau đó kéo Phó Hằng, “Chúng ta đi viết bài nào.”

Phó Hằng thoáng nhìn người đàn ông kia, đó là bạn trai cũ của Diêu Linh. Diêu Linh vì anh ta mà bị điên là giả, vậy thì..... Anh ta không phải là bạn trai cũ đã chia tay của cô....

Huyệt Thái Dương của Phó Hằng ẩn ẩn đau, cô thích dạng con trai lạnh lùng ít nói, nhưng tên này chẳng có vẻ gì là kiểu người đó vậy mà cô lại có thể thay đổi vì hắn ta như vậy, chắc vì rất thích hắn.

Không giống như anh phải dựa vào sự dối trá để duy trì quan hệ của hai người.

Diêu Linh nói chuyện với hắn ta.

Mỗi câu như một cây dao đâm thẳng vào tim anh.

Thế giới bắt đầu trở nên mơ hồ, anh vẫn luôn nỗ lực khống chế bản thân, không hề oán trách số phận, nhưng thời khắc này anh lại một lần nữa cảm thấy định mệnh thật tàn nhẫn.

Rất nhiều người cả đời cũng không hiểu yêu là gì, nhưng có người thời niên thiếu đã biết người mình yêu là ai lại chỉ có thể lựa chọn buông tay hết lần này đến lần khác.

Hai người đi vào ghi chép khẩu cung, chuyện khác đều giao cho cảnh sát xử lý.

Ông Phó luôn đứng một bên suốt quá trình, sắc mặt âm trầm.

Diêu Linh lại trở về vẻ tươi vui vốn có.

Lúc cô đi ra, Trương Nghiệp lại xán lại, “Trên mặt em có thương tích, đến bệnh viện trước đã, sau đó chúng ta hãy về.”

Diêu Linh thật sự muốn quay lại trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần kia cho rồi, đỡ mất công phải thấy cái người phiền phức này.

“Thôi khỏi, tôi sẽ đi bệnh viện với anh ấy, bọn anh lo chuyện đưa tin trước đi, có cái gì không hiểu thì so sánh với bản ghi chép của tôi mà viết.” Diêu Linh vừa nói vừa nắm lấy tay Phó Hằng.

Trương Nghiệp biết ông Phó, nghề nghiệp của bọn họ không thể nào không biết ông trùm Internet được, nhưng anh ta lại không biết Phó Hằng.

Diêu Linh cũng chẳng đợi anh ta phản ứng đã kéo Phó Hằng đi luôn.

Ông Phó cũng đã cho người lái xe đến.

Sau đó dẫn hai người lên xe.

Ông Phó nhìn con trai mình mặt lạnh băng không ừ hử gì, thầm thở dài, cứ thế này thì con gái người ta sẽ chạy mất thôi.

Ông biết tâm tư con trai ông thế nào, sợ anh lại lặp lại bi kịch của mẹ anh.

Khi ấy nếu ông không vì sự nghiệp mà hờ hững với vợ mình thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy, vốn muốn kiếm tiền để cho người thân của mình được sung sướng, ngờ đâu lại hại họ như vậy.

Ông Phó nhìn hai người, Diêu Linh quá mệt mỏi nên đã dựa vào người Phó Hằng ngủ mất.

Hành động đó chứng tỏ cô không hề xem cậu con trai ngốc của ông là người ngoài.

Ông Phó lại thăm thở dài, giờ phải xem con ông muốn thế nào nữa.

Ông Phó nhớ tới dáng vẻ mỗi lần lên cơn của Phó Hằng thì cảm thấy khổ sở, nếu ông có con gái thì chắc chắn cũng không để con bé ở cạnh một người nguy hiểm như vậy.

Nhưng Phó Hằng lại là con trai ông, cho nên ông hy vọng Diêu Linh có thể chấp nhận anh.

Phó Hằng đưa Diêu Linh đến bệnh viện tốt nhất, dẫn cô đi thoa thuốc, toàn bộ hành trình không nói một lời.

Diêu Linh cũng không nói gì, cô đang tự hỏi, tự hỏi sau này phải làm sao.

Lúc đi ra thì Phó Hằng không định đi cùng cô mà đi về một hướng khác.

Diêu Linh dùng sức kéo anh lại, cô đi đến trước mắt anh nói, “Em đói quá, lại chẳng mang tiền, anh có mang tiền không? Chúng ta đi ăn khuya đi..... Giờ em muốn ăn BBQ, em muốn ăn gà nướng, cá nướng, khoai tây nướng, cà tím nướng,.....”

Phó Hằng quay đầu lại, Diêu Linh nhìn thấy ánh mắt đau khổ của anh, “Em việc gì phải thế....”

Giọng nói anh vẫn trầm thấp dễ nghe như cũ, Diêu Linh im lặng lắng nghe, im lặng nhìn anh, dù khuya khoắt như thế này mà bọn họ lại đứng ngoài đường, nhưng không hiểu sao Diêu Linh lại nhớ đến lần họ chia tay.

Lạ một cái là cô lại không hề thấy tức giận, trong lòng nhẹ tênh chẳng thể nào nổi nóng được.

Quả thật là một chút cũng không giận được, cô cảm thấy cơ thể anh đang run rẩy, dù cho bên ngoài anh vẫn làm như không có chuyện gì, tựa như lúc anh muốn chia tay cô, khi ấy trông anh cũng bình tĩnh thông dong vô cùng.

Mà giờ phút này, Diêu Linh bỗng nghĩ đến, lúc ấy anh cũng giống như bây giờ, thân thể cứng đờ, tay nắm thành nắm đấm, vành mắt đỏ như chực khóc òa lên giống như bây giờ sao? Cô chưa từng thấy anh đau khổ như vậy bao giờ.....

Cô biết chứng hưng cảm không có cách nào trị tận gốc được, chỉ có thể uống thuốc dài hơi, hơn nữa khả năng di truyền cho đời sau rất lớn.

Cô hiểu rất rõ.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 37: Hãy Để Em Đá Anh Một Lần Đi!

Diêu Linh đứng trước mặt anh, nói lại lần nữa, “Em muốn anh dắt em đi ăn khuya.”

Phó Hằng nhìn cô, “Anh đưa tiền cho em, em tự đi ăn, hoặc là..... tìm bạn đi ăn chung nha.”

Diêu Linh ôm chầm lấy anh, “Nhưng em chỉ muốn đi với anh thôi.”

Phó Hằng đang định đưa tiền cho cô mới nhớ ra lúc trước anh đã đưa hết tiền của mình cho cô rồi.

Ông Phó vẫn luôn sát sao theo dõi tình hình bên này hiểu ý ngay, nhưng vấn đề là ông cũng không mang tiền trong người.

Vì thế ông đành đến chỗ tài xế mượn đỡ chút tiền, sau đó đưa cho cặp tình nhân kia.

“Công ty chú có chút việc phải đi trước, Phó Hằng con nhớ dắt cô Diêu đi ăn khuya đó.”

Sau đó biến mất nhanh như một cơn gió, nhân tiện mang tài xế đi luôn không để lại cho Phó Hằng.

Diêu Linh nắm tay Phó Hằng nói, “Ăn cà tím nướng trước đã, sau đó lại gọi cá nướng, anh có ăn cay không?”

Phó Hằng nhìn cô, kêu cô, “Linh Linh...”

Diêu Linh nhìn anh một cái, dững khí toàn thân biến đầu mất, nhưng vẫn rất bình tĩnh mà nhìn Phó Hằng, “Được rồi, anh lại muốn đá em lần nữa đúng không? Bị một người đá hai lần, anh cảm thấy anh rất đau khổ, vậy anh có nghĩ cho em không?”

Phó Hằng luống cuống, anh muốn nói với cô, bệnh của anh không chữa khỏi được, nếu cô ở bên anh sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa vì bệnh này có tính di truyền nên họ cũng không thể có con được. Anh không muốn bỏ cô, anh chỉ không muốn hai người tra tấn lẫn nhau như cha mẹ anh ngày xưa.

Sau khi tiếp nhận trị liệu, anh đã gặp rất nhiều cặp đôi không thể cùng nhau chết già.

Đều là người chết tội sống tra tấn lẫn nhau đến chết mới thôi.

Cô nên có một cuộc sống tốt đẹp, có thể có một người yêu bình thường, về sau sinh con đẻ cái, không nên bị anh hủy hoại, không nên chấp nhận những chuyện như thế này.

Song anh lại không nói nên lời, những chuyện này đều giống như những vết thương ghê tởm trên cơ thể anh nay chảy mủ ra, anh cẩn thận che dấu không muốn cho người anh yêu nhìn thấy.

Diêu Linh nhìn anh, “Nếu em nói em yêu anh, từ khi mười lăm tuổi gặp anh đến tận bây giờ, em không có cách nào quên được anh thì anh có thể cùng đi ăn khuya với em không?”

Phó Hằng ngẩng đầu, nhìn về phía Diêu Linh, khi cô nói những lời này đã nhìn anh rất nghiêm túc.

Anh không cách nào hình dung được tâm tình của mình, vừa vui sướng lại vừa thống khổ.

Diêu Linh nhìn anh, đại khái hiểu ra cô có nói gì cũng vô dụng, nếu chỉ nói như thế mà anh có thể suy nghĩ lại thì lúc trước cô đã không để vượt mặt anh.

Diêu Linh nhìn anh, “Phó Hằng, anh không đáp lại em cũng không sao, nhưng em cảm thấy chúng ta cần nói chuyện thẳng thắn với nhau.”

Phó Hằng nhìn cô.

Diêu Linh tiếp tục nói, “Trước kia lúc chia tay anh đã cho em phí chia tay, nhưng em đã quyên góp số tiền đó luôn, dùng tên của anh, vì thế em không nợ anh dù chỉ một đồng, cho nên lần chia tay đó anh vẫn nợ em đúng không? Bây giờ anh chủ động trở về bên em, chủ động nói muốn làm lương thực dự trữ của em, tất cả đều là anh chủ động, không lý nào em lại bị anh đá lần nữa đúng không?”

Phó Hằng nhìn cô, sau đó nói, “Anh không muốn đá em..... chúng ta..... chúng ta cũng đâu có ở bên nhau.”

Diêu Linh nhíu mày, “Vậy có phải anh từng nói sẽ làm lương thực dự trữ của em không? Có phải anh từng nói sau này em chỉ được ăn anh mình thôi không? Có phải anh và em ngủ chung một giường không? Người khác nắm tay nhau thì đã xem như chính thức hẹn hò, chúng ta ngủ cũng ngủ rồi mà còn không ở bên nhau sao?”

Phó Hằng nghe cô nói về chuyện ngủ chung, tuy chỉ là ngủ cùng giường không hề làm gì nhưng tại anh vẫn đỏ ửng lên.

“Anh không trả lời được phải không? Vậy để em nói cho anh biết cách giải quyết.” Diêu Linh nói, “Trước kia chúng ta ở bên nhau, anh cũng biết em cả nghĩ thế nào rồi đó, có một số chuyện nếu không nói ra thì em sẽ cứ nghĩ ngợi mãi, sẽ đau khổ mãi.....”

“Em đừng buồn mà.” Phó Hằng cuống cả lên.

“Như vậy đi, hãy để em đá anh đi. Anh đá em một lần, em đá anh một lần, được không?” Diêu Linh nhìn Phó Hằng, “Có như vậy thì em mới xóa bỏ được bóng ma tâm lý trong lòng mình.”

Phó Hằng nhìn cô, hai người đứng đối diện nhau, mắt Diêu Linh tỏ rõ cô sẽ không khoan nhượng.

Cô cũng không phải thực sự muốn đi ăn khuya, nhưng hôm nay cô tuyệt đối không thể để anh đi, một khi anh đi chắc chắn sẽ trốn đến nơi cô không bao giờ tìm thấy được.

Cuộc sống đâu có vài lần mười năm.

Trước kia Diêu Linh nghĩ anh có lẽ đang vui vẻ bên mấy cô em tóc vàng xinh đẹp, hoặc tụ tập với đám du học sinh ưu tú bên kia đại dương, nói tiếng Trung, nhớ nhung quê nhà.

Khi ấy cô thấy rất khó chịu.

Nhưng giờ đây, cứ nghĩ đến anh trốn ở xó xỉnh nào đó trên thế giới, bồn chồn đi tới đi lui trong phòng mà lẩm bẫm, chỉ cần mình không nói câu nào, mình không nói câu nào, Linh Linh chắc chắn sẽ không biết mình phát bệnh, mình trở về lén nhìn cô ấy một lát là được rồi.....

Diêu Linh cảm thấy cô điên mất.

Phó Hằng nhìn cô, cảm giác như đang rơi xuống vực lại bị người ôm lấy, dù biết một khi chạm đất sẽ thịt nát xương tan.

Trong nháy mắt, anh bỗng nghĩ đến nếu có một người ôm lấy anh như thế, chỉ có thể là người trước mặt này.

Phó Hằng gật đầu.

Diêu Linh thầm thở phào một hơi, sau đó được vùi đời tiên mà nói, “Tốt quá, vậy lát nữa chúng ta đi mua hai bộ đồ ngủ với một đôi dép lê nha, anh không mang vừa dép của em, mình ăn khuya xong liền về nhà ngủ, nhà em cách đây không xa.”

Cô có thuê một căn hộ, nhưng mấy tháng nay cũng không trở về.

Giờ đi ăn khuya trước cái đã.

Tâm trạng của Diêu Linh cứ thế mà tốt lên, cô lừa anh, thật ra cô có cả nghĩ gì đâu, Diêu Linh kéo Phó Hằng chạy dưới đèn đường, “Đi ăn khuya thôi!”

Có thể nói là phong cách của hai người thay đổi xoành xoạch.

Nói chính xác hơn là, phong cách của Diêu Linh thay đổi xoành xoạch, còn Phó Hằng thì trông vẫn ỉn dột.

Diêu Linh chạy rất nhanh, sau đó ngừng lại vòng ra sau lưng Phó Hằng rồi nhảy lên lưng anh.

“Đi thôi! Đi ăn khuya nào! Vừa rồi em muốn ăn gì ta....”

“Cà tím nướng..... cá nướng.....” Phó Hằng vô thức đáp.

Xem đi, lòng thì nhớ như in cô muốn ăn gì mà bày đặt muốn phân rõ giới hạn với cô.

Phó Hằng đỡ lấy đùi cô, nhẹ nhàng cõng cô. Diêu Linh ôm lấy cổ anh từ phía sau, sau đó gác cằm lên vai anh nói, “Sau này anh phải biết quý trọng em đó.”

Phó Hằng ừ một tiếng.

Diêu Linh có thể cảm nhận được nhịp tim của anh.

Diêu Linh úp mặt trên lưng Phó Hằng, nghe tiếng tim anh đập, thật thà nói, “Tim anh đập hơi nhanh thì phải.”

Phó Hằng ừ một tiếng.

Diêu Linh không kiềm được ngả người tới hôn lên má anh, sau đó lại dụi đầu vào lưng anh.

Diêu Linh nói, “Bây giờ còn nhanh hơn.”

Phó Hằng không nói gì, nhưng tiếng tim đập như đánh trống kia đã hoàn toàn bán đứng anh.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 38: Định Làm Gì Anh

Giờ này mà còn có tiệm BBQ mở cửa, chủ quán thật có lương tâm.

Gần nửa năm nay Diêu Linh chưa ăn lại mấy món này nên giờ chỉ cần ngửi mùi thơm thôi cũng khiến cô thèm đến mức có thể ăn cả một con trâu.

Vì thế, khi chủ quán đưa thực đơn đến, Diêu Linh lập tức bỏ luôn ý định ban đầu, không chỉ gọi cà tím với cá mà còn gọi thêm cả ba rọi, cánh gà, mực, khoai tây và ớt chuông.

Gọi xong cô còn nói với Phó Hằng, “Ớt chuông nướng ăn siêu ngon.” Sau khi rời khỏi cái nơi như bị cách ly với thế giới bên ngoài kia, thế giới bọn họ trở nên rộng lớn hơn hẳn, cô cũng muốn bù lại mấy năm hai người xa cách.

Sau khi gọi xong cô mới nhớ ra, “Chúng ta mang đủ tiền chứ?”

Đặc biệt giống vợ chồng son nghèo khổ, chỉ đi ăn một bữa ngon thôi mà cũng thấp thỏm sợ không mang đủ tiền.

Hơi thở cuộc sống thật rõ nét.

“Đủ.” Phó Hằng nói.

Chủ quán cũng không nghĩ họ không có tiền thì đừng ăn, mà cảm thấy cặp tình nhân trẻ thật đáng yêu, dù không đủ tiền mà vẫn vui vẻ như vậy, quả nhiên tuổi trẻ thì có nghèo thấy vui.

Rõ ràng là chủ quán hiểu lầm họ là sinh viên ở Đại học gần đó.

Ông nói, “Đáng lẽ canh rong biển hầm xương sẽ tính tiền nhưng chúng tôi miễn phí cho hai đứa đó.”

“Cảm ơn ạ.” Diêu Linh vui vẻ nói.

Chủ quán vào trong chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, Diêu Linh ngồi cạnh Phó Hằng chứ không ngồi đối diện anh.

Sau đó cô ôm eo anh, “Anh có đói không?”

Phó Hằng bị cô ôm thì đỡ người ra, bởi vì mắc bệnh nên anh rất ghét bị đụng chạm cơ thể, nhưng mà... giờ anh mất tự nhiên như vậy không phải vì chán ghét, anh cố gắng che giấu sự lúng túng của mình, mặt lạnh nói, “Không đói.”

“Tim anh lúc nào cũng đập nhanh như vậy à?” Diêu Linh đột nhiên mở miệng nói.

Sau đó lùi khỏi ngực anh, nhìn anh.

Trước ngực tự nhiên trống không, ánh mắt Phó Hằng tối sầm lại, trong lòng cũng thấy cô quạnh hẳn.

Phó Hằng muốn đưa tay ra xoa đầu cô một cái, nhưng... lại không dám.

Diêu Linh lấy tay nhéo tay anh một cái, sau đó ngáp dài, “Ăn BBQ chắc phải đợi một lát, em ngủ tí, anh có buồn ngủ không?”

“Anh không.” Phó Hằng nhìn cô ngáp đến chảy cả nước mắt, sau đó không nhin được lấy tay lau cho cô.

Chí ít giờ họ đang ở bên nhau, dù sau này có chia xa thì còn có hồi ức để nhớ lại.

Diêu Linh dựa vào người anh, ngửi mùi hương của anh rồi ngủ mất.

Phó Hằng cúi đầu nhìn cô, tính tình anh không tốt rất dễ nóng giận, lại còn hay nói lảm nhảm....

Nhưng trong lòng anh vẫn mong có thể ở bên cô.

Phó Hằng nhớ lúc lại lúc anh lên cơn, lấy từ trong túi một cây bút, sau đó viết vào cuốn sổ một đoạn như thế này.

“Nếu có một ngày, mày phát hiện không khống chế được mình, bắt đầu cảm thấy mọi người xung quanh đều muốn cướp Linh Linh đi, Linh Linh không yêu mày, mày muốn tổn thương cô ấy, muốn cô ấy cả đời này nhớ mãi không quên, thì mày đang lên cơn, nếu uống thuốc vẫn không đỡ thì xin đừng bám lấy cô ấy.”

Sau đó anh ngồi ngay ngắn lại, nhét cuốn sổ và bút vào trong túi mình.

Trong lòng anh vẫn hoang mang như cũ, vốn anh muốn chữa khỏi bệnh cho Diêu Linh sau đó rời đi, nhưng anh không ngờ Diêu Linh lại không mắc bệnh, không những thế mà cô còn không để anh đi.

Lúc Diêu Linh tỉnh lại, cô ngửi thấy hương thơm ngào ngạt của... canh rong biển hầm xương.

Diêu Linh mở to mắt, liền thấy Phó Hằng đang nướng thịt cho cô, rất nghiêm túc mà đảo ớt chuông, còn có mấy miếng ba rọi và cánh gà.

Vỉ nướng BBQ phát ra mấy tiếng“xèo, xèo”, vừa nghe đã thấy ngon miệng rồi.

Phó Hằng rất nghiêm túc nướng đồ ăn, trông không khác gì về mặt anh lúc làm bài tập thời Trung học.

Thấy Diêu Linh tỉnh lại, anh không dám nhìn thẳng cô mà xụ mặt nói,“Đừng ăn cay quá, khuya rồi.”

Lúc này Diêu Linh mới để ý anh đã gọi thêm hai chén cơm.

Diêu Linh uống hai ngụm canh, nói với Phó Hằng,“Ăn canh trước khi ăn cơm sẽ không bị mập lên.”

“Em đâu có mập.”Phó Hằng nói.

“Không được, em sắp trở thành gái già rồi, sau này rất dễ bị tăng cân.”

Lúc Diêu Linh nói chuyện thì Phó Hằng đã gắp thịt ba rọi vào chén cho cô.

Diêu Linh:“.....”Nháy mắt cô quên luôn mình vừa nói đến chuyện tăng cân.

Đồ nướng BBQ thoang thoảng mùi khói thật hợp với cơm trắng, Diêu Linh cảm thấy hôm nay cô có thể ăn được mấy chén.

Ngay cả chuyện mới ở bên nhau ngày đầu tiên mà ăn nhiều như vậy có dọa đối phương sợ hay không.....

Thôi để ăn xong rồi tính.

Phó Hằng cũng cùng ăn với cô.

Được mấy miếng Phó Hằng đã thấy no rồi, nhưng thấy Diêu Linh vẫn đang ăn, anh sợ nếu mình dừng lại thì cô sẽ ngại ngừng nên đành phải tiếp tục ăn.

Sau khi ăn sạch đồ ăn, Diêu Linh còn uống thêm hai ngụm canh nữa.

“Ôi thỏa mãn quá!” Diêu Linh xoa xoa bụng, no quá đi.

Sau đó nhìn sang người bên cạnh dù ăn cơm thì vẫn ngồi ngay ngắn, trông rất nghiêm túc.

Vì thế, cô bất chợt thò tay qua xoa bụng giúp anh, “Có phải rất no không?”

Phó Hằng không mặc nhiều áo nên Diêu Linh vừa sờ một cái đã... chạm vào cơ bụng của anh.....

Đây có lẽ là bản năng con người, một khi phát hiện người khác có cơ bụng thì phản ứng đầu tiên là muốn xem thử xem có bao nhiêu múi.

Sau đó cô phát hiện, Phó Hằng thể mà có tám múi! Không phải chỉ đàn ông trong truyền thuyết mới có sao?

Tại Phó Hằng đổ lên, muốn cô dừng tay lại, bụng anh không đau, không cần cô xoa giúp, nhưng lại tiêng tiếc không nở mở miệng, “.....”

Rốt cuộc, Diêu Linh cũng rút tay về.

Lúc này chủ quán tiến lại, “Cá nướng của hai người đã xong rồi đây.”

Đúng rồi, còn một phần cá nướng nữa!

Quả thật là Diêu Linh đã quên khuấy phần cá nướng.

Bởi vì mấy món khác đều do bọn họ tự nướng, mà cá nướng là do chủ quán chế biến nên Diêu Linh không nhớ ra.

Giờ cô đã ăn no, rất no rồi.

Diêu Linh cân nhắc một chút rồi nói với chủ quán, “Có thể giúp bọn cháu gói về không ạ?”

Chủ quán gật đầu, “Đương nhiên là được.”

Diêu Linh nói cảm ơn sau đó quay sang nói với Phó Hằng, “Mai mình có đồ ăn sáng rồi, cá nướng tiệm này rất ngon, mình mang về sáng mai nấu canh, rất thơm. Phải rồi, anh có thích ăn mì sợi không, buổi sáng em rất thích ăn mì sợi?”

Phó Hằng gật đầu.

Anh chưa ăn như thế bao giờ, nhưng Diêu Linh nói cứ như thế sau này sáng nào họ cũng phải cùng nhau ăn sáng vậy.

Chủ quán cẩn thận cho cá vào một hộp xốp dài, có lẽ vì muốn cá vẫn còn nguyên con không bị gãy.

Vừa đóng gói vừa nói chuyện với cặp tình nhân, “Trong này còn có một ít khoai tây, củ nưa, ớt tiêu linh tinh, lúc nấu mì có thể cho vào nấu chung luôn.”

Diêu Linh thấy chủ quán thật có tâm.

Phó Hằng đi tính tiền, may quá may quá, vẫn đủ tiền trả.

Vì thế, hai người mang hộp cá đi ra.

Lúc ra ngoài phát hiện đã năm giờ sáng.

Giờ này không có hiệu quần áo nào mở cửa.

Thôi kệ, mang người về nhà trước cái đã.

Nhà của Diêu Linh có một phòng ngủ một phòng khách. Buổi sáng cô ngủ dậy có tật hay nổi cáu nên không thuê chung với ai, vì chỉ có mình cô ở nên cũng không cần thuê nhà có vài phòng ngủ làm gì.

Nên nhà trông hơi nhỏ.

Sau khi Phó Hằng bước vào thì cảm giác này càng rõ rệt hơn.

Bởi vì người này quá cao to.

Diêu Linh thầm tính toán, vẫn nên để dành tiền đổi một căn lớn hơn.

Trước kia chỉ ở có một mình nên không thấy gì, giờ Phó Hằng đứng đây mới thấy anh ở nơi như thế này có hơi ẩm ứ.

Diêu Linh thấy anh không có vẻ gì là chê nhà cô nhỏ thì không kiềm được hôn anh một cái, sau đó nói, “Anh đợi em một chút để em dọn sơ nhà đã.”

Trong nhà cũng không bề bộn gì, nhưng cô đã lâu không về nên có mùi ẩm mốc.

Diêu Linh đi vào nhà tắm mức nước.

Lúc cô đi vào, quay đầu lại liền thấy Phó Hằng cũng vào theo.

Người Phó Hằng rất cao mà nhà tắm lại nhỏ, hai người phải chen chúc một chỗ.

Mặt Diêu Linh cứ thế đỏ bừng lên.

Sau đó nói, “Em lấy nước quét dọn sơ qua, chắc mười phút là xong, anh tắm rửa trước nhé? Tí nữa mình ngủ.”

Phó Hằng ừ một tiếng, sau đó cầm giẻ lau gần đó, ngồi xổm xuống cùng Diêu Linh, học theo Diêu Linh vò ướt giẻ lau rồi vắt ráo.

Diêu Linh: “....” Hoàn cảnh kiểu này thật ép cô phải hôn anh mà!

Nếu chiều cao hai người không chênh lệch lắm.

Hai người cùng làm quả nhiên nhanh hơn, hơn nữa nam nữ phối hợp, cảm giác như mới đó mà đã xong xuôi.

Vì thế, Diêu Linh lấy chăn trong tủ ra.

Sau đó cô mới ý thức được trong nhà chỉ có một chiếc giường, hơn nữa còn là giường đơn.

Phó Hằng nói, “Anh ra sofa ngủ.”

Diêu Linh nhìn cái sofa bé tẹo nhà cô, để cô ngủ còn được chứ nếu một anh chàng cao gần mét chín nằm lên thì tay chân biết nhét

vào đâu.

Diêu Linh cân nhắc, sau khi đổi căn nhà lớn hơn sẽ mua một cái giường rộng hơn.

“Anh rửa mặt trước đi rồi mình cùng nhau ngủ, đã là người yêu của nhau mà anh còn sợ em làm gì anh à?” Diêu Linh nhìn Phó Hằng nói.

Phó Hằng dời tầm mắt sang chỗ khác, không dám nhìn cô, “.....”

Vốn cô không định làm gì anh, nhưng giờ lại muốn rồi.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 39: Đủ Tàn Nhẫn

Diêu Linh đi tắm trước, sau khi cô ra thì Phó Hằng mới vào tắm.

Diêu Linh dựng gối lên, sau đó dựa đầu vào gối bắt đầu đọc sách.

Ày, cô làm bộ đọc sách vậy thôi chứ ngồi canh me Phó Hằng mới là chuyện hệ trọng.

Cô sợ anh thừa dịp này chạy mất.

Dù sao thì người này... cũng không thể suy đoán theo lẽ thường được.

Lúc Phó Hằng đi cũng không mang theo gì, đương nhiên cũng không có đồ ngủ các thứ.

Phó Hằng gọi người mang đồ của anh từ trung tâm tâm thần qua đây, giải quyết xong vấn đề này.

Vì thế, sau khi Phó Hằng tắm rửa xong, anh mặc đồ ngủ màu đen đóng nút đến tận cổ, vô cùng vô cùng kín đáo.

Diêu Linh:“.....”

Tóc Phó Hằng ngắn nên sấy một lát đã khô.

Sau đó anh đi tới bên giường, không dám nhìn cô, nằm xuống bên cạnh cô.

Cũng đâu phải lần đầu ngủ chung, sao lại bối rối thế chứ?

Diêu Linh nhớ đến lần đầu tiên họ ngủ chung, cảm giác rất tốt, tựa như đã cô đơn rất lâu đột nhiên có người ở bên cạnh.

Cảm giác như có thêm người chần cũng ấm hơn.

Diêu Linh buồn ngủ riu cả mắt, không nghĩ ngợi gì nữa mà ôm lấy Phó Hằng, sau đó nhắm mắt lại, “Ngủ thôi.”

Phó Hằng ừ một tiếng.

Thế nhưng Diêu Linh đã ngủ một lúc lâu mà anh còn thao thức mãi.

Mọi chuyện xảy ra hôm nay đều nằm ngoài dự đoán của anh.

Phó Hằng vuốt ve mặt cô, hẳn đây không phải là mơ, có bao giờ anh có giấc mơ nào đẹp như thế chứ.

Diêu Linh tỉnh lại là do bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô còn tưởng mình vẫn ở trung tâm tâm thần kia.

Lâu lắm rồi cô không xài điện thoại, hôm qua quay về mới bật điện thoại lên, sạc pin ngoài phòng khách, nhờ vậy hôm nay mới có người gọi điện được.

Phó Hằng cũng đã tỉnh, đang định ra lấy điện thoại thì bị Diêu Linh ôm lấy, “Anh ngủ thêm một lát đi..... Để em đi lấy.....”

Kết quả cô còn chưa ra tới nơi đã nghe bên ngoài có tiếng chuông cửa.

Diêu Linh vừa vặn người vài cái vừa đi ra phòng khách, sau đó thấy trên màn hình điện thoại hiện tên Trương Nghiệp.

Diêu Linh:“.....”

Mở điện thoại lên liền nghe thấy đối phương nói,“Linh Linh, em dậy chưa? Anh mang cơm trưa đến cho em đây.”

Diêu Linh nói,“Thôi khỏi, tôi có đồ ăn rồi, tôi sẽ ăn trưa với bạn trai.”

Giọng Trương Nghiệp dịu dàng hẳn,“Linh Linh, đừng nói vậy, em kiếm đâu ra bạn trai chứ?”

Vừa lúc Diêu Linh nhìn Phó Hằng đang đi ra từ phòng ngủ.

Chuông cửa lại vang lên.

Diêu Linh tức giận nói,“Có thể đừng ấn chuông cửa nữa được không? Sao tôi không thể có bạn trai chứ?”

Nhiều khi Diêu Linh cảm thấy, sau khi cô học Đại học liền không đoái hoài gì tới chuyện yêu đương một phần là do sau khi quen Phó Hằng thì cô nhìn những người khác y như nhìn củ cải, chẳng có cảm giác gì, phần còn lại là do Trương Nghiệp, cô càng ngày càng chán ghét dạng con trai tự cho mình là đúng, nhưng chẳng hiểu sao dạng như thế lại nhiều không đếm xuể.

Phó Hằng yên lặng đứng cạnh cô.

Diêu Linh thở dài một hơi, sợ Phó Hằng hiểu lầm nên đi mở cửa.

Vốn tưởng chỉ có Trương Nghiệp, ngờ đâu vừa mở cửa ra thì thấy ngoài cửa đầu đầu cũng đầy hoa hồng, đám đồng nghiệp còn phun giấy lụa rực rỡ.....

Trương Nghiệp giơ bó hồng lên,“Linh Linh.....”

Diêu Linh:“.....”Mẹ! Cô muốn nổi điên.

Mà lúc này Phó Hằng cũng ra tới nơi.

Tình huống lập tức trở nên kỳ quái, đặc biệt là mấy đồng nghiệp vốn đang phấn khích.

Diêu Linh đang tức giận lại thấy bình tĩnh hơn,“Giới thiệu với mọi người, đây là bạn trai của tôi, Phó Hằng.”

Mấy đồng nghiệp đang cầm hoa hồng thấy hơi xấu hổ chào hỏi hai người.

Ánh mắt họ đều hướng về phía Phó Hằng, tuy anh đang mặc đồ ngủ nhưng cũng không thể nào giấu được dáng người cao ngất và khuôn mặt điển trai.

Trong lòng họ không hẹn mà đều nghĩ, rốt cuộc cũng biết tại sao chị Linh không chấp nhận sự theo đuổi của anh chàng nhà giàu kia rồi.

Tuy rằng có tiền rất tốt, nhưng suy cho cùng thì thế giới này luôn trông mặt mà bắt hình dong, hướng chi dáng người anh ta còn đẹp như vậy.

Sắc mặt Trương Nghiệp cực kỳ khó coi, mắt mắt trước nhiều người như vậy là chuyện đời này anh ta chưa từng gặp.

Nhưng dù sao cũng có nhiều người ở đây, anh ta hung hăng liếc Phó Hằng một cái, sau đó nói, “Xem ra anh đến muộn rồi, nói nhiều cũng vô ích, tặng cho hai người này.”

Trước kia Diêu Linh rất thích hoa hồng, nhưng giờ nhìn chỉ thấy phát ghét, “Thôi khỏi, nhà tôi nhỏ không có chỗ để.”

Diêu Linh không muốn chuyện bé xé ra to nên nói, “Thật ngại quá, hôm nay bọn tôi không rảnh lắm, hơn nữa chắc mọi người còn bận chuyện bên trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần, để về sau tôi mời mọi người ăn cơm vậy.”

Mấy đồng nghiệp cũng thấy tình cảm hiện tại quá xấu hổ, hơn nữa quả thực họ có chuyện quan trọng cần làm.

Nên mọi người cùng nhau rời đi.

Bọn họ vừa đi, Diêu Linh thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn về phía Phó Hằng này giờ không nói năng gì.

Diêu Linh ôm lấy anh, “Xem đi, lúc anh không ở bên em, em bị loại người như vậy khi dễ đó.....”

Khi dễ thì không tới nỗi, nhưng Diêu Linh muốn nói cho anh biết, không có anh cuộc sống của cô cũng chẳng tốt mấy.

Diêu Linh vùi đầu vào ngực anh, giận dữ nói, “Thật ghét chết đi được, lúc nào cũng khi dễ người không có bạn trai như em.....”

Những lời này là thật, tức giận cũng là thật.

Cái chính là người xung quanh ai cũng nói giúp Trương Nghiệp, luôn cảm thấy dù sao cô cũng không có bạn trai, mà đối phương có

về rất thích cô, điều kiện tốt như vậy, xét cho cùng là cô trèo cao.

Cho nên chuyện cô từ chối anh ta bị xem như đã nghiệm còn ngại, lúc Diêu Linh học Đại học, vì chuyện này mà bị vài nữ sinh mỉa mai, trong số đó còn có bạn cùng phòng của cô.

Lúc học Trung học, cô đoạt đi người tình trong mộng của toàn bộ nữ sinh, nên với chuyện bị người ta nói này nói kia cô có thể biên soạn cả một cuốn sách về nghệ thuật móc mỉa cơ.

Nhưng vấn đề là cô không thích Trương Nghiệp, không thích chính là không thích. Phó Hằng là do cô ngấm ngấm theo đuổi được, nên bị nói gì cô cũng cho qua, còn Trương Nghiệp đúng là tai bay vạ gió, có một thời gian vừa thấy hai chữ này thì cô theo phản xạ đều muốn che lại.

Không có bạn trai lại có người theo đuổi, người kia điều kiện cũng không tệ lắm thì cô nhất định phải đồng ý sao?

Chuyện hôm nay cũng khiến cô tức vô cùng, chuyện trung tâm tâm thần bên kia còn chưa điều tra được manh mối gì mà anh ta thân là người phụ trách nhiệm vụ không sát sao theo dõi thì thôi lại không mời mà tới nhà cô làm gì???

Cô thật cặn lì, giận muốn xù lông.

Phó Hằng không nhịn được xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói, “Sau này sẽ không thế nữa.”

Diêu Linh chính là muốn anh nghĩ thế, cô nói, “Tất nhiên rồi, sau này em có bạn trai rồi.”

Vừa nói vừa kéo tay anh, “Được rồi, chúng ta đi nấu mì nào.”

Hai người ăn xong thì Diêu Linh mới đi làm.

Lúc đi đương nhiên cũng mang cả Phó Hằng theo, giờ cô vẫn chưa kịp nghĩ kỹ sau này muốn ở chung với anh như thế nào.

Bởi vì công việc của cô hơi phức tạp, mà..... vấn đề của Phó Hằng còn phức tạp hơn.

May mà bây giờ Phó Hằng nghe lời cô, ngoan ngoãn đi theo cô.

Hai người đi tới Cục cảnh sát, giờ Diêu Linh là nhân vật mấu chốt của vụ án này, cho nên rất nhanh đã tổ chức sự việc.

Trung tâm tâm thần đã bị khống chế, cụ thể thế nào thì còn phải điều tra.

Diêu Linh suy đoán bọn họ âm thầm xuống tay với những bệnh nhân tâm thần đã bị vứt bỏ, mấy người bệnh béo phì kia đều không phải là bệnh nhân lúc đầu.

Chúng lấy chuyện tăng cân, thân thể thay đổi để che giấu chuyện khuất tất.

Diêu Linh nói ra suy đoán của mình, cảnh sát cũng điều tra theo hướng đó.

Có hai bệnh nhân chưa tìm được người nhà, số điện thoại họ để lại cho trung tâm tâm thần là giả, địa chỉ nhà cũng là giả nên có chút phiền phức.

Cũng may bệnh nhân trầm cảm kia nhà ở ngay thành phố này, hơn nữa đã liên hệ người nhà thành công, họ cũng đã tới.

Phía cảnh sát còn điều tra những tài sản khác mà viện trưởng đứng tên.

Sau khi Diêu Linh nghe chuyện thì biết vẫn chưa có kết luận cuối cùng, cô cũng không có tư liệu gì để viết bài, vì thế Diêu Linh dẫn Phó Hằng đi mua quần áo.

Quần áo anh quá ít, một giá treo đồ trời sinh như vậy mà chỉ có hai bộ quần áo khiến cô thấy phí phạm vô cùng.

Phó Hằng rất nghe lời đi theo cô, cô nói mua quần áo thì mua quần áo.

Diêu Linh còn mua cả trà sữa, bị cách ly với nhân loại lâu quá nên vừa ra ngoài cô liền như ngựa thoát cương, chỗ nào cũng muốn đi.

Cô đi cùng với Phó Hằng giữa đám đông, tỷ lệ người ngoài lại nhìn là trăm phần trăm.

Diêu Linh:“.....”Ồ, đột nhiên cô thấy mình hơi giống phú bà thì phải? Có một thanh niên đẹp trai ngời ngời đi cạnh cô như vậy cơ mà.

Thật ra Diêu Linh hay cả nghĩ là do bị ám ảnh chuyện hồi xưa.

Bây giờ cô trắng trẻo thon thả, hơn nữa còn học võ và thích vận động nên trông đầy sức sống, hai người đi chung với nhau trông rất đẹp đôi.

Diêu Linh cũng có ít vốn liếng, tính cô vốn tiết kiệm, hơn nữa tiền lương lại không thấp, nhu cầu cũng không cao nên dễ dành được không ít tiền.

Vì thế nên cô kéo Phó Hằng điên cuồng thử đồ, thấy đẹp là mua luôn!

Phó Hằng:“.....”

Ông Phó đang ngồi trong văn phòng xem giấy tờ thì thư ký bước vào.

Ông Phó nghe thư ký cẩn thận báo cáo tình hình,“Trên mạng xuất hiện mấy tin tức về cậu Phó, có cần xử lý không ạ?”

Ông Phó nhận máy tính bàn từ thư ký.

“Cô gái ấy đẹp quá! [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh]”

Ông Phó nhìn thấy người trong ảnh là cô Diêu, đi bên cạnh đúng là con trai ông, bên dưới có hai vạn bình luận, chủ Weibo tỏ ý khen ngợi cô gái trong hình, nhưng cũng có rất nhiều bình luận khen chàng trai trong hình trông rất tuấn tú.

Ông Phó:“.....”

Có một người khác cũng đăng ảnh chụp lên, nhưng giọng điệu có vẻ không tốt lắm,“Cô gái xinh đẹp như vậy mà phải quy lụy một tên đàn ông như thế, nếu là bạn gái tôi thì tôi chắc chắn sẽ nâng cô ấy như nâng trứng, đúng là người đẹp thì đều thích trai hư..... thấy hạ giá hẳn.”

Bình luận bên dưới bùng nổ, mọi người nhìn bức ảnh kia bắt đầu mắng chửi.

Ông Phó trả lời tên kia,“Anh làm thế là vi phạm quyền riêng tư cá nhân, mong anh có thể xóa ảnh.”

Bên kia nhanh chóng trả lời, “Liên quan mẹ gì mà, bày đặt quyền riêng tư, mà là cảnh sát Thái Bình Dương chắc?”

Ông Phó hơi sững sốt, lâu lắm rồi không có ai nói năng với ông như vậy, dù sao bây giờ ông cũng có tuổi nên cũng khoan dung hơn nhiều, nếu ông mà còn trẻ thì chắc chắn sẽ không nói năng điềm đạm như vậy, ông trả lời, “Tôi không phải cảnh sát Thái Bình Dương, tôi là cha của người trong ảnh.”

Bên kia không trả lời ông, nhưng cũng không chịu xóa ảnh chụp, một lát sau còn đăng một tin mới trên Weibo, “Đúng là buồn cười, Weibo tao muốn đăng gì mà quản được chắc?”

Ông Phó: “.....”

Ông Phó kéo xuống xem qua mới thấy Weibo người này chủ yếu đăng ảnh chụp lên mấy cô gái đẹp, còn một số tin là bạn bè đính nhãn thông báo thấy gái đẹp ở đâu, mong có người có thể cung cấp thông tin liên lạc, không ai cảm thấy chuyện này không ổn sao?

Ông Phó: “.....” Sao xã hội bây giờ lại có mấy khối u ác tính như vậy chứ?

Vì thế ông gọi thư ký đến, ông muốn xem ông có thể quản hay không.

Rất nhanh đã thương thuyết xong, sau đó trang chủ Weibo liền đăng thông báo lên.

Ông Phó: “.....” Ông quản được đấy!

Diêu Linh không hề hay biết họ chỉ ra đường mua quần áo mà cũng gặp chuyện như vậy, cô một lòng chú tâm mua quần áo, không

những quần áo bình thường mà còn mua cả vài bộ đồ đôi tình nhân nữa.

Tiện thể mua thêm một bộ đồ dùng cá nhân, từ kem đánh răng, bàn chải đến dép lê....

Xem như hai người chính thức bước vào thời kỳ sống chung.

Phó Hằng xách đồ cùng cô về nhà, đi mua sắm đúng là hành xác.

Diêu Linh nằm liệt trên sofa, lúc này bên cạnh sát gọi điện tới, đã có kết quả điều tra.

Bệnh nhân béo kia quả nhiên không phải là bệnh nhân trầm cảm trước đó, cụ thể thế nào còn cần điều tra tiếp.

Diêu Linh nhận được tin ở đây thì phía bên đồng nghiệp của cô cũng đăng lên tin tức đầu tiên.

Diêu Linh nhìn lướt qua....

Hả? Cái này là lấy việc công báo thù riêng sao? Trước đó đã nói rõ sẽ không tiết lộ tên họ và diện mạo, giờ lại đăng ảnh của cô công khai như thế.

Thế lực bên kia còn chưa điều tra được, chỉ mới đào ra một cái trung tâm tâm thần, bệnh nhân béo kia từ đâu đến, bệnh nhân thật đã đi đâu? Mọi chuyện đều chưa chưa đâu vào đâu mà đã đẩy cô ra ngoài sáng thế này đúng là muốn khiến cô gặp rắc rối mà, hơn nữa còn có thể mượn cơ muốn người khác biết mọi công lao đều nhờ có cô....

Trương Nghiệp thật đủ tàn nhẫn.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 40: Anh Xem Đi

Bọn họ không phải là báo giấy, nên khâu xét duyệt cũng không nghiêm ngặt như báo giấy, nhưng theo suy đoán của Diêu Linh, dù cho có là báo giấy thì bài này cũng sẽ thuận lợi qua cửa, dù sao thời buổi này có quan hệ là có tất cả, mà Trương Nghiệp lại có chỗ dựa không nhỏ.

Thà là báo giấy còn tốt hơn, lượng ảnh hưởng không lớn, bây giờ Internet có tầm phủ sóng rộng hơn báo giấy nhiều.

Trương Nghiệp là con nhà giàu, thời đi học anh ta đã có chút tiếng tăm, tiếng tăm này đến từ chiếc xe thể thao của anh ta. Lúc học Đại học, anh ta đã nổi tiếng xài xe sang, hơn nữa cha anh ta còn là người sáng lập một tạp chí rất nổi tiếng.

Trước kia Diêu Linh cứ nghĩ chuyện ghê tởm nhất mà anh ta từng làm là nghe không hiểu tiếng người, nghĩ cô muốn lạt mềm buộc chặt, rồi chẳng biết nghĩ gì mà đi cửa sau vào chỗ cô làm, trực tiếp thay thế vị trí của cô, còn khiến mọi người cmn nghĩ anh ta rất thâm tình chân thành, còn cô là loại không biết phải trái.

Giờ cô mới biết giới hạn cuối cùng là để con người ta phá vỡ, đây mới là đỉnh cao vô liêm sỉ, lấy chuyện công trả thù riêng, giới hạn gì cũng chỉ là mây bay.

Diêu Linh cảm thấy bản thân là một người tương đối khoan dung, nhưng chuyện như vậy thì cô không có cách nào nhịn được nữa.

Diêu Linh nhìn bài viết có hình của mình, sau đó gọi điện thoại cho Trương Nghiệp.

Đối phương chẳng thèm trốn tránh gì, nhanh chóng tiếp điện thoại.

Khiến người ta thấy tỏm lợm là anh ta vẫn làm như không có gì mà hỏi, “Linh Linh à?”

Diêu Linh vô cùng bình tĩnh hỏi, “Tin tức đăng lên tôi đã xem qua, lúc trước đã bàn bạc sẽ không tiết lộ họ tên và diện mạo, tôi muốn hỏi bây giờ mấy người đang làm gì vậy?”

“Linh Linh, em bình tĩnh một chút, chắc em hiểu lầm rồi, sao anh lại hại em chứ, chẳng qua ý cấp trên muốn xây dựng hình tượng anh hùng, anh làm sao để người khác giành mất công lao của em đúng không? Hơn nữa, em không thích anh cũng không sao, nhưng em nghĩ về anh như vậy thật tàn nhẫn.” Trương Nghiệp nói.

Diêu Linh nói, “Đến lúc đó tôi bị trả thù sẽ khai anh ra.”

Trương Nghiệp bên kia nói, “Bây giờ là thời đại pháp trị, ai dám xằng bậy chứ? Linh Linh, em lúc nào cũng nghĩ vớ nghĩ vẩn. Đừng lo, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Diêu Linh: “.....”

Lúc này Phó Hằng đang ngồi cạnh cô cũng đã thấy tin tức đó.

Phó Hằng nhú chặt mày, chuyện Diêu Linh nghĩ tới đương nhiên anh cũng nghĩ tới, Diêu Linh bị công khai danh tính như vậy thật quá nguy hiểm.

Phó Hằng nói với Diêu Linh: “Anh sẽ xử lý.”

Diêu Linh cũng không tin anh có thể xử lý chuyện này, chủ yếu là cô có thể tự lo được, tuy nghe có vẻ buồn nôn nhưng người gan dạ như cô nào sợ những chuyện này.

Nói thì nói thế nhưng cô vẫn muốn một cái ôm, tựa như một cô gái yếu đuối ôm lấy đại thụ nhà mình, “Ôm em đi!”

Phó Hằng rất đau lòng, ôm cô vào lòng thật chặt. Từ những gì anh nhìn thấy, Linh Linh của anh phải chịu bao nhiêu là ám ức.

Anh lập tức đá bay tên tình địch cấp thấp này ra khỏi đầu.

Linh Linh nói không sai, lúc anh không ở bên cô, ngay cả loại người như vậy cũng dám khi dễ cô.

Phó Hằng cũng có người của anh, cha anh chỉ có mỗi mình anh, công ty đương nhiên để lại cho anh, nên nhân viên trong công ty đều nghe lệnh anh, chẳng qua anh rất ít khi sử dụng quyền lực của mình.

Phó Hằng liền gọi điện thoại, bên kia nhanh chóng nhận lệnh hành động.

Rất nhanh mấy trang mạng đăng bài viết đó đều xóa sạch, không những thế còn hạn chế luôn từ khóa tìm kiếm, người ta có thể tìm kiếm chuyện này nhưng không thể tìm được Diêu Linh.

Dứt khoát giấu luôn cô đi.

Cư dân mạng cũng rất tốt bụng, có một số người chửi rửa ầm lên, một số khác cảm thấy mấy trang báo mạng rõ là rơi mất não. Hóa ra vẫn còn rất nhiều người tỉnh táo suy xét, trước kia có một ông chú làm việc nghĩa bị truyền thông đưa ra ánh sáng, hại con gái ông ấy bị đám người xấu lăng nhục trả thù.....

Truyền thông chỉ lo làm sao để có tin nóng bỏng tay, dù có ăn bánh bao máu cũng chẳng có gánh nặng tâm lý gì.

Cho nên người dân bình thường rất miễn cảm với chuyện này.

Không ít người còn chửi bới người chịu trách nhiệm biên tập bài viết, vì tin nóng mà không màng đến an toàn của người khác.

Đương nhiên cũng có không ít người bênh vực, “Tuy chuyện này anh ta có sai nhưng đâu cần mắng chửi dữ vậy? Chẳng qua là suy nghĩ không chu toàn mà thôi, chẳng lẽ mấy người chưa phạm sai lầm bao giờ sao?”

Đây là chỗ cao tay của Trương Nghiệp, anh ta chỉ việc phủi tay bảo suy nghĩ không chu toàn, sau đó vờ vịt hối hận là đã thoát nợ.

Tuy đã bị gỡ bỏ nhưng trước đó vẫn có không ít người thấy bài viết.

Phó Hằng không biết Diêu Linh đã chuẩn bị cho bước tiếp theo.

Tuy cô nói với anh là mình bị khi dễ nhưng trên thực tế có lẽ không dễ điều đó xảy ra, nếu Phó Hằng không ở đây, bước tiếp theo cô làm là từ chức, sau đó tương kế tựu kế tìm cảnh sát hợp tác, chờ đám người kia tới tìm cô.

Bây giờ giữa đường phát sinh chút thay đổi nho nhỏ cũng không mấy ảnh hưởng.

Diêu Linh đúng là cố ý nói như vậy, kinh nghiệm sống dạy cho cô hiểu rằng, nếu muốn người ta không có cách nào bỏ được mình thì phải để họ nhận thấy nếu không có họ thì mình sẽ bị bắt nạt như thế nào.

Khiến họ không thể yên lòng được.

Diêu Linh là người tâm cơ, cô đã đắp nặn hình tượng như vậy thì cô không tin Phó Hằng còn muốn bỏ cô đi.

Phó Hằng đau lòng vùi đầu cô vào ngực mình, nhớ tới chuyện cô và tên kia là bạn học Đại học, lại nhớ tới chuyện cô phải làm việc với hắn ta lâu như vậy, hơn nữa hắn còn là cấp trên trực tiếp của cô.

Còn cả mấy đồng nghiệp giúp hắn ta theo đuổi cô.....

Phó Hằng lập tức tưởng tượng ra dáng vẻ khổ sở không một ai giúp đỡ của Diêu Linh, lại càng đau lòng hơn.

Diêu Linh ôm anh, thừa cơ sờ soạng cơ bụng của anh, cảm giác thật tốt.

Phó Hằng thì đang trầm tính toán nên xử lý tên kia thế nào.

Trương Nghiệp không ngờ bài đăng trên các trang báo mạng đều bị xóa sạch nhanh như vậy, hơn nữa anh ta còn nhận được điện thoại của cha mình gọi đến.

“Con không làm.” Trương Nghiệp thanh minh, “Chuyện này cô ấy đã đồng ý rồi, cô gái này là người con thích, con đã theo đuổi cô ấy

rất lâu, sao con có thể hại cô ấy chứ?”

“Tốt nhất là thế, mày đừng có gây chuyện gì, phải rồi, mày về nhà tránh bão mấy ngày đi, việc trong tay giao cho cấp dưới làm được rồi.”

“Cha, cha có ý gì? Chuyện này mãi đến giờ mới có chút tiến triển, kết thúc điều tra chắc chắn sẽ tạo nên cú nổ lớn, con đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết như vậy sao có thể dâng cho người khác, để đổi phương ngồi mát ăn bát vàng chứ?” Trương Nghiệp tức giận nói.

Ông Trương bên kia thấy con trai đã bắt tài lại còn giảo biện thì nói, “Đừng ồn ào nữa, mày bỏ tâm huyết bao giờ? Mau về nhà cho tao.”

Tạp chí của ông ta đã biết Internet có tầm ảnh hưởng mạnh mẽ như thế nào, đây là giai đoạn chuyển mình, ông ta cần thiết lập quan hệ tốt với mấy ông trùm Internet, nhưng chẳng hiểu sao lại đắc tội một vị trong số đó, còn là vị không dễ chọc nhất.

Đương nhiên bọn họ không thể không thỏa hiệp, vì thị trường cũng tốt, mà vì tương lai của chính họ cũng tốt.

Đều cần phải thỏa hiệp.

Trương Nghiệp tức muốn nổi khùng, nhưng mới đó đã có người đến nhận bàn giao công việc của anh ta.

Trương Nghiệp nhìn mọi người xung quanh, cảm thấy tất cả bọn họ đang cười nhạo anh ta.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 41: Cô Quả Là Một Nhân Tài

Tâm trạng hiện tại của Trương Nghiệp thế nào Diêu Linh chẳng hề hay biết, vì lúc này cô đang bận phòng bị cho bản thân, tuy tin tức này không phủ sóng rộng rãi nhưng hễ ai quan tâm thì chắc chắn sẽ thấy, vậy nên cô không thể lơ là cảnh giác.

Dù thế lực sau lưng chúng là ai thì cô cũng biết chắc bọn chúng không phải người lương thiện gì, chắc chắn ôm ác ý trả thù.

Sau đó Diêu Linh liền nhận được điện thoại của tổng thư ký gọi tới.

“Khen thưởng tôi?” Diêu Linh cảm thấy thế giới này đúng thật là... bất nạt kẻ yếu, lần trước người này gọi tới là để báo cho cô chuyện chức vụ của cô bị người ta cướp mất, nay lại gọi đến làm bộ muốn khen thưởng cô.

“Cảm ơn ý tốt của các anh nhưng tôi đã quyết định từ chức.” Diêu Linh dựa lưng vào người Phó Hằng, thả lỏng toàn thân, giọng nói có vẻ hơi khó xử, “Thật tình tôi rất thích công ty chúng ta...”

Tổng thư ký ở đầu dây bên kia lập tức nói, “Công ty biết rõ mà, cô tới công ty mới ba năm mà luôn được thăng chức tăng lương đều đặn đúng không? Chuyện lần này chỉ là hiểu lầm, chủ yếu là do

công ty thấy cô là một nhân tài, có thể trở thành người phát ngôn của công ty chúng ta, nên muốn tăng độ nổi tiếng của cô trước.”

Diêu Linh làm khẩu hình thằm chửi thề với Phó Hằng,Họ! Nói! Vì! Em! Ưu tú!Cô chẳng có chút buồn khổ nào, ngược lại chỉ mang tâm tình muốn xem đối phương có thể nói nhảm tới mức độ nào.

Vì động tác đáng yêu này của cô mà cơn giận của Phó Hằng tan biến hết.

Diêu Linh để luôn loa ngoài, sau đó mân mê tay Phó Hằng, tiếp tục bi thương nói,“Thật ra tôi cũng biết công ty có rất nhiều người ưu tú, thiếu tôi cũng chẳng sao, nên lúc trước khi tôi soạn thảo hạng mục này rồi bị Trương Nghiệp đi cửa sau ngồi vào vị trí của tôi, tôi cũng cảm thấy vì sự phát triển của công ty, vì triển khai hạng mục thành công, tôi hẳn là nên thỏa hiệp, tất cả đều không sao. Nhưng lúc trước trong hợp đồng chúng ta đã nói rõ, không được để lộ bất cứ thông tin thật nào, vậy mà giờ kẻ đứng sau màn còn chưa tìm ra đã có người bán đứng tôi như vậy.”

Diêu Linh càng nói càng đau khổ, giọng nghẹn đi,“Bây giờ chưa tìm ra kẻ đứng sau, những kẻ đó có thể thần không biết quỷ không hay tráo đổi bệnh nhân, chắc chắn không phải người tốt, tôi còn nhớ rõ kết cục bi thảm của rất nhiều anh hùng bị lộ danh tính, thật ra chuyện này cũng chẳng sao, từ khi tôi tham gia hạng mục này tôi đã dặn lòng rằng dù cả đời này công lao tôi không được công nhận thì tôi cũng muốn làm thanh gươm chém bay những chuyện xấu xa mờ ám, đem ánh sáng của Đảng và Nhà nước chiếu rọi khắp nơi... Thế mà...”Diêu Linh thoáng nức nở, tuyệt vọng mà nói,“Tôi chưa từng nghĩ tới, hóa ra công ty duy nhất mà tôi có thể tin cậy lại tìm cách bẽ gãy thanh gươm là tôi đây sau khi tôi thành công...”Lý lẽ thiết tha cỡ

nào chứ, cô yêu Đảng yêu nước, vạch trần chân tướng chỉ là muốn đem ánh sáng của Đảng chiếu rọi khắp đêm đen u tối mà thôi.

Mặt thư ký bên kia đã xanh lè,“.....”Đệt! Ai thèm nghe cô ta thuyết giáo lý tưởng, hấn coi như hiểu rõ, hấn không thể hoàn thành nhiệm vụ ông chủ giao phó rồi. Toàn bộ đoạn hội thoại này cho dù có muốn cắt sửa biên tập thì đều không xuyên tạc nổi ý tứ nào, dù là góc độ nào đều biến thành công ty họ phụ bạc một phóng viên vĩ đại, không chỉ không tìm được nửa điểm sơ hở mà hấn còn phải đảm bảo đoạn nói chuyện này không bị lộ ra, nếu không cộng thêm chuyện gần đây thì công ty bọn họ xác định đứng đầu sóng ngọn gió, ăn gạch thay cơm.

Diêu Linh viết vào lòng bàn tay Phó Hằng,Anh ta bị em chọc điên rồi...

Dù sao cũng là đồng nghiệp với nhau, cô không muốn dùng thủ đoạn với người khác, nhưng cô không ngốc.

Chẳng phải họ muốn cô tức hộc máu, muốn bắt được nhược điểm của cô sao?

Diêu Linh ngoài miệng thì than sầu trách khổ, nhưng trên thực tế thì chỉ thấy ghê tởm cùng cực, khổ nổi là bây giờ bọn hấn đang chiếm quyền chủ động.

Thư ký nhanh chóng ngắt máy.

Sau khi Diêu Linh cúp điện thoại thì thở dài một hơi, công ty cũng không giống như trong tưởng tượng của cô.Cô cảm thấy công ty bọn cô, hấn là một trang báo đưa tin chân thật, quan tâm đến những vấn nạn xã hội, giúp đỡ đất nước giải quyết vấn đề, chứ không phải

thế này, vì lợi ích, vì lòng tham cá nhân mà biến thành nơi tranh chấp lục đục, tựa như chẳng ai thèm chú ý chuyện này sẽ ảnh hưởng đến ai, cũng chẳng ai thèm để tâm chuyện này sẽ ảnh hưởng đến xã hội ra sao.

Dường như chuyện khiến họ để tâm cũng chỉ có độ nóng của tin tức và lượng người xem mà thôi.

Diêu Linh cảm thấy lúc trước cô lựa chọn hạng mục này rồi bỏ công sức âm thầm điều tra đều là công dã tràng.

Bệnh nhân tâm thần quả thực là một đề tài nan giải.

Nếu có thể có hình thức giám sát trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần, chính quy hóa nó, thì có thể bớt đi áp lực rất lớn cho bệnh viện tâm thần, đồng thời còn giúp người nhà bệnh nhân giảm thiểu gánh nặng kinh tế.

Diêu Linh nghĩ ngợi một lúc lại thăm thở dài, thật không cam tâm thấy chỉ còn một bước cuối lại phải dâng hết công lao cho đám người kia.

Phó Hằng xoa đầu cô, nhìn vào mắt cô nói, “Không sao đâu.”

Anh không biết, cô ngốc năm xưa văn chương không thạo mà toán học cũng giải không ra lại trong lúc anh không hay biết gì trưởng thành đến thế.

Ưu tú đến thế.

Anh bất giác tràn đầy tự hào, đây là cô gái của anh, không ai được phép ngăn cô gái của anh theo đuổi lý tưởng của cô ấy.

Diêu Linh cũng cảm thấy mình sẽ không sao. Cô đã lập kế hoạch hẩn hoi, tuy phía bên công ty phản bội cô, khiến kế hoạch sau đó đều đổ sông đổ biển, nhưng không sao, chuyện này vẫn có thể bù đắp được. Có một chuyện cô hiểu rất rõ, đó là cô quả thực là một nhân tài, Diêu Linh chưa bao giờ nghi ngờ chuyện này.

Diêu Linh nhéo tay Phó Hằng, ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt anh vẫn đẹp như tranh không đổi.

Diêu Linh thầm cảm thán, bây giờ cô là một nhân tài, nhưng lúc trước chắc cô hack được hệ thống hay gì, nếu không cô thật sự không nghĩ ra vì sao khi xưa cô có thể cua được Phó Hằng, dù sao khi ấy dung mạo của cô chỉ thường thường bậc trung, thành tích học tập chả ra gì, không có bất cứ sở trường gì, ngấm lại chính là một người hoàn toàn không có điểm gì nổi bật, ném vào trong đám đông chắc chắn tìm không ra.

Mà khi ấy, Phó Hằng là đối tượng thầm mến của toàn bộ nữ sinh trong trường, không những thành tích tốt mà còn cao to đẹp trai, giọng nói dễ nghe.... quả thật là hotboy của trường.

Cảm giác như thể nữ chính tầm thường trong phim thần tượng, chẳng hiểu sao lại được ở bên nam chính, cứ như thể đem hy vọng đến cho người nghèo vậy.

Phó Hằng thấy cô không chớp mắt mà nhìn mình, nhin không được hỏi, “Sao thế?”

“Em đang tự hỏi trên mặt em có viết hai chữ....” nữ chính không....

Phó Hằng thấy hơi nghi hoặc.

Không hiểu sao Diêu Linh thấy vẻ hoang mang của anh trông dễ thương ghê.

Cô không kiềm được liền nhào đến hôn lên má anh.

Thực ra Diêu Linh ngoài mặt tỏ vẻ bình tĩnh thế thôi chứ thực ra cô chỉ là đưa nhát chết, mỗi lần hôn cũng chỉ dám hôn lên má.

Hôn xong cô liền chạy tới chỗ máy tính, “Em phải soạn kế hoạch đã!”

Nếu đã quyết định từ chức thì cô phải lập ra kế hoạch mới cho mình.

Hơn nữa cô đã mang Phó Hằng về đây thì cô phải nghĩ cho anh nữa, bây giờ cô không còn là con cún độc thân một người ăn no cả nhà hết đói như trước kia rồi.

Đúng là gánh nặng ngọt ngào mà!

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 42: Phát Bệnh

Diêu Linh nhiệt huyết bừng bừng ngồi soạn kế hoạch. Chuyện này có thể xem như một bước ngoặt lớn trong đời Diêu Linh, trước kia cô vẫn đắn đo có nên từ chức tách ra làm riêng không, nhưng dùng dằng mãi chưa quyết định được, vừa hay chuyện lần này giúp cô hạ quyết tâm.

Diêu Linh làm lại bản kế hoạch khác, dù cô không phải là thiên tài gì cũng làm được, nhưng dù sao cô cũng là một nhân tài có thể tiến lên tuân tự từng bước nếu có kế hoạch chu toàn.

Cô ngồi trước máy tính, bắt đầu lách cách gõ chữ, nhà có hơi người thật là một trải nghiệm tuyệt vời khiến lòng cô càng thêm hăng hái.

Viết một hồi, Diêu Linh chợt nhận ra một vấn đề, Phó Hằng không có chuyện gì để làm, như vậy không tốt, nhân cư vi bất thiện, hơn nữa tình trạng của anh còn đặc biệt như vậy.

Chuyện Phó Hằng đến nhà Diêu Linh... Không đúng, phải là chuyện Phó Hằng ở nhà Diêu Linh mà cha anh không nói năng gì cô cũng không nghĩ ngợi sâu xa.

Cô không vì cha của Phó Hằng đem hết đồ đạc của anh đưa đến đây mà xem thường anh.

Dù sao Phó Hằng chính là Phó Hằng, cô quay đầu, “Thưa ông Đại Thụ, ông có muốn hợp tác với tôi không?”

Phó Hằng gật đầu, đưa ví tiền cha anh mang từ trung tâm tâm thần ra, đây là ví tiền trước kia anh cho Diêu Linh nhưng cô lẳng lẳng trả lại cho anh.

Lúc anh đưa ví cho Diêu Linh khiến cô có cảm giác như gã trai nghèo đang mê hoặc quý bà có của... Đương nhiên cô chính là gã trai nghèo.

Diêu Linh lại gần anh, cô không biết trong đó có bao nhiêu tiền, nhưng suy nghĩ của cô khá phức tạp.

Phó Hằng là bệnh nhân, tốt nhất không nên động vào tiền của anh, chẳng may sau này có chuyện gì xảy ra thì còn có tiền dùng lúc cấp bách.

Diêu Linh đến bên Phó Hằng, nhón chân lên hôn lên má anh, cầm lấy ví tiền của “quý bà”, hôn anh một cái, nếu nói thêm một câu Ợi sau này em phát đạt tuyệt Ợi không phụ bạc anh thì đúng nghĩa trai nghèo luôn.

Thế nhưng Diêu Linh không nói mấy lời Ợ, cô chỉ nói, “Em muốn thành lập công ty của chính mình, sau này anh tính làm gì?”

Phó Hằng nhìn Diêu Linh, ánh mắt cô rất dịu dàng. Phó Hằng bỗng nhớ đến lúc cô nói về ước mơ của mình mà hai mắt sáng lên thì đứng dậy, trong lòng bắt đầu âu lo.

Diêu Linh biết anh phát bệnh nhưng không biểu hiện gì trên mặt, chỉ ôm lấy anh, “Thật ra em muốn anh làm chung với em, đến lúc Ợ chúng ta có thể cùng ăn cùng ngủ, cùng đi phở cùng ăn cùng ngủ”

luyện người mới, sau đó em viết bản thảo, anh giúp em chỉnh sửa... giai đoạn đầu có lẽ không tìm được người thích hợp ngay, chúng ta sẽ hơi vất vả... Em không nỡ để anh chịu khổ cùng em....”Dựa vào hoàn cảnh gia đình anh hẳn anh có phát bệnh thì ắt có người chiều cố.

Diêu Linh cảm thấy cô nhất định phải trở nên thành công, về sau mới có tự tin ở cạnh Phó Hằng.

Phó Hằng thầm dậy sóng trong lòng, có rất nhiều lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ thốt ra một tiếng“Ừ”, cố gắng giữ gìn hình tượng của mình.

Có nhiều lúc, vỏ bọc nguy trang đã biến thành tính cách thật của anh.

Trừ lúc phát bệnh ra thì những lúc khác anh rất kiệm lời, dù trong lòng có ngàn vạn điều muốn nói, thậm chí còn muốn trút bầu tâm sự, câu nào của Diêu Linh anh cũng muốn đáp lại cô nhưng chẳng hiểu sao lại chẳng thể nói nên lời.

Trước mặt Diêu Linh anh đã quen thói đeo tấm mặt nạ lạnh lùng lên.

Phó Hằng thấy bức bản thân, anh đâu muốn như vậy.

Phó Hằng cảm thấy mọi chuyện đều trật đường ray, anh thấy khó chịu, vô cùng khó chịu.

Về sau người ta sẽ đối đãi với Diêu Linh thế nào khi biết người yêu cô là một thằng điên chứ?

Phó Hằng bắt đầu lo lắng, anh mở miệng nói, “Linh Linh, hay là em đá anh đi...” Nếu không sau này cô thành đạt, lý lịch cô vĩnh viễn mang vết nhơ từng yêu một kẻ tâm thần.

Diêu Linh vốn đang mặc sức mơ đến viễn cảnh nắm tay “quý bà” đi đến đỉnh cao cuộc đời, trải qua những ngày tháng hạnh phúc quá thực không dám tin vào lỗ tai mình, “... Anh mới nói gì đó?”

Trong lòng Phó Hằng cũng rất thống khổ, cảm thấy như có một con thú hoang đang muốn phá lồng chui ra, anh không cách nào khống chế được mà muốn quăng quật đồ đạc, nhưng anh vẫn nhớ rõ không thể để Linh Linh nhìn thấy anh xấu xa như vậy, nên anh tự cắn tay mình.

Diêu Linh hoảng sợ, chạy đến kéo tay anh ra, “Mau nhả ra!”

Diêu Linh vội muốn chết, gào lên với anh, “Không được cắn người của em!”

Phó Hằng thoáng sửng sốt, song vẫn nhả ra, nhưng tay đã bị cắn đến chảy máu.

Vành mắt Phó Hằng đỏ lên, nhìn cô chăm chăm, sau đó nhẫn nhịn nói, “Em thấy chưa? Anh chính là một thằng điên không thể khống chế cảm xúc bản thân, em đá anh đi...”

Diêu Linh “Hừ” một tiếng rồi nói, “Sau đó thì sao? Sau khi em đá anh, đi tìm một người đàn ông khác, em không cha không mẹ, không tiền không thế, không có ai chống lưng, cha mẹ chồng chắc chắn sẽ nói số em xúi quẩy, không thích em, muốn em ở nhà làm việc nhà, hầu hạ chồng con... Sau khi bị người ta bắt nạt em chỉ có thể vừa rơi lệ vừa lau nhà... mà còn phải lau đến sạch tinh tươm,

ngay cả một người ôm em cũng không có... Chờ đến khi em hoa tàn ít bướm, mặc bộ đồ cũ nát, lưng chằng thẳng lên được tất tả đi chợ mua đồ ăn, vì vài ba cắc bạc mà cãi vã với bà cô bán thức ăn trong chợ, mà tất cả chuyện đó đều là vì anh muốn chia tay với em...”

Phó Hằng càng khó chịu hơn, “Anh sẽ không để em sống như vậy, em có tiền sẽ có thể sống theo ý mình.”

“Đó là tiền của anh, anh không yêu em thì em cần tiền của anh làm gì?” Diêu Linh nhìn Phó Hằng, vành mắt cô cũng đỏ lên, “Anh có biết năm đó sau khi anh đi, em bị một đám con gái kéo vào nhà vệ sinh...” Sau đó cả lũ đó bị cô dạy cho biết thế nào là lễ độ, lúc bạn trai còn ở bên có thể giả bộ làm gái ngoan, nhưng khi bạn trai đã đi mất thì tất nhiên phải có oán báo oán có thù báo thù.

Diêu Linh khóc không thành tiếng, “Không có anh, em sống rất khổ sở... Có phải anh không yêu em thật lòng nên mới đành lòng để em sống ở nơi anh không hay biết gì nhận hết đau khổ tra tấn cũng không muốn thấy em ở bên anh mỗi ngày đều hạnh phúc không?”

Đây vốn là lời thật lòng.

Nếu anh đã không muốn nói nhiều, hãy để cô nói là được.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 43: Ngày Anh Thích Em

“Anh không biết lúc anh không ở đây, em phải sống khổ sống sở thể nào đâu, tất cả mọi người đều khi dễ em... Trước đây là thế, sau này cũng sẽ như thế...” Diêu Linh ôm lấy Phó Hằng, thổ thổ nói, “Sau khi em bị khi dễ chỉ có thể ngồi trong xó tường, không có anh em đều phải tự ôm chính mình... Lúc ấy, em luôn nghĩ nếu anh còn ở bên em chắc chắn anh sẽ ôm em một cái, nói với em không sao cả, mọi chuyện sẽ qua...”

Phó Hằng ôm chặt lấy cô, tưởng tượng cảnh cô ngồi xỏm trong góc phòng vừa khóc vừa tự ôm lấy mình mà anh lại chẳng ở bên cô, tim anh đau như dao cắt, kiên định nói, “Chúng ta không chia tay.”

Diêu Linh hai mắt đầm lệ mông lung nhìn về phía Phó Hằng hỏi, “Thật sao? Là lời từ đáy lòng anh sao? Anh không lừa em chứ?”

Nói xong lại toan nức nở, “Có phải anh thấy em thảm hại quá... cho nên mới lừa em không? Thực ra anh vẫn muốn đá em... Anh đừng để bản thân phải chịu ầm ức, em không nở.”

Phó Hằng lắc đầu, “Anh đâu chịu ầm ức gì, người phải chịu ầm ức là em mới đúng, Linh Linh à, sau này dù em có thành công cỡ nào thì chỉ cần chuyện về anh bị đào bới, bọn họ nếu không nói thành công của em là nhờ vào quan hệ của anh thì cũng sẽ công kích em có bạn trai bị bệnh thần kinh, em hiểu không?”

Diêu Linh:“...”Tối lui nửa ngày hóa ra là vì chuyện này, làm cô cứ nghĩ ngợi mãi chẳng biết vì có gì mà anh đột nhiên khó chịu như vậy, ngay cả chia tay cũng nói ra. Không thể trách cô không theo kịp tư duy của anh được, chẳng qua trước đó cô đang mãi ảo tưởng về cuộc sống tương lai tốt đẹp, đột nhiên nghe hai tiếng chia tay nên lo sợ là chuyện bình thường.

Diêu Linh vẫn luôn ngẩng đầu vì Phó Hằng thật sự quá cao, hơn nữa cô ngẩng đầu như vậy chẳng hiểu sao lại có cảm giác rất đầm ấm đáng yêu của kẻ yếu thế, giờ cô đã biết đáp án, cổ lại hơi mỏi nên đứng luôn lên cái ghế cạnh đó, sau đó lấy hai tay cố định mặt Phó Hằng, hôn anh.

Tay cô giữ lấy mặt anh rất nghiêm túc, hoàn toàn không cho Phó Hằng có cơ hội quay mặt đi. Lúc hôn anh, trái tim Phó Hằng đập như đánh trống...

Khi hai đôi môi chạm vào nhau, tai Phó Hằng lập tức nóng lên.

Tay Diêu Linh dán vào mặt anh, đương nhiên ngón tay chạm vào lỗ tai anh, sau đó lòng cô cũng ngứa râm ran...

Diêu Linh buông anh ra, sau đó thuận thế đặt tay anh lên ngực mình, để anh cảm nhận trái tim cô đang đập liên hồi,“Từ khoảnh khắc anh xuất hiện, em liền thấy vui sướng, anh có biết không? Có lẽ chúng ta sẽ đối mặt với không ít khó khăn, giống như khi xưa chúng ta ở bên nhau có rất nhiều người nói anh có mắt không trông, hoa hậu giảng đường không cần mà lại đi thích đứa xấu xí như vậy...”Ơ thật ra lúc ấy chính cô cũng thấy vậy.

Xúc cảm mềm mại truyền đến lòng bàn tay, hơn nữa còn có tiếng tim đập thành thịch khiến mặt Phó Hằng đỏ rục lên, sau khi nghe

Diêu Linh nói những lời đó, anh liền nhớ tới những lời trước kia không nói cho cô, liền nói, “Em rất đẹp, lúc em cười rộ lên khiến anh cảm thấy mọi chuyện đều tốt đẹp.”

Chẳng ai biết rằng không phải Diêu Linh thích anh trước mà anh lại là người thích Diêu Linh trước. Năm đó, vào buổi chiều nọ, khi ánh hoàng hôn trải khắp nơi, khi anh đi dọc hành lang không một bóng người, sau đó thấy một cô nhóc vừa lấm bầm vừa cầm cây gậy chọc nải chuối tây, trên mặt cô tràn đầy vẻ hạnh phúc, đó là lần đầu tiên anh cảm nhận được cảm giác hạnh phúc mãnh liệt đến vậy.

Cô vật vã hồi lâu mà nải chuối tây vẫn như cũ không suy suyễn, vì thế anh muốn giúp cô một tay, chẳng ngờ anh vừa đẩy cửa bước vào đã khiến cô sợ tới mức té xuống.

Lúc ấy, anh sợ đến mức tim muốn vọt ra ngoài, chạy tới liền thấy cô nhanh chóng bò dậy, sau đó bỏ chạy...

Anh cầm lấy cây gậy kia, chọc nải chuối rớt xuống, sau đó trong phòng học không một bóng người, nói cha anh gửi cho anh sơ đồ chỗ ngồi trong phòng học, đặt chuối tây vào trong ngăn bàn cô.

Khoảnh khắc đó anh đã động lòng, sau đó chẳng hiểu thế nào mà cô lại ngày nào cũng nhìn anh cười, tíu ta tíu tít trò chuyện cùng anh... Khi ấy anh vừa hồi hộp lại vừa hưng phấn, hiểu rõ cái gọi là tuổi dậy thì...

Diêu Linh nghe thấy anh nói mình năm xưa xinh đẹp thì rất ngạc nhiên. Thời điểm đó cô rất mập, đang tuổi ăn tuổi lớn nên rất dễ đói, lúc ấy thím Hai cô lại còn mở quán ăn, cô phụ giúp ở đó đương nhiên không bị đói ăn bao giờ.

Cứ thế mà mập lên.

“Em cũng thấy anh rất tốt, chẳng có ai tốt hơn anh cả.” Diêu Linh lại hôn anh một cái, “Giờ em đã xinh đẹp rồi, về sau người khác sẽ chỉ nói chúng ta là trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp, sau này trong công ty mình, anh làm sếp lớn em làm sếp nhỏ, thế được không?” Cái thế giới nhìn mặt nói chuyện khốn kiếp!

Phó Hằng nghĩ ngợi rồi nói, “Em làm sếp lớn, anh làm sếp nhỏ.”

Diêu Linh suy tư rồi kêu anh một tiếng, “Sếp nhỏ?” Ôi nghe sao mà đáng yêu thế không biết!

“Sếp lớn.” Giọng Phó Hằng trầm ấm dễ nghe, khiến Diêu Linh nghe xong có cảm giác như bị điện giật.

Ấy thế mà ánh mắt người trước mặt này còn vô tình liếc đến đôi môi hồng căng mọng của cô.

Diêu Linh cảm thấy nếu một ngày nào đó cô chết đi thì chính là bị người này làm cho đáng yêu muốn chết, không kiềm được liền ghì lấy mặt anh, hôn thêm lần nữa.

Đối với chuyện Phó Hằng đá cô lúc trước, Diêu Linh thật sự than mãi chẳng hết, dù sao lúc ấy cô cũng vô cùng đau khổ.

Nhưng không phải là bề ngoài, ngoài mặt cô lại thanh thoi hơn, không cần phải giả bộ thực nữ nữa, ai không biết điều cô có thể thẳng tay dạy dỗ, cố gắng học hành, cố gắng thi đậu Đại học.

Nhưng sâu bên trong là cõi lòng tan nát không cách nào che giấu nổi, thật ra cô không để bụng chuyện người khác nói gì về mình, cũng không màng gì đến chuyện mình đói đến chẳng buồn ăn cơm.

Chuyện duy nhất khiến cô khắc ghi trong lòng không cách nào quên đi, chỉ có người này mà thôi.

“Reng reng reng..... Reng reng reng.....”Điện thoại bỗng vang lên.

Phó Hằng bắt đắ dĩ đành buông Diêu Linh ra, Diêu Linh bình ổn lại nhịp thở, sau khi cầm điện thoại lên liền thấy là cuộc gọi đến của cảnh sát.

Cô cần đến cục cảnh sát một chút, có vài chi tiết cần xác minh thêm.

Vì viện trưởng đã bị bắt giữ nên y tá từ trên xuống dưới cũng bỏ việc, do đó cảnh sát phải liên hệ với bệnh viện tâm thần để họ tạm thời trông coi trung tâm thay.

Diêu Linh từng quay về đó một lần vào ban ngày, nhưng tất cả mọi người đều đang ngủ, y tá điều đến là y tá chính quy, làm tất cả bệnh nhân đều ngủ giữa ban ngày.

Diêu Linh đến cục cảnh sát, trình bày lại một lần nữa những gì cô biết, Phó Hằng ngồi bên ngoài đợi cô ra.

Diêu Linh lúc này mới biết đã có vài bệnh nhân bị tráo đổi, không phải người mà người nhà bệnh nhân đưa đến mà là tội phạm chạy trốn.

Mà bệnh nhân thật thì đã bị bán nội tạng, ngay cả thi thể cũng không còn...

Diêu Linh thấy huyết Thái Dương ân ẩn đau, cô chưa từng ở chung với mấy bệnh nhân bị tráo đổi đó, nhưng thường ngày trò

chuyện với những bệnh nhân khác rất nhiều, tình cảnh bọn họ thật sự rất khổ ải, toàn bộ thế giới đều bỏ rơi họ, cuối cùng còn bị đối xử như vậy.

Cô đã từng trải qua cảnh tứ cố vô thân ngẩng đầu lên chẳng có lấy một người quen, nhưng nghe chuyện này vẫn thấy xót xa, chuyện những người đó phải chịu người bình thường quả thật không tưởng tượng được.

Cảnh sát dặn dò cô những kẻ sau màn còn chưa bắt được, cô phải chú ý an toàn.

Diêu Linh gật đầu, cô sẽ chú ý.

Nhất định sẽ chú ý.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 44: Cảm Ơn Anh Đã Tỏ Tình Hộ Tôi

Không ngờ mới đi chưa được bao xa Diêu Linh lại thấy Trương Nghiệp.

Trương Nghiệp đứng đó hút thuốc, vẻ mặt âm trầm khó coi, thấy hai người đi ra thì hắn ném điếu thuốc xuống đất đi tới.

Diêu Linh không muốn động chạm gì tới hắn ta nữa, cô đã quyết định từ chức, loại người này sớm muộn sẽ bốc hơi khỏi thế giới của cô.

Vốn Diêu Linh muốn kéo Phó Hằng đi thì Trương Nghiệp lại mở miệng gọi bọn cô, “Diêu Linh!”

Hắn rảo bước tới đây.

Phó Hằng chắn trước mặt Diêu Linh, che khuất cả người Diêu Linh.

Không khí vô cùng xấu hổ, Diêu Linh cũng không cự tuyệt sự bảo hộ của Phó Hằng.

Toàn thân cô tránh sau lưng Phó Hằng nhưng vẫn ló đầu ra hỏi, “Có chuyện gì?”

Trương Nghiệp không cao bằng Phó Hằng, chưa gì khí thế đã thua phân nửa, giờ xem thái độ của Diêu Linh đúng thật là đang cười nhạo hấn, nhưng hấn cũng không dám lấy trứng chọi đá với Phó Hằng, nghe nói gã họ Phó này cũng chẳng phải người lương thiện gì, nhưng trên thực tế hấn cũng không sợ, từ nhỏ đến lớn người xung quanh hấn chưa ai dám động vào hấn.

Trong mắt hấn, hấn và Phó Hằng thực chất đều là người cùng một thế giới, thế giới con nhà giàu.

Dù cha hấn đã cảnh cáo hấn không được động vào Diêu Linh và người vị họ Phó này, còn nói chỗ dựa của Diêu Linh là cậu quý tử mới về nước của nhà họ Phó. Bọn Trương Nghiệp biết nội tình là do nhà họ Phó cũng điều tra chuyện trung tâm tâm thần, hai người ở đó nằm vùng mà thành đôi, ngoài ra không biết gì hơn.

Nhưng sao Trương Nghiệp có thể nuốt trôi cơn giận này chứ? Hai ngày nay hấn luôn bị người xung quanh cười nhạo.

Dù là Trương Nghiệp hay người xung quanh đều cảm thấy một cô gái như Diêu Linh, không cha không mẹ, không có bất cứ thứ gì trong thành phố này, có thể tìm được một người bạn trai con nhà khá giả như hấn khác nào chuột sa chĩnh gạo.

Nhưng trước giờ Diêu Linh đều không biết tốt xấu, không chịu tiếp nhận hấn, giờ Diêu Linh lại tìm được một người đàn ông giàu có hơn hấn, đẹp trai cao to hơn hấn khiến lòng dạ Trương Nghiệp sôi sục.

Ngoài mặt hấn vẫn rất lịch sự hỏi, “Diêu Linh, dù gì anh cũng thích em lâu như vậy, em đừng tuyệt tình thế chứ?”

Ý xấu, quả nhiên là ý xấu.

Diêu Linh nói, “Đừng nói bậy, giữa chúng ta làm gì có tình mà nói đến hai chữ tuyệt tình.”

Phó Hằng lạnh lùng nhìn tên này, chính là cái tên khi dễ bạn gái anh, khiến cô bị lộ danh tính, lâm vào tình cảnh nguy hiểm, nếu không phải nhà anh xử lý nhanh nhạy thì Linh Linh của anh đã gặp nguy hiểm, giọng nói của Phó Hằng đầy mùi đe dọa, “Trương Nghiệp?”

Trương Nghiệp ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt của Phó Hằng, sau đó nhớ lại những chuyện hắn từng nghe được.

Bất giác lùi về sau một bước.

Diêu Linh kéo tay Phó Hằng, sợ anh mất khống chế mà đánh người. Biết giờ anh đang lâm vào trạng thái nguy hiểm, Diêu Linh nhẹ nhàng làm nũng, “Sếp nhỏ à, em đói bụng rồi, trưa nay em muốn ăn cá hầm ớt, cho thêm nhiều khoai tây và giá, anh có muốn ăn không?” Cô rất thích ăn cá.

Phó Hằng quay đầu, “Có.”

Diêu Linh rất vui sướng nắm tay anh, dựa sát vào người anh như chim nhỏ nép vào người.

Trương Nghiệp thấy cảnh này mà trợn mắt há mồm, hắn chưa từng thấy Diêu Linh như thế bao giờ.

Hắn còn nhớ lần đầu tiên thấy Diêu Linh là khi hắn học năm ba Đại học, lúc ấy nghe nói có một người đẹp năm nhất rất có khí chất, hắn vốn không tin. Mãi đến mùa quân sự, khi hắn đang bị bọn anh

em kéo đi liền thấy cảnh một nữ sinh vì bị huấn luyện viên chửi thề mấy câu mà lúc giải lao dám so găng với huấn luyện viên rồi nhanh chóng khiến huấn luyện viên đo đất.

Lúc ấy hấn liền nói với người đứng cạnh, hấn muốn theo đuổi cô gái cá tính này!

Sau đó thực tế chứng minh, cô quả thật có cá tính, hấn đá cô bạn gái đương nhiệm để theo đuổi cô, nhưng suốt hai năm vẫn không đuổi tới tay.

Mà cô lúc nào cũng lạnh lùng trâu bò, trâu bò từ trường học tới tận chỗ làm việc.

Hấn chưa từng nghĩ tới có một ngày cô sẽ dựa sát vào một người đàn ông, sau đó nhõng nhẽo với người đó như cô bé như thế.

Trương Nghiệp đứng hình, lúc đầu có phải hấn thật sự thích Diêu Linh hay không hấn chẳng nhớ nổi nữa, sau đó thì hấn rất hưởng thụ cảm giác mọi người ca ngợi sự chung tình của hấn.... sau đó nữa thì thích cô đã thành thói quen.

Thế nên khi Trương Nghiệp thấy hai người chuẩn bị đi mất, không chịu được mà cố ý nói, “Diêu Linh, không phải em nói em rất yêu mối tình đầu sao? Sao bây giờ lại nguyện ý mở lòng với người khác thế?”

Diêu Linh quay đầu, nhìn về phía Phó Hằng, “Xem kìa, toàn thế giới đều biết em yêu anh, không phải anh không được.”

Lời tỏ tình trắng trợn này khiến cõi lòng Phó Hằng rạo rực hấn.

Trương Nghiệp thấy hai người vẫn đi tiếp không ngó ngang gì hấn thì nói tiếp, “Không phải em nói đời này trừ anh ta sẽ không chấp nhận ai khác sao?”

Lúc đó cô nói thế, một phần là do vẫn nhớ thương Phó Hằng, phần còn lại là muốn thẳng thừng cự tuyệt hấn ta.

Không ngờ Trương Nghiệp này đúng là khiến người khác cạn lời, bản thân hèn hạ không nói, lại còn muốn dùng mấy câu này để chia rẽ tình cảm của họ.

Trương Nghiệp đúng là muốn thế, hấn giận quá mất khôn, cảm thấy một người như Phó Hằng chắc chắn không thể chịu được chuyện người phụ nữ của mình hóa ra lại yêu một người khác.

Diêu Linh nói với Phó Hằng, “Anh nhìn đi, ai cũng biết em yêu anh, lại còn không phải anh không được, nên anh phải đối xử thật tốt với em đó biết chưa? Thiếu nữ si tình như em đây không có nhiều đâu nha.”

Phó Hằng nhìn cô, nghe cô thở thẽ dạn dò anh, không kiềm được hôn lên trán cô một cái, lòng mềm như nước, sau đó ừ một tiếng.

Anh sẽ đối xử thật tốt với cô, dù cô có bị bệnh anh vẫn muốn nâng niu cô trên tay.

Trương Nghiệp đứng đó nhìn thấy hành động của anh thì thoáng sửng sốt, không ngờ chuyện lại thành ra như vậy.

Diêu Linh quay đầu mỉm cười, “Tôi đâu có nói dối, tôi đúng là không phải anh ấy không được, cảm ơn anh đã tỏ tình hộ tôi.”

Nói xong vút lại Trương Nghiệp đứng ngu người phía sau, Phó Hằng là mối tình đầu của cô???

Sao Phó Hằng có thể là mối tình đầu của cô được chứ?

Trương Nghiệp nhìn hai người đã đi xa, cô gái trước giờ mặt lúc nào cũng đanh lại, trèo tường đánh nhau rất lợi hại giờ đang nắm chặt tay người con trai kế bên, vui vẻ xoay vòng...

Trương Nghiệp thấy cảnh tượng này mẹ nó sao mà chói mắt thế không biết

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 45: Mỗi Ngày Cô Đều Tha Thiết Yêu Anh

Đây là lần đầu tiên trong đời Diêu Linh gặp Trương Nghiệp xong mà vẫn thấy vui vẻ.

Đầu óc tên này chắc chắn có bệnh, lần nào cũng khiến cô tức đến học máu, nhưng lần này cô lại là người khiến đối phương tức đến học máu, thật hả lòng hả dạ.

Trong nắng ấm vô ngần, hai người tìm cá hầm ớt ăn thật, không phải dạ dày cô quá lớn mà do đến giờ cơm rồi.

Chuyện lớn như vậy tất nhiên đến tai cha của Phó Hằng, ông nhanh chóng liên lạc với Phó Hằng.

Phó Hằng nhìn Diêu Linh ngồi đối diện đang gấp tiêu khỏi nồi cá hầm, sau đó nói, “Trong khoảng thời gian này em tạm thời ở chỗ anh được không?”

Diêu Linh gấp một miếng cá, quán này lựa xương cá rất kỹ nên ăn rất thoải mái, Diêu Linh đút cho Phó Hằng một miếng thì nghe thấy anh nói thế.

Vốn dĩ Diêu Linh tính dẫn Phó Hằng trốn đâu đó một thời gian, giờ cô không thể cứ thích gì làm đó như trước được, cô còn có người cần cô chiếu cố.

Nên đương nhiên phải chú ý an toàn.

Nếu có thể ỷ lại vào Phó Hằng thì...

Diêu Linh cười tủm tỉm gật đầu, “Được.”

Phó Hằng thăm thử phào nhẹ nhõm, sau đó nghĩ đến đã lâu anh chưa về nhà, vì thế trịnh trọng nhắn một tin cho một người.

Trợ lý Dư Ôn bên kia nhận được tin nhắn thì hơi ngạc nhiên, anh Phó không phải ghét nhất người khác vào nhà anh ấy sao?

Nói thì nói thế nhưng anh ta vẫn liên hệ công ty dọn dẹp.

Trợ lý Dư Ôn vốn cho rằng ông chủ cẩn thận dặn anh tìm người dọn dẹp thì chắc trong nhà phải bừa bộn lắm, nhưng khi anh nhập mật mã xong, mở cửa ra mới phát hiện, căn nhà trống không...

Trợ lý Dư Ôn đột nhiên nhớ ông Phó thường dặn anh Phó dọn về nhà ở, nói chỗ ở hiện tại của anh Phó quá nhỏ quá ngột ngạt, “.....”

Trong lòng anh ta thầm chửi thề một vạn lần, nơi này mà nhỏ thì chắc anh ta đang sống trong nhà vệ sinh mát.

Người của công ty dọn dẹp cũng rất kinh ngạc, bởi vì nơi này thật sự chẳng có đồ đạc gì.

Chỉ có chút ít bụi bặm, quét tước sơ qua là xong.

Vì thế, khi Diêu Linh theo Phó Hằng chuyển tới đây liền thấy một căn nhà trống tuếch sạch không tì vết.

Diêu Linh nhìn phòng khách lớn như vậy mà chỉ có mỗi một bộ sofa, không có bàn trà, không có tivi,...

Cơ mà phòng khách này còn lớn hơn toàn bộ nhà cô, mấy hôm nay thật ảm ức cho cậu ảm này phải theo cô sống cực khổ.

Điều Linh cũng không rõ thái độ của ông Phó cho lắm, nếu nói ông quan tâm đứa con trai này, vậy sao Phó Hằng lâu vậy không về nhà ông ấy cũng chẳng để tâm, nhưng nói ông không để bụng thì hình như cũng không đúng.

Cho nên Điều Linh vẫn thấy mình nên nỗ lực phấn đấu để sau này làm chỗ dựa cho Phó Hằng.

Giờ cô mới nhận ra cuộc sống mà trước đây cô muốn cho Phó Hằng, hình như có chút gian nan.

Điều Linh giống hệt nàng dâu mới về nhà chồng đặt đồ đạc của mình xuống đất, sau đó thấy Phó Hằng xách một túi đồ khác đi vào phòng bên cạnh.

Điều Linh theo qua đó, liền thấy Phó Hằng vô cùng nghiêm túc xếp kem đánh răng, bàn chải đánh răng, sữa rửa mặt, kem chống nắng, nước hoa hồng, còn có sữa rửa mặt của cô ngay ngắn theo kích cỡ trên bồn rửa mặt vốn chỉ có mỗi cái bàn chải đánh răng của anh.

Dáng vẻ anh nghiêm túc như thể xem đó là một nghi thức vậy.

Không hiểu sao Điều Linh bỗng có cảm giác như anh không phải đang sắp xếp đồ vật trong nhà, mà nơi này như trái tim của anh, một trái tim trống rỗng.

Anh rất nghiêm túc thận trọng đặt cô và những món đồ lung tung của cô mà cánh đàn ông chẳng biết là gì vào trong trái tim anh.

Cõi lòng Diêu Linh dậy sóng, từ phía sau ôm lấy eo Phó Hằng, mặt dán vào lưng anh, làm nũng nói, “Làm sao bây giờ, mỗi một giây qua đi em lại thích anh hơn trước...”

Phó Hằng bị câu nói này lay động, xoay người, đè gáy Diêu Linh lại, ôm cô vào lòng, “Nếu như anh không giống người mà em nghĩ...”

Lần đầu tiên Diêu Linh nghe thấy anh tâm sự thành thật như vậy.

“Ngốc quá, anh như thế nào thì em liền thích anh như vậy.” Diêu Linh dụi đầu vào người anh, “Khi vừa gặp anh, em đã biết mẫu người lý tưởng mà em thích có thể khái quát trong hai chữ.”

Diêu Linh thật sự rất yêu người này, sau khi anh đi, tận sâu trong tâm can cô vẫn yêu anh như cũ, dù hằng ngày cô có chửi rửa bản thân thế nào chẳng nữa thì cô vẫn không thể ngừng yêu anh.

Cô rất biết quý trọng hạnh phúc, có lẽ vì phúc khí ông trời cho cô không nhiều nhận gì, nên dẫu chỉ một chút cô cũng không thể lãng phí.

Thời niên thiếu, phải lòng Phó Hằng là chuyện dễ như trở bàn tay, anh quá chói mắt, đừng nói cô mà nữ sinh toàn trường có ai mà không thầm thương trộm nhớ anh, khi ký túc xá vừa lên đèn thì mọi cuộc tán gẫu đều sẽ xoay quanh anh.

Ngay cả hoa hậu giảng đường cũng suốt ngày đi tìm Phó Hằng, tâm tư lộ rõ như mặt trời ban trưa.

Khi ấy cô chỉ dám làm bộ tình cờ gặp được anh, sau khi phát hiện Phó Hằng thích đến quán thím Hai ăn thì vụng trộm mức thêm ít thịt cho anh. Mấy hành động lén lút nho nhỏ như thế, rõ ràng biết

không có khả năng thành đôi, nhưng cô vẫn không kiềm được mà làm càng ngày càng nhiều...

Phát hiện tối tối Phó Hằng hay đến sân thể dục chạy bộ, thế là dù cô bị thím Hai mắng cũng phải đến sân thể dục chạy bộ...

Cô yêu thầm anh lâu đến mức thành thói quen, nếu như thư tình của cô không bị dán ở bảng thông báo của trường thì có lẽ tình yêu thầm lặng của cô sẽ cứ chôn giấu mãi, và cô vẫn chỉ như cũ lén lút tiếp cận anh mà thôi.

Lúc đó, không biết kẻ nào đáng bị chém ngàn đao, đem thư tình cô viết dán ở bảng thông báo trường, đã vậy còn mĩa mai cô đũa mốc mà đòi chời mâm son, không nhìn lại xem bản thân mình thế nào.

Khi ấy cô cảm thấy thế giới quả thực vô cùng độc ác, người yêu thầm Phó Hằng nhiều như vậy, cứ sao bị cười nhạo chỉ có cô? Một thiếu nữ tuổi trăng tròn như cô không thể thích một người con trai ưu tú hay sao?

Cô tức phát khóc. Trong tiếng cười của những người khác, cô vừa khóc vừa xé bức thư xuống. Sau đó, tiếng cười xung quanh đột nhiên ngừng lại, bên cạnh cô xuất hiện một bàn tay rất đẹp.

Giọng nói của người thiếu niên lạnh lùng vang lên, “Thư tình này viết cho tôi?”

“Viết không tôi, tôi đồng ý, sau này em chính là bạn gái tôi.”

Lúc ấy, Diêu Linh mới hiểu thì ra một người có thể giống thiên thần giáng trần đến thế.

Cô yêu anh, song cô còn yêu linh hồn của anh hơn.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 46: Cậu Ấm Đi Theo Mình

Nhà của Phó Hằng... Ặc, chỗ này không tính là nhà, trống rỗng như thế này chỉ được tính là căn hộ.

Căn hộ của Phó Hằng rất lớn chứ không chật chội, không có phòng trống như nhà của Diêu Linh, ở đây mỗi phòng đều có phòng vệ sinh riêng.

Diêu Linh rất tự nhiên mà mang quần áo của mình vào phòng để đồ thông với phòng ngủ chính rồi treo quần áo của mình cạnh quần áo của Phó Hằng.

Thoạt trông váy của cô treo cạnh Tây trang sang trọng có hơi lạ lẫm, nhưng nhìn nhiều cũng quen.

Phó Hằng đi theo cô, không nói gì.

Diêu Linh treo quần áo xong thì sắp xếp đồ dùng sinh hoạt, đến lúc xong xuôi hết nhìn lại vẫn thấy căn hộ trống trơn.

May mà có một người cao to như Phó Hằng ở đây, vậy nên dù không gian trống trải nhưng cũng không khiến người ta thấy hoảng sợ.

Diêu Linh đuổi người, sau đó lấy máy tính ra, cô định đăng ký công ty.

Bảng kế hoạch trước kia cô làm vẫn còn dùng được, Diêu Linh không muốn lãng phí.

Bây giờ công ty tìm người không dễ, thật ra cô định bụng mời mấy đồng nghiệp trước kia đến, bọn họ là cấp dưới của cô thời gian dài, làm việc tương đối hiểu ý nhau, nhưng giờ không phải thời cơ tốt, từ từ hẵng hay, hơn nữa... cô còn phải nghĩ cho Phó Hằng.

Hình thức làm việc của cô cũng phải cân nhắc cẩn thận một chút.

Sau khi cô điền thông tin vào một loạt bảng biểu, ngẩng đầu lên liền thấy Phó Hằng ngồi cạnh đang nhìn cô.

Hể thấy anh là cô lại thấy vui vẻ, Diêu Linh sáp đến hôn lên mặt anh, “Mấy giờ rồi anh?”

“Sáu giờ bốn mươi hai.”

“Hình như khu này có một cái siêu thị, chúng ta đi mua đồ ăn đi.” Lúc Diêu Linh đi vào đã quan sát xung quanh.

Cô nấu ăn rất ngon, tuy thím Hai mở quán mì nhưng thỉnh thoảng cũng bán cơm, từ nhỏ cô đã phụ giúp ở đó, tuy không tính là đầu bếp nhưng hương vị chắc chắn hơn hẳn người thường nấu.

Hai người tay trong tay đi ra cửa mua đồ ăn, Diêu Linh cười nói, “Chúng ta trông có giống vợ chồng son không? Nhưng em nói trước, em chỉ nấu cơm thôi chứ em không rửa chén lau nhà đâu.”

Phó Hằng nhớ trước kia Diêu Linh từng nói, sau này cô lấy chồng chắc chắn sẽ bị người ta khi dễ, sau khi bị khi dễ thì vừa khóc vừa lau nhà, còn phải lau sạch như li như lau, trong lòng thoáng khó chịu.

“Để anh rửa chén lau nhà cho.” Phó Hằng nói.

Diêu Linh dừng lại, nhìn trước ngó sau thấy không có người liền hôn Phó Hằng một cái, “Anh thật tốt.”

Phó Hằng thoáng sửng sốt, có cảm giác đời người như giấc mộng.

Anh vốn cho rằng tất cả những chuyện này đều không thể xảy ra, những chuyện xảy ra anh chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Cô thể mà lại dễ dàng mở lòng với anh như vậy, tiếp nhận mọi thứ của anh, bước vào cuộc đời u ám của anh, tựa như nhiều năm về trước.

Lúc ấy, cô cũng đột nhiên bước vào cuộc đời u ám của anh.

Diêu Linh không biết anh nghĩ gì, chỉ nắm tay anh hỏi anh muốn ăn gì.

“Gì cũng được.” Phó Hằng đáp.

Tâm tư anh đâu có nhằm vào tối nay ăn gì, mà toàn bộ đều đặt hết trên người Diêu Linh.

“Vậy lát nữa mình đến siêu thị thấy cái gì mua cái đó vậy.” Diêu Linh nói.

Diêu Linh tuy không thể bù lại quãng thời gian hai người chia xa, nhưng giờ cô cũng không cảm thấy xa lạ.

Sau khi đến siêu thị, hai người lấy một cái xe đẩy, bắt đầu mua đồ ăn.

Đang mua đồ ăn thì Diêu Linh chợt nhớ ra, “Đúng rồi, trong nhà có dụng cụ làm bếp không?”

Phó Hằng ngậy người ra, sau đó nhớ ra anh đã quên mất chuyện này, anh đâu có nấu cơm bao giờ, hơn nữa thời gian anh ở đó cũng rất ít, trong nhà đương nhiên không có nồi chén linh tinh.

Diêu Linh gạt đầu, “Vậy mình mua luôn đi.”

Hai người thay đổi phương hướng, đi mua nồi niêu chén đĩa...

Nhưng khi Diêu Linh nhìn thấy một cái nồi cơm điện có giá một hai ngàn tệ thì trong lòng đột nhiên cảm nhận được vì sao yêu đương cần môn đăng hộ đối.

Bởi vì khoảng cách giàu nghèo quá lớn sẽ khiến hai người gặp mâu thuẫn trong chi tiêu, ví dụ như cô bây giờ, cảm thấy một cái nồi cơm điện giá một hai ngàn tệ hoàn toàn không cần thiết, nồi cơm nhà cô chỉ ba trăm tệ đã có thể hên giờ nấu, có thể nấu cháo nấu canh, cảm giác rất tốt, lúc cô học Đại học xài nồi cơm điện ký túc xá chỉ có ba mươi lăm tệ.

Là một người nghèo hiểu rõ nỗi vất vả của việc bươn chải kiếm tiền, Diêu Linh nhìn giá mà muốn lên cơn đau tim, nồi cơm điện này có giá bằng học phí một học kỳ hồi cô học Trung học... Đúng, thật sự mắc quá, cô không cách nào bỏ tiền mua được.

Diêu Linh yên lặng nhìn về phía Phó Hằng, nhỏ giọng nói, “Nồi cơm điện này mắc quá...”

Phó Hằng rất bình tĩnh, “Chúng ta đem nồi nhà em qua được không?”

Diêu Linh vốn không nghĩ mang mấy món đồ đó sang, bởi vì không biết sẽ ở đây bao lâu. Cô định đợi cảnh sát bắt được đám người kia thì bọn cô sẽ quay lại đó, cô rất tin tưởng cảnh sát nên cô cảm thấy chẳng bao lâu nữa mình có thể trở về.

Nhưng bây giờ nghe Phó Hằng nói như vậy, Diêu Linh thấy cũng có lý, tiện thể mang nồi cháo và mấy món đồ dùng nhà bếp khác đến luôn.

May là ở siêu thị này rau và thịt heo giá cả tương đối phải chăng, còn thịt bò và một số loại thịt khác thì mắc, Diêu Linh tạm thời không mua, nói chung cũng ổn thỏa.

Lúc về, Diêu Linh thầm suy tư về chuyện này.

Càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này hẳn nên nói rõ, bởi vì tuy đây không phải vấn đề gì đặc biệt nghiêm trọng nhưng nếu không giải quyết thì sớm muộn gì cũng sẽ biến tướng thành chuyện lớn.

Vì thế, Diêu Linh kéo Phó Hằng vừa nói chuyện điện thoại xong vào nhà, ấn xuống sô pha, “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Vẻ mặt cô trông rất nghiêm trọng khiến Phó Hằng thấp thỏm trong lòng, linh cảm không lành.

Diêu Linh bắt đầu vòng vo, “Anh cũng biết hoàn cảnh lúc nhỏ của em...”

Phó Hằng đương nhiên biết, anh nghĩ tới chuyện hồi nhỏ của cô, chẳng lẽ cô hối hận?

Diêu Linh nói tiếp, “Cho nên khi tiêu tiền, em tương đối tiết kiệm.” Thật ra cô cũng không quá tiết kiệm, nên dùng vẫn phải dùng, nhưng nếu thứ gì mắc quá thì cô sẽ rất đau lòng, đặc biệt là khi món đồ đó chỉ để phục vụ nhu cầu cơ bản.

Phó Hằng ngạc nhiên, “Hóa ra là chuyện này?” Không phải muốn chia tay? Cũng không phải đột nhiên nhớ ra chuyện gì?

Diêu Linh gật đầu, “Vấn đề này có chút nghiêm trọng, thật ra em không nói anh phải thất lưng buộc bụng theo em, để bản thân chịu ảm ức... Nhưng mình cũng đừng xa xỉ quá...”

Sao cô vẫn cảm thấy mình để đối phương chịu ảm ức không biết, có lẽ với anh mà nói thì nhiều đồ vật không được tính là xa xỉ, chỉ là vật dụng hàng ngày mà thôi....

Diêu Linh xoa đầu anh, vì sao hai người ở hai thế giới khác biệt lại cứ cứng đầu cứng cổ muốn ở bên nhau chứ...

Phó Hằng đột nhiên ôm cô vào lòng, “Sau này nghe theo em hết.”

Anh không biết gì về mấy thứ linh tinh đó, mấy năm nay đồ đạc anh dùng cũng không phải do anh mua, anh không có yêu cầu gì về vật chất cả.

Đừng nói là không mua đồ mắc tiền, ngay cả nếu Diêu Linh muốn anh cùng cô chỉ ăn trứng chiên không thịt, anh cũng bằng lòng.

Như lúc học Trung học, có một khoảng thời gian dài anh không ăn cơm chiều trong nhà mang đến mà đến tiệm mì nhà cô ăn.

Trước giờ Phó Hằng không phải người theo chủ nghĩa vật chất, mấy thứ đó với anh có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Anh ôm cô, trong lòng nghĩ miên man hết chuyện này đến chuyện khác, anh nhớ lại những chuyện thời niên thiếu, muốn nói với cô, lúc ấy ngày nào anh cũng đến tiệm nhà cô ăn mì là vì muốn nhìn thấy cô nhiều một chút, còn có thể ăn đồ cô nấu.

Muốn nói với cô, về sau tiền của anh đều đưa cô quản lý, cô muốn mua mắc thì mua mắc, muốn mua rẻ thì mua rẻ.

Muốn nói với cô, vừa rồi trong lòng anh rất sợ cô nghiêm túc như vậy là vì muốn nói lời chia tay với anh, giờ biết là không phải nên anh rất vui.

Rốt cuộc anh chỉ nói, “Được, nghe em.”

Diêu Linh không biết tâm lý đối phương hoạt động phong phú như thế.

Cô đang thư thái vì vừa giải quyết xong một tai họa ngầm, dù sao cô cũng không muốn sau này hai người cãi cọ vì chuyện này.

Sống chung thật ra không giống như yêu đương, sống chung quá phức tạp.

Trước kia Diêu Linh từng nghĩ, sau này nếu cô có thể sống với người mình yêu thì cô tuyệt đối sẽ không để những chuyện củi gạo mắm muối hủy diệt tình yêu.

Chuông cửa chợt vang lên.

Diêu Linh thấy lạ, giờ này ai đến chứ?

Phó Hằng nói, “Là Dư Ôn.”

Diêu Linh nhớ rõ cái tên này, là vị y tá diễn kịch rất tài tình kia.

Mở cửa ra quả nhiên thấy trợ lý Dư Ôn đang đứng bên ngoài, mặc Tây trang đi giày da, trông khác hẳn lúc ở trung tâm tâm thần.

“Anh Phó, tôi tới lấy chìa khóa.” Trợ lý Dư Ôn nói.

Anh ta nhận được điện thoại yêu cầu anh ta và mấy trợ lý khác chuyển đồ đạc đến đây.

Phó Hằng đưa chìa khóa cho anh ta.

Diêu Linh: “.....” Cô có cảm giác cô đúng là khiến chất lượng đời sống của Phó Hằng tụt dốc không phanh.

Diêu Linh nhớ tới vừa rồi mình còn để cho Phó Hằng giúp mình xách bịch đồ ăn, vốn cô muốn hỏi thường ngày anh có hay làm thế không, sau đó nhớ tới phòng bếp trống trơn của anh...

Khỏi nói cũng biết cậu ấm này sống kiểu gì...

Diêu Linh yên lặng nắm lấy tay Phó Hằng rồi nắm chặt tay anh, “.....” Cậu ấm này đi theo mình phải chịu ảm ức rồi.....

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 47: Nhà Của Chúng Ta

Diêu Linh không phải người keo kiệt, cô chỉ không có thói quen mua mấy món đồ chỉ được cái mã.

Đương nhiên cô cũng biết Phó Hằng đủ sức thuê người giúp việc, dù sao trước kia anh cũng đều sống như vậy, nhưng Diêu Linh cảm thấy vậy đâu có giống gia đình. Trước kia cô rất muốn có một gia đình, hễ đến giờ cơm là trong nhà lại ngập tràn mùi đồ ăn, hai người có thể bàn bạc với nhau muốn ăn món gì, sau đó cùng nhau nấu cơm, tạo nên tổ ấm, khiến tổ ấm nơi nào cũng có hơi người.

Hơn nữa, quan trọng nhất là cô muốn cho Phó Hằng một mái nhà.

Lúc trợ lý Dư Ôn trở lại mang theo mấy người nữa chuyển hết đồ dùng nhà bếp của Diêu Linh đến đây.

Tuy không hiểu cho lắm vì sao hai người họ không mua đồ mới song trợ lý Dư Ôn thấy nhờ có quý cô Hoa Ăn Thịt Người ở đây mà mình không bị thất nghiệp thì khắp khởi vui mừng.

Vốn Diêu Linh muốn giữ đối phương ở lại ăn tối, dù gì khi ở trung tâm tâm thần họ cũng nhờ vả người ta nhiều.

Dư Ôn nhìn vẻ mặt khó chịu của anh Phó thì nói, “Không cần đâu, vợ tôi đang ở nhà chờ tôi về ăn cơm.” Nói cứ như anh ta có vợ thật ấy.

Vợ người ta đang đợi ở nhà, Diêu Linh cũng ngại giữ người ở lại.

Sau khi trợ lý Dư Ôn đi, Diêu Linh và Phó Hằng cùng nhau chuyển đồ dùng vào bếp rồi bắt đầu nấu bữa tối.

Diêu Linh nhìn nồi cơm điện mình giữ gìn cẩn thận, cô cảm thấy chẳng khác mấy so với nồi cơm điện giá một hai ngàn một cái bán trong siêu thị, vừa vo gạo vừa nói với Phó Hằng, “Đây là lần đầu tiên chúng ta nấu ăn cùng nhau đó.”

Phòng bếp hơi lớn, khác hẳn lúc trước Diêu Linh tưởng tượng, nhưng cô vẫn thấy ấm áp như cũ.

Phó Hằng ngẩng đầu, nhìn Diêu Linh nói, “Đây là lần thứ hai.”

Diêu Linh ngạc nhiên, “???”

Vẻ mặt cô đầy hoài nghi khiến Phó Hằng đột nhiên không muốn nhắc lại chuyện anh vừa nhớ tới.

Vậy nhưng Diêu Linh chợt nhớ ra chuyện đó, đúng là trước kia hai người đã từng cùng nhau nấu ăn một lần.

Khi ấy, cô còn đang yêu thầm người này.

Lúc đó cô chẳng thấy có vấn đề gì, dù sao có cả tá nữ sinh yêu thầm anh như vậy, thêm một người là cô cũng chẳng xem là nhiều.

Điểm khác biệt duy nhất là, mấy cô gái khác chỉ dám nhìn trộm anh mấy lần, mà cô lại dám hỏi han anh vài câu.

Rất nhiều chuyện không cách nào che giấu được, ví dụ như chuyện yêu thầm.

Lúc ấy lớp cô tổ chức một hoạt động dã ngoại, lớp trưởng kêu gọi mọi người cuối tuần đi nấu cơm dã ngoại với nhau, tăng thêm tình đoàn kết trong lớp.

Mấy hoạt động như vậy Diêu Linh không đời nào tham gia, cuối tuần cô phải ở nhà làm sủi cảo, gói hoành thánh, nấu mì.

Nhưng nghe nói Phó Hằng muốn tham gia, suốt hai đêm thứ Năm và thứ Sáu trước đó, cô điên cuồng ở trong tiệm nhào bột làm mì, sau đó làm sủi cảo hoành thánh cho xong việc.

Nhưng vấn đề là muốn tham gia hoạt động đó thì phải đóng phí một trăm đồng.

Tuy Diêu Linh có tiền tiết kiệm, nhưng đó là tiền cô giữ để dùng khi khẩn cấp.

Bị Phó Hằng mê muội đến váng đầu, Diêu Linh cắn răng lấy một trăm đồng đóng phí, nhưng lần nấu cơm dã ngoại đó lại vô cùng khó chịu.

Rõ ràng cô cũng đóng một trăm đồng như mọi người, nhưng cô lại bị phân công khuân đồ.

Hai tối trước đó cô không ngủ, nay còn phải khuân đồ khiến cô mệt không thể tả, ai dè Phó Hằng lại không đến.

Nếu cô không đủ kiên cường thì lúc ấy chắc đã trốn vào góc nào khóc một lúc, rồi cuộc ai nói Phó Hằng sẽ đến chứ? Cô thật muốn cho tên đó ăn đòn.

Bọn cô nấu cơm đã ngoại chia ra vài người một nhóm, Diêu Linh và bọn con gái trong lớp không ưa nhau, mà bọn con trai lại lấy lòng lũ con gái nên chẳng có ai muốn chung nhóm với cô cả.

Vì thế chỉ có mình cô một nhóm còn bọn họ ở đó vừa mĩa mai cô vừa cầm quần áo của cô đùa giỡn.

Cô đóng một trăm đồng, phải chịu khổ lao động chân tay, còn bị một đám nam nữ tự cho là đúng giễu cợt, mỗi khi nhớ lại là thấy khó chịu.

Nhưng thật không ngờ, sau đó Phó Hằng lại tới, vẻ mặt anh trông rất khó coi, có lẽ thấy bên đó đông người quá liền đi tới chỗ cô, “Tôi chung nhóm với cậu.”

Lúc ấy Diêu Linh rất bối rối..... Bối rối đến mức làm đổ luôn cả nồi mì vừa nấu xong....

May là vẫn còn nguyên liệu, vì thế hai người nấu lại lần nữa, đó là lần Diêu Linh thấy lúng túng nhất.

Bây giờ Diêu Linh nhớ lại bỗng thấy tuổi trẻ thật tốt biết bao, khi ấy chẳng hiểu sao cô có thể thức trắng hai đêm làm việc, tinh thần còn phấn chấn như vậy, hơn nữa.... Khi ấy vì tình yêu mà cô dũng cảm làm sao, thỉnh thoảng nhớ lại quá khứ, Diêu Linh cảm thấy quá thật ngời không thông, sao bây giờ gặp rất nhiều chuyện đều dễ bụng khó chịu mà khi ấy luôn vượt qua được, cô cứ thế tiến lên, không gặp bóng ma tâm lý gì, cứ thế tiến về phía trước.

Nhưng mỗi khi nhớ lại chuyện ấy đều cảm thấy rất xấu hổ, rất mất mặt, nên cô cũng quên mất tiêu, bởi vì mấy người đó lúc đó chế

giấu cô giống đàn ông, mĩa mai cô là đồ cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Giờ nhớ lại thì cảm thấy thời niên thiếu của mình thật đáng yêu, chẳng biết có phải do cô nhìn mọi chuyện qua lăng kính bản thân hay không.

Diêu Linh nhìn người bên cạnh, đột nhiên nói, “Em nhớ ra rồi, lúc đó em tham gia nấu cơm dã ngoại là vì anh. Anh không biết đâu, lúc ấy vì có thể tham gia, có thể nhìn anh thêm mấy cái mà em đã phải làm việc thâu đêm, kết quả mệt như chó mà tới nơi mới biết anh không đến, thiếu chút nữa là òa khóc ra đó luôn, may là sau đó anh đã đến. Đúng rồi, lúc đó anh làm gì vậy? Sao lại đến muộn như vậy?”

Không phải đến muộn, Phó Hằng nghĩ, hôm đó anh vốn không định đi.

Nhưng sau đó vô tình thấy một nam sinh cùng lớp đăng ảnh trên mạng xã hội, thấy cô phải khuôn đồ vất vả như vậy nên mới chạy tới.

Diêu Linh cũng không biết, thật ra cô không cần nộp một trăm đồng kia, chẳng qua đám người kia cố ý làm vậy để gây khó dễ cô mà thôi.

Phó Hằng khi ấy phải nhịn lắm mới không đánh bọn họ, vì anh không muốn dọa cô sợ nhưng sau đó anh đã dạy dỗ đám nam sinh kia, anh vốn là kẻ thù dai.

Phó Hằng nhớ lại chuyện đó, lòng bỗng chua xót đến khó chịu, không kiềm được ôm lấy cô từ phía sau, giọng khàn đi, “Xin lỗi em.”

Khi ấy lòng anh ngổn ngang trăm mối, vừa muốn đến gần cô lại sợ tới gần cô, sợ làm cô tổn thương....

Anh không thể luôn ở bên cạnh để bảo vệ cô.

Trái tim Diêu Linh tê dại đi khi nghe giọng nói của Phó Hằng, sao lại có giọng nói hay đến thế chứ! Diêu Linh hận không thể rời khỏi vòng ôm của anh, cầm điện thoại đến ghi âm giọng nói này lại để làm chuông báo thức.

Sau khi hồi thần cô mới phản ứng mấy lời đối phương vừa nói, liền hỏi lại, “Sao anh lại xin lỗi em?”

Có lẽ người khác sẽ cảm thấy thích một người là chuyện rất mệt mỏi, nhưng cô chưa bao giờ thấy thế, với cô mà nói, có thể vì tình cảm của mình mà làm chút gì đó là chuyện tốt.

Đối với cô, anh luôn là niềm hạnh phúc mỹ mãn.

Thật ra lúc ấy, cô chưa từng nghĩ có một ngày hai người sẽ thành đôi, ngay cả khi cô đã trở thành bạn gái của Phó Hằng, biến thành chủ đề bàn tán của cả trường thì cô vẫn không cảm thấy hai người có thể bên nhau dài lâu.

Vậy thì sao chứ? Cô vẫn luôn trân trọng từng phút từng giây bên anh, chỉ như vậy thì sau này cô mới có kỷ niệm đẹp để nhớ lại.

Diêu Linh đẩy nắp nồi cơm điện lại, sau đó nhấn nút rồi quay đầu lại ôm lấy Phó Hằng, tâm trạng rất tốt mà nói giỡn, “Giờ chúng ta đại khái đã đạt đến cảnh giới chỉ cần có tình yêu thì uống nước cũng no rồi.” Đã chín giờ tối mà hai người vẫn chưa thấy đói.

Phó Hằng rướn người sang hôn lên má cô, thò niền thiếu anh hẳn nhận được như vậy là chuyện không dễ tí nào.

Diêu Linh được hôn đến phát ngại, “Em... em đi rửa rau..... Phải rồi, anh có ăn cay được không?”

Cô xào rau hay thích bỏ ớt vào.

Phó Hằng gật đầu, “Ăn.”

Diêu Linh: “.....” Lúc anh nói ăndừng có nhìn em như thế chứ...

Diêu Linh bối rối, dời mắt sang chỗ khác, cố ý nói lảm nhảm, “Ôi, thịt heo hôm nay trông cũng không tệ lắm, chúng ta chia làm hai đi, một nửa xào nửa kia băm ra làm thịt viên nấu canh, đủ chuẩn ba mặn một canh....”

Phó Hằng ôm eo cô, “Ừ.”

“À..... Phòng bếp nhà anh có vẻ hoành tráng ghê.....” Diêu Linh phát hiện gần đó có một tủ chứa đồ, nếu không để ý thì sẽ không thấy.

“Nhà của chúng ta.” Phó Hằng sửa lại.

Diêu Linh: “.....” Không phải Phó Hằng không bao giờ chủ động sao? Sao đột nhiên lại chủ động thế?

Lúc cô chủ động thì chẳng may thấy thẹn thùng gì, nói năng rất thoải mái, giờ Phó Hằng chủ động như vậy khiến cô thấy thật lúng túng, tim cứ đập thành thịch.....

Cảm giác như quay lại lần nấu cơm dã ngoại đó, lần ấy cô cũng lúng túng hết như bây giờ.

Nhưng ngoài mặt Diêu Linh vẫn tươi cười, khi đó anh là đối tượng thầm mến mà cô không thể chạm đến, còn giờ anh đã là người của cô rồi.

Cho nên, bạn đừng ngại có đối tượng thầm mến, biết đâu ông trời hôm nào đó mất mù lại để đối tượng thầm mến biến thành người của bạn cũng không chừng.

Diêu Linh vuốt ve tay của Phó Hằng, nghĩ bụng.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 48: Chưa Từng Ở Bên Ai Khác

Cũng may định lực của Diêu Linh vẫn còn tốt chán, ít ra cô không bị Phó Hằng ảnh hưởng mỗi lần cô nệm nệm gia vị.

Không những không sao mà Diêu Linh còn điều chỉnh tâm trạng, vờ như bình tĩnh nói chuyện phiếm với Phó Hằng.

Trước kia mỗi lần chuyển đến nơi ở mới thì buổi tối đầu tiên chẳng hiểu sao cô luôn thấy sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên, Diêu Linh ở chỗ lạ mà thấy yên tâm như vậy.

Nhưng bàn này có vẻ hơi rộng, Diêu Linh bày ba món mặn một món canh lên mà chẳng đến một phần tư chiếc bàn.

Vì bàn rộng nên hai người ngồi cách nhau một khoảng xa, ít nhất là Diêu Linh thấy rất xa.

Diêu Linh bưng chén đũa, đặt cạnh Phó Hằng, sau đó kéo ghế tới ngồi gần anh, giờ thoải mái hơn rồi.

Diêu Linh ăn rất chậm vì cô sợ mập, nếu ăn vội quá sẽ dễ tăng cân, Diêu Linh cảm thấy không mập lên thì dễ nhìn hơn.

Phó Hằng cũng ăn từ tốn theo cô, Diêu Linh nấu ăn rất ngon, chẳng qua cô thường ở một mình nên không nấu bao giờ vì thấy

phiền phức quá.

Lâu rồi mới nấu lại nên cô thấy rất vui vẻ, đương nhiên quan trọng nhất là có người ăn cơm cùng cô.

Phó Hằng nhìn người ngồi cạnh, lần đầu tiên anh có cảm giác gia đình. Nhắc đến gia đình, Phó Hằng nghĩ tới chuyện sau này hai người không thể có con, mắt anh tối sầm lại.

Ăn cơm xong, Diêu Linh no quá phải xoa bụng, tiện thể xoa bụng cho Phó Hằng luôn.

Một người không có cơ bụng như Diêu Linh thấy người có cơ bụng trước mắt thì hay kiểm soát sờ một lát.

Phó Hằng để cô sờ thoải mái, nhưng anh vẫn nhớ rõ phải rửa chén.

Diêu Linh luôn có cảm giác như mình ăn hiếp anh, muốn tự mình rửa chén, cảm thấy cô rửa chén chẳng cực khổ gì.

Phó Hằng không để cô đi, “Anh rửa cho.”

Được cái Phó Hằng rất có năng khiếu, không làm vỡ cái chén nào, lại còn biết rửa luôn nồi niêu.

Anh xắn tay áo lên để lộ cánh tay ra, Diêu Linh nhớ đến dòng chữ trên cánh tay anh, vì thế không đứng cạnh xem mà nũng nịu đứng phía sau ôm anh, “Anh vất vả rồi...”

Phó Hằng không kiềm được, cảm thấy Linh Linh có chút hiểu lầm anh, “Chuyện này có gì đâu mà vất vả, lúc anh sống ở nước ngoài, vì hạn mục nghiên cứu, một nửa thời gian đều ở thôn quê.”

Diêu Linh:“.....”Cô cứ tưởng anh ra nước ngoài phải nằm viện suốt chứ. Nghĩ cũng đúng, nhiều năm như vậy sao anh có thể nằm viện suốt được.

Phó Hằng mặt đỏ lên, học theo cách Diêu Linh tỏ tình với anh, bộc bạch từ đáy lòng,“Vì chỉ có bạn rận thì anh mới không nhớ đến em nữa.”

Diêu Linh vốn đang ôm lưng anh, vòng tay ra phía trước ôm chặt lấy eo, cố ý nghiêng đầu dán vào lưng anh, nghe tiếng tim anh đập, sau đó phát hiện tim anh đập như trống đánh.

Mặt Diêu Linh lập tức nóng lên, rất ngượng ngùng nói,“À, vậy giờ anh có bạn không?”

Thật ra cô cũng thế, khi đó ngày nào cô cũng rất chăm chỉ đọc sách, làm bài tập, học thuộc bài,.....

Phó Hằng như nhận được sự cổ vũ của cô, vừa rửa chén vừa nói, giọng anh trầm thấp dễ nghe,“Không bạn.”Cho nên giờ tâm trí anh đều tràn ngập hình bóng của em.

Phó Hằng nhớ lại khi đó, anh muốn gặp Diêu Linh, nhưng lại sợ khi thấy cô thì Diêu Linh đã kết hôn sinh con, anh lại càng sợ nếu anh thấy thế thì anh sẽ làm gì đó khiến cô tổn thương.....

Diêu Linh nghe tiếng tim anh đập, mới hiểu những năm đó, cô khó chịu thì anh sống cũng chẳng dễ dàng hơn.

Bọn họ suy nghĩ rất giống nhau, khi đó Diêu Linh cảm thấy với mệnh lực của anh thì sau khi ra nước ngoài chắc sẽ thay bạn gái như thay áo....

Diêu Linh lẩm bẩm, “Lúc đó em thấy anh ưu tú lại được chào đón như vậy, mỗi lần em nhớ anh đều cảm thấy người yêu sau này của anh sẽ là một cô gái xinh đẹp da trắng chân dài...” Mỗi lần đều tự mình hành mình đến phát khóc.

Phó Hằng nói, “Trừ em ra thì anh chưa từng ở bên ai khác.” Thật ra nếu ngày xưa không phải có người đem thơ tình của cô dán lên bảng thông báo thì anh sẽ yêu thầm cô mãi, sẽ không ở bên cô, không muốn đem lại cho cô một kết cục buồn trong tương lai. Nhưng khi ấy đã phát sinh chuyện đó, anh không thể kiềm chế thêm nữa.

Diêu Linh chỉ định tán gẫu vu vơ, không ngờ lại thu được kết quả này, cõi lòng cô rạo rức không thôi....

Lúc này Phó Hằng đã rửa chén xong, quay đầu lại. Diêu Linh nhón chân, giữ lấy mặt anh rồi hôn lên môi.

Sau khi hôn xong, cô buông mặt anh ra rồi ôm lấy anh, “Anh chính là người em yêu nhất yêu nhất yêu nhất trên đời! Em cũng chưa bao giờ ở bên người khác, trước không có, sau này cũng không có.” Cô không thể tưởng tượng sẽ ở bên người khác như thế nào, chỉ mới nghĩ đến đã thấy không thoải mái.

Nhưng giờ đây cô rất vui sướng, nghĩ lại xem, Phó Hằng không ở bên ai khác, nói cách khác trừ cô ra thì anh không hề có bạn gái cũ. Cô không cần lo lắng ngày nào đó sẽ nghe ai đó nói cô ta và Phó Hằng đã thân mật với nhau như thế nào.

Diêu Linh đúng là càng nhìn càng thấy yêu Phó Hằng tha thiết hơn, sao anh lại đáng yêu thế không biết!

Phó Hằng bị ánh nhìn thâm tình của cô dụ dỗ, không nhịn được cúi đầu hôn cô.

Anh bất giác ép cô vào tường nhưng còn nhớ rõ lấy tay lót sau ót cô, sợ cô bị đập đầu vào tường, sau đó cúi đầu hôn cô rất cuồng nhiệt.

Cảm giác quá tốt đẹp, trái tim hai người như có dòng điện chạy qua, mềm mại tê dại, cứ đập liên hồi không dứt, người này có thể nghe thấy tiếng tim đập của người kia.

Phó Hằng vẫn không chịu buông cô ra, càng hôn càng kịch liệt hơn.

Diêu Linh bị hôn đến thở hổn hển, người mềm nhũn ra, như thể mới chạy tám trăm mét xong. Tốt quá, vừa nãy cảm thấy mình ăn quá no, tính đi dạo một lát cho tiêu cơm, giờ không cần nữa rồi.

Diêu Linh vì thiếu dưỡng khí mà mặt đỏ lựng lên, đôi mắt ngập nước, Phó Hằng nín thở, sau đó nói, “Anh đi tắm, em ngủ sớm một chút.”

Vì ăn tối muộn quá mà đã đến giờ ngủ rồi.

Diêu Linh nhìn theo bóng Phó Hằng, anh đi rất nhanh.

Diêu Linh cũng phải đi tắm, ở đây có hai phòng tắm nên không ảnh hưởng gì. Cô tắm rửa xong, sấy tóc thì thấy tóc mình rụng đầy đất....

Diêu Linh:“.....”Giữ gìn sức khỏe, mình phải giữ gìn sức khỏe, sau này không được phép ngủ trễ nữa.

Diêu Linh chính là con cú đêm, thường xuyên ngủ trễ, giờ trong nhà có thêm người, cô phải chú ý sức khỏe không thể tùy tiện như trước nữa.

Diêu Linh sấy khô tóc xong, đi vào thì thấy đã Phó Hằng nằm ngủ trên giường, tuy rằng giường rất rộng nhưng một người đàn ông xấp xỉ mét chín như Phó Hằng nằm lên vẫn có cảm giác tồn tại không nhỏ.

Diêu Linh đỏ mặt, mới đó đã ngủ rồi?

Diêu Linh tuy thấy hơi lạ nhưng vẫn cố nhẹ tay nhẹ chân lên giường, sau đó vươn tay nắm lấy tay Phó Hằng.

Tuy giường rất lớn, nhưng Diêu Linh vẫn muốn ngủ sát bên Phó Hằng.

Cô hơi mệt nên ngáp một cái rồi cũng thiếp đi luôn.

Phó Hằng mở mắt ra, quay đầu sang nhìn người đang ngủ say, hình như cô luôn nghĩ hồi xưa cô rất xấu xí.

Phó Hằng ngắm nghía ngũ quan của cô, thấy vẫn giống xưa như đúc, mỗi một phân đều khiến anh động lòng, khiến giờ anh không biết mình có phải đang lên cơn hay không.

Thật ra khoảnh khắc đối mặt với người thương có khao khát về tình dục là bình thường, không phải dấu hiệu phát bệnh. Nếu là phản ứng sinh lý bình thường thì không cần phải uống thuốc, Phó Hằng cảm thấy bây giờ mình chỉ có phản ứng sinh lý bình thường mà thôi.

Phó Hằng vươn tay vuốt ve mặt cô, phía dưới lại càng to lên.

Sau này cô sẽ hối hận vì đã ở bên anh sao? Không thể có con, anh còn có khả năng phát bệnh....

Ánh mắt Phó Hằng từ từ trở nên thống khổ, sau đó anh áp trán vào mặt cô, cảm nhận hơi ấm và mùi hương của cô.

Đừng rời xa anh.

Anh chịu đựng sự khó chịu, chịu đựng cảm giác hưng phấn đến bùng cháy, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, sau đó hơi biến thái mà hít hà mùi hương của cô, cuối cùng thỏa mãn nhắm mắt lại.

Màn hình điện thoại chợt sáng lên, buổi tối anh để chế độ yên lặng.

Phó Hằng cầm điện thoại lên, liền thấy tin nhắn đồng nghiệp gửi cho anh, “Phó Hằng, khi nào cậu quay lại?”

Phó Hằng nhìn người đang hít thở đều đặn say ngủ trong lòng mình, trả lời, “Không quay lại.” Trước kia anh cứ nghĩ Diêu Linh sinh bệnh, định chờ Diêu Linh hết bệnh thì anh sẽ quay lại đó, nhưng giờ đã nếm được vị ngọt của ai đó rồi thì anh bắt đầu thấy không đủ nữa.

Sau đó đối phương gửi tin nhắn đến anh cũng mặc kệ, để điện thoại sang một bên.

Nhìn Diêu Linh ngủ say, anh luôn thấy mình chưa bao giờ may mắn đến thế, đại khái toàn bộ vận may của anh bắt đầu khi anh gặp cô.

Dường như Diêu Linh ngủ không thoải mái lắm. Cô thích trùm kín chăn lên đầu mà ngủ, giờ ngủ kiểu này theo bản năng không thích

ứng được. Vì thế cô điều chỉnh tư thế ngủ một chút, vùi đầu vào ngực anh, hơi thở cứ thế phả vào người anh.

Ngọn lửa vừa dập lại lần nữa bùng cháy.

Đối mắt Phó Hằng nhìn chăm chăm cô một cách nóng bỏng, nhưng người nào đó đang ngủ say một chút cũng không hay biết.

Đêm tựa hồ còn rất dài.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 49: Phó Hằng Nghiêm Túc

Sáng dậy, Diêu Linh thấy người kế bên vẫn còn ngủ.

Sao mắt thâm quầng vậy? Đêm qua anh ấy đâu có ngủ muện?

Diêu Linh khe khẽ đứng dậy, sau đó thấy người kia vốn đang ngủ say lập tức mở mắt.

Sau khi anh kéo cô về giường lại thì mơ màng hỏi bằng giọng mũi, “Máy giờ rồi?”

“Bảy giờ, nếu anh buồn ngủ thì ngủ cứ thêm một lát đi.” Diêu Linh đỏ mặt nói.

Lúc cô bị anh kéo vào lòng thì cảm thấy là lạ thế nào ấy.

Phó Hằng ừ một tiếng, sau đó ý thức được cái gì liền buông Diêu Linh ra, “Tí nữa anh dậy sau.”

Diêu Linh: “.....” Sao cô có cảm giác đối phương còn thẹn thùng hơn cả mình vậy.....

Diêu Linh đỏ mặt đi rửa mặt.

Sau khi ăn sáng, Diêu Linh liền nhận được điện thoại của đồng nghiệp cũ.

Diêu Linh vẫn xài số cũ, trên thực tế cô không có nhiều bạn bè, người liên hệ với cô đa số là vì chuyện công việc.

“Đúng vậy, chị từ chức rồi.” Diêu Linh trả lời câu hỏi của người kia.

“Sau này chị Linh tính làm gì? Có làm lĩnh vực này nữa không?” Lý Phong tiếp tục hỏi, “Chúng ta còn chưa kịp tổ chức tiệc ăn mừng như đã bàn nữa.”

Diêu Linh ít nhiều gì cũng có tình cảm với mấy người này, “Chắc vẫn công tác ở lĩnh vực này, bọn em dạo này thế nào?”

“Bọn em vẫn vậy thôi, không bằng lúc có chị Linh ở đây.”

Diêu Linh hàn huyên mấy câu với anh ta, sau đó cúp máy. Thật ra cô có thể đoán được bọn họ có vẻ cũng muốn đi theo cô nên mới muốn xem tình hình cô bây giờ ra sao.

Bây giờ Diêu Linh vẫn chưa lo xong chuyện của mình nên không nói ý định của mình ra, chỉ tán gẫu vài câu qua loa mà thôi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Phó Hằng đang đọc sách, làm bộ như đang đọc sách.

Diêu Linh chẳng cần ai dạy cũng hiểu vẻ mặt thay đổi xoành xoạch của anh. Cô chẳng còn như ngày xưa không hiểu nổi anh đang nghĩ gì, người này là một người đàn ông có máu thịt biết vui biết buồn.

Diêu Linh lại gần, ngồi cạnh anh, “Vừa rồi là đồng nghiệp cũ của em gọi đến, chắc họ muốn làm chung với chúng ta nhưng lại sợ rủi ro lớn quá mới muốn thăm dò trước.”

Phó Hằng nghe cô nói thế thì ánh mắt tối lại, “Anh.... Em không cần phải làm vậy đâu.”

Cô có cuộc sống của mình, không cần nhân nhượng vì bệnh của anh mà chuyện gì cũng phải nói với anh. Anh không muốn cô sống mệt mỏi, tù túng như vậy.

Ban đầu cha mẹ anh cũng vì chuyện này mà bất hòa với nhau.

Diêu Linh nhìn ánh mắt u buồn của anh, đời này cô chưa từng muốn dâng cả bầu trời cho một người đàn ông đến thế, để trên mặt anh không bao giờ lộ vẻ sầu bi.

Diêu Linh hôn lên mặt anh, “Đồ ngốc, em đang bẫy anh đó, sau này em đối xử với anh thế nào thì anh cũng phải đối xử với em như vậy biết chưa? Không được giấu giếm em bất cứ chuyện gì...”

“Ừ.” Phó Hằng ừ một tiếng.

Tiểu khu này trị an rất tốt, hơn nữa trong tiểu khu còn có siêu thị, trước khi chuyện kia kết thúc bọn họ không thể rời khỏi đây.

Có điều chưa đầy hai ngày sau Diêu Linh đã nghe tin nhà cô bị đột nhập, cửa nẻo mở toang, hàng xóm phát hiện báo với quản lý tòa nhà, quản lý tòa nhà báo cảnh sát, nên cảnh sát báo cho cô biết.

Diêu Linh: “.....” May quá may quá, tuy cô không ở đó nữa nhưng cũng không hủy hợp đồng thuê nhà, vì khi ấy cô hơi lo nếu chủ nhà cho người khác thuê biết đâu họ sẽ gặp nguy hiểm.

Trước kia chưa bao giờ có chuyện nhà bị đột nhập, giờ lại xảy ra, cô không muốn nghĩ nhiều cũng không được.

Diêu Linh tìm người đến sửa khóa, giải thích một chút với chủ nhà.

Chủ nhà rất tốt bụng, không so đo gì chuyện này.

Lúc về, Phó Hằng siết chặt tay cô, lần đầu tiên anh cảm ơn chuyện anh hành động xốc nổi.

Lúc đó may mà anh quay về tìm cô. Nếu anh không quay về, giờ cô đã bị mấy người trong công ty đó khi dễ.

Phó Hằng không ngờ sau khi anh bỏ cô đi, thế giới này lại nguy hiểm như vậy.

Diêu Linh cũng không biết Phó Hằng đi cạnh nghĩ ngợi xa xôi đến thế, cô đang suy nghĩ về chuyện mở công ty. Bây giờ là thời đại bùng nổ thông tin, nếu muốn tin tức của mình được người khác chú ý không phải chuyện dễ dàng, hơn nữa rất có khi trả giá rất nhiều mà cũng xôi hỏng bỏng không.

Vậy nên, cô cần phải sáng tạo. Diêu Linh tự hỏi một chút, phải sáng tạo như thế nào mới thu hút được sự quan tâm của mọi người. Những tin tức cô muốn người ta chú ý đều quá nặng nề, rất nhiều người chỉ nhìn qua đã không muốn bấm vào xem.

Vậy nên chắc chắn không thể viết tin theo phong cách truyền thống giáo điều, giờ phong cách giải trí đang là xu thế, hợp thị hiếu của số đông.

Nhưng dùng phong cách giải trí để viết về những đề tài nặng nề đó lại vướng không ít khó khăn.

Diêu Linh nắm tay người bên cạnh, cô chắc chắn sẽ tìm được cách giải quyết tối ưu. Bây giờ không có ai cản trở kế hoạch của cô nữa, cô hẳn là có thể tìm được phương hướng tốt hơn trước.

Trước khi về nhà, hai người còn tiện đường đi mua đồ ăn. Khi họ đang xách đồ ăn đi về được nửa đường thì nghe thấy tiếng “Meo meo....”

Diêu Linh ngừng lại, lần theo tiếng kêu thì thấy trong bụi hoa có hai đốm đen đen.

Đây là... mèo con?

Có vẻ như còn chưa biết đi, mèo mẹ đâu?

Diêu Linh ngồi xổm xuống đất, thấy hai con mèo đều còn rất nhỏ, tai chỉ có một mẫu, đầu tròn xoe, toàn thân đen nhánh....

Hai con mèo chật vật bò ra ngoài khiến lòng Diêu Linh mềm nhũn.

Diêu Linh vươn tay, hai con mèo có vẻ như cảm nhận được hơi ấm từ cô, cố gắng bò về phía tay cô, cái mõng còn cố gắng chèn ép con còn lại, lông chúng mềm như tơ. Diêu Linh quay đầu, nhìn về phía Phó Hằng, “Sếp nhỏ, em được làm mẹ rồi.”

Phó Hằng có hiểu biết về động vật nhiều hơn cô, nhìn chúng như thế chắc vừa sinh chưa quá năm ngày.

Nhỏ như vậy còn chịu lạnh ngoài đây, có lẽ hai con mèo này rất khó sống sót.

Phó Hằng nhìn ánh mắt vui sướng tràn đầy hy vọng của Diêu Linh, cuối cùng cũng nói, “Ừ.”

Cả đường về nhà Diêu Linh đều bế hai con mèo, nói với Phó Hằng, “Em có một đứa bạn cũng nuôi mèo, chắc nó giúp em được.”

Diêu Linh cảm thấy Phó Hằng có vẻ không thích hai con mèo này lắm, nhưng dù sao chúng cũng là hai sinh mệnh nhỏ, nếu vứt bên ngoài thì có lẽ sẽ chết, giờ cô đem chúng về nuôi một thời gian, nếu không thích có thể đưa cho người khác nuôi.

Nhưng sau khi về đến nhà, Diêu Linh thấy Phó Hằng lôi đầu ra một tấm thảm, sau đó lại đổ nước nóng vào một chai nước rồi đặt dưới thảm, “Đặt chúng lên đây đi.”

Diêu Linh vừa đặt hai con mèo lên đó thì chuông cửa vang lên.

Cô ra mở cửa thì thấy trợ lý Dư Ôn mang theo hai người nữa xách bao lớn bao nhỏ đi vào.

Diêu Linh: “.....”

Sau khi Trợ lý Dư Ôn đi rồi, Diêu Linh thấy Phó Hằng đeo bao tay vào, một tay cầm ống hút, tay kia bế một con mèo lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc từ từ hút sữa cho mèo.

Diêu Linh: “.....” Cô không biết phải nói gì, vì sao một cảnh tượng dịu dàng như thế mà trông cứ như anh đang làm thí nghiệm vậy chứ.

Nói thì nói vậy nhưng cô vẫn xem đến mê mẩn, đúng là khi đàn ông nghiêm túc làm gì đó là lúc anh ta trông đẹp trai nhất!

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 50: Ớn Sinh Thành Không Bằng Công Dưỡng Dục

Diêu Linh quả thật có một người bạn nuôi mèo, hơn nữa còn nuôi đến bốn con, tất cả chúng đều rất ngoan. Trước kia khi cô sang nhà cô bạn đó chơi, bốn con mèo kia luôn ngoan ngoãn ngồi một chỗ, để người ta sờ ôm thoải mái rất đáng yêu.

Vậy nên Diêu Linh cho rằng nuôi mèo là chuyện rất đơn giản. Nhưng giờ cô nhận ra đôi mèo con này không giống như mấy con mèo trưởng thành của người bạn. Chúng rất ồn ào, cứ kêu mãi không thôi, tiếng mèo con kêu khiến người ta thấy rất phiền.

Lúc này cô mới phát hiện Phó Hằng rất giỏi giang, anh đã bố trí xong chỗ đi vệ sinh cho mèo, hóa ra mèo còn có cả nhà vệ sinh riêng. Sau đó anh cứ như thể am hiểu tiếng mèo mà giúp chúng giải quyết vấn đề này.

Giải quyết nhu cầu xong, lại no bụng ấm thân, hai con mèo rên ư ử mấy tiếng rồi ngủ lúc nào không biết, Diêu Linh đứng cạnh ngắm nghĩa chúng rồi nhìn Phó Hằng vứt đôi bao tay đi sau đó rửa tay.

Sao cô có cảm giác mình giống hệt ông bố vô trách nhiệm bỏ rơi con cái, để người yêu chiều cổ chúng vậy ta?

Diêu Linh không thể dời mắt khỏi hai sinh mệnh nhỏ màu đen đang rúc vào nhau ngủ.

Cô bất giác cảm thấy như trong nhà có thêm hai đứa con nhỏ mà cô còn chẳng cần sinh, thật đáng mừng.

Lúc Phó Hằng đi ra liền bị Diêu Linh kéo xuống ngồi xồm cạnh hai con mèo, “Phó Hằng, chúng ta đặt tên cho chúng đi.”

Phó Hằng hơi sửng người, sau đó nói, “Đại Hắc, Tiểu Hắc?”

Diêu Linh: “.....” Bỗng thấy tư duy của nam thần cũng chẳng khác mình là mấy.

“Phó Đại Hắc, Diêu Tiểu Hắc?” Diêu Linh bổ sung.

Phó Hằng nhìn Diêu Linh đầy hàm ý, sau đó ừ một tiếng.

Vì trong nhà có hai sinh mệnh nhỏ đang ngủ nên Diêu Linh và Phó Hằng nói chuyện rất khẽ, hai người vốn chẳng nói với nhau mấy câu nay còn nhàm chán hơn trước.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Diêu Linh còn ra xem hai đứa nhỏ thêm lần nữa, Đại Hắc và Tiểu Hắc ngủ rất say.

Diêu Linh cẩn trọng xoa đầu chúng, “Đại Hắc, Tiểu Hắc ngủ ngon nha.”

Sau đó mới theo Phó Hằng vào phòng ngủ.

Lúc nửa đêm, Diêu Linh hơi khát nên tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng ngồi dậy sờ soạng tủ đầu giường cạnh đó.

Sau đó cô phát hiện Phó Hằng không ở đây. Diêu Linh đứng dậy đi về phía cửa phòng ngủ đóng chặt. Khi cô mở cửa thì thấy phòng khách đang sáng đèn, còn có tiếng người nói chuyện.

Diêu Linh ló đầu ra liền thấy Phó Hằng đang dùng ống hút hút cho mèo ăn, miệng thì lầm bầm gì đó.

Diêu Linh không nghe rõ lắm, vì thế rón rén đến gần hơn, cuối cùng cũng nghe rõ. Phó Hằng rất nghiêm túc nói, “Tiểu Hắc, thân thể con không được tốt, không thể ăn thêm nữa. Đại Hắc, con đừng quậy nữa té bây giờ.”

Diêu Linh không hiểu sao thấy cảnh tượng này thật dịu dàng, cô lúc nào cũng thích nghe tiếng Phó Hằng nói chuyện, đặc biệt là lúc này.

Sau đó cô nghe thấy Phó Hằng nhắc nhở chúng nó, “Mẹ các con không biết ai là Đại Hắc, ai là Tiểu Hắc đâu. Nếu cô ấy kêu thì đưa nào cũng phải đáp lại biết chưa?”

Diêu Linh bất giác có cảm giác gia đình. Tuy ngôi nhà vẫn trống không như trước, phòng khách vẫn chẳng khác gì, nhưng Diêu Linh lại thấy cõi lòng mình được lấp đầy.

Kiếp trước cô chắc phải tích đức nhiều lắm thì kiếp này mới gặp được một người tốt như anh.

Phó Hằng bên kia vẫn tiếp tục dạy bảo, “Tuy bọn con không phải do cha mẹ sinh ra nhưng cũng xem như nhờ cha mẹ mớm sữa dê cho mà lớn, ơn sinh thành không bằng công dưỡng dục biết không? Về sau đừng ồn ào đòi tìm cha mẹ ruột....”

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Diêu Linh bị giọng nói nghiêm trang của anh chọc trúng dây cười, ôm bụng chật vật quay về phòng ngủ, sau đó trốn trong chăn bắt đầu cười điên cuồng.

Sao anh đáng yêu thế không biết! Vẻ mặt nghiêm trọng, giọng nói thành khẩn, mà lời nói ra thì.....

Diêu Linh cảm thấy Phó Hằng đúng là một nửa của mình, một chút vấn đề cũng không có.

Một lúc lâu sau Phó Hằng mới quay lại, vì ra ngoài một lúc nên khi vào phòng người anh hơi lạnh.

Diêu Linh trở mình ôm lấy Phó Hằng, cọ cọ vào người anh.

Đây là người của cô, tốt quá.

Ngày hôm sau, Đại Hắc và Tiểu Hắc vẫn ngủ và bú sữa như cũ, không gặp vấn đề gì.

Diêu Linh gọi điện cho người bạn nuôi mèo, kể chuyện mình vừa nhặt được hai con mèo.

Bạn cô nói,“Cậu gửi ảnh chúng nó sang mình xem thử chúng bao lớn rồi mình mới chỉ cho cậu loại thức ăn cần mua được.”

Sau đó Diêu Linh gửi một tấm ảnh cho bạn cô.

“!!!!Nhỏ thế! Chắc mới sinh mấy ngày?”Bạn cô nhanh chóng trả lời.

Rồi nhẹ nhàng nói,“Chúng nhỏ quá.... nhưng trông rất có tinh thần, cậu cho chúng ăn sao? Mèo con không được uống sữa bò, mấy tiệm thú cưng có bán sữa dê chuyên dụng đấy.”Mèo nhỏ như vậy không có mèo mẹ ở bên rất dễ chết.

“Đợi chút để mình xem lại.”Diêu Linh nói.

Vì mấy thứ này đều do Dư Ôn mua.

“Không phải cậu mua à?”

“Không, bạn trai mình nhờ bạn anh ấy mua giùm, là cái này đúng không? Là bột sữa dê.”

“Bạn trai?!!! Cậu có bạn trai? Là Trương Nghiệp kia à?”

“Không phải, là Phó Hằng, trước kia mình từng kể cho cậu nghe rồi đó, mỗi tình đầu lúc mình học cấp Ba đó. Anh ấy về nước nên tụi mình quay lại với nhau.” Diêu Linh nói rất thản nhiên.

“!!!” Cô bạn bên kia không biết phải nói gì nữa.

Dù sao vẫn tốt hơn Trương Nghiệp, chẳng hiểu sao cô rất ghét cái tên Trương Nghiệp tự cho là đúng kia.

Lúc này, Phó Hằng đang đút sữa cho mèo, nhưng anh làm mặt lạnh không nói năng gì.

Diêu Linh không nói chuyện với bạn nữa, đi qua giúp Phó Hằng, không thể để hai bé mèo đen thiếu hụt sự giáo dục của cha hoặc mẹ được.

Diêu Linh giúp lau mặt mèo con khi sữa dê chảy ra, sau đó nhỏ nhẹ dạy dỗ, “Đại Hắc, Tiểu Hắc, sau này phải hiếu thuận với cha các con đó, cha các con phải chăm sóc các con rất vất vả.”

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 51: Anh Phải Chịu Khổ Rồi

Phó Hằng nghe Diêu Linh gọi anh là cha thì liếc sang Diêu Linh, thấy cô vẫn dịu dàng lau miệng cho hai con mèo con chứ không nhìn anh.

Hai con mèo con vượt qua mấy ngày nguy hiểm, lớn hơn một chút đã có thể bú bình. Diêu Linh bắt đầu cho mèo ăn, dù gì cô cũng muốn san sẻ trách nhiệm nuôi nấng chúng.

Phó Hằng vẫn kiệm lời như trước, nhưng trong nhà giờ náo nhiệt hơn. Diêu Linh vừa cân nhắc sau này mình phải dùng cách gì để công ty thu hút được sự chú ý của dư luận vừa dạy dỗ hai con mèo, dạy con phải dạy từ thuở còn thơ mới tốt.

Mỗi tình đầu trở về hơn hai tháng, hai người quay lại với nhau mới hai tuần mà Diêu Linh cảm thấy mình cứ thế bỏ qua luôn giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt và kết hôn, cứ thế bước luôn vào giai đoạn có con.

Phó Hằng chưa bao giờ nói cho cô biết hai con mèo con nhỏ như vậy phải ăn liên tục, không thể để chúng đói đêm được.

Đêm nào Phó Hằng cũng tự mình thức dậy cho mèo ăn, Diêu Linh thấy chuyện này thật đáng yêu.

Tối tối, tuy Phó Hằng vẫn xì mặt như cũ, nghiêm túc như cũ, nhưng lại chịu khó nói chuyện hơn.

Ví dụ như, nếu một con mèo nghịch ngợm, anh sẽ nói ngay, “Tiểu Hắc, lúc ăn không được nhìn ngang ngó dọc, đây là phép tắc lúc ăn.”

Dạy mèo phép tắc lúc ăn.

“Đại Hắc, con đừng có cười nhạo Tiểu Hắc, em ấy là em gái con, sau này các con phải sống nương tựa lẫn nhau đó. Tất nhiên, nếu sau này mẹ các con muốn chia tay cha thì có khả năng tòa án sẽ phán mỗi người nuôi một đứa, nếu ra tòa chắc sẽ bị phán như vậy.” Phó Hằng thở dài một hơi, “Nếu ngày đó thật sự đến thì hai đứa con nên đi theo mẹ hết đi, ít ra khi ấy cô ấy nhìn tội con sẽ nhớ tới cha.”

Diêu Linh: “.....” Nếu phải chia tay, những thứ khác em đều không cần, chỉ muốn mang anh theo thôi có được không?

Trước giờ Phó Hằng luôn là nam thần trong lòng cô, là nam thần ngoài tầm tay với, là nam thần trên trời cao.

Nhưng thời khắc này, Diêu Linh cảm thấy anh không xa xôi đến vậy. Anh rất chân thật, là một người có máu có thịt khiến cô muốn nhào đến mà hôn.

Diêu Linh mỗi lần nghe lén đều thấy Phó Hằng dễ thương muốn chết, cái kiểu mặt lạnh nói đùa này quả thực là muốn lấy mạng người ta mà.

Nhưng hể đến ban ngày là Phó Hằng liền trở về dáng vẻ lạnh lùng ít nói.

Diêu Linh:“.....”Vì sao hể đối diện với cô thì anh cứ biến thành như thế chứ....

Không phải anh lạnh nhạt, ánh mắt anh nhìn cô lúc nào cũng nóng bỏng thâm tình. Nhưng anh rất kiệm lời, lần nào cô cũng là người nói tràng giang đại hải còn anh chỉ đáp lại bằng một tiếng“Ừ”.

Nếu cô không biết rõ anh yêu cô thì cô chắc sẽ nghĩ người này không có hứng thú gì với mình mất.

Diêu Linh vuốt ve con mèo vừa mới tỉnh, cuộc sống an nhàn khiến ý chí chiến đấu của cô ít nhiều bị thui chột, hiện tại cô sống chẳng khác nào đang dưỡng già cả.

Cô có trang web, nhưng lại không có độc giả trung thành, trước kia mọi bài viết đều do công ty kia đăng tải.

Diêu Linh mân mê lông mèo, sau này phải làm sao đây?

Thật ra kế hoạch trước kia của cô đều sử dụng phương thức nằm vùng, cảm thấy nằm vùng là biện pháp tốt nhất, có rất nhiều chuyện chỉ có thể thông qua cách này mới đảm bảo tính chân thực cao nhất.

Nhưng giờ cô phải suy xét rất nhiều vấn đề.

Chuông điện thoại chợt vang lên.

Diêu Linh vốn rất tin tưởng cảnh sát, một vụ án lớn như thế chắc hẳn họ phải điều tra kỹ lưỡng, nhưng không ngờ nhanh vậy đã có kết quả. Cụ thể sao bọn họ làm được Diêu Linh không biết, nhưng có thể xác định là giờ cô đã an toàn rồi.

Sau khi Diêu Linh cúp máy liền lên mạng xem thử, cô phát hiện khắp nơi đều đưa tin về vụ việc này.

Đương nhiên rêu rao nhất chính là công ty cũ của cô và Trương Nghiệp.

Lúc này họ mới giữ lời hứa làm sao, tuyệt nhiên không nhắc một chữ tới công lao của cô.

Thế nhưng Diêu Linh rất bình tĩnh, mục đích chủ yếu của cô là sâu xa hơn, cô hy vọng những bệnh nhân không được chăm sóc chu đáo có thể được dư luận chú ý đến.

Vụ việc huyền náo như vậy chắc sẽ khiến không ít người quan tâm.

Các bệnh nhân ở trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần đã được chuyển đến bệnh viện tâm thần chính quy.

Diêu Linh nhìn địa chỉ, sau đó cùng Phó Hằng mang theo bánh trái đi thăm những người trước kia đã chiếu cố cô.

Có lẽ đối với người bình thường thì họ chỉ là bệnh nhân tâm thần, nhưng đối với Diêu Linh họ là những người bạn rất tốt.

Trước đó vì vấn đề an toàn bản thân mà cô không thể đi, giờ mọi chuyện đã kết thúc nên cô muốn đến thăm họ.

Thủ tục thăm viếng họ không dễ dàng, may mà cô có thân phận phóng viên nên cuối cùng vẫn thuận lợi gặp bọn họ.

“Bé, dạo này con đi đâu vậy?”

Y tá bên cạnh dịu dàng nói, “Dì à, dì nhận nhầm rồi, cô ấy là phóng viên mới đến, con gái dì đi học Đại học, phải nghỉ đông mới về.”

Người phụ nữ trung niên nhìn Diêu Linh mấy lần, lẩm bẩm, “Tôi nhận nhầm, con gái tôi mập hơn...”

Phó Hằng đứng cạnh nắm tay Diêu Linh. Diêu Linh nhìn tình trạng bây giờ của từng người một, họ trông tốt hơn trước kia rất nhiều. Dù họ có thể khỏi hẳn hay không thì giờ họ đều được tiếp nhận trị liệu, đây là một chuyện tốt.

Lúc Diêu Linh tới đây mới biết bệnh án của bọn họ đã bị viện trưởng cố ý tiêu hủy. Diêu Linh nói hết những chuyện cô biết về từng bệnh nhân cho người phụ trách chăm sóc họ, nói một hồi mắt cũng đỏ lên.

Khi đi ra, Diêu Linh nhìn lên không trung, sau đó nắm tay Phó Hằng. Cô phải tiếp tục tiến lên, dù phải trả giá gì đi chăng nữa cũng đều đáng giá.

Phó Hằng cũng nắm chặt tay cô, bạn gái nhỏ của anh, cô nhóc không ngừng mang đến ấm áp cho anh trong quá khứ giờ vẫn luôn cố gắng mang ấm áp đến cho cuộc đời này.

Sau khi từ đó về, Diêu Linh lại lên mạng tra tư liệu, tìm linh cảm.

Phó Hằng cũng có chuyện phải làm, cha anh bên kia không chờ nổi nữa.

Nên ban ngày Phó Hằng cũng phải xem xét tình hình công ty.

Mà sau một tuần Diêu Linh rốt cuộc đã thăm dò được quy luật cho mèo ăn đêm của Phó Hằng, vì thế tối nay Diêu Linh dậy sớm hơn Phó Hằng, chạy ra phòng khách cho mèo ăn.

“Đại Hắc, Tiểu Hắc, có đói bụng không? Đợi mẹ tí, mẹ đi pha sữa cho bọn con.”

Diêu Linh lấy bình sữa ra pha sữa dê, vừa ngáp vừa mớm cho mèo.

Sau đó làm như rất ngạc nhiên nhìn Phó Hằng vừa đi ra, “Em ra uống nước thì thấy hình như bọn chúng đói bụng.”

Phó Hằng ngồi xuống bên cạnh Diêu Linh, “Chắc là đói bụng thật.”

Phó Hằng vẫn giấu giếm không nói ra chuyện đêm nào mình cũng phải dậy cho mèo ăn rất vất vả.

Trong ánh đèn lò mờ, không khí trở nên ôn hòa hơn.

Diêu Linh bất giác quay đầu lại, kéo tay Phó Hằng đặt lên đầu Đại Hắc.

Mỗi lần Phó Hằng chạm vào Đại Hắc đều phải đeo găng tay. Cô hôn lên mặt Phó Hằng, “Chúng ta trông giống một gia đình hạnh phúc không?”

Phó Hằng ừ một tiếng, nắm chặt tay Diêu Linh, cố tránh né mớ lông xù xù kia.

Diêu Linh nhận ra anh thật sự không thích thì không ép nữa, chỉ hôn lên mu bàn tay anh, “Anh thật tốt.” Rõ ràng không thích mèo mà vẫn chăm sóc chúng giúp cô, lại còn tận tâm tận lực như vậy.

Phó Hằng rất ấn ý với cô, sợ cô thấy không thoải mái nên nói, “Anh rất thích chúng nó.”

Anh không phải rất thích chúng nó, nhưng cũng không ghét. Song thấy cô vui vẻ như vậy, mà chúng còn là hai sinh mệnh nhỏ, đúng là có cảm giác gia đình thật. Cho nên, hẳn là thích.

Đêm khuya đầy tĩnh lặng, ngoài trời tối mịt, duy chỉ có nơi đây là le lói ánh sáng, không khí rất hài hòa.

Diêu Linh thở dài một hơi, khẽ nói, “Phải rồi, anh yêu à, em chưa kiếm được việc làm, anh có thấy em rất vô dụng, khiến anh và bọn nhỏ phải chịu khổ không?”

Diêu Linh thở dài một hơi, “Vốn dĩ anh có thể ở bên một cô gái môn đăng hộ đối....”

Phó Hằng không cách nào hòa theo cô được, rõ ràng biết cô cố ý bày trò nhưng vẫn xúc động ôm lấy cô, nhập vai mà khàn giọng nói, “Đi theo em, có chịu khổ anh cũng cam lòng.”

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 52: Kịch Bản Quen Thuộc

Diêu Linh quay đầu sang, hôn anh, “Em sẽ cố gắng kiếm tiền, sau này sẽ mua sữa dê tốt nhất cho bọn nhỏ.”

“Em chịu khó ở cạnh bọn anh nhiều hơn là được, tiền đủ dùng được rồi, chuyện nuôi dạy chúng em không cần nghĩ tới, anh sẽ lo hết.” Phó Hằng tựa trán anh vào trán Diêu Linh, dịu dàng nói.

Diêu Linh không cho mèo ăn nữa, ôm lấy cổ anh rồi ngồi luôn vào lòng anh, “Em có tài đức gì mà kiếp này lại gặp được anh chứ!”

“Anh có thể bế em đi ngủ không? Em cho mèo ăn xong rồi.” Diêu Linh hôn anh một cái, sau đó nói.

Phó Hằng nhẹ nhàng bế cô lên, đi vào trong phòng.

Diêu Linh nói bên tai anh, “Sao cứ thấy cảnh này có chút mường tượng....”

Tay Phó Hằng càng ôm chặt cô hơn, mặt không tỏ vẻ gì. Thế nhưng Diêu Linh vẫn cảm nhận được anh đang lúng túng, anh nói, “Trong nhà không có cái kia....”

Thật là một câu nói tàn nhẫn kéo rớt nam thần từ trên mây xuống đất.

Diêu Linh giả đồ bình tĩnh thăm thò vào tai anh, “Đừng sợ, em sẽ không làm gì, em chỉ sờ soạng chút xíu thôi....”

Phó Hằng liền ấn cô xuống giường. Trong ánh đèn mờ, anh thấy trong mắt người kia chỉ có bóng dáng mình, cõi lòng nảy sinh một ý nghĩ không thể kháng cự được, anh muốn người này hoàn toàn thuộc về anh.

Trái tim Phó Hằng đã chịu quá nhiều vết thương nên không thể nào tiếp nhận sự tốt đẹp này.

Con người chính là như thế, càng gặp thứ gì tốt đẹp thì lại càng lo được lo mất.

Về mặt anh phức tạp vuốt ve khuôn mặt Diêu Linh, sau đó đứng dậy, cố chịu đựng dục niệm lan tràn khắp cõi lòng, cầm lấy chăn dự trữ đi qua phòng bên cạnh ngủ, ngay cả quay đầu lại cũng không dám. Anh sợ nếu mình quay đầu lại thì sẽ lao đến chẳng màng hậu quả.

Diêu Linh há hốc mồm nhìn một màn này, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Trong lòng Diêu Linh có một ý nghĩ: Đây, đừng sợ, trên đời này không có cô gái nào dám cướp Phó Hằng của mình, thật đấy.

Cô sửa soạn lại một chút, đứng dậy, đi tới phòng bên cạnh gõ cửa, “Phó Hằng? Phó Hằng bé bỏng ơi? Anh đang làm gì đó?”

Phó Hằng không trả lời.

Diêu Linh tiếp tục nói, “Có phải anh thấy em suồng sã quá, em không tôn trọng anh không?”

Giọng nói khàn khàn rất khiêu gợi vọng ra, “Em mau đi ngủ đi, anh không sao.”

Diêu Linh thở dài một hơi, tựa đầu vào cửa, “Em hiểu mà.....”

Diêu Linh ôm chần đến, khoác lên người, sau đó ngồi trên chiếc ghế nhỏ. Hai con mèo con nghe thấy tiếng động thì thức giấc, kêu meo meo. Diêu Linh trườn chần đi ra ôm lấy chúng.

Diêu Linh xoa đầu chúng, “Ngủ đi.” Cảnh tượng này rất giống ông chồng làm sai chuyện, bà xã giận dỗi dẫn con bỏ nhà đi còn ông chồng đứng trước cửa nhận sai.

Hai con mèo nằm trên đùi cô, từ từ thiếp đi.

Diêu Linh dựa đầu vào thành tường, không dựa vào cửa nữa, sau đó nhắm mắt lại.

Một lát sau cửa mở ra, Phó Hằng tưởng cô đã về phòng ngủ, không ngờ vừa mở cửa ra đã thấy Diêu Linh tội nghiệp ngồi ở cửa. Cô im lặng dựa vào tường, mày nhíu chặt, có lẽ trong mơ gặp chuyện rất khó giải quyết. Anh thầm đau lòng, ngồi xổm xuống bế cô lên, lúc này mới phát hiện hai con mèo trên đùi cô.

Phó Hằng đặt cô lên giường, sau đó đặt hai con mèo ở tấm thảm dưới giường. Hai con mèo con lơ mơ tỉnh lại nhưng vì có hơi người nên không ằm ỉ, lại ngủ tiếp.

Phó Hằng ngồi cạnh nhìn Diêu Linh ngủ. Sau khi cô ngủ hay quen thói cong người như con tôm, trông rất yếu ớt.

Anh tuyệt đối không muốn khiến cô bị tổn thương, vậy mà chẳng hiểu sao lần nào cũng khiến cô đau lòng.

Phó Hằng hôn lên trán cô, ánh mắt hiện lên sự đau khổ, anh nên làm gì với cô bây giờ?

Khi Diêu Linh được bế lên đã tỉnh dậy, sau đó được hôn một cái thì lòng ngọt như đường, cái tên ngọc này.

Rõ ràng một người thông minh như vậy sao đối mặt với chuyện tình cảm lại cứ sợ đầu sợ đuôi thế chứ?

Thật ra trong lòng Diêu Linh cũng hiểu rõ, anh sợ bóng sợ gió như vậy suy cho cùng cũng do anh sợ cô bị tổn thương, nhưng một ngày nào đó anh sẽ hiểu ra, cô thật sự muốn cùng anh đi hết quãng đời còn lại, cùng anh từ từ già đi.

Diêu Linh không mở mắt ra, cứ thế ôm lấy Phó Hằng, sau đó tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, lúc thức dậy không ai đã động gì đến chuyện đêm qua mà lại nghĩ đến một chuyện khác. Thật ra đêm qua cô có suy nghĩ đến chuyện mua bảo hiểm.

Lần cuối cùng cô gặp cha Phó Hằng là ở ngoài đồn cảnh sát, sau đó vẫn chưa gặp lại ông ấy, nên Diêu Linh mới cho rằng cha Phó Hằng có lẽ không tốt như cô tưởng, tuy nhiên cô cũng không nghĩ ông ấy rất tệ.

Diêu Linh biết nhà Phó Hằng làm gì, nhưng cô chưa từng nhắc tới chuyện này. Cô hiểu rõ vì bệnh tật của anh nên có thể anh không có cách nào tiếp quản sự nghiệp gia đình, cho nên chưa bao giờ cô đã động gì đến chuyện đó, sợ anh bị áp lực.

Hơn nữa cơ nghiệp đó là do cha anh phấn đấu mà có, Diêu Linh cảm thấy nếu cô chịu khó nỗ lực thì đến tầm tuổi đó hẳn thứ gì nên

có cũng sẽ có.

Nhưng giờ Diêu Linh đã từ chức, hơn nữa sự nghiệp sau này vẫn còn mơ hồ nên cô cân nhắc chuyện mua bảo hiểm dưỡng lão.

Vì thế, lúc ăn sáng, Diêu Linh nói chuyện này cho Phó Hằng nghe.

Phó Hằng hơi ngạc nhiên, sau đó ừ một tiếng.

Diêu Linh đột nhiên nghĩ tới việc bệnh tình anh như vậy không biết có thể mua bảo hiểm hay không?

Có khi không được, vốn Diêu Linh cũng không biết cái này, giờ nghĩ tới cảm thấy có lẽ không thể.

Phó Hằng thế nhưng cũng không khó chịu gì. Sau khi hai người ăn xong thì có người ở công ty bảo hiểm tới.

Diêu Linh:“.....”Hành động nhanh vậy.....

Chỉ mua bảo hiểm dưỡng lão cho một mình Diêu Linh, nhưng mà.... Phó Hằng là người chi tiền.

Diêu Linh hơi khó hiểu sao Phó Hằng không cho cô trả tiền.

Đợi người của công ty bảo hiểm đi rồi, Phó Hằng mới ung dung nói,“Anh không thể mua loại bảo hiểm này, nên sau này anh già phải nương tựa em rồi.”

Diêu Linh:“.....”Kịch bản này thấy hơi quen quen. Không, rất quen là đằng khác.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 53: Hoa Hướng Dương

Phó Hằng thấp thỏm không thôi, anh không biết anh nói như thế thì Diêu Linh có thấy anh không phải loại con trai cô thích hay không. Anh chờ cô trả lời, như thể đang chờ phán quyết vậy.

Ánh mắt anh vừa nghiêm túc lại vừa cố chấp, như thể chiến sĩ trang bị tận răng đột nhiên bỏ hết vũ khí xuống, để lộ nội tâm dịu dàng, chẳng nề hà nếu cô có cầm con dao găm đâm anh máu chảy đầm đìa hay không.

“Dù anh có già đi thì em vẫn sẽ nâng niu anh trong lòng bàn tay, coi anh như bảo bối.” Sau Diêu Linh cười tủm tỉm nói xong thì nhón chân lên hôn bảo bối của cô một cái.

Hôn xong, Diêu Linh chưa kịp lui về sau thì Phó Hằng đã vươn tay ra ôm lấy cô.

Chuyện tình cảm thuận buồm xuôi gió nhưng Diêu Linh vẫn chưa nghĩ thông công ty của mình nên hoạt động như thế nào. Chuyện này đòi hỏi cô phải nỗ lực mỗi ngày, cô không thể cứ an nhàn như thế này mãi được. Nếu cứ sống như dưỡng già với Phó Hằng như vậy thì cô sẽ hoàn toàn mất hết nhuệ khí chiến đấu mất thôi.

Chẳng hiểu sao tự dưng Diêu Linh nảy ra ý định sẽ viết bài về tình hình cơm hộp hiện nay, có lẽ một phần do chuyện này không bị

kiểm duyệt gắt gao, mặt khác là do cơm hộp rất phổ biến trong thời đại bây giờ, trong thành phố rất ít người chưa bao giờ phải gọi cơm hộp.

Phổ biến như vậy có một điểm tốt, đó là thu hút sự chú ý của công chúng.

Người ta luôn có xu hướng quan tâm đến những chuyện liên quan đến mình.

Hơn nữa.....Diêu Linh cảm thấy, lấy đề tài này còn có một ưu điểm nữa là cô vẫn có thể ở bên Phó Hằng.

Mấy kế hoạch cũ của cô đều phải nằm vùng, không giống như cái này. Diêu Linh vốn hơi cực đoan, dự án tiếp theo cô tính tìm hiểu về chuyện cho vay tiền, lúc cô chú ý đến đề tài này đã chuẩn bị tư tưởng hy sinh vì nhiệm vụ, có nhiều lúc phải hiến vật tế lên thì mới khiến người ta chú ý.

Nhưng giờ cô có nhiều thứ bận tâm, nên phải xây dựng một kế hoạch thật chu toàn.

Vậy nên cô quyết định tiến từng bước một.

Diêu Linh nói cho Phó Hằng biết phương hướng mình chọn, Phó Hằng đương nhiên ủng hộ cô, lúc phát hiện Diêu Linh đang xem xe thì tỏ ý,“Lúc đó anh chở em đi.”

“Anh có xe à?”Diêu Linh cứ tưởng anh không có xe.

Phó Hằng liền dẫn Diêu Linh xuống gara xem. Tuy Diêu Linh là con nhà nghèo nhưng cô vẫn biết mấy chiếc xe này hiệu gì.

Diêu Linh cân nhắc, “Để em chạy thử chiếc xe điện này, nếu được sau này em sẽ mua một chiếc.” Hóa ra ở đây còn có cả xe điện.

Đúng rồi, lúc cô học cấp Ba, mấy cặp đôi yêu sớm trong trường đều là bạn nam sẽ chạy xe điện chở bạn nữ, còn bạn nữ ngồi sau ôm eo bạn nam.

Khi đó cô cũng yêu sớm, nhưng không được hưởng loại đãi ngộ này vì ngày nào Phó Hằng cũng có xe riêng đưa rước. Không những thế mà lúc ấy Phó Hằng cũng có vẻ lạnh nhạt với cô. Khi cô vừa mới tốt nghiệp, nhà thuê gần công ty quá mắc, mà nếu đi phương tiện giao thông công cộng thì cứ phải chen lấn nên cô từng mua một chiếc xe điện để đi làm, nhưng mà sau đó.... bị trộm mất.

Trăm triệu lần không ngờ, đời này cô còn có thể đi xe điện với Phó Hằng, nhưng mà..... vị trí hai người hơi kỳ cục.

Tất nhiên Phó Hằng đâu biết chạy xe điện, hơn nữa người anh lại to lù lù ngồi sau lưng cô, trông rất chi là... cạn lời.

Diêu Linh cân nhắc một chút, “Sếp nhỏ, hay anh đi xe hơi đi?”

Cạnh đó còn có một chiếc Rolls-Royce, Diêu Linh cảm thấy lấy xe này đi giao cơm hộp thật hơi... phong cách quá, có lẽ không quá một ngày khắp nơi đều bàn tán chuyện có người chạy Rolls-Royce đi giao cơm hộp.

Nhưng không biết cha Phó Hằng từ đâu nghe tin liền phái tài xế tới đây.

Diêu Linh cũng không dám nói gì.

Phó Hằng không chịu vào xe ngồi, vì thế Diêu Linh cứ thế thực hiện giấc mộng thời niên thiếu của mình, đó là có thể chạy xe điện với Phó Hằng.

Nếu đã quyết định bắt đầu, sau khi cùng Phó Hằng chạy thử xe và nhận được kết quả phê duyệt, Diêu Linh và Phó Hằng cùng nhau học thuộc tuyến đường phải đi.

Phó Hằng thấy Diêu Linh rất nghiêm túc ghi chép lại.

Sau khi học xong, Diêu Linh nghĩ tuy khối lượng công việc nhiều nhưng tiện thể dẫn Phó Hằng chạy loanh quanh cũng hay, bận rộn luôn có ích cho cả thể xác lẫn tinh thần.

Vốn cô còn định để Phó Hằng ngồi xe bên cạnh còn cô chạy xe điện một mình, nhưng không ngờ Phó Hằng rất cố gắng, lúc cô đang lo chuyện công việc thì anh đã học được cách chạy xe.

Vì thế Phó Hằng chở cô. Nếu không bận tâm đến an toàn của cả hai thì chắc chắn Diêu Linh sẽ ôm lấy anh.

Diêu Linh cảm thấy có lẽ cô muốn lưu lại thật nhiều dấu tích của mình trong đời Phó Hằng, đại khái chỉ có cô mới cho Phó Hằng những trải nghiệm như thế này.

Thật ra hôm qua cha Phó Hằng đã gọi điện thoại cho cô, vốn tưởng ông ấy sẽ cảnh cáo này nọ nhưng không ngờ đối phương không hề mắng mỏ cô, thậm chí chẳng nói nửa câu nặng lời, chỉ nói với cô phải chú ý an toàn, và nhớ chú ý đến bệnh của Phó Hằng.

Nhưng trên thực tế..... Cô không để tâm lắm, vì sau khi ở cạnh nhau thì anh chưa phát bệnh bao giờ.....

Phó Hằng chở cô xuyên qua nhiều nẻo đường, Diêu Linh có cảm giác giờ họ thật giống một đôi vợ chồng nhỏ.

Hai người hết như đôi vợ chồng nghèo nỗ lực kiếm tiền vì muốn đổi đời.

Trong nhà còn có hai đứa con thơ dại.

Khi đến tiệm, chủ tiệm rất kinh ngạc vì lần đầu gặp tổ hợp như vậy.

Khi Diêu Linh đi ra lần nữa thì thấy Phó Hằng đang đứng trong tiệm hoa, anh mua một bó hoa rồi đi ra.

Trong tay anh không cầm hoa hồng, mà là hoa hướng dương. Khi anh nhìn thấy cô thì tươi cười với cô, “Chỗ họ hết hoa hồng rồi, mà hoa hướng dương có ý nghĩa là mã đáo thành công, hy vọng mọi chuyện em muốn làm đều sẽ thành công.”

Không hiểu sao mà trái tim Diêu Linh bị hình bóng người đang cầm hoa tươi cười kia lấp đầy.

Anh cười rộ lên rất đẹp mắt, có lẽ không phải mình cô chờ mong cuộc sống tương lai của họ.

Diêu Linh nhận bó hoa hướng dương, nắm lấy tay anh. Chuyện cô cầu Trời khấn Phật nay đã thành hiện thực, những chuyện khác để cô từ từ làm là được

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 54: Được Che Chở

Diêu Linh có làm nghề gì cũng không ngại, dù sao thì ngay cả khi cô chỉ là thiếu nữ mong manh dễ vỡ lại còn yêu thầm hotboy trong trường thì đã phải làm công trong tiệm ăn. Khi mấy cô nhóc khác quần là áo lượt hưng phấn thảo luận về bài hát đang thịnh hành, ngôi sao đang nổi thì cô phải đeo tạp dề, mang bao tay, rửa chén dọn dẹp.....

Thỉnh thoảng bạn học đến tiệm nhà cô ăn mì, mấy người họ ngồi một bàn hay liếc cô một cái, râm rì gì đó với nhau rồi cười lên hô hô. Lúc ấy Diêu Linh chỉ mong họ ăn mì đưa xong đưa tiền mà thôi.

Hơn nữa, trông cô như thế mà cuối cùng lại ở bên bạch mã hoàng tử. Không thể không thừa nhận, lúc cô ở bên Phó Hằng có rất nhiều lợi ích. Cho dù anh rất ít nói, cho dù khi ấy cô phải chịu đựng vài chuyện không hay, nhưng lại có nhiều thứ tốt đẹp đến với cô.

Nên đối với cô, công việc không phân sang hèn.

Nhưng dù sao Phó Hằng cũng có thân phận cao quý, Diêu Linh rất quan tâm đến cảm nhận của anh, cô mong anh đi theo mình có thể thoát khỏi những ngày tháng vô công rồi nghề chứ không phải thật sự muốn anh phải làm lụng gì.

Diêu Linh cũng không khuyên Phó Hằng đi làm, lúc cô biết anh bị bệnh thì đã nghĩ tới chuyện này.

Lúc ấy cô nghĩ như thế này.

“Mình lo thân mình còn chưa xong liệu có lo nổi cho người khác nữa không?”Đáp án là lo nổi. Nếu lo nổi, vậy Phó Hằng không cần phải đi làm.

Cho nên mấy chuyện như đưa cơm này lúc Diêu Linh đứng dưới lầu vốn nghĩ mình sẽ đi lên một mình, còn Phó Hằng ở dưới lầu chờ mình.

Nhưng Phó Hằng rất tự nhiên đi theo cô.

Diêu Linh thấy vậy cũng để anh đi theo.

Vì thế, khi người khách đầu tiên của Diêu Linh ra mở cửa liền thấy có hai người đứng ngoài. Đó là một cô gái xinh đẹp, còn người đàn ông sau lưng cô thì đẹp trai theo kiểu hung tợn, giống như vệ sĩ vậy.....

Anh trai chuyên làm tổ ở nhà vừa đánh xong một ván game:“.....”

“Cơm hộp của anh đây, chúc anh vui vẻ.”Diêu Linh đưa cơm hộp cho anh ta.

Anh trai nhận lấy, sau đó phản xạ có điều kiện mà đóng sầm cửa lại.

Vậy nhưng Diêu Linh vẫn thấy rất vui, kéo Phó Hằng bên cạnh,“Đơn hàng đầu đã xong! Chúng ta giỏi quá!”

Phó Hằng xoa đầu cô.

Anh trai trong nhà:“.....”Đây là tiểu thư nhà ai đi trải nghiệm cuộc sống à? Đi giao cơm mà còn mang vệ sĩ theo....

Nhiều khi vợ chồng nghèo rất dễ thỏa mãn, có lẽ là vì túi tiền có hạn.

Diêu Linh đem bó hướng dương để ở trước xe, sau đó cô không kiếm được ôm lấy Phó Hằng.

Thời khắc này hai người rất giống cặp vợ chồng nghèo hoạn nạn có nhau, vì miếng cơm manh áo mà dốc sức làm lụng.

Vốn dĩ Diêu Linh là một người lãng mạn, mấy ý nghĩ kiểu đó khiến cô thấy rất mất mặt.

Cô vẫn còn khá tiết kiệm, Phó Hằng cũng có. Hai người không tính là ăn uống, nhưng cô vẫn thấy vui vẻ.

Cô đang rất nỗ lực, cảm giác chạy xe như bây giờ, nhìn người qua lại, bên cạnh là người mình yêu thương tốt hơn nhiều so với việc ở nhà chơi không.

Diêu Linh đột nhiên nghĩ ra cách ôn lại kỷ niệm.

Diêu Linh nhìn chủ tiệm một chút, nhận thêm đơn hàng, sau đó nói cho Phó Hằng biết suy nghĩ của mình.

Diêu Linh vốn nghĩ Phó Hằng sẽ không đồng ý, nhưng không ngờ Phó Hằng còn rất vui.

Giữa trưa hai người tạt về nhà, vì trong nhà còn hai cục cưng cần đút ăn, hơn nữa Diêu Linh cũng không muốn Phó Hằng phải ăn cơm

bụi nên cô muốn về nhà nấu cơm. Lúc sáng trước khi đi, cô đã cắm cơm, giờ về đã chín.

Tầm hơn hai mươi phút Diêu Linh đã làm xong hai mẹt hai chay và một canh.

Vừa quay lại làm việc nên Diêu Linh rất phấn khích, còn vui vẻ hơn cả trước kia.

Vừa ăn Diêu Linh vừa nói, “Hôm nay anh có thấy tiệm mì đó không, phòng bếp chỗ họ....”

Diêu Linh nhớ tới tiệm ăn trước kia cô làm, “Không dọn dẹp sạch sẽ như hồi xưa em làm.”

Phó Hằng gật đầu.

“Em dọn sạch nhất.”

Diêu Linh không ngờ Phó Hằng sẽ tiếp lời cô, hơi ngạc nhiên rồi nói tiếp, “Lúc đó ngày nào anh cũng đến ăn mì, em luôn tự hỏi sao anh lại muốn hẹn hò với em, khi đó em nghĩ có khi nào anh bị tài nấu ăn của em chinh phục không.”

Diêu Linh đối với những chuyện thời niên thiếu rất tò mò.

Phó Hằng nhìn cô, “Muốn nghe thật à?”

Diêu Linh: “Hay anh nói dối đi, bình thường nói dối có vẻ lặt tai hơn.”

Phó Hằng cười nói, “Thôi hay để anh nói thật đi, em không giống những người khác.”

Diêu Linh chớp chớp mắt, “Rồi sao nữa?”

“Hết rồi.”

Diêu Linh hơi mất hứng, cứ tưởng sẽ biết được tin sốt dẻo nào chứ, ví dụ như khi nhỏ hai người từng gặp nhau gì đó chẳng hạn.

Phó Hằng mặt dày nói xong, cô trong mắt anh quả thật không giống người khác, tràn đầy sức sống, rõ ràng hoàn cảnh không tốt nhưng cô lại tựa như đóa hoa hướng dương, tươi đẹp kiên định nở hoa.

Chỉ cần anh nhìn cô một cái sẽ thật rất vui vẻ.

Cô chưa bao giờ biết chuyện này.

Phó Hằng cảm thấy hơi kỳ kỳ, tự dừng lại đem chuyện tình yêu hồi lâu lắc lâu lơ nói cho cô biết.

Chiều đến, hai người tiếp tục đi giao cơm. Diêu Linh đang nghiên cứu địa hình nên chưa chính thức triển khai kế hoạch của mình.

Tuy hai người không cố ý nhưng cũng khiến không ít người hâm mộ sự ngọt ngào của họ, từ trong tiệm đến người nhận cơm.

Nhưng trong lòng mấy người đó đều không nghĩ hai người này muốn đi làm thật, chẳng qua họ không ngăn cản gì.

Khổ nỗi Diêu Linh gặp phải một chuyện xác suất tương đối nhỏ, đó là đi giao cơm mà giao trúng nhà bạn học Đại học.

Cô ta không dùng tên thật nên khi cô ta mở cửa, Diêu Linh cũng không biết đó là bạn học của mình.

Lúc mở cửa, Diêu Linh theo lệ mà nói, “Cơm của cô đây, chúc cô vui vẻ.”

Sau đó liền thấy ánh mắt kinh ngạc của người bạn học Đại học, ngay sau đó cô ta không nhịn được cười, “Sao... sao cậu lại đi giao cơm? Lần trước họp lớp không phải cậu đang làm cho Ứng Nhãn sao? Đây là việc làm thêm kiếm thêm thu nhập?”

Diêu Linh coi như không nghe ra ý khác trong lời nói của cô ta mà đáp, “Tôi từ chức rồi.”

Lúc này, người đàn ông lạnh lùng mặc tây trang đi giày da, dáng người cao to đứng sau lưng cô nói, “Vợ à, mình phải về thôi. Hôm nay nhiệm vụ đã hoàn thành.”

Diêu Linh oán trách nói, “Đây là bạn học Đại học của em, nói chuyện một tí không có nguy hiểm đâu.”

Lúc này người bạn học Đại học mới chú ý đến người đàn ông này, thoáng sửng sốt. Lúc cô ta học Đại học luôn ngửa mắt Diêu Linh, nguyên nhân quan trọng nhất là do Trương Nghiệp theo đuổi Diêu Linh, mà Diêu Linh tốt nghiệp Đại học còn dựa vào Trương Nghiệp để có chân trong công ty lớn.

Vì cách nói của Trương Nghiệp khiến tất cả mọi người đều nghĩ Diêu Linh có thể đến đó làm là nhờ vào quan hệ của anh ta.

Nghe nói Diêu Linh từ chức, bọn cô thấy rất hả hê, giờ lại còn thấy cô phải đi giao cơm kiếm sống thì trong lòng càng thấy mỹ mãn hơn, nhưng không ngờ đối phương mới đó đã mời chài được một người đàn ông ưu tú như thế.

Cô ta vốn dĩ trải đời cũng nhiều, đương nhiên nhìn ra trang phục và đồng hồ của người đàn ông này người bình thường có phần đầu cả đời cũng không mua nổi....

Cô ta cười mỉa, “Cậu kết hôn rồi à? Sao không mời bọn mình đến dự hôn lễ?” Chẳng lẽ là kẻ thứ ba? Gương mặt Diêu Linh trông khá ưa nhìn, nhưng một người đàn ông có tiền như vậy sao có thể cưới một đứa mồ côi không cha không mẹ chứ?

Diêu Linh nắm tay Phó Hằng, “Sắp kết hôn, tôi đi trước đây.”

Phó Hằng xoa đầu cô, chiều chuộng nói, “Em đi chậm chút.”

Bạn học Đại học đặt hộp cơm lên bàn, sau đó ra ban công đợi hai người kia đi xuống. Một lát sau, cô ta thấy người đàn ông kia kéo Diêu Linh đang mặc đồng phục vào trong một chiếc siêu xe.

Diêu Linh ngồi cạnh Phó Hằng, “Vừa rồi bọn mình mới diễn vở tổng giám đốc ngang ngược và cô vợ yêu kiều.” Cũng không biết sao lại mang theo một vị con nhà giàu này đi giao cơm.

Trên mặt cô đầy ý cười, tay khoác lên cổ Phó Hằng. Phó Hằng che chở cô, rất nghiêm túc rất nghiêm túc che chở cô.

Tuy cô chẳng để ý chuyện bị người ta khinh thường như vậy, thậm chí cảm thấy mấy người nhìn cô bằng nửa con mắt hơi thiếu năng trí tuệ, dù là thế thì cô vẫn rất vui khi được anh che chở.

Trải nghiệm thế này thật kỳ diệu, cô ít khi cảm nhận được.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 55: Chạy Về Phía Anh

Hai người lái siêu xe đi còn tài xế thì chạy xe điện.

Lúc đến nơi, Diêu Linh thấy cảm giác hư vinh này như này cũng không tệ lắm, khó trách nhiều người thích đến thế.

Diêu Linh nhận giao cơm cho ba tiệm và ghi chép lại cẩn thận. Công việc rất vất vả, nhưng đành chịu thôi, vì cô không chỉ làm người giao cơm đơn thuần mà còn gánh vác trọng trách của phóng viên nữa.

Quan trọng nhất là, thời gian tiếp xúc của cô với chủ tiệm chưa bao lâu, Diêu Linh đành phải đợi thêm.

Quan hệ của Diêu Linh với khách hàng không tệ lắm, chắc do cô luôn tươi cười khi nói chuyện, người lại xinh đẹp nên không ít khách khi đặt cơm còn yêu cầu rõ phải để chị gái xinh đẹp đi giao cơm.

Có chủ tiệm còn nói giỡn: “Cô đẹp như vậy mà đi giao cơm thì phí quá, cô có bao giờ tính làm diễn viên hay tìm việc khác không?” Dù sao đưa cơm cũng là việc tay chân thuần túy.

Một người đẹp như vậy thì vào siêu thị làm nhân viên bán hàng chắc chắn sẽ nhẹ nhàng hơn đi giao cơm nhiều.

Diêu Linh nắm lấy tay Phó Hằng, “Không đâu, tôi rất thích công việc này.”

Diêu Linh cảm thấy Phó Hằng hơi mất hứng. Lúc đi ra, Phó Hằng có vẻ trầm tư hơn trước nhiều.

Diêu Linh nghĩ ngợi một thoáng rồi đến cửa hàng gần đó mua một cái khẩu trang.

Cô vừa đeo lên đã bị Phó Hằng tháo xuống, ánh mắt anh phức tạp, “Em không cần làm vậy đâu.”

Diêu Linh kéo anh lên xe, để anh ngồi sau lưng rồi tự mình chạy xe.

Để gió phả vào mặt, Diêu Linh nói, “Em chưa từng chịu ảm ức gì.”

Phó Hằng đáp, “Đây là vấn đề của anh, anh không muốn em như vậy.”

Diêu Linh hiểu ra, anh lại tự chui đầu vào ngõ cụt rồi.

Phó Hằng khẽ nói, “Chuyện cô gái khác có thể làm, anh hy vọng em cũng có thể, đừng vì anh mà chối từ.”

Diêu Linh nhìn vẻ mặt nghiêm túc có phần khổ sở của anh thì lòng nhói đau.

Theo cảm nhận của Diêu Linh, chuyện này cũng không phức tạp đến mức không thể giải quyết được. Nếu Phó Hằng thấy không thoải mái khi người khác quá để ý đến cô thì cô chú ý một chút là được.

Khổ nỗi người chịu tra tấn là Phó Hằng, lý do một phần là vì người anh yêu bị người ta dòm ngó nhiều quá, phần còn lại là vì anh không muốn bản thân mình như vậy.

Sau khi Diêu Linh đi giao nốt hộp cơm cuối thì không nhận đơn hàng nữa mà dắt Phó Hằng về nhà.

Phó Hằng níu cô lại, “Mình đi làm tiếp đi, anh không sao.”

Diêu Linh quay đầu lại, vuốt ve tay anh, “Em muốn về nhà.”

Giọng Phó Hằng trở nên xa xôi, “Anh là gánh nặng của em đúng không?”

Người mang bệnh sẽ để tâm những chuyện vụn vặt, Diêu Linh thấy một người mang dáng vẻ lạnh lùng như anh lại nói ra mấy lời lẽ chỉ có mấy cô nhóc lúc yêu đương mới nói thì xoa đầu anh, “Không phải đâu.”

Phó Hằng ừ một tiếng, sau đó nghĩ gì đó mà lấy thuốc ra uống. Sau khi uống thuốc, anh nói với Diêu Linh: “Em quên chuyện này đi được không?”

Diêu Linh nắm tay anh, “Được chứ, em quên mất tiêu rồi.”

Không biết có phải do mới uống thuốc không mà Phó Hằng nhanh chóng bình tĩnh hơn, theo Diêu Linh về nhà.

Phó Hằng cả đường không nói năng gì, về đến nơi im lặng lau nhà.

Vóc người anh cao to, khí chất lại tốt, vừa nhìn đã biết là người sang quý, cầm cây lau sàn khiến người ta thấy đẹp muốn ná thờ.

Thật ra trong nhà có máy lau nhà, nhưng Diêu Linh thấy lau không sạch nên đã mua cây lau nhà.

Lúc Phó Hằng lau nhà thì Diêu Linh nấu cơm. Cơm nước xong xuôi khi cô ra đến nơi thấy dáng vẻ này của anh thì trong lòng hơi bức bối.

Nhưng cô cũng hiểu là anh cần làm gì đó để phát tiết.

Giờ đây Diêu Linh tự hỏi cô có nên ở nhà viết bản thảo, làm hậu kỳ, rồi thuê người tiếp quản việc cô đang làm?

Nhưng vấn đề là nếu cô làm thế, chắc chắn Phó Hằng sẽ cảm thấy anh liên lụy cô, mà trước nay chắc Phó Hằng đều nghĩ thế.

Diêu Linh nghĩ có lẽ cô nên liên lạc với cha Phó Hằng, sau đó nghĩ cách gặp bác sĩ chủ trị của Phó Hằng.

Phó Hằng không muốn cô gặp người đó, lúc trước khi Diêu Linh nhắc đến chuyện này thì Phó Hằng đã từ chối.

Cho dù Phó Hằng im lặng đến mấy vẫn không ảnh hưởng tới chuyện Diêu Linh ăn tối no căng bụng. Ăn cơm xong, Diêu Linh nằm trong lòng Phó Hằng, để anh xoa bụng cho cô, còn cô mở máy tính ra, ghi chép lại những chuyện đã gặp hôm nay.

Sau khi Diêu Linh ghi chép xong thì mở Weibo lên để đăng ký tài khoản, lúc nhập tên thì hơi đau đầu.

Cô muốn cái tên đó phải bao hàm tên của hai người, nhưng tên của họ nghe chẳng liên quan gì nhau.

Lúc này, Đại Hắc Tiểu Hắc ở gần đó bỗng kêu meo meo để tìm cảm giác tồn tại, Diêu Linh cân nhắc một lát rồi nhập “Cha mẹ của Đại Hắc Tiểu Hắc”

Sau khi thấy đã đăng ký thành công, Diêu Linh thoáng nghĩ ngợi rồi đăng trạng thái đầu tiên, “Hôm nay vẫn vui vẻ như trước, mình muốn lưu lại tất cả niềm vui này.”

Buổi tối hai người vẫn ngủ chung như trước, nhưng đến nửa đêm lúc Phó Hằng dậy thì Diêu Linh cũng tỉnh.

Đèn trong phòng hơi yếu, Diêu Linh không biết anh định làm gì, chỉ cảm giác anh đang mặc quần áo, cô chờ một lát thì thấy anh đóng cửa phòng ngủ lại.

Diêu Linh thấy vậy mới dậy, khoác áo vào, sau khi đợi một lát thì mở cửa phòng ngủ ra. Cô thấy ngoài phòng khách không có ai, Đại Hắc và Tiểu Hắc đang ngủ trên sofa, có lẽ nghe thấy tiếng cô nên khẽ meo một tiếng rồi ngủ tiếp.

Phó Hằng đã ra ngoài.

Nhưng thế vậy rồi anh còn muốn đi đâu? Diêu Linh rất sợ anh gặp chuyện chẳng lành nên nhanh chóng chạy đi tìm.

Lúc xuống dưới lầu, chưa đi được mấy bước đã thấy có bóng người đang chạy như điên ở trong sân bóng rổ.

Diêu Linh hơi ngạc nhiên, thế như vậy anh còn xuống đây để chạy bộ?

Nhưng nếu chạy với tốc độ đó thì rõ là muốn phát tiết chứ chẳng phải rèn luyện thân thể gì.

Nửa đêm anh mới đi là không muốn cô biết, Diêu Linh hiểu chuyện này nên cô liền ngồi xổm một góc khuất để anh không phát hiện ra nhưng vẫn bảo đảm cô thấy rõ anh.

Cô sợ anh xảy ra chuyện nhưng nếu chỉ chạy bộ một lát rồi về ngủ thì không sao.

Phó Hằng chạy rất nhanh, dưới ánh trăng có thể thấy đôi chân dài miên man xé gió mà xông lên.

Suy nghĩ của Diêu Linh quay về thời niên thiếu. Khi ấy tối nào Phó Hằng cũng ra sân thể dục của trường để chạy bộ, còn cô dù về nhà trễ sau tiết tự học buổi tối bị thím Hai máng cũng phải đến sân thể dục cùng Phó Hằng.

Phó Hằng không có bạn bè nào, anh quá lạnh lùng. Đám nam sinh kia chẳng biết nói chuyện gì với anh, một mình anh chạy trong sân thể dục của trường trông thật đặc biệt.

Lúc đó cô mê như điệu đồ dáng về chạy bộ của anh.

Vì anh thích chạy bộ buổi tối, nên sân thể dục trường vốn vắng như chùa bà đanh bỗng đột nhiên nhiều nữ sinh chạy bộ hân lên, mà cô chỉ là một trong số đó.

Điểm khác biệt duy nhất chính là người ta thì mặc quần ngắn phông bày dáng người hoàn mỹ, còn cô thì mặc quần thể dục rộng thùng thình, trông chẳng ăn nhập gì.

Diêu Linh ngồi xổm ở chỗ này, nhìn người đang chạy trong sân, cảnh tượng hết như trước kia.

Trong quá khứ cũng giống như thế này, nhưng lúc ấy ngoài vẻ ngoài của người thiếu niên đang chạy, cô chẳng biết gì về anh nhưng trong lòng vẫn không thôi mê luyến.

Còn giờ đây cô đã hiểu được nội tâm người đàn ông đang chạy kia, thấu tỏ linh hồn anh, biết bề ngoài và nội tâm của anh trống đánh xuôi kèn thổi ngược cỡ nào, nhưng cô vẫn yêu say đắm không suy suyển.

Người trong sân chạy đã lâu... Diêu Linh nhú mày, sao còn chưa chịu dừng, cô thấy anh vẫn mãi mê chạy thì không yên lòng nổi, vì thế đi vào.

Diêu Linh vào trong sân, chạy về phía Phó Hằng.

Đây là chuyện trước kia cô chưa từng làm, khi ấy sau lưng Phó Hằng có không ít cô gái chạy theo anh nên cô chỉ dám đi theo phía xa. Sau này khi yêu nhau, Phó Hằng không thích chạy bộ nữa, nên cô chưa từng chạy bộ cùng anh.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 56: Chỗ Dựa Tinh Thần

Nhưng ngờ đâu khi thấy Diêu Linh chạy tới thì Phó Hằng lại tăng tốc chạy nhanh hơn...

Thật sự Diêu Linh rất muốn tỏ ra đáng yêu mọi lúc mọi nơi, thật sự rất muốn, nhưng lúc này cô không nhịn nổi, “Mẹ nó, đây là người yêu anh chứ có phải thầy giám thị đâu, mau quay lại đây cho em!”

Thế mà Phó Hằng còn chạy nhanh hơn! Anh muốn làm gì? Đợi đã! Sau mấy ngày trải nghiệm lối suy nghĩ lạ đời của Phó Hằng, Diêu Linh thoáng cân nhắc. Đừng nói anh cảm thấy bộ dạng bây giờ của bản thân khó coi quá nên không dám gặp cô chứ?

Cạn lời, thật sự có khả năng này.

Nhưng so với Phó Hằng thì chân Diêu Linh ngắn hơn nhiều, không cách nào đuổi kịp.

Thấy Phó Hằng sắp sửa cao chạy xa bay, Diêu Linh kêu lên một tiếng rồi ngã xuống, sau đó la oai oái, “Á.... Đau quá..... Đau quá..... Chân của em.....”

Thành công khiến cái người đang tháo chạy kia dừng lại.

Phó Hằng quay đầu, Diêu Linh nén đau nhìn về phía anh, “Em không sao, nếu anh có chuyện quan trọng thì mau đi đi, đừng quan tâm đến em. Tuy hôm nay tối trời, trong tiểu khu không biết có kẻ lạ mặt nào không..... nhưng em rất lợi hại, sẽ không sao đâu... Anh đừng lo cho em..”

Phó Hằng làm sao kiềm chế được, chạy tới. Mặt anh đầm đìa mồ hôi vì thời gian dài vận động mạnh, cả mặt đỏ au, thấp giọng hỏi, “Bị thương ở đâu?”

Diêu Linh cúi đầu, để lộ cái cổ trắng nõn, cả người lộ ra vẻ yếu đuối, “Mắt cá chân em đau quá....”

Diêu Linh vừa nói vừa nhú mào, định đứng lên nhưng chẳng ngờ lại ngã xuống, “Em không sao, thật sự không sao, anh đừng lo cho em...” Cô rất lợi hại mà.

Phó Hằng biết tổng cô chẳng hề hấn gì nhưng vẫn không dám mạo hiểm, đỡ lấy cô, lúc này anh mới để ý tay cô. Anh cầm lấy tay cô, lòng bàn tay lộ ra vết trầy xước vì té xuống.

Diêu Linh thấy bàn tay bị trầy da thì nhìn anh với vẻ mặt đầy đáng thương, “Chỗ này cũng đau, anh thổi cho em đi.”

Phó Hằng lắc đầu, “Giờ hơi thở anh rất nóng, sẽ khiến em không thoải mái.”

Sau đó anh hơi ngồi xuống ôm cô đứng lên, giọng hơi giận, không biết là giận chính mình hay giận Diêu Linh, “Sau này em đừng im nói trật chân anh cũng tin mà, đừng cố ý té nữa...”

Diêu Linh nheo mắt lại, “Được, sau này anh muốn đi em liền đứng gào khóc nói trật chân, vô cùng đau đớn, nếu anh không chịu quay

đầu lại em sẽ té xuống, mặc kệ đằng sau có đá sỏi gì không..."Một khóc hai nháo ba thất cổ, chiều cũ chẳng sao, miễn xài được là được.

Phó Hằng thở dài một hơi, nhìn cô, trong lòng thấy khó chịu, nhưng cũng cảm thấy... ngọt ngào, có vẻ như ngọt ngào nhiều hơn.

Diêu Linh nhìn anh, "Anh thấy em mắc gì phải chạy?"

"Nhìn anh bây giờ... em có cảm thấy không ổn không?" Phó Hằng hỏi.

Diêu Linh nhìn anh lúc này khác hẳn với Phó Hằng tươi tắn của ban ngày, mặt đầm mồ hôi, tóc tai rối bù, mặt đỏ tai hồng, chắc... hết như ánh mặt trời.

"Đúng là thấy không ổn thật." Diêu Linh khẽ nói, "Nó làm em muốn ngủ với anh."

Không đợi Phó Hằng đáp lời thì Diêu Linh đã nói tiếp, "Để em nói cho rõ ràng, em không tính đùa giỡn anh, em muốn ngủ với anh một cách hợp pháp."

Phó Hằng ngừng lại, nhìn Diêu Linh.

Diêu Linh nói tiếp, "Đừng nhìn, em quên mua nhẫn đính hôn rồi, tạm thời nợ vậy..." Vừa rồi ngồi trong bụi cỏ cô quên khuấy không lấy cổ đuôi chó bên một cái...

Phó Hằng dờn tầm mắt đi, "Anh không có ý đó."

Diêu Linh nghe anh khó khăn nói, "Sau này em sẽ gặp người đẹp trai hơn anh, lại khỏe mạnh, anh ta sẽ không thường xuyên phát

bệnh như anh, em sẽ hối hận... Hơn nữa người thích em nhiều như vậy..."Thậm chí người đó có thể cùng cô xây dựng một gia đình hoàn chỉnh.

"Có phải anh có hiểu lầm gì về giá trị nhan sắc trung bình của Trung Quốc không?"Diêu Linh kinh ngạc nhìn về phía Phó Hằng,"Hãy tin em, cao xấp xỉ một mét chín, còn khuynh quốc khuynh thành như vậy thì chỉ có mỗi mình anh, vậy mà anh lại bảo em ném cơ hội này đi sao?"Diêu Linh véo mặt anh,"Giữa anh và những người khác, trước giờ em đều chọn anh."

Phó Hằng nhìn về phía cô, hít sâu một hơi,"Để sau rồi nói."

Diêu Linh cũng không nghĩ anh sẽ đáp ứng dễ dàng, vốn cô chỉ muốn nói cho anh biết, cô muốn ở bên anh là vì muốn kết hôn với anh.

Sau khi về nhà, Phó Hằng đặt Diêu Linh lên sofa, sau đó rất tự nhiên cầm hộp cứu thương ra, rửa sạch vết trầy, bôi thuốc rồi băng lại cho cô.

Diêu Linh nhìn vẻ mặt nghiêm túc và động tác thuần thục của anh, nhớ tới mấy vết sẹo trên tay anh thì cũng hiểu mang máng trước kia anh bị thương đều tự xử lý lấy.

Sau khi Phó Hằng xử lý vết thương trên tay cô xong thì nhìn xuống mắt cá chân cô, dù biết rõ là cô lừa anh nhưng anh vẫn sợ cô không thoải mái thật.

Diêu Linh nói,"Em không sao thật mà."

Sau khi Phó Hằng xác định cô không có việc gì liền đi tắm rửa. Diêu Linh đỏ mặt, nhảy lộc cộc đến bên ngoài phòng tắm, nghe tiếng

nước chảy bên trong, cố ý nói, “Hay chúng ta ngủ hợp pháp một lần nha?”

Người bên trong có vẻ dừng lại một chút.

Diêu Linh hài lòng vào giường nằm, đây là hình phạt cái tội anh có chuyện lại giấu giếm không nói cho cô.

Phó Hằng tắm rất lâu mới ra, Diêu Linh vẫn đang đọc sách chưa ngủ.

Phó Hằng lên giường, nằm cạnh Diêu Linh.

Diêu Linh cũng nằm xuống, ôm lấy eo anh, dán cả người nóng bỏng lên người anh, “Em có rất nhiều lời muốn nói với anh...”

“Phó Hằng, em yêu anh nhiều hơn anh nghĩ rất nhiều, dù anh như thế nào em cũng yêu anh.”

Thân thể Phó Hằng thoáng cứng đờ, sau đó quay đầu, ôm lấy Diêu Linh, “Linh Linh... có lẽ đó chỉ là, chỉ là thói quen.”

Có một vị bác sĩ tâm lý đã từng nói với anh như thế, nói có khả năng anh không thật sự yêu Diêu Linh, cô chỉ là chỗ dựa tinh thần của anh.

Lúc đó anh biết rõ, không phải thế.

Nhưng bây giờ, anh lại sợ Diêu Linh yêu anh chỉ vì thói quen, vì cô coi anh như chỗ dựa tinh thần, nếu sau này cô gặp được tình yêu đích thực thì anh phải làm sao đây?

Phó Hằng không dám tưởng tượng.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 57: Dốc Hết Sức Mình

Phó Hằng hoàn toàn có lý do để nghĩ vậy, khi hai người còn trẻ dại đã từng ở bên nhau, nhưng tình yêu học trò có được mấy đôi là tình yêu đích thực?

Phải chăng là bị người khác tác động? Anh biết mình không nên nghĩ ngợi viễn vông như thế nhưng lại không kiểm được.

Khi nghe thấy Phó Hằng nói thế, Diêu Linh hơi sửng sốt rồi nói, “Cũng có khả năng, hay là chúng ta lại tách ra mười năm nữa xem đây có phải tình yêu đích thực hay không?”

Diêu Linh cảm thấy người Phó Hằng co cứng lại, anh đáp, “Ừ.”

Ừ cái con khỉ!

Diêu Linh ôm ghì lấy anh, nói tiếp, “Em biết tổng là anh chán ghét em mà, nên anh mới nói thế, cố ý để em nói chia tay... em không để anh toại nguyện đâu.”

Phó Hằng quỳnh quáng quay đầu, “Không phải... anh nói nghiêm túc.”

Anh vừa quay đầu lại đã bị Diêu Linh chặn miệng, khi hôn anh cô không quên ôm lấy đầu anh.

Trái tim đập tung bừng như nai chạy kia đã chứng minh hết thảy.

Diêu Linh buông Phó Hằng ra rồi nhìn anh, thở hồng hộc nói, “Đợi khi nào tim anh không đập thành thịch như bây giờ thì chúng ta sẽ bàn lại chuyện này.”

Không đợi Phó Hằng nói gì, Diêu Linh đã nằm xuống, “Ngủ thôi.”

Hai con mèo một tháng tuổi chẳng khác gì ác ma, dồi dào tinh lực phát sợ, Đại Hắc Tiểu Hắc càng lớn thì lại càng đáng sợ.

Sáng sớm, Diêu Linh bị đánh thức bởi tiếng ồn bọn chúng gây ra.

Do đêm qua ngủ trễ, cô rất mệt mỏi liền đẩy người nằm cạnh còn chưa tỉnh, dù sao chính người này khiến cô phải thức khuya đêm qua, người mới ngủ dậy nổi nóng chẳng cần màng tới tình yêu tình báo gì.

Phó Hằng tỉnh dậy liền đi ra ngoài, tiếng ồn chấm dứt, Diêu Linh hài lòng ngủ một giấc.

Lúc cô tỉnh dậy đã chín giờ sáng, may là không bị đau đầu dù đêm qua ngủ trễ.

Diêu Linh đuổi người, khi đi ra ngoài liền phát hiện Phó Hằng không ở phòng khách.

Cô đến phòng ngủ phụ xem cũng không có, Đại Hắc Tiểu Hắc đang ở đây, hèn chi ngoan như vậy, cô hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh gì của bọn chúng.

Diêu Linh liền thấy luống cuống, lấy điện thoại ra gọi cho Phó Hằng, cả tâm trí đều nghĩ đến chuyện năm xưa Phó Hằng nói đi là

đi.

Cô thật sự không muốn lãng phí nhiều năm như vậy nữa.

Tiếng chuông điện thoại vang lên ở phòng khách.

Diêu Linh:“.....”Ngay cả điện thoại cũng không mang theo?

Ngay lúc này, cửa lớn bị mở ra, Phó Hằng tiến từ ngoài vào, tay cầm hai cái túi.

“Lại đây ăn sáng nào.”Phó Hằng nói.

Diêu Linh lớn tiếng thở phào một hơi, nhào tới, ôm lấy Phó Hằng,“Làm em sợ muốn chết, em còn tưởng anh lại lén đá em lần nữa.”

Phó Hằng không dám nói mình quả thật tính làm thế. Hai ngày nay anh phát hiện mình không ổn, người khác chỉ cần nhìn Diêu Linh thêm một cái thì anh liền thấy sôi máu, hận không thể thu hút hết sự chú ý của Diêu Linh, tựa như khi hai người còn ở trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần, hoặc khi chỉ có hai người ở nhà với nhau....

Ý niệm này càng ngày càng trở nên nguy hiểm, nỗi sợ hãi trong lòng Phó Hằng cũng càng lúc càng tăng.

Nhưng khi anh ra ngoài, thấy tiệm bán đồ ăn sáng thì lại nhớ chuyện đêm qua Diêu Linh ngủ trễ sáng nay còn chưa dậy mà mình thì không làm bữa sáng, sợ cô đói bụng liền mua đồ ăn mang về.

Diêu Linh ăn bữa sáng Phó Hằng mua cho, sau đó dẫn Phó Hằng ra ngoài, chuẩn bị cùng nhau đi giao cơm.

Phó Hằng ngập ngừng nói, “Để anh phái người đưa em đi, anh không đi đâu.”

Diêu Linh nghe vậy thì không hề thấy bất ngờ, vì đây là Phó Hằng.

Về ngoài của anh tuy hung hãn là thế nhưng thực ra nội tâm chả khác nào một quyển “Tuyển tập ngàn vạn phương pháp tự mình đày đọa mình khi yêu đương.”

Anh luôn dốc hết sức mình để bản thân giống như một người bạn trai bình thường, chỉ í ới là một người bạn trai bình thường trong suy nghĩ của anh.

Bây giờ Diêu Linh cảm thấy, trong thâm tâm anh nhất định cất giấu một quyển bí kíp mang tên “Tuyển tập những đặc điểm cần có của một người bạn trai bình thường”.

Vậy nên lúc đi giao cơm vẫn không thể vượt qua chướng ngại này.

Diêu Linh nhìn anh, “Nhưng mà em muốn đi với anh.”

“Cậu ta sẽ đến đây ngay, là trợ lý Dư, em cũng quen mà.”

Diêu Linh: “.....”

Lúc này, chuông cửa vang lên, đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Trợ lý Dư Ôn quần áo chỉnh tề xuất hiện ở cửa.

Diêu Linh liếc Phó Hằng, trông anh vô cùng bình tĩnh.

Diêu Linh cầm lấy túi xách, nói với Dư Ôn, “Làm phiền anh rồi.”

Trợ lý Dư Ôn nhìn anh Phó đứng đằng kia, anh quá hiểu người này rồi. Giờ khắc này, anh lại hiểu rõ hơn cảm giác kiếm được tiền cũng chẳng còn mạng mà tiêu là thế nào...

Nhưng anh vẫn theo Diêu Linh ra ngoài.

“Quý cô Hoa Ăn Thịt Người à...” Sau đó anh thấy sai sai liền sửa lại, “Cô Diêu muốn đi xe nào?”

Diêu Linh nhớ lại trước kia người này hấp tấp để lộ chuyện ông chủ anh ta là ai, xem ra anh ta rất hay lỡ miệng.

“Không cần đi xe đâu, chúng ta đi lòng vòng chút, tiện thể anh kể cho tôi nghe một chút chuyện mấy năm nay của Phó Hằng đi.” Diêu Linh nhìn Dư Ôn, “Được chứ?”

Đổi lại là người khác chắc không thể, nhưng đây là Diêu Linh, chắc là có thể nói.

Trợ lý Dư Ôn thoáng tự hỏi rồi bắt đầu kể lể.

Lúc trước anh ta và mấy trợ lý khác được điều sang làm việc cho người thừa kế tập đoàn. Khi đó anh là người mới duy nhất trong đám, nên anh chắc hẳn người thừa kế tập đoàn Phó thị hẳn là một tên tốt nghiệp loại xuất sắc chuyên ngành đầu thai, vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Tới nơi anh ta mới phát hiện chính mình nghĩ ngợi quá nhiều, bởi cái vị đầu thai xuất sắc kia chả hiểu sao lại bôn ba hơn mười ngày ở hoang mạc, hình như là vì tìm loài thực vật nào đó, cụ thể là loài gì thì giờ anh không nhớ rõ.

Vốn tưởng vị đầu thai xuất sắc kia là một vị có lý tưởng có tố chất, không ngờ lại đột nhiên phát bệnh, sau đó cứ thế ra vào bệnh viện như đi chợ...

Diêu Linh im lặng lắng nghe, nghe những năm tháng không có cô ở đó.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 58: Chúng Ta Vẫn Chia Tay

Những năm tháng không có cô, anh đạt được rất nhiều giải thưởng, tham gia rất nhiều hạng mục.

Những năm tháng không có cô, anh sống đầy tự do nhiệt huyết.

Những năm tháng không có cô, anh rất xuất sắc.

Trợ lý Dư Ôn tận tình kể sạch bách mọi thành tựu của người nào đó, cảm thấy chắc chắn mình đã giúp anh Phó tăng thêm rất nhiều điểm cộng.

Diêu Linh luôn nghĩ những năm qua Phó Hằng sống trong bệnh viện, giờ mới biết không phải thế, anh cũng có đam mê riêng, có sự nghiệp riêng.

Diêu Linh tinh tế nhận ra một vấn đề, thật ra khi Phó Hằng không ở cạnh cô thì cuộc sống của anh rất đặc sắc, mấy chuyện cô lo lắng thực tế không hề xảy ra. Cha Phó Hằng không bỏ mặc anh, anh cũng không phải luôn bị bệnh tật tra tấn, ngược lại khi anh về tìm cô thì tần suất phát bệnh mỗi lúc một cao hơn.

Sau khi nghe hết mọi chuyện, Diêu Linh lặng lẽ ngồi một lát, sau đó mới đi giao cơm.

Hôm nay cô cũng không nhận nhiều đơn hàng, chụp được ảnh xong về nhà luôn.

Về đến nhà, cô liền thấy Phó Hằng đang bế hai con mèo yên lặng xem tin tức.

Anh quay đầu lại, “Anh có mua trái cây, em muốn ăn không?”

Diêu Linh gật đầu, đi rửa tay rồi ra ăn dâu tây. Diêu Linh ngồi xuống cạnh Phó Hằng. Cô để ý thấy lần này anh không đút cho cô, bình thường chắc chắn anh sẽ đút cho cô ăn.

Diêu Linh nhú nhú mày, lật tay anh lên xem liền thấy vết thương đã được băng bó tốt.

Vết thương ở lưng bàn tay, vừa nhìn đã biết là do anh đâm vào tường gây ra.

Diêu Linh không ngẩng đầu lên, sờ lên vết thương của anh, khẽ nói, “Sau này đừng làm thế nữa.”

Phó Hằng ừ một tiếng, không nói gì.

Diêu Linh vuốt ve mặt anh, thấy sắc mặt anh tái nhợt đầy vẻ nhẫn nhin, sau đó đút một quả dâu tây cho anh rồi mới đi nấu cơm.

Khi vào bếp, trong đầu Diêu Linh đều là dáng vẻ sau khi Phó Hằng trở về, lúc anh phát bệnh, lúc anh khó chịu, lúc anh chạy bộ điên cuồng giữa đêm khuya.

Lòng cô ân hận đau, đột nhiên cô hiểu rõ một chuyện, cô chính là nguyên nhân khiến anh không thoải mái.

Diêu Linh sờ lên trái tim mình, nơi này giờ đây như hít thở không thông, đây là cảm giác của Phó Hằng sao?

Liên lụy người mình yêu, người ấy cũng không vì vậy mà vui vẻ hơn, ngược lại càng thêm âu sầu.

Phó Hằng cũng vào bếp rửa rau với cô.

Diêu Linh đi qua, ôm lấy lưng anh. Cô yêu anh, không thể nghi ngờ. Cô muốn anh vui vẻ, muốn anh không cảm thấy khó chịu như vậy.

Cho tới nay, chuyện hai người đều do Diêu Linh chủ động, trong nhà luôn luôn náo nhiệt, nguyên nhân cũng do Diêu Linh nói nhiều, nếu cô không nói chuyện thì cũng hát hò.

Nhưng hôm nay cô lại im lặng, lập tức khiến căn nhà vốn trống rỗng càng rộng hơn.

Rộng đến mức khiến hai người yêu nhau thấy thật xa cách nhau.

Sau khi Diêu Linh ăn cơm xong, Phó Hằng đi rửa chén. Diêu Linh đứng ở cửa bếp, nhìn anh rửa chén, một người cao ráo như thế đeo tạp dề của cô rửa chén cứ ngỡ ngộ làm sao.

Diêu Linh nhìn một lúc mới đi viết ghi chép và chỉnh sửa hình ảnh hôm nay thu được.

Tư liệu đã hoàn thành hơn phân nửa, chỉ còn chút ít nữa là hoàn thành, đến lúc phát hành đầu tư cho marketing tí là được.

Ngay cả những tin tức tầm phào đều phải tốn phí marketing, làm gì có chuyện tin tức như của cô lại không phải chi, Diêu Linh cũng

không phải một người cố chấp, cô rất theo kịp xu hướng.

Sau khi viết xong, Diêu Linh ra phòng khách thì thấy Phó Hằng đang nhàn nhã ngồi ở sofa. Anh vẫn yên lặng như trước, cứ lặng thinh ngồi đó mãi.

Diêu Linh có cảm giác cô đã khiến anh mệt mỏi.

Bị tình yêu kìm kẹp, anh có khác nào con chim giấy giữa, rít gào trong lồng sắt, chẳng qua chiếc lồng sắt của anh là tình yêu của cô mà thôi.

Nhận ra điều đó, cô lùi lại hai bước, chân mềm nhũn ra.

Khi còn nhỏ cô từng nghe qua một bài hát mà cô không nhớ rõ tên, nhưng ca từ có một câu như thế này, “Anh yêu em sâu đậm, em cũng yêu anh đậm sâu, nên em đành rời xa anh...”

Lúc đó cô cảm thấy rất kì lạ, nếu hai người thật sự yêu nhau sao lại không thể ở bên nhau? Cô của khi ấy chưa trải đời nhiều, suy nghĩ rất nhiều vẫn không nghĩ ra lý do vì sao hai người yêu nhau nhiều đến thế lại phải chia tay.

Giờ đây cô đột nhiên hiểu ra, nhưng cô lại mong cả đời mình không cần hiểu.

Diêu Linh nhìn bức tường đăm đăm, không bình tĩnh nổi.

Nếu cứ như vậy sẽ tốt cho Phó Hằng sao?

Khi đi ngủ, Diêu Linh ôm Phó Hằng, khẽ nói, “Nếu anh không quay về tìm em thì thật tốt biết bao.”

Giọng cô rất bình tĩnh, không đau khổ, không bi lụy, như thể đang trần thuật một sự thật.

Đó là sự thật. Nếu không vì cô, anh sẽ không quay về tìm cô, anh ở nước ngoài có thể làm chuyện anh thích, có thể sẽ phát bệnh nhưng tần suất không cao như bây giờ, cũng không khó chịu như vậy.

Khi Phó Hằng nghe thấy những lời này liền luống cuống, “Linh Linh...”

Diêu Linh dừng một chút, vô cùng bình tĩnh ngẩng đầu, lấy điện thoại ra, ôm lấy anh, chụp một bức ảnh rồi nói, “Em cảm thấy anh nói đúng, chúng ta vẫn nên chia tay thì hơn. Em không muốn anh sống như vậy, em hy vọng anh cảm thấy vui vẻ giống như em.”

Khi anh vì nghĩ cho cô mà trăm phương nghìn kế muốn chia tay, cô lại không hề muốn. Nhưng đến thời điểm này, khi cô phát hiện đáng vẻ nên có của anh, cô lại muốn rời xa anh, muốn anh được tự do, chứ không phải dùng tình yêu giam hãm anh.

Anh có thể quay về khiến cô hiểu ra người cô từng yêu thật ra cũng từng yêu cô, đối với cô mà nói, như vậy đã đủ rồi.

Diêu Linh không khóc không nháo, cô an tĩnh bình thản.

Diêu Linh nhìn Phó Hằng, nghiêm túc nói, “Phó Hằng, em từng gạt anh rất nhiều chuyện. Anh không cần lo cho em, em có học qua cận chiến, sẽ không dễ dàng bị thương. Nhưng có một chuyện em không lừa anh, đó là em yêu anh.”

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 59: Rời Xa

Trong lòng Diêu Linh cũng không dễ chịu chút nào, cô thầm nói với chính mình đây mới là lựa chọn tốt nhất, “Em mong anh hiểu rõ, em và anh giống nhau, em mong anh vui vẻ, mong anh sống tự do tự tại, đừng vì em mà cảm thấy khó chịu.”

Không có cô, anh sẽ không cần vì người khác nói nhiều mấy câu với cô mà khó chịu, cũng không cần phải chú ý giữ gìn hình tượng, có thể yên tâm là chính mình.

Trái ngược với sự bình tĩnh của Diêu Linh, Phó Hằng đưa lưng về phía cô, thật lâu sau mới mở miệng, nhưng chỉ nói một chữ, “Ừ.”

Diêu Linh ôm lấy anh, quý trọng khoảnh khắc này. Cô từng cảm thấy chỉ cần mình không để tâm đến bệnh của anh thì hai người có thể vui vẻ bên nhau cả đời.

Nhưng mọi chuyện chẳng đơn giản như vậy.

Diêu Linh thức trắng cả đêm.

Cô không biết Phó Hằng có ngủ không, nhưng cô có thể nghe được nhịp tim đều đặn của anh.

Khi tiếng đồng hồ báo thức vang lên, Diêu Linh rời giường, việc đầu tiên là làm cơm cho Đại Hắc Tiểu Hắc, sau đó hẹn giờ để nồi cơm điện nấu cháo ngao.

Tiếp theo là dọn dẹp hành lý.

Lúc trước cô đem đến không ít đồ, nhưng giờ dọn đi cô chỉ gói ghém quần áo và đồ chăm sóc da, nồi cháo chén đĩa đều để lại.

Lúc Diêu Linh dọn đồ rất khế khàng, Phó Hằng dường như còn chưa tỉnh.

Cô gói ghém xong hai va ly, sau đó nhìn Đại Hắc Tiểu Hắc, phân vân không biết có nên mang chúng theo không?

Đại Hắc Tiểu Hắc đang hí hục ăn ức gà nấu, hồn nhiên không biết chính mình sắp rơi vào cảnh gia đình đơn thân.

Diêu Linh tự hỏi một chút rồi đi lấy thùng vận chuyển mèo, sau đó thả ức gà vào, Đại Hắc Tiểu Hắc không mảy may nghi ngờ gì theo vào, tiếp tục ăn trong thùng khi Diêu Linh đóng nắp lại.

Sau đó Diêu Linh vào phòng ngủ, Phó Hằng vẫn trùm chăn, cô đứng cạnh anh nói, “Em đi đây, anh phải chăm sóc bản thân thật tốt nha.”

Chăn không động đậy gì. Diêu Linh biết chắc chắn anh đã nghe thấy, xoay người rời đi.

Phó Hằng từng rất nhiều lần đề nghị chia tay nhưng chưa lần nào hai người thật sự chia tay.

Cả quá trình này, Diêu Linh hoàn thành vốn vẹn trong một ngày.

Diêu Linh một tay đeo thùng vận chuyển mèo, hai tay kéo hai va ly, sau đó gian nan mở cửa.

Sau đó liền thấy trợ lý Dư Ôn đứng ngoài cửa.

Trợ lý Dư Ôn thấy cô thì ngu ngơ, sáng sớm nay anh nhận được điện thoại từ anh Phó, muốn anh tới đây phụ dọn đồ.

Vốn tưởng mua gì đó hay chuyện gì khác, nhưng giờ cửa vừa mở đã thấy cảnh này liền biết có chuyện không ổn.

“Cô Diêu, thế này là...”

Diêu Linh còn tưởng đối phương đến tìm Phó Hằng, vì thế nói, “Phó Hằng còn đang ngủ, anh vào trong ngồi chờ đi.”

Trợ lý Dư Ôn vội nói, “Là anh Phó bảo tôi tới phụ cô dọn đồ. Bọn cô... có chuyện gì à?”

“Chúng tôi chia tay rồi. Cảm ơn anh, tôi tự làm được.” Diêu Linh đã khôi phục sức lực của một FA chính hiệu.

Trợ lý Dư Ôn nghe vậy cũng không ngạc nhiên, rốt cuộc cảnh này cũng thay ngàn lời nói rồi.

Chỉ là anh không hiểu lắm sao quan hệ của hai người vốn đang tốt đẹp lại đột nhiên chia tay?

Trợ lý Dư Ôn vẫn muốn giúp một tay, “Anh Phó bảo tôi giúp cô, xe đã ở dưới lầu rồi.”

Diêu Linh cũng không cự tuyệt nữa, nếu thật sự chia tay cũng đâu cần tỏ vẻ không quen biết, tất nhiên không cần từ chối giúp đỡ.

Trợ lý Dư Ôn kéo hai valy, Đại Hắc Tiểu Hắc cuối cùng cũng nhận thấy không ổn, bắt đầu kêu meo meo loạn cả lên.

Diêu Linh khó chịu trong lòng nhưng vẫn yên lặng rời đi.

Trợ lý Dư Ôn muốn hỏi mãi mà chẳng biết nên mở miệng thế nào, lúc lên xe rút cuộc mới dám mở lời, “Cô Diêu này, có phải giữa hai người có hiểu lầm gì không? Vất vả lắm hai người mới được ở bên nhau, đừng vì chút hiểu lầm mà chia tay...”

Ánh mắt Diêu Linh từ đầu đến cuối đều nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh trong tiểu khu lần lượt xẹt qua trước mắt, cô ý thức được mình đang rời xa Phó Hằng.

Chuyện Diêu Linh không thêm để ý rất nhiều, cô không thêm để ý bệnh của anh, không thêm để ý chuyện không con không cái, không thêm để ý lúc anh phát bệnh sẽ ồn ào, không thêm để ý chuyện cô thòi thòi khắc khắc đều phải chú ý tới cảm xúc của anh...

Nhưng cô để tay lên ngực tự hỏi, Phó Hằng hạnh phúc sao? Cô vốn nghĩ trước kia Phó Hằng sống rất khổ sở, nhưng giờ mới hiểu được, anh đi theo cô mới phải chịu khổ.

Anh không có cảm giác an toàn, là do cô. Anh lo âu, là do cô. Cảm xúc anh lên xuống thất thường, là do cô.

Đó là chuyện cô muốn sao? Bây giờ còn đỡ, sau này thì sao? Nếu Phó Hằng cứ thế mãi, sau này chắc anh sẽ hận cô thấu xương.

“Không có hiểu lầm.” Diêu Linh thu hồi ánh mắt, đè nén cảm xúc, nói với trợ lý Dư Ôn.

Trợ lý Dư Ôn thấy Diêu Linh không muốn nói chuyện thì không quấy rầy cô nữa.

Rất nhanh xe đã dừng ở cổng tiểu khu cũ của Diêu Linh, hai người mang hành lý và mèo lên nhà.

Trợ lý Dư Ôn liền rời đi.

Diêu Linh mở cửa ra, bài trí trong nhà không khác biệt gì so với trước kia, chẳng qua là trống rỗng lạnh lẽo hơn chút mà thôi.

Diêu Linh đặt thùng vận chuyển mèo ở phòng khách, sau đó mở cửa thùng ra, Đại Hắc Tiểu Hắc vừa đến chỗ lạ nên hơi sợ hãi không dám đi ra.

Diêu Linh cũng không ép chúng, cô cầm cây lau nhà bắt đầu dọn dẹp.

Ban công, phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp...

Diêu Linh khom lưng, nghiêm túc lau nhà, lặp đi lặp lại động tác đơn điệu để cơ thể hoạt động không ngừng, để đầu óc không rảnh rang mà nghĩ ngợi gì.

Lúc cô quay lại thì thấy Đại Hắc Tiểu Hắc đã ra khỏi thùng.

Diêu Linh xoa đầu hai con mèo, tốt quá, chúng còn nhỏ, năng lực thích nghi hoàn cảnh tương đối mạnh, vì mèo nhà bạn cô phải mất đến hai ba ngày mới quen nơi ở mới...

Diêu Linh nghĩ, mèo không giống như con người. Lúc còn niên thiếu, cô đau lòng mấy hôm vẫn chẳng khá hơn, mà giờ đây... giờ đây vẫn không chịu đựng nổi, nhưng mà, cô đã trưởng thành.

Đại Hắc Tiểu Hắc kêu meo meo đi thám thính khắp mọi góc ngách, nỗ lực thích ứng hoàn cảnh mới.

Diêu Linh nhin không được, đứng dậy, cầm lấy cây lau nhà, bắt đầu dọn dẹp lần nữa.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 60: Ăn Một Mình

Đi một mình thì đi nhanh hơn, lời này quả không sai.

Sau khi Diêu Linh quay về liền lập ra thời gian biểu rồi dán lên tủ lạnh.

Sáng sớm cô thức dậy liền nhận đơn hàng, hóa ra khi chỉ có một người thì thời gian trôi qua thật chậm.

Lúc mới bắt đầu Diêu Linh hơi lo lắng trạng thái tinh thần mình không tốt, có lẽ không thích hợp để chạy xe, nhưng sau khi nhận đơn hàng mới thấy không tệ lắm. Cô một thân một mình đến cửa tiệm rồi lái xe điện đi, sau đó tìm tiểu khu, nhờ nhận biết phương hướng tốt mà giao cơm cho khách thành công.

Về đến nhà, Diêu Linh không quên hỏi thăm Dư Ôn tình hình của Phó Hằng.

Dư Ôn nhanh chóng trả lời, anh chuẩn bị xuất ngoại.

Diêu Linh nghe vậy thì thở dài nhẹ nhõm. Sau này anh không cần nơm nớp giữ gìn hình tượng, không cần sống với người khiến anh phát bệnh, khiến anh cảm thấy khó chịu.

Lúc chỉ có một mình, chuyện gì cũng sẽ tốt đẹp.

Đến chiều, Diêu Linh không nhận đơn hàng nữa mà về nhà cho mèo ăn, sau đó gọi điện thoại cho thím Hai.

Lúc vừa từ trung tâm tâm thần ra, vì lý do an toàn, cô hoàn toàn không liên lạc gì với thím Hai. Sau khi cảnh sát xử lý xong chuyện kia, cô liền tính về thăm thím Hai, nhưng nhớ đến lúc đó đang nghỉ hè, em họ ở nhà nên cô đành hoãn lại, giờ thật đúng lúc.

Diêu Linh mua ít trái cây, chạy xe đến trường Trung học cũ, nhà thím Hai mở một quán mì nhỏ cạnh đó.

Chưa đến giờ tan trường nên tiệm không có khách, thím Hai đang ngồi rửa củ cải.

Củ cải trắng này dùng để muối chua, đặt trên bàn ăn sáng, mỗi bàn có một đĩa nhỏ, vị củ cải hăng hăng làm món khai vị rất ngon, đám học sinh rất thích ăn.

“Thím Hai.” Diêu Linh xốc lại tinh thần để trông vui vẻ hơn, không phải do cô không ưa thím Hai, chỉ là lòng cô giờ chẳng vui nổi.

Thím Hai ngẩng đầu lên thấy Diêu Linh. Bà không phải thanh niên bây giờ, ngày nào cũng bận rộn nên cũng không biết chuyện về trung tâm quản lý bệnh nhân tâm thần ồn ào trên mạng mấy ngày trước.

“Con... trốn ra à?” Thím Hai hỏi có phần chần chờ.

Diêu Linh lắc đầu, đưa táo mua đặt lên bàn, “Thím Hai, con không bị tâm thần, đó là nhiệm vụ công ty giao thôi.”

Sau khi Diêu Linh nói xong thì bê một cái ghế đến ngồi cạnh bà để rửa củ cải, giống như khi còn nhỏ.

Thím Hai hỏi ngạc nhiên, “Con cứ để đấy, công việc bây giờ thế nào? Có người yêu chưa?”

Diêu Linh nghĩ đến công việc của mình, lại nghĩ đến bạn trai mình, “Công việc vẫn ổn, người yêu sau này rồi tính ạ.”

Thật ra Diêu Linh không khác năm đó là mấy, dù khi nào đến đây thì ánh mắt cô đều không tự chủ được mà nhìn về một góc.

Khi ấy, Phó Hằng hay ngồi đó ăn mì, thiếu niên sạch sẽ tuấn tú, an tĩnh ngồi ở chỗ kia đẹp như cảnh trong tranh. Cô thường ở phía đối diện ngắm anh, hơi nước từ nồi mì bốc lên khiến mặt cô đỏ bừng, trái tim cũng bỗng cháy.

Mà bây giờ, miệng vết thương đó vẫn chẳng chịu khép lại, tên là Phó Hằng.

Chẳng mấy chốc, học sinh tan học lục tục đến ăn mì.

Diêu Linh nấu mì vẫn thuần thục như cũ. Khi cô vớt sợi mì có không ít học sinh đều nhìn cô.

Diêu Linh nhìn bọn chúng, nhớ tới mình hồi xưa.

Lúc ra về, Diêu Linh bảo thím Hai nên thuê hai người làm công, nhưng thím Hai lắc đầu, “Bây giờ buôn bán không được tốt như trước, nhà ăn trong trường đã sửa sang lại nên chẳng còn mấy học sinh ra đây ăn nữa.”

Diêu Linh thầm thở dài, cô biết thím Hai lấy cớ như thế vì muốn để dành tiền cho mấy em họ cô.

Diêu Linh cũng không khuyên bảo gì thêm, dù sao hai đứa em họ cũng là con ruột của thím, cô là người ngoài nói gì cũng vô dụng.

Cô đi trên đường, nhớ tới mẹ mình, đột nhiên thấy tủi thân.

Hình như lúc nào cô cũng chỉ có một mình, một mình tiến về phía trước, có thể đi đến tận bây giờ mà tâm lý không vụn vỡ, lòng không mang bóng ma nào, giỏi thật.

Nụ cười Diêu Linh vụt tắt, ai mà chẳng muốn được yêu thương.

Khi ấy Phó Hằng bù đắp cho cô tất cả mọi thứ, về tình thân, về tình bạn, về tình yêu.

Diêu Linh nghĩ, khi anh chưa quay về, chính mình đã sống thế nào nhỉ? Vì sao cảm thấy khi đó cũng không tệ lắm mà bây giờ lại khó chịu đến thế.

Thật đúng với đạo lý: Có được lại vụt mất là chuyện khó chịu nhất trên thế giới.

Diêu Linh từ từ đi vào công viên gần đó, tìm một băng ghế ngồi xuống, yên lặng nhìn mấy bác gái đang khiêu vũ ở quảng trường.

Sau này cô già, chẳng lẽ phải một mình đến quảng trường khiêu vũ sao?

Không đúng, thời đại đã thay đổi. Có lẽ khi cô già, mấy ông già bà già sẽ ra công viên xếp hàng ngồi, mở máy tính lên, đeo kính lão mà chơi Liên Minh Huyền Thoại với nhau, cùng nhau ăn gà rán cũng nên.

Nghe như vậy có vẻ mới đúng với người già của thời đại mới.

Nghe rất đáng yêu, đến lúc đó, mấy cụ già còn có thể báo cáo đối phương...

Diêu Linh nghĩ viễn vông, tự mình làm mình buồn cười.

Sau khi quay về nơi ở cũ, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Khoảng thời gian trước dopamine tuôn chảy ào ạt, bây giờ không thấy thoải mái cũng là chuyện thường.

Sau khi cô về đến nhà, viết xong bản thảo liền liên hệ mấy người làm marketing cô quen, muốn tạo ra một tin nóng hổi.

Sau khi bàn bạc xong xuôi, Diêu Linh về lại giường. Giường cô đã nhỏ, chăn còn lạnh tanh, cũng chẳng mềm mại như của Phó Hằng.

Diêu Linh nằm trên giường, yên lặng nhìn lên trần nhà.

Ngày đầu tiên chia tay, thấy nhớ anh.

Diêu Linh lấy điện thoại ra, nhìn người trên màn hình rồi đặt điện thoại lên ngực, sau đó nhắm mắt lại, mau ngủ đi, mau ngủ đi...

Mỗi ngày ngủ chung với Phó Hằng cô đều vừa đặt lưng xuống là ngủ ngay, thế mà giờ phút này lại không ngủ được.

Diêu Linh nhìn trần nhà chăm chăm, bất giác nhớ tới gương mặt Phó Hằng, nhớ tới dáng vẻ nghĩ một đằng nói một nẻo của anh.

Diêu Linh duỗi tay lấy khăn giấy đặt ở mép giường, may quá, đây không phải lần đầu chia tay.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 61: Làm Lành

Đại Hắc Tiểu Hắc chẳng hề hay biết tình cảnh hiện tại của bản thân, trông chúng nó chẳng giống mấy đứa bé mồ côi cha gì cả.

Không chỉ thế, tối đến chúng còn ằm ỉ vô cùng, rượt đuổi nhau đùa giỡn suốt.

Tiếng móng vuốt của chúng cọ xuống sàn khiến Diêu Linh hiểu ra tại sao chỉ có phòng ngủ nhà Phó Hằng không trải thảm trong khi toàn bộ những chỗ khác đều phải trải thảm.

Diêu Linh nằm trên giường, nghe tiếng động đó thì trong lòng càng bức bối.

Chỗ này của cô không lớn như nhà Phó Hằng, nó quá nhỏ, cách âm cũng không tốt, cho dù mấy con mèo đang ở phòng khách cô vẫn nghe rõ tiếng của chúng.

Diêu Linh đứng dậy, mở cửa phòng ngủ ra, hai con mèo thấy thế liền chạy đến chỗ cô. Diêu Linh nhìn chén ăn của mèo, ước gà vẫn còn đó, vậy không phải chúng đang đói bụng, chỉ là muốn vờn nhau.

Diêu Linh vuốt ve hai đứa nghịch ngợm, “Đừng quậy nữa, mẹ đang khó chịu...”

Dù sao cũng còn quá nhỏ, hai con mèo không hiểu cô nói gì, lại bắt đầu chạy giỡn nhau nhanh như một cơn gió.

Diêu Linh yên lặng nhìn bọn chúng một chặp, cô không bật đèn lên nên chẳng thể nào thấy hai đứa nhãi ranh đen thui ấy dưới ánh trăng.

Diêu Linh mở cửa đi ra ngoài.

Dù sao cũng không ngủ được, chi bằng ra tiểu khu đi dạo một chút.

Diêu Linh không mang điện thoại theo, nhưng giờ cô lại rất muốn tìm ai đó tán gẫu.

Cô không thích làm phiền người khác nên cứ thế một mình đi loang quanh trong tiểu khu.

Giờ này đèn đường trong tiểu khu đã tắt hết, nhưng vẫn còn ánh trăng leo lét rọi xuống hàng cây xào xạc trong màn đêm tĩnh mịch.

Diêu Linh nhớ cách đó không xa có một rạp phim có suất chiếu đêm, vì thế liền đi đến đó.

Cô muốn đi xem phim, không biết lúc này có phim kinh dị trong nước nào đáng xem không.

Thời gian này rạp phim rất vắng vẻ, quầy thu ngân chỉ có một cô bé trực ban.

Diêu Linh đi qua, “Chào em, xin hỏi có phim kinh dị nào đang chiếu không?”

“Có phim *Đảo ma*.”

Diêu Linh mua một vé.

“Chị có lấy đồ uống bắp rang không ạ?”

Diêu Linh hơi sững sờ mới nhận ra cô đã đi xem phim với bạn bè, bạn học, đồng nghiệp, nhưng chưa bao giờ đi xem phim với Phó Hằng.

“Cho chị hai ly coca và một phần bắp rang cỡ lớn.” Diêu Linh nói rồi tính tiền.

Thời gian kiểm vé vào rạp rất nhanh vì chỉ có mình cô, cô bé kia còn giúp cô cầm coca vào.

Diêu Linh ngồi ngay khu tốt nhất, đặt cola bên cạnh, trông như một dạng nghi thức.

Phim bắt đầu chiếu, một đám người nói lảm nhảm trên màn hình khiến cô bắt đầu thấy mệt mỏi.

Cô cứ thế dựa cả người vào lưng ghế bắt đầu ngủ.

Chẳng bao lâu sau có người đi vào rạp, nhưng cái người đang say ngủ trong tiếng phim chẳng mấy may phát hiện. Một người trước nay vẫn luôn có tinh thần cảnh giác cao giờ lại chẳng đề phòng gì, nguyên nhân lớn nhất có lẽ vì lúc trước đã quen với hơi thở của người nào đó.

Lúc Diêu Linh tỉnh dậy liền thấy trên người cô có thêm một cái chăn.

Lúc này bộ phim đã chiếu xong, Diêu Linh lúng túng ôm chăn đi ra, thấy cô bé thu ngân đang ngủ gà ngủ gật.

Diêu Linh hơi ngạc nhiên khi thấy cô bé kia đang ngủ, Diêu Linh đoán có lẽ cô ấy mang chăn cho cô khi bộ phim kết thúc.

Sự quan tâm từ người lạ khiến cô thấy rất ấm áp, cô phủ chăn lên người cô bé kia rồi nhẹ nhàng rời đi, không quấy rầy giấc ngủ của cô bé.

Giờ có thể về nhà ngủ một lát rồi, Diêu Linh thấy tâm trạng mình có vẻ như tốt hẳn lên.

Trên đường ngẫu nhiên gặp vài người đi bộ ngang qua, Diêu Linh bắt đầu chạy.

Khoan đã... Diêu Linh chợt nhớ tới hai cái đứa nghịch ngợm Đại Hắc Tiểu Hắc ở nhà....

Thôi, tốt nhất là cô nên vào khách sạn ngủ một đêm rồi mai mua một tấm thảm thảm, nếu không cô chưa phát điên vì chuyện chia tay thì đã bị hai đứa nhãi ranh kia bức điên rồi.

Diêu Linh đi tìm khách sạn.

Phó Hằng thấy hướng Diêu Linh đi càng ngày càng lệch khỏi hướng về nhà cô thì tiếp tục đi theo.

Mặt anh nhăn lại, sợ Diêu Linh làm chuyện gì nguy hiểm.

Một lúc sau, anh thấy Diêu Linh phân vân một lát rồi đi vào một khách sạn.

Phó Hằng nhíu mày, sao cô lại không về nhà ngủ, hơn nữa khách sạn này trông có vẻ sơ sài, liệu có an toàn hay không.

Nói gì đi nữa thì Phó Hằng cũng không thấy yên lòng nên cũng vào theo.

Khi anh vào cửa liền đụng phải một người đàn ông hơn ha hớn hở đi vào.

Vừa đi vừa nói chuyện điện thoại, “Anh biết em đau lòng, thằng kia là đồ thần kinh, không phải lỗi của em... Anh biết, anh biết... Anh tới liền, em cho anh số phòng đi.”

Tay Phó Hằng run lên, thân thể cao to đứng hình ở đó một lúc mới đi vào.

Anh nghe thấy gã kia nói số phòng 201.

Phó Hằng không biết phải làm sao, anh lấy chứng minh thư ra thuê phòng 202.

Anh cầm thẻ phòng, đang tính mở cửa phòng thì nghe thấy những âm thanh mờ ám phát ra từ phòng 201.

Tay anh run rẩy, ánh mắt bắt đầu trở nên tuyệt vọng.

Linh hồn anh như đóng băng, cả người chỉ có mỗi trái tim còn hoạt động, từng nhịp đập đau đớn đến mức anh không thở nổi.

Sau đó anh cảm thấy có bàn tay vỗ lên vai anh, giọng nói quen thuộc vang lên, “Phó Hằng?”

Phó Hằng khổ sở quay đầu lại liền thấy Diêu Linh mặt mày tái nhợt, hai mắt thâm như gấu trúc kinh ngạc hỏi anh, “Sao anh lại ở đây? Anh chưa xuất ngoại à?”

“Anh khóc à?” Mắt anh vẫn đong đầy tức giận như thể muốn ăn sống nuốt tươi cô, nhưng chẳng hiểu sao lại dấm lệ, chuyện này làm Diêu Linh phát hoảng, “Anh không sao chứ? Đừng làm em sợ...”

Phó Hằng nhìn cô chăm chăm, một chữ cũng không nói.

Diêu Linh vào khách sạn rồi mới nhớ ra không mang chứng minh thư theo. Chỗ này rất nghiêm túc tuân thủ quy định chung, nếu không có chứng minh thư thì không thuê phòng được, khổ nỗi Diêu Linh uống nhiều coca quá nên hơi mắc vệ sinh nên cô tính đi nhờ ở đây rồi về nhà lấy chứng minh thư quay lại sau.

Kết quả là cô đi vệ sinh xong liền thấy Phó Hằng đứng chết trân ở đó trông có vẻ đáng sợ.

Thấy Phó Hằng như vậy cô đâu dám bỏ đi, cô cầm thẻ phòng của Phó Hằng mở cửa ra.

Sau đó đỡ Phó Hằng vào phòng, “Anh sao thế?”

Lúc này, phòng bên cạnh vang lên tiếng phụ nữ rên rỉ.

Diêu Linh nhón chân bịt tai Phó Hằng lại, “Đừng nghe.”

Đỡ Phó Hằng vô phòng xong Diêu Linh liền đóng cửa lại, không nghe thấy gì nữa, tốt quá tốt quá.

Diêu Linh buông Phó Hằng ra, một lần nữa đối diện với cặp mắt anh, cuồng nhiệt nóng bỏng trong mắt anh vẫn còn đó, Diêu Linh đành thận trọng hỏi, “Anh có khỏe không?”

Giây tiếp theo, cô bị ôm lấy, ngã người vào vòng tay Phó Hằng.

Phó Hằng nói, “Xin lỗi em.”

Diêu Linh kinh ngạc, “Anh đâu có lỗi gì.” Cô tự hỏi lại bản thân, Phó Hằng quả thực không làm gì có lỗi với cô.

“Bây giờ sẽ có.” Lúc Phó Hằng nói những lời này, giọng anh khàn đến mức khiến tai Diêu Linh đỏ hết cả lên.

Sau đó cảm cô bị nâng lên, rồi Phó Hằng liền hôn cô.

Nhưng chỉ là một cái hôn phớt, sau đó cô nghe thấy Phó Hằng nói, “Xin lỗi em, anh không thể chịu được chuyện em ở bên người khác.”

Diêu Linh sửng sốt, đợi đã, dáng vẻ như đang tính giết người lúc này. “...”

Không đúng, phòng bên cạnh...

Mẹ nó! Không máu chó đến mức đó chứ???!! Thật đáng sợ!

Lần thứ hai Diêu Linh cảm nhận được cái gì gọi là hiện thực còn máu chó gấp mấy lần phim ảnh, lần đầu tiên là khi Phó Hằng chọn cô làm bạn gái thay vì chọn hoa hậu giăng đường...

Diêu Linh chẳng biết phải nói gì, cô lắp bắp nói, “Nhưng mà... nhưng mà sau khi anh ở với em thì anh chẳng vui vẻ gì, anh không thấy sao? Lúc anh ở bên em, số lần lo âu ngày càng nhiều... Hơn nữa anh luôn cố che giấu tính cách thật của mình, em chẳng thể nào biết anh nghĩ gì, em chỉ muốn anh sống vui vẻ, như anh mong thấy em vui vẻ vậy... Anh hiểu ý em không?”

Phó Hằng nhìn vào mắt cô, sau đó mở miệng nói, “Anh nhớ rõ em từng nói, với gương mặt này của anh thì làm chuyện gì cũng sẽ được tha thứ, câu này còn tính không?”

“...”Đây là tự sướng à? Vừa rồi anh suy nghĩ bậy bạ gì thế không biết?

Diêu Linh gật đầu, sau đó hỏi, “Là giết người phóng hỏa, cướp giật hay bội tình bạc nghĩa?”

“Làm gì có, ý anh là theo cách nhìn của xã hội bình thường, có lẽ anh không phải là kiểu em thích.... Em... có thể chấp nhận không?” Lúc Phó Hằng nói câu này thì cúi đầu xuống, mắt mở to, so với dáng vẻ như con thú hoang trưởng thành ban nãy thì giờ đã giảm xuống thành con thú nhỏ... Biết rõ con thú này rất hung dữ nhưng cô vẫn bị sự dễ thương của nó mê hoặc.

Diêu Linh: “.... Chúng ta chia tay còn chưa tới hai ngày... Chưa tới hai ngày... có phải rất nhanh nhí không?”

Phó Hằng nghiêm túc than thở, con người đẹp tỏa sáng lấp lánh giữa đêm đen, “Lần này anh cũng đau lòng chẳng kém gì lần trước.”

Diêu Linh: “...”Thấy anh kể lể như vậy, cô chẳng nổi giận lại.

Huống chi, anh hình như lại đẹp trai hơn trước rồi... Thật đáng sợ...

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 62: Đỗ Anh

Phó Hằng đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng tiều tụy đi ít nhiều sau hai ngày bị tra tấn cả tinh thần lẫn thể xác. Diêu Linh thì không hề chểnh mảng công việc ngay cả khi chia tay nên cô cũng rất mệt mỏi.

Giờ đây nghe thấy Phó Hằng nói vậy, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao lại thấy xót xa.

Vì thế Diêu Linh kéo Phó Hằng đến giường nằm, trước khi ra ngoài Diêu Linh cũng tính đi ngủ nên đã vệ sinh cá nhân nên giờ chẳng cần để ý nhiều. Cô cởi giày, kéo Phó Hằng đến giường, “Ngủ đã, em buồn ngủ muốn chết rồi, nếu giờ không ngủ chắc chết thật mất...”

Phó Hằng bị Diêu Linh đè lên người, giãy giụa mấy cái cho có lệ, “Để anh nằm cạnh em...”

“Em sợ sáng mai ngủ dậy anh lại thấy hối hận mất.” Diêu Linh lẩm bẩm nói, thấy rất tủi thân, “Nên em muốn ôm anh ngủ.”

Phó Hằng nghe vậy liền nằm im để cô ngủ trong lòng mình. Cô vốn nhẹ cân, hai ngày nay dường như còn gầy đi rất nhiều, chút thịt vắt vả lắm anh mới nuôi được lúc ở bên nhau thế là đi tong rồi.

Diêu Linh nhớ tới hiểu lầm lúc nãy nên cô giải thích lý do vì sao mình muốn đến đây ở một đêm.

“Đại Hắc Tiểu Hắc quậy phá suốt, nếu em không ra ngoài thì chắc sẽ phát sinh bạo hành gia đình mất.”

Phó Hằng hơi xấu hổ dời tầm mắt đi, “Anh... đến đây vì thấy không yên lòng, anh đến tiểu khu của em đi lang thang, muốn tình cờ gặp em... muốn nhìn thấy em một chút...”

Diêu Linh: “... Đợi đã, anh nghĩ nửa đêm có thể tình cờ gặp em? Hay là cả ngày nay anh đều ở đó?”

Phó Hằng không trả lời, nhưng Diêu Linh cũng đoán được.

Diêu Linh ngẫm nghĩ rồi nhỏ nhẹ xin lỗi, “Xin lỗi anh, em không nên nói chia tay dễ dàng như thế.” Chuyện này chẳng khiến ai trong hai người thấy dễ chịu.

Nhắc đến chuyện này Phó Hằng liền thấy đau lòng, vất vả lắm anh mới hạ quyết tâm sau trăm nghĩ ngàn suy, ấy thế mà lại đột nhiên bị đá.

“Chỉ xin lỗi suông là xong?” Phó Hằng tức giận nói.

Diêu Linh nghe vậy thì cân nhắc một chút. Một lời xin lỗi chân thành có lẽ chia làm ba bước, bước đầu tiên là nhận sai, bước thứ hai là bồi thường, bước cuối cùng là hứa hẹn về sau tuyệt đối không tái phạm.

Vì thế Diêu Linh nói lại lần nữa, “Em đảm bảo sau này sẽ không tái phạm, nếu anh không nhắc tới chuyện chia tay thì em tuyệt đối sẽ không nói ra.”

Diêu Linh nhìn Phó Hằng, “Anh tha thứ cho em được không?”

Phó Hằng vẫn còn tức giận, “Chỉ đảm bảo sau này không đòi chia tay là đủ?”

“Chứ anh muốn sao?” Vốn Diêu Linh đã buồn ngủ dúi cả mắt, nhưng giờ nằm trong lòng người mình yêu thì đột nhiên thấy tỉnh táo hẳn.

Sau đó cô nghe thấy Phó Hằng lạnh lùng nói, “Ít nhất... Phải dỗ anh chứ...”

Lòng Diêu Linh mềm cả ra khi thấy anh nói một câu đáng yêu như thế.

Cái người dẫu đồ máu cũng không chịu làm bộ dễ thương, đột nhiên bắt đầu dễ thương... thật sự tính sát thương quá lớn.

Còn tưởng anh muốn làm gì, kết quả không ngờ, anh lại xụ mặt nói muốn cô dỗ anh...

Khoảng cách nảy sinh giữa hai người vì chuyện chia tay lập tức biến mất, không những thế mà Diêu Linh đột nhiên hiểu ra, Phó Hằng thật sự làm theo lời cô nói, anh muốn cái gì phải nói với cô.

Diêu Linh sáp lại, hôn lên khóe môi Phó Hằng, “Ngoan nào! Sau này chúng ta không bao giờ chia tay được không?”

Sau khi dỗ xong quả nhiên thấy sắc mặt ai kia tốt hơn trước nhiều.

Phó Hằng kéo chăn lên đắp cho cả hai, anh đã không ngủ hai ngày rồi.

Năm đó anh có thể ra đi, nhưng giờ thì không. Anh cũng không giỏi như anh tưởng.

Vốn anh nghĩ chính mình có thể chịu đựng được, chỉ cần Diêu Linh sống tốt là được, nhưng khoảnh khắc đó anh thật sự muốn giết chết gã kia.

Anh chợt nhận ra anh không cách nào chấp nhận được chuyện cô nằm trong lòng người khác như với anh bây giờ, càng không cách nào chấp nhận được chuyện cô sẽ yêu người khác.

Phó Hằng dịu dàng vuốt ve đầu tóc rối xù của cô trên ngực mình, thấy lòng bình yên hẳn, nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, lúc Diêu Linh tỉnh lại liền thấy Phó Hằng ngay trước mắt.

Anh vẫn ở đây, tốt quá tốt quá, vậy là anh không đổi ý.

Diêu Linh vẫn muốn đi giao cơm, dù sao chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Lúc này Diêu Linh như thể được nạp đầy máu sống lại, đương nhiên chuyện trước tiên cô muốn làm là về nhà cho hai con mèo ăn.

Đại Hắc Tiểu Hắc đang liếm lông cho nhau, hồn nhiên không biết mình đã từ con nhà nghèo mồ côi cha biến thành công tử nhà giàu, tiếp tục có nhà cây ba tầng để chơi.

Hai đứa dù sống trong nghèo khó vẫn chơi rất vui, như thể chẳng hề chê bai gia cảnh chính mình.

Mới chỉ hai ngày trôi qua nên hai con mèo vẫn chưa quên người cho chúng ăn mỗi ngày, thấy Phó Hằng đến gần liền cọ cọ vào chân anh.

Diêu Linh nhìn chúng nó ăn no nằm nhoài ra đất để lộ cái bụng tròn vo, Phó Hằng lần đầu tiên thấy chúng hết như hai đứa nhỏ.

Phó Hằng xoa đầu Đại Hắc Tiểu Hắc, Diêu Linh nhanh chóng đi làm đồ ăn. Giờ cô cảm thấy rất tốt, hai ngày nay cô chẳng những ngủ không yên mà ăn cũng chẳng nổi.

Phó Hằng nhanh chóng theo vào bếp phụ cô nấu cơm.

Sau đó hai người ăn mỗi người một chén cháo, rồi lại ăn thêm chén nữa.

Hai người còn chưa cơm nước xong xuôi thì hai con mèo đã tiếp tục chạy parkour.

Không những chạy thẳng mà chúng còn luồn lách khắp nơi, cào móng lên mặt đất phát ra những tiếng rất khó chịu.

Phó Hằng nói, “Tiếng ồn như thế này rất ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi.”

Cái người lặng lẽ xếp đồ bỏ nhà đi là Diêu Linh ừ một tiếng.

Phó Hằng nói tiếp, “Cái nhà kia của chúng ta, phòng ngủ thư phòng đều cách âm rất hiệu quả, trong phòng khách có thảm nên không ồn như vậy, nếu chúng nó không nghe lời còn có anh giúp em dạy dỗ, nên lát nữa anh sẽ gọi Dư Ôn đến đây đón chúng ta.”

Anh nói chuyện này quàng sang chuyện kia nhưng chẳng hiểu sao nghe lại thấy rất hợp lý, vì thế Diêu Linh ừ một tiếng.

Chẳng biết trợ lý Dư Ôn thấy bọn họ chia tay chẳng được hai ngày đã dọn về ở với nhau sẽ nghĩ gì nữa....

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 63: Anh Cũng Thăm Yêu Em

Lúc trợ lý Dư đưa người chuyển nhà đến, lòng anh thăm hy vọng... chuyện này sẽ không lặp lại nữa, nếu không chắc anh chuyển sang làm dịch vụ chuyển nhà mất.

Phó Hằng đang dọn đồ rất thuận thực còn Diêu Linh đã đi làm, không có nhà.

Lúc Diêu Linh ra ngoài, Phó Hằng không đi theo cô như trước.

Diêu Linh hơi ngạc nhiên, phải biết rằng lúc trước hai người dính nhau như sam cả ngày.

Phó Hằng vân vê mũi, hơi xấu hổ nói, “Anh quyết định quay lại công ty.”

Mặt Diêu Linh đầy dấu chấm hỏi: “???”

Phó Hằng nói tiếp, “Anh sẽ tìm việc để làm, như vậy tốt cho mối quan hệ của hai đứa mình hơn.” Một phần là vì thế, phần còn lại là do anh sợ nếu anh cứ lượn lờ trước mặt Diêu Linh mãi sẽ có ngày cô chán ngấy anh cho xem.

Diêu Linh gật đầu, thật ra cô cũng nghĩ thế, “Được.”

Vậy nên hai người tách ra ai làm việc người nấy.

Đại Hắc Tiểu Hắc lại được về lại phòng khách rộng rãi, có nhà cây ba tầng.

Vì biết có người đợi mình ở nhà nên buổi chiều Diêu Linh kết thúc công việc tương đối sớm. Khi về nhà, cô liền thấy Đại Hắc đang ngồi chễm chệ trên tầng cao nhất của nhà cây, nhìn xuống cô từ trên cao.

Diêu Linh cho mèo ăn, sau đó nhanh chóng hoàn thiện bản thảo còn dang dở, rồi liên hệ đội ngũ marketing cô quen biết trước kia để hỗ trợ đưa tin.

Diêu Linh hơi hồi hộp, dù sao đây cũng là lần đầu cô tự đưa tin.

May mà Phó Hằng cũng về sớm.

Diêu Linh nhìn vẻ mặt anh bình thường không cau có gì, chắc vẫn ổn.

“Tối nay mình gọi cơm hộp nha, em hồi hộp quá... Không muốn nấu cơm...”

Cô là mẫu người tương đối cầu toàn.

Phó Hằng cười nhìn cô, “Vậy để anh nấu nha?”

Diêu Linh nhào tới, “Được! Anh nấu đi!”

Đương nhiên Diêu Linh nhớ rõ chuyện khi cô chuyển tới đây phòng bếp chẳng có dụng cụ nấu ăn gì nên cô lo anh sẽ thiêu rụi phòng bếp mất, vậy nên đứng đó nhìn anh làm.

Không ngờ anh lại nghiêm túc như thế.

Lấy thịt trong tủ lạnh ra, chặt thịt, thái rau...

May mà hai người chia tay không bao lâu, chỗ nguyên liệu nấu ăn này là hai người cùng mua, nếu chia tay một tháng thì chắc đồ ăn hư hết.

Diêu Linh đứng bên nhìn, đột nhiên phát hiện... nhiều động tác của anh trông rất quen.

Ví dụ như cách anh dùng đũa đảo.

Cả trình tự bỏ nguyên liệu nữa.

Diêu Linh khẽ nói, “Không hiểu sao em cảm thấy cách anh nấu ăn rất giống cách em nấu ngày xưa.”

“Ừ.” Phó Hằng ừ một tiếng.

Diêu Linh dường như không tin vào tai mình, “Không thể nào, lúc đó anh để ý em à?”

Cô vẫn luôn nghĩ Phó Hằng không ngó ngang gì đến cô.

“Em nghĩ anh không biết chuyện em lén bỏ thêm trứng cho anh dưới đáy tô à?” Phó Hằng ngẩng đầu nhìn Diêu Linh, nhớ tới chuyện lúc đó.

Diêu Linh cũng hồi tưởng lại, nhưng nét mặt cô đặc sắc hơn nhiều. Thời đi học, nếu thích ai đó thì đâu kịp suy nghĩ nhiều, cứ thế mà kiếm lòng chẳng dặng tới gần anh, đối tốt với anh...

Dù biết rõ mình và anh ấy không phải người cùng một thế giới.

Diêu Linh đột nhiên rơm rớm nước mắt, khi ấy rộ lên trào lưu tặng ai đó sô cô la chính là yêu thầm người đó, nên những nữ sinh khác sẽ lén nhét sô cô la vào học bàn của Phó Hằng, nhưng lúc đó cô làm gì có nhiều tiền mà mua sô cô la, thế nên cô đã lén chiên trứng gà rồi cho thêm vào tô của anh.

Cô cũng không đòi anh phải báo đáp. Tuổi trẻ đâu biết toan tính thiệt hơn, cô chỉ muốn đối tốt với anh, cho anh những gì tốt nhất cô có.

Phó Hằng nhìn cô đăm lệ như vậy thì hoảng sợ, “Sao thế?”

“Không, em chỉ nhớ tới lúc em yêu thầm anh thôi.” Diêu Linh nghẹn ngào nói.

Phó Hằng gãi đầu, “Lúc đó anh cũng yêu thầm em.”

Diêu Linh nhú mày, sau đó nói, “Em chẳng biết gì cả.”

Thật ra khi đó trong đầu cô từng xuất hiện ý nghĩ đó, nhưng lý trí nói cho cô rằng chuyện đó không thể nào xảy ra, họ đâu phải là Lọ Lem và hoàng tử Bạch Mã, mà suy cho cùng thì Lọ Lem cũng xuất thân quý tộc còn gì.

“Anh nghiêm túc đấy à?” Diêu Linh nói, thật ra trong lòng cô cũng ngờ ngợ, vì động tác nấu ăn của Phó Hằng rất quen thuộc.

“Nếu không chẳng lẽ chúng ta ở bên nhau là nhờ bức thư tình sai mười lăm lỗi chính tả của em chắc?” Phó Hằng cười cười nhìn cô.

Diêu Linh bị xài xể thì thẹn quá hóa giận nói, “Sao anh nhớ rõ bức thư đó làm chi không biết! Sai nhiều lỗi chính tả như vậy thật à?”

“Đương nhiên, lúc đó anh nhìn em, rồi nhìn mấy lỗi chính tả kia. Nếu không phải anh cũng yêu thầm em thì anh tuyệt đối không thể nói câu ‘Viết không tồi’ kia...”

Diêu Linh thấy ngọt ngào vô cùng, cảm giác này thật đặc biệt. Bây giờ Diêu Linh chỉ muốn ôm lấy Phó Hằng hôn anh hai cái!

“Lại đây ăn mì nào!”

Mì Phó Hằng nấu quả không tồi, ngon hơn tưởng tượng của cô nhiều.

Sau khi ăn, Diêu Linh bắt đầu quán lấy Phó Hằng, “Em muốn nghe thêm nữa.”

“Muốn nghe gì cơ?” Phó Hằng ôm lấy cô, hai người cùng ngồi xuống sofa.

“Gì cũng được, nhưng ưu tiên chuyện sao anh lại yêu thầm em.” Diêu Linh làm bộ hồ hởi rào trước đón sau.

Phó Hằng rất cuộc cũng chịu nói, thật tốt!

“Chuyện này tính không? Hôm đó em không làm được đề toán, anh giảng cho em mười lần em đều nghe không hiểu.”

“Không tính.”

“Sao lại không tính? Nếu là người khác anh giảng cho một lần là may rồi.”

“Thôi đi, lúc đó có phải anh giảng bài cho mình em đâu.” Diêu Linh hậm hực nói, “Anh còn giảng cho cái cô hoa hậu giảng đường nữa

mà. Lúc đó em chỉ biết ngồi im một chỗ nhìn đôi trai tài gái sắc bọn anh...”

Phó Hằng nhớ lại chuyện lúc đó rồi nói, “Lúc đó cả hai người đều kiếm anh nhờ giảng bài, nếu anh chỉ giảng cho mình em, anh sợ em phát hiện anh thích em.” Thời niên thiếu, dù lý trí muốn rời xa thì vẫn không kiềm được mà tới gần, không kiềm được mà đáp ứng thỏa mãn yêu cầu của cô.

Trên thế giới này, có ba chuyện khó che giấu nhất: ho khan, túng quần và tình yêu.

Diêu Linh: “... Thành thật mà nói thì em chẳng biết gì hết.”

Phó Hằng cúi đầu, “Đều là lỗi của anh, lúc đó anh cũng không biết nhiều năm sau người nào đó thật sự trở thành người yêu của anh.”

Giọng nói trầm thấp dễ chịu đến mức khiến Diêu Linh muốn bịt tai lại để khỏi sa vào tay địch.

Chơi xấu ghê.

Do đó, Diêu Linh quên bém đi mất chuyện cô đang hỏi hớp.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 64: Tại Sao Anh Yêu Em?

Nhiều người từng nói điều tuyệt vời nhất không gì hơn người bạn thích cũng thích bạn.

Như vậy chuyện còn tuyệt vời hơn chính là phát hiện người mình vẫn luôn yêu thầm cũng yêu thầm mình, hơn nữa đó còn là chuyện trên lý thuyết tuyệt đối không thể xảy ra.

Thật ra Diêu Linh cảm thấy nếu cô quay lại quá khứ sau đó nói với người khác, Phó Hằng yêu thầm cô, chắc chuyện đó sẽ thành trò cười của năm mất. Ngay cả khi Phó Hằng đồng ý hẹn hò với cô, cô cũng cảm thấy là do anh thương hại cô chứ không phải thật sự thích cô.

Từ nhỏ cô đã ăn nhờ ở đậu nên rất thiếu tự tin, hơn nữa đám người kia thường xuyên châm chọc cô khiến cô càng tự ti hơn.

Đến tận bây giờ, khi nghĩ lại cô vẫn không thể tin được.

Vậy nên khi biết chuyện này, hai mắt Diêu Linh sáng như sao sa nhìn chằm chằm Phó Hằng, bất giác hỏi tiếp, “Rốt cuộc khi đó tại sao anh thích em?” Giọng nói đượm vẻ ngọt ngào.

Phó Hằng cúi đầu, nhìn Diêu Linh, nhớ lại ngày xưa anh luôn im lặng nhìn cô, cố gắng kiềm nén tình cảm của mình, cố gắng trở

thành kiểu người cô thích.

Cô của khi ấy chẳng khác gì cô bây giờ, thật đáng yêu.

Phó Hằng ôm cô vào lòng, khàn giọng lặp lại câu hỏi của Diêu Linh, “Tại sao anh thích em?”

Diêu Linh ừ một tiếng, “Không được đánh trống lảng nha, phải trả lời em.”

Để đáp lại anh, cô đang suy nghĩ xem khi đó sao cô lại thích anh, sau đó nói, “Khoan đã, anh thử đoán xem em bắt đầu thích anh từ bao giờ đi!” Nhưng cô nghĩ Phó Hằng không biết đâu, nếu là chuyện cô làm thêm đồ ăn cho anh thì cũng là chuyện sau này rồi.

Đối với vấn đề này Phó Hằng không chần chờ gì mà đáp luôn, “Không phải tình yêu sét đánh sao? Lúc đó ngoại hình anh dễ khiến người ta yêu từ cái nhìn đầu tiên mà.”

“Em mà tặc tăng vậy sao?” Diêu Linh nhìn Phó Hằng, hỏi ngược lại anh. Hôm nay Phó Hằng nói rất nhiều, từng câu từng chữ đều khiến lòng cô xao xuyến.

Phó Hằng nhìn Diêu Linh, trong mắt anh đầy ý cười, không ngần ngại huých toẹt, “Đúng thế, em chính là loại người đó.”

Đây là lần đầu tiên Diêu Linh thấy Phó Hằng nói giỡn với cô. Từ khi anh trở về, cô nói gì Phó Hằng cũng chỉ ậm ừ, ngay cả làm chuyện gì cũng đều nghe theo cô, tăng bốc cô vì cưng chiều cô.

Nhưng cảm giác đó như thể anh đang nâng niu một món đồ sứ mỏng manh dễ vỡ vậy, vô cùng cẩn thận, vì quá cẩn thận nên đành lấy sự lạnh lùng làm vỏ bọc bên ngoài, nhưng anh càng như vậy

càng khiến cô thấy giữa hai người có khoảng cách vô hình, mà anh cứ che giấu bản thân đến một thời điểm cũng sẽ mệt mỏi.

Tình cảm của hai người vốn nên đến từ hai trái tim bình đẳng thành thật, bọn cô có thể vui vẻ cười đùa, có thể nói giỡn, có thể trách móc đối phương thay vì lúc nào cũng nhường nhịn.

Nhìn Phó Hằng bây giờ, Diêu Linh bỗng hiểu ra vì sao lúc trước mình lại thấy khó chịu dù khi đó rõ ràng cả hai đang ở bên nhau rất hòa hợp.

Không cãi vã, không mâu thuẫn, chỉ là có chuyện gì cũng không nói rõ ràng... Bây giờ thật tốt, trái tim rung động, vui sướng, nhẹ nhõm.

Sự nhẹ nhõm này, trước đây không có.

Diêu Linh không kiềm được ôm cổ Phó Hằng, hôn anh một cái, “Nói hươu nói vượn, em không phải kiểu người nông cạn như thế. Thật ra sau khi anh đi, em còn tưởng tượng cảnh anh đầu trọc, bụng bia, biến thành một gã phàm phu tục tử, dù là thế thì em vẫn muốn gặp lại anh...”

Giờ Diêu Linh thấy, dù Phó Hằng có hói đầu thì cũng là anh chàng hói đáng yêu nhất quả Đất.

“Thật sao? Là ai nói với anh rằng góc độ này của anh trông siêu đẹp trai, đừng quay mặt đi, em muốn nhìn mười phút?” Phó Hằng không nề mặt vạch trần lịch sử đen tối của Diêu Linh.

Phó Hằng học theo giọng điệu khi đó của Diêu Linh, “Sao trên đời lại có người đẹp trai như anh chứ, anh nhất định là được Nữ Oa tự tay nặn ra.”

“Vậy nên anh làm sao tin nổi chuyện em thích anh không hề liên quan gì tới nhan sắc của anh cơ chứ.” Cuối cùng Phó Hằng còn không nể mặt tổng kết một câu.

Diêu Linh bị Phó Hằng chạt chém tới tởm thì biện bạch, “Chuyện này đâu thể trách em được, anh chẳng bao giờ chịu nói chuyện với em hết, hơn nữa ai cũng nghĩ chúng ta chẳng thể hẹn hò quá một tháng. Khi đó em đều nghĩ mỗi ngày mình bên nhau là ngày cuối cùng nên thấy rất xót xa, thật ra lúc ấy em còn muốn ôm anh, hôn anh... Nhưng anh không cho em ôm, cũng không cho em hôn gì cả...”

Phó Hằng hoàn toàn không bị lừa gạt bởi giọng nói đầy ai oán của ai kia, ngược lại nghiêm trang gặt đầu, tựa như đột nhiên ngộ ra chân lý, “Chắc, giờ anh mới hiểu tại sao em lại nói cái gì mà Phó Hằng sinh là người của tôi chết là ma nhà tôi, hóa ra bởi vì em xem ngày nào mình bên nhau cũng là ngày cuối cùng.”

Diêu Linh then quá hóa giận, “Có phải anh biết quá nhiều rồi không? Em muốn giết người diệt khẩu!”

“Không nhiều lắm, anh vừa bắt đầu thôi, em muốn nghe tiếp không?” Phó Hằng ghé sát vào tai cô tiếp tục nói, “Anh nói em nghe tiếp nè, Phó Hằng chỉ thích mình tôi, cậu ấy nói, cậu ấy thích kiểu người mập mập như tôi. Mau tới diệt khẩu đi!” Sau khi nói xong còn ám chỉ cô nên bịt miệng anh.

Mặt Diêu Linh đỏ au, “Sao anh lại biết mấy chuyện đó? Làm sao anh biết được?”

Khi xưa cô cố ý nói mấy câu đó để chọc điên hoa hậu giảng đường và những người khác, năng khiếu của cô là mặt không đỏ tim

không đập nói mấy câu đó.

Giọng Phó Hằng đầy ý cười, “Có người tìm anh xác nhận, yên tâm đi, anh không lật tẩy em, lúc đó anh liền nói, bạn gái tôi nói gì cũng đúng.”

Diêu Linh muốn nội thương, tưởng tượng cảnh cái người lạnh như băng này nói với người khác, bạn gái tôi nói gì cũng đúng.

Đặc biệt là dù câu nói ấy là như thế nhưng nghĩ đến cảnh tượng kia vẫn cảm thấy sai quá sai, cô hỏi anh với giọng mừng thầm, “Anh nói vậy thật?”

Phó Hằng làm bộ nhớ lại, sau đó đáp, “Nếu không thì sao chứ, anh đâu biết nói dối.”

Diêu Linh liền nghĩ tới lúc đó trên thực tế cô xem như nói dối, mà ai giúp cô tất nhiên cũng tính là nói dối. Diêu Linh vừa mắc cỡ lại vừa phẫn khích, bất giác cắn càm anh một cái, “Nếu lúc đó em biết sau lưng em anh yêu em đến thế, chắc chắn sẽ vui sướng nhảy cẫng lên.”

Bây giờ Diêu Linh làm gì muốn trách móc gì anh, nhưng vẫn bày đặt nói, “Chỉ xin lỗi là xong sao?”

“Vậy em muốn sao?” Phó Hằng nhướn mày, mặt sáng lên.

“Dỗ em đi.” Diêu Linh lấy gậy ông đập lưng ông.

Phó Hằng nở nụ cười, hôn môi cô, “Đủ không?”

“Không đủ.”

Phó Hằng lại hôn thêm một cái, “Giờ thì sao?”

Diêu Linh cố ý nói, “Vẫn không đủ.”

Phó Hằng nói, “Đừng lãng sang chuyện khác, nói đi, em thích anh từ bao giờ? Mau thuyết phục anh, khiến anh tin là em yêu tâm hồn của anh đi.”

Diêu Linh nhào tới hôn anh một cái, cô nhớ lại cảnh tượng khi đó, đột nhiên thấy hơi ngại ngùng nếu phải kể lại chuyện đó.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 65: Anh Mãi Mãi Không Biết

Diêu Linh hồi tưởng lại khi ấy.

Cô của ngày xưa không hề can đảm, vì lúc đó chị họ lúc nào cũng nói cô là ký sinh trùng, hơn nữa mấy người họ hàng khác còn thường xuyên hỏi có phải mẹ cô bỏ theo người khác không, nên tính cách cô nhạy cảm vô cùng.

Cô thích Phó Hằng, vì anh đến quán cô ăn cơm.

Ngày hôm ấy, cô nấu mì do bất cẩn nên bị bỏng, thím Hai mắng cô hậu đậu, không có tương lai, bảo cô đi rửa củ cải.

Thùng gỗ rửa củ cải đặt ngoài quán. Cô ngồi ở đó, vừa cố nén nước mắt vừa rửa củ cải, gió lạnh quất vào người rất khó chịu, cô còn phải nói với mỗi khách vào quán, “Chào mừng quý khách.”

Cả thế giới đều xám xịt, sau đó cô nghe thấy ai đó nói, “Cảm ơn.”

Đó là lần đầu tiên có người nói với cô hai từ đó.

Lúc ấy cô bất giác ngẩng đầu lên, trên mặt toàn là nước mắt.

Thiếu niên kia đứng ngược sáng nên cô không nhìn thấy mặt anh, chỉ cảm thấy giọng nói của anh thật dễ nghe.

Cô không thấy rõ mặt anh liền cúi đầu xuống, sau đó bị thím Hai mắng lại tiếp tục đi nấu mì mới thấy mặt anh.

Lúc ấy, anh tựa như ánh nắng rơi vào cuộc đời u ám của cô.

Anh vốn không làm gì, tựa như ánh nắng thật ra không cần làm gì nhưng thực vật cũng sẽ dựa vào ánh nắng mà quang hợp có được năng lượng.

Lúc ấy Phó Hằng đối với cô, chính là như thế.

Cô dè dặt từng li từng tí, hy vọng ánh nắng kia dừng lại trên người cô lâu một chút.

Mỗi ngày cô chợt có nhiều thêm lý do để vui vẻ. Như là, người kia học cùng lớp với cô, khiến cô rất vui; người kia học giỏi nhất lớp, cô cũng vui; bài thi hôm nay người kia nhận được, mình có thể xem qua như những người khác, hay chỉ bắt gặp ánh mắt của anh thôi, cũng khiến cô thấy thật vui vẻ.

Cô chính là cẩn thận níu giữ ánh nắng ấy bên mình, dù chỉ là được nhìn thấy anh thôi cũng đủ rồi.

Diêu Linh lâm vào hồi ức, bỗng ôm chầm lấy Phó Hằng. Thiếu niên mà cô nghĩ cách xa cô còn hơn cả mặt trời, khi trưởng thành lại ôm cô, nói cho cô biết anh yêu thầm cô.

Diêu Linh cắn một phát lên vai anh, nhòe lệ đe dọa, “Em thật sự tin khi đó anh yêu thầm em, vậy nên sau này anh tuyệt đối không được phản bội em, tựa như em, chưa từng quên chuyện năm xưa. Phó Hằng, anh mãi mãi không biết đối với em anh là gì.”

Phó Hằng có thể cảm nhận được sự đau buồn của cô lúc này, “Sẽ không, sẽ không đâu, anh thề.”

Diêu Linh ôm chặt lấy anh, không để anh thấy dáng vẻ thê lương của mình, nói tiếp, “Cảm ơn anh đã nguyện ý yêu em, nguyện ý xuất hiện trong cuộc đời em, dù cho anh không biết chuyện đó có ý nghĩa như thế nào.”

Phó Hằng vuốt tóc cô, “Lần đầu tiên anh thấy em là lúc em đang nhoài nửa người ra cửa sổ, cười như hoa nở, cố gắng chọc nải chuối tây.”

“Lúc ấy, anh cảm giác như tim mình lỗi nhịp.” Phó Hằng xoa đầu cô, “Khi đó anh cố gắng không tiếp xúc với nhiều người vì biết bệnh tình của mình, nhưng vẫn không kiềm lòng được mà đến gần em, nhìn em, ngắm em làm việc, làm bài tập...”

Phó Hằng khẽ nói, “Mỗi ngày rời xa em, anh đều lấy những kí ức đó làm động lực để vượt qua.”

Diêu Linh ghen ngào, “Sau này dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta không được nói dối đối phương, nhất định phải bàn bạc với nhau.”

“Chúng ta sẽ bàn bạc với nhau, đừng khóc nữa, nghe em khóc khiến lòng anh không yên.”

“Vậy.... Vậy anh... đỡ em đi....” Diêu Linh nhõng nhẽo nói.

“Bé Linh đừng khóc nữa, anh cho bé cục kẹo nè.” Phó Hằng vừa nói vừa lấy một viên kẹo từ đâu ra, nhét vào miệng cô.

Vị ngọt thanh của kẹo lập tức tràn đầy khoang miệng cô.

Diêu Linh tận hưởng cảm giác đó, nhưng lại cố ý lằm bằm, “Buổi tối em không thể ăn ngọt, sẽ tăng cân mất...”

Phó Hằng như nghĩ ngợi gì đó gật gật đầu, sau đó nhanh chóng hôn cô, mạnh mẽ cạy môi cô ra, lần theo vị ngọt mà lấy lại viên kẹo.

Xong xuôi còn bình tĩnh nói, “Để anh tăng cân giúp em.”

Mặt Diêu Linh cứ thế đỏ như gấc.

Nhiệt độ bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Phó Hằng ôm cô về phòng, “Ngoan nào, bé Linh mau ngủ đi.”

Diêu Linh cảm thấy hình như mình quên mất chuyện gì đó, nghĩ tới nghĩ lui cô vẫn cảm thấy đúng là cô đã quên mất chuyện gì đó.

Nghĩ không ra, vậy chắc không phải chuyện quan trọng, Diêu Linh tự an ủi mình, sau đó ngủ vùi trong ngực Phó Hằng.

Cô thấy Phó Hằng ngọ nguậy không ngừng.

Diêu Linh ôm lấy anh nói, “Đừng quấy như con nít thế, ngủ đi.”

Giọng Phó Hằng có vẻ nín nhịn, nói một cách bất đắc dĩ, “Con nít sẽ thế này à?”

Anh sát người đến gần Diêu Linh, Diêu Linh lập tức cảm thấy vật gì đó chọc vào người cô.

Diêu Linh bỗng nhớ lại lúc ở trung tâm tâm thần, Phó Hằng cũng như vậy, khi đó anh đã tự xử.

Còn cô ngồi bên ngoài, nghe tiếng anh thở dốc. Khi cô quay đầu lại liền bắt gặp anh nhìn cô chăm chăm với ánh mắt của dã thú.

Mặt Diêu Linh càng đỏ hơn, “Này... Anh... anh có muốn tự xử không? Em ra ngoài nha?”

Phó Hằng: “Đồ ngốc.”

Anh nói từ này nghe quá gợi cảm, khiến Diêu Linh mê mẩn, bất giác vươn tay ra, “Này...”

Cô không nói nên lời, tay run run rẩy rẩy sờ tới sờ lui, sau đó tay càng run hơn.

Phó Hằng: “...”

Cuối cùng Diêu Linh cũng đụng trúng vật cô muốn, dù cách lớp quần ngủ nhưng tim cô vẫn đập như đánh trống, còn tay càng run điên cuồng.

Phó Hằng tựa đầu vào cái cổ thon dài trắng nõn của cô, “Cứ kệ anh, em đừng sợ.”

Diêu Linh cảm thấy mình không sợ, cô chỉ quá hồi hộp thôi. Cô đâu phải người rùng, dẫu chưa thực hành bao giờ thì cũng biết sơ sơ lý thuyết, nên chuyện cần biết đã biết tuốt.

Nhưng biết và làm, là hai chuyện khác nhau.

Diêu Linh cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Phó Hằng, và vật nóng bỏng kia, như thể nơi đó của Phó Hằng nổi thẳng đến tim anh vậy. Diêu Linh khẽ nói bằng giọng run rẩy, “Em không sợ... Em đang hồi hộp...”

Dù đã thành thật thú nhận mình đang hồi hộp, như cô vẫn hồi hộp không thôi.

Phó Hằng không nói gì, anh đã chịu đựng tới cực hạn rồi. Anh vươn tay, cầm lấy bàn tay đang run rẩy của Diêu Linh...

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 66: Phó Hằng

Diêu Linh không biết những cặp đôi khác vào thời khắc này sẽ có cảm giác gì, nhưng cô thấy rất hồi hộp, tim đập thình thịch như chực nhảy khỏi lồng ngực, cả người như đứng đông lạnh như ngồi đồng than.

Nhưng cô không hề có ý tránh né, tiếng hít thở của Phó Hằng phảng phất bên tai cô, cô không hình dung được cảm giác này là gì ...

Không biết qua bao lâu, cô đại khái có thể mô tả được cảm giác này, mỗi tay...

Lúc ngủ, suy nghĩ duy nhất trong đầu cô là, có lẽ chất lượng giấc ngủ sau này sẽ bị ảnh hưởng.

Thêm nữa là, khi xong xuôi cô cảm thấy không hứng thú mấy với mấy chuyện như thế này, theo lý thuyết thời điểm này đáng lẽ dù là nam hay nữ đều sục sôi nhiệt huyết mới đúng chứ?

Nửa đêm bừng tỉnh trong mơ, Diêu Linh chợt nhớ ra chuyện cô đã quên bég lúc này.

Sau đó cô với lấy điện thoại dưới gối, mở lên, tìm tin tức cô vừa đăng và được tài khoản hỗ trợ marketing chuyển tiếp trên Weibo.

Sau đó liền thấy tin đứng đầu hot search ấy thế mà lại là “Phó Hằng”.

Diêu Linh: “.....”

Nhấn vào liền thấy có người đăng tin Phó Hằng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Phó, nói Phó Hằng vừa đi du học về, đã vào công ty nhà họ Phó làm việc. Không những thế, người đó còn đăng cả bằng cấp và những giải thưởng Phó Hằng đã đạt được ở nước ngoài lên.

Cùng với thông tin còn có ảnh minh họa siêu cấp đẹp trai sang chảnh của Phó Hằng hồi còn học Đại học.

Diêu Linh: “.....”

Chuyện Phó Hằng bị bệnh trong nước không ai biết, mà chuyện anh đến trung tâm tâm thần người biết chuyện cũng chỉ nghĩ anh đến đó nằm vùng.

Dù sao khi ở nước ngoài anh chàng này có lúc còn đi bộ xuyên sa mạc thì chuyện điên rồ nào mà anh không làm được.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm ở phía dưới.

Sở dĩ tin tức này chột nổi lên, ngoài chuyện này còn do có người đổ thêm dầu vào lửa.

“Mẹ nó, tên này học cấp Ba chung với tui nè, chắc đúng là một người rồi, vì không những trùng họ tên mà mặt mũi cũng giống, lúc đó ngày nào cậu ta đi học cũng có xe đưa rước, điều đặc biệt nhất là bạn gái hồi cấp Ba của cậu ta là một cô nàng béo ú làm công ở quán mì.”

Diêu Linh:“.....”Ê anh gì kia tôi có đụng chạm gì anh đâu chứ!

Sau đó có không ít người bàn ra tán vào, người kia vì chứng minh chuyện anh ta nói là sự thật đã kiếm ảnh đăng lên.

Đây là lần thứ hai Diêu Linh thấy ảnh hồi xưa của cô và Phó Hằng.

Trong hồi ức của cô, mặt cô trông rất hung dữ, rất khó coi, rất mập...

Nhưng người trong ảnh lại không như thế, cô ấy trông hơi trẻ con, mặt mũm mĩm, đôi mắt lấp lánh trong veo... trông thật đáng yêu, còn chàng thiếu niên đứng cạnh cô ấy vẫn giống y như đấng người trong trí nhớ của cô.

Diêu Linh bất giác lưu tâm ảnh này vào máy.

Sau đó cô nhìn xuống bình luận dưới ảnh, tất cả đều mắng chửi tên đã đăng tấm ảnh lên.

“Điên à! Đăng ảnh đã hỏi ý cô gái kia chưa vậy, rồi cổ đồng ý cho đăng chưa mà đăng?”

“Quả nhiên, đã đẹp trai thì tuổi nào cũng đẹp hết! Lúc học cấp Ba sao tui không thành hotboy cơ chứ?”

“Loại sinh vật như hotboy vĩnh viễn tồn tại ở trường nhà người ta.”

“Chuẩn luôn, từ nhỏ tới khi tui học Đại học chưa gặp được hotboy nào luôn, điên thiệt chứ, ông trời nợ tui một anh hotboy.”

Còn có rất nhiều người ra mặt nói thay cho cô.

“Bạn này đâu mập đâu, hơn nữa trông rất đáng yêu.”

“Đôi mắt đẹp quá, nhìn trong veo.”

“Chỉ có mí thấy họ rất xứng đôi sao?”

“Cô này mặc đồ hơi bết tí thôi chứ trông xinh mà.”

“Thôi đi, xứng cái con khỉ, khi đó họ cặp nhau chẳng qua vì con mụ béo kia bám dai như đĩa thôi.”

“Nếu nó không đeo bám thì sao Phó Hằng hẹn hò với nó chứ.”

“Mấy người bị bệnh lâu ngày mà giấu à? Ăn nói kiêu gì đó, chẳng biết tôn trọng người khác gì cả. Giọng điệu của mấy người khiến tui cảm thấy chẳng qua mấy người không ăn được thì đập đổ thôi.”

Diêu Linh kéo xem bình luận, vậy mà không có bất cứ ai chửi cô xấu xí hết khiến cô đứng hình, thật ra hồi đó cô cảm thấy cô xấu xí béo ú là vì tất cả mọi người đều nói về cô như thế.

Đặc biệt là trong trường.

Diêu Linh nhớ lại hồi xưa, chợt nhận ra thời đó cô ăn mặc rất khó coi, mà ở tuổi đó ai mà chả hòa theo đám đông, chỉ cần một đứa chửi là cả đám chửi hòa.

Diêu Linh kê đầu lên người Phó Hằng, thấy mình vô cùng may mắn vì khi ấy đã gặp được Phó Hằng.

Diêu Linh không quên mình muốn làm gì, mau chóng bật Weibo của mình lên, mò mẫm mãi cuối cùng cũng thấy tin mình đăng lên nằm dưới chót mục tìm kiếm.

Diêu Linh:“.....”Định mệnh mà.

Diêu Linh lại bắt giác nhìn Phó Hằng, cô phát hiện ngoài chuyện bạn gái cũ thời cấp Ba thì anh chẳng còn tai tiếng nào khác.

Diêu Linh quay đầu lại hôn lên cằm Phó Hằng, cuộc đời này, cứ thế đi.

Thế rồi Diêu Linh chợt thấy tin đứng đầu hot search bỗng chuyển thành“Phó Hằng Đường Uyển”.

Đường Uyển không phải là ngôi sao nổi tiếng thời gian gần đây sao? Mắc mớ gì liên quan tới Phó Hằng chứ?

Sau khi Diêu Linh nhấn vào tin đó liền phát hiện hóa ra cái cô Đường Uyển kia đăng lên Weibo bảo rằng bạn thân cấp Ba đã về nước mà mình lại nhờ tin tức Weibo mới biết được.

Diêu Linh:“....”Ba cái trò này cô chẳng thích thú gì.

Phía dưới bắt đầu có không ít người hỏi có phải Đường Uyển đang ám chỉ Phó Hằng không.

Có người có tag giúp tên Phó Hằng vào.

Diêu Linh:“.....”Sao cô không nhớ có nữ sinh nào tên Đường Uyển thời cấp Ba vậy?

Diêu Linh nghiêm túc nhìn kỹ lại mặt cô ta, vẫn chẳng có ấn tượng gì.

Nhưng cô khẳng định Phó Hằng chẳng có nửa phân quan hệ với cô nàng này..

Lúc Phó Hằng học cấp Ba, chuyện khác không dám nói chứ cô có thể khẳng định anh luôn giữ khoảng cách với con gái.

Diêu Linh suy đoán, có lẽ cô ta đúng là học cùng trường với bọn cô, lúc này muốn ké fame, dù sao Phó Hằng sẽ không đứng ra giải thích chuyện vật vãn như thế.

Hơn nữa, nếu anh thật sự thanh minh gì đó thì cô ta còn nổi tiếng hơn ấy chứ.

Diêu Linh cảm thấy mấy người như vậy thật nhàm chán, vì thế không thèm để ý nữa.

Còn tin tức của cô, Diêu Linh rất để tâm đến việc phân tích số liệu và hình ảnh, cô không hề để lộ tên quán ăn, vì cô không muốn quảng cáo cho quán nào.

Cô hy vọng tin tức này được quan tâm, thời buổi này tốc độ phát triển của cơm hộp rất nhanh, nhưng ban ngành kiểm soát chúng lại không phát triển với nhịp điệu tương đồng.

Đây chính là vấn đề, không phải của riêng một hàng quán nào mà là vấn đề của cả một hệ thống.

Khổ nỗi bây giờ tin tức này vẫn chưa được dư luận quan tâm.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 67: Kẻ Thứ Ba?

Diêu Linh nhìn đồng hồ mới biết cô vừa lên mạng mà hai tiếng đã trôi qua.

Không biết có phải do mấy tin tức vừa xem không mà giờ cô chẳng thấy buồn ngủ gì cả, cô nhìn sang bên cạnh thì thấy Phó Hằng ngủ rất say.

Diêu Linh rướn người đến quan sát, người này lúc ngủ vẫn rất nghiêm túc.

Trong lòng Diêu Linh đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, bất giác thấy vui vui.

Vì đêm qua nửa đêm tỉnh giấc nên sáng cô ngủ li bì, khi cô tỉnh lại liền thấy một cái đầu đen thui....

Diêu Linh hoảng sợ ngồi bật dậy, hét lên một tiếng mới phát hiện đó là Đại Hắc.

Đại Hắc cũng bị cô dọa sợ, chạy vèo ra ngoài.

Sau đó cô thấy Phó Hằng cuống quýt lao ra từ trong phòng tắm, tóc vẫn ướt sũng, người chỉ quấn cái khăn tắm để lộ dáng người hoàn mỹ, anh căng thẳng hỏi, “Sao thế?”

Tiếng hét chói tai vừa rồi của cô đã dọa Phó Hằng, khiến anh tưởng có chuyện gì liền chạy vội ra.

Diêu Linh:“.....”Không phải đêm qua đã tắm rồi à?

Cô nghĩ đến đó lại chợt nhớ tới chuyện đêm qua, mặt đỏ lên.

“Em không sao, chẳng qua vừa rồi Đại Hắc chạy vào phòng làm em giật mình, anh mau đi tắm đi.”

Cô nói xong liền cúi đi đánh răng rửa mặt...

Phó Hằng nhanh chóng tắm xong, sau đó hai người cùng ăn sáng.

Phó Hằng đến công ty, còn cô lại ở nhà. Vì tin tức đã hoàn thành nên hôm nay cô ở nhà nghỉ ngơi, cô thấy không quen lắm, đây là lần đầu tiên cô ở nhà đợi Phó Hằng về.

Diêu Linh ở nhà, đầu tiên là soạn kế hoạch, sau đó nghiêm túc chỉnh sửa, đến khi chắc chắn bản kế hoạch không có sai sót gì thì Diêu Linh mới đuổi người thư giãn.

Cô lại lên mạng xem tin tức, chợt thấy cái cô ngôi sao Đường Uyển kia đã đăng một tin giải thích, nói bạn thân của mình không phải Phó Hằng, mà là một người bạn cấp Ba khác, xin mọi người đừng nghĩ nhiều.

Diêu Linh làm trong ngành này nên thấy sai sai, mục đích của đối phương là gì cô chỉ cần liếc mắt là biết, theo lý thuyết không phải cô ta nên im lặng sao để mặc cho cư dân mạng đoán già đoán non, sau đó cho người dốt mũi dư luận một chút mới phải, sao đột nhiên lại bác bỏ tin đồn?

Diêu Linh cảm thấy kì quái, nhưng cũng chẳng nghĩ nhiều. Từ lúc học cấp Ba cô thích Phó Hằng là cô đã biết mình sẽ phải đối mặt với chuyện gì, lúc ấy còn chịu được thì giờ có là gì, hơn nữa Phó Hằng cũng chả có tính trêu hoa ghẹo nguyệt nên cô không cảm thấy khó chịu gì.

Mà những tin tức về Phó Hằng cũng đã chuyển hướng, ví dụ như tin về cô bạn gái xấu xí đã biến thành cô bạn gái rất đáng yêu, những người mắng chửi cô bị lên án là bạo lực học đường. Hơn nữa đó là bạn gái người ta, chuyện này nghĩa là sao, nghĩa là hồi đó người ta thích cô gái đó chứ còn sao.

Diêu Linh thầm hồi hộp, đừng mà đừng mà, làm ơn đừng bới móc thêm nữa.

Lúc này, mấy người bạn học kia bị chửi hội đồng thì không nhịn được nói, “Thôi đi, lúc trước hai người đó cặp nhau là do nó viết thư tình dán lên bảng thông báo trường, Phó Hằng đọc được thấy nó đáng thương quá nên mới đồng ý quen nó thôi. Hơn nữa rõ ràng lúc đó Phó Hằng thích Đường Nhiên, nếu không phải nó mưu mô quỷ quyệt làm kẻ thứ ba chen vô thì sao Phó Hằng lại chịu hẹn hò với nó.”

Diêu Linh: “.....” Đường Nhiên chính là cô hoa hậu giảng đường trong truyền thuyết, Diêu Linh nghĩ tới nghĩ lui, lúc đó Phó Hằng có liên quan quái gì tới Đường Nhiên đâu cơ chứ.

Đối phương càng nói càng hăng, “Lúc đó vì muốn ở bên Đường Nhiên, Phó Hằng chạy bộ với cô ấy, đi ăn với cô ấy, vốn cậu ấy nói không muốn đi dã ngoại, nhưng vì Đường Nhiên đăng ảnh đi dã ngoại với nam sinh khác, cậu ấy chạy tới ngay, còn đánh mấy tên nam sinh kia một trận...”

Diêu Linh thấy vậy liền sửng sốt, đã ngoại...

Cô nhớ tới ngày đầu nấu ăn ở đây, Phó Hằng bảo đó không phải là lần đầu tiên họ nấu ăn với nhau, lần đầu tiên là lần đi dã ngoại kia.

Diêu Linh nhớ Phó Hằng đến sau, lần đó không phải anh đến muộn mà là vốn không định đến, nhưng mà... Trong lòng Diêu Linh thấy ngọt như đường, hồi đó anh đánh mấy tên nam sinh... là vì cô sao?

Tim Diêu Linh đập rất nhanh, càng nghĩ càng thấy khoái trá, muốn gọi ngay cho Phó Hằng nhưng Phó Hằng đang đi làm, cô hơi ngại gọi điện, cô cố gắng bình tĩnh lại, tập trung làm việc, không xem ba cái tin bất nháo này nữa.

Diêu Linh nghiêm túc hoàn thành mọi công việc rồi nhìn đồng hồ, đã mười rưỡi, đến giờ ra ngoài mua đồ ăn.

Diêu Linh đột nhiên nhớ ra, sáng nay lúc Phó Hằng đi, cô quên hỏi anh có về ăn cơm trưa không.

Diêu Linh nhắn tin cho Phó Hằng, “Anh có về ăn trưa không?”

Phó Hằng nhanh chóng nhắn lại, “Có.”

Vì thế Diêu Linh đi siêu thị mua đồ ăn sau đó nấu cơm.

Lúc Diêu Linh xào đồ ăn, ngửi mùi đồ ăn bốc lên, lần đầu tiên cô cảm thấy mùi vị gia đình rõ ràng đến thế.

Định nghĩa về gia đình trước đây của cô không khác thế này là mấy, đó là mùi vị đồ ăn, và một người yêu cô, mang cho cô cảm giác an toàn.

Diêu Linh nấu cơm xong thì nghe thấy bên ngoài có tiếng cửa mở, người mặc tây trang mang giày da cười nói, “Anh ngữi thấy mùi đồ ăn từ dưới lầu rồi.”

Diêu Linh cười đáp, “VẬY MŨI ANH CŨNG QUÁ NHẠY ĐI.”

Ngay sau đó Diêu Linh ló đầu từ trong bếp ra, cô muốn nhìn Phó Hằng một cái, dù mới có mấy tiếng không thấy anh mà thôi.

Phó Hằng rửa tay sạch sẽ, sau đó bày chén đĩa và bê đồ ăn ra bàn.

Lúc này Diêu Linh mới làm như không có chuyện gì hỏi anh, “Lần nấu cơm đã ngoại đó có phải anh không tính tham gia không? Sao sau đó lại đến?”

Phó Hằng ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Linh, “Sao tự nhiên em hỏi vậy?”

“Thì hỏi chơi thôi mà.” Diêu Linh cười cười.

Phó Hằng ấn cô ngồi vào bàn ăn, “Đúng là anh không định đi, nhưng sau đó vì thương em... hồi đó em nhất quá.” Cảm giác như ai cũng khi dễ cô được hết.

Diêu Linh ngập ngừng nhìn Phó Hằng, “Còn không phải vì em muốn giữ hình tượng à?”

Cầu Trời cầu Phật cho đám người kia đừng có nói thêm gì nữa, nếu không thì... cô bị mất mặt là cái chắc.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 68: Khoe Khoang

Diêu Linh nghe Phó Hằng nói mình nhút nhát dễ bị ăn hiếp thì hơi bối rối, sau đó làm như lơ đãng hỏi, “Chắc anh thấy em mỏng manh yếu đuối cần che chở nên mới thích em chứ gì?” Nếu đúng như vậy thì...

Phó Hằng trả lời, “Đúng vậy đó, dù sao đó cũng là lần đầu anh thấy có người đi hái chuối, chuối không rớt mà người lại rớt, đúng là cần che chở.”

Diêu Linh đỏ mặt, “Anh làm như không kể xấu em thì người ta không biết anh yêu em vậy đó...” Được rồi, anh biết bản chất của cô là được rồi.

Phó Hằng lại gần, thấy là lạ hỏi, “Đây đã tính là nói xấu rồi hả? Vậy còn...”

Giọng điệu này của anh khiến Diêu Linh phản xạ có điều kiện cảm thấy còn có chuyện tệ hại hơn, cô vội vàng bịt miệng anh lại, khỉ gió, đã mười năm trôi qua, nhiều chuyện cô đã quên mất tiêu rồi mà sao người này cứ nhớ như in làm gì không biết!

Phó Hằng bị bịt miệng liền nhìn Diêu Linh.

Diêu Linh vẫn một mực bịt miệng anh, “Không được kể xấu em nữa, em ngại đó biết không hả? Biết thì gật đầu đi.”

Phó Hằng gật đầu, Diêu Linh thấy vậy mới buông tay ra, sau đó Phó Hằng nói, “Hay em kể chút chuyện xấu của anh đi, anh bảo đảm sẽ không bịt miệng em đâu.”

Diêu Linh cố nhớ lại, người này đó giờ đều lấp lánh như ánh sao, làm gì có chỗ nào để nói xấu chứ?

Cô nghiêm túc nghĩ đi nghĩ lại, thật sự không nghĩ ra chuyện gì, anh quá hoàn hảo rồi.

Diêu Linh không hề nhận ra trong mắt cô Phó Hằng lúc nào cũng hoàn mỹ.

Sau khi ăn cơm, Phó Hằng quay lại công ty còn Diêu Linh ở nhà lúc thì chơi với mèo, lúc thì lướt mạng.

Cư dân mạng vẫn đang bàn tán xôn xao, vốn dĩ chuyện như thế này nếu không phải ngôi sao có lưu lượng cao thì sẽ chẳng nổi lâu, nhưng không ngờ phi vụ này xuất hiện một người cứ cãi chày cãi cối, thành ra chuyện bé xé ra to.

Còn hai đương sự hoàn toàn không lên tiếng gì.

Sau đó cô thấy Phó Hằng đứng ra bác bỏ tin đồn. Một người nghiêm túc như vậy mà lại chịu ra mặt, vì mối tình đầu mười mấy năm trước của mình bác bỏ tin đồn, anh trả lời bình luận nói Diêu Linh khi đó là kẻ thứ ba.

Phó Hằng V: Trả lời Cây bút mùa xuân: “Chạy bộ là vì tôi muốn rèn luyện sức khỏe, luôn đến tiệm mì ăn là vì nhà bạn gái tôi mở

tiệm mì đó, đi dã ngoại là vì tôi thương bạn gái tôi phải một thân một mình ở đó, đánh nhau là vì mấy tên kia gạt tiền bạn gái tôi, còn bắt một cô bé kiêng nhiều đồ như vậy, hồi ấy tôi hơi ngứa non háu đấy.” / “Lúc đó vì muốn ở bên Đường Nhiên, Phó Hằng chạy bộ với cô ấy, đi ăn với cô ấy, vốn cậu ấy nói không muốn đi dã ngoại, nhưng vì Đường Nhiên đăng ảnh đi dã ngoại với nam sinh khác, cậu ấy chạy tới ngay, còn đánh mấy tên nam sinh kia một trận...”

Mấy người đang bình luận ngu người luôn, chuyện bạn gái cũ mười năm trước đã xa lắc xa lơ, theo lý thuyết cậu ấm này đâu cần giải thích gì, dù sao chuyện này cũng chẳng có gì to tát.

Có lẽ vì đó là mối tình đầu, hơn nữa hình như sau khi xuất ngoại thì anh ta không hề hẹn hò với ai, xem ra là tình yêu thực sự.

Tiền nhiều, đẹp trai, lại còn si tình, thật chuẩn cơm mẹ nấu! Anh đúng là vượt xa chuẩn mực đàn ông bình thường, như thể bước từ trong tiểu thuyết ra.

Bên dưới có người bình luận hỏi hiện tại Phó Hằng có bạn gái không, còn hỏi cả chuyện vì sao Phó Hằng lại thích cô gái kia.

Phó Hằng trả lời: “Hôm qua cô ấy cũng hỏi tôi chuyện này, dạo này có trào lưu hỏi câu này à?”

Anh không hề trả lời thẳng câu hỏi, nhưng lại sâu xa đề cập đến một chuyện, chính là: gương vỡ lại lành!!!

Thật rõ ràng, chính là gương vỡ lại lành!

Chuyện này càng ngày càng hay ho, dù sao Phó Hằng cũng không phải là ngôi sao, đại đa số người yêu thích anh hầu hết do thấy anh đẹp trai học giỏi, vậy nên khi thấy anh quay về với mối tình

đầu, phản ứng đầu tiên của mọi người chính là cô nữ sinh kia chắc hẳn phải có ưu điểm vượt trội gì đó, dù sao một người điều kiện tốt như vậy thì kiếm phụ nữ kiểu nào mà không được, điều đó chứng tỏ cô gái kia không phải không có ưu điểm.

Lúc Diêu Linh thấy anh đăng tin liền nhắn tin cho anh.

“Phó Hằng, khiêm tốn chút đi, để em còn làm việc nữa.”

Phó Hằng nhanh chóng trả lời, “[Rơi lệ] Được.”

“Mắc chi anh rơi lệ?”

Phó Hằng nhắn lại, “Không được khoe khoang về bạn gái... nhin quá hóa sầu. [Rơi lệ]”

Diêu Linh cười không khép miệng được, ngọt ngào trả lời, “Không sao, anh khoe với em được rồi, đúng lúc em chẳng có chỗ khoe em có bạn trai hoàn hảo đây nè, tội mình cùng khoe nào.”

“Em khoe trước đi.”

Diêu Linh thuận miệng nói, “Em có một bạn trai siêu đẹp trai, đẹp hoàn hảo không góc chết!”

Phó Hằng: “Em thật nông cạn, người đẹp chỗ nào chẳng có, đâu giống bạn gái của anh, bạn gái anh tính cách cực kì thú vị, mỗi khi bên cô ấy anh đều thấy vui vẻ...”

Diêu Linh: “..... Bạn gái của anh... tính cách thú vị? Sao em không biết? Mắt anh cận không nhẹ đâu.”

Phó Hằng: “Giống em thôi, anh cũng không biết bạn trai em đẹp cỡ đó đâu.”

Diêu Linh: “Thảm mỹ của anh tệ hại quá mà.”

Phó Hằng: “Ừ, thảm mỹ của anh tệ vậy nên mới thấy em là người đẹp nhất thế giới đó.”

Diêu Linh: “.....” Làm ơn mang người bạn trai lạnh lùng của tôi quay lại đi, tôi không chống đỡ được người này nữa rồi!

Nói thì nói thế chứ trong lòng Diêu Linh vẫn vui sướng vô ngần, chắc đây chính là cảm giác yêu đương.

Diêu Linh nhìn lại lịch sử trò chuyện rồi cứ thế lưu lại.

Bạn trai cô siêu đáng yêu luôn.

Lúc này điện thoại chợt đổ chuông, là đồng nghiệp cũ gọi đến. Diêu Linh nhắc máy liền nghe người kia nói, “Chị Linh, đi ăn không?”

Cái hôm bọn họ giúp Trương Nghiệp tỏ tình, khi Diêu Linh ra mở cửa, đương nhiên họ thấy Phó Hằng, nhưng họ chỉ nghĩ hai người quen nhau trong trung tâm tâm thần, chắc chẳng đi đến đâu, dù sao Diêu Linh chẳng có gia thế gì.

Nhưng giờ không như thế, sau khi bọn họ tìm hiểu mới biết hai người đúng là học chung một trường cấp Ba, đúng là mối tình đầu của nhau.

Hiện giờ trên mạng tràn lan tin tức về Phó Hằng, hơn nữa tính tình của Trương Nghiệp lại quá tệ hại, hờ tí là bắt hợ hành tăng ca, động ai cũng mắng nên tất nhiên họ biết nên làm gì.

Lúc Diêu Linh nhận được điện thoại cũng mơ hồ đoán được suy nghĩ của đồng nghiệp cũ.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 69: Vẫn Muốn Đi Làm

Dù sao lâu rồi hai người không nói chuyện với nhau nên thấy hơi xa lạ. Diêu Linh đoán được ý định của người kia, chỉ là cô tạm thời chưa có câu trả lời thuyết phục.

Chỉ là cô thấy đối phương có ý thăm dò mình thì thầm thấy kì lạ.

Chuyện này hình như Phó Hằng từng đề cập tới, người khác sẽ quy kết mọi thành tựu cô đạt được là nhờ làm dâu nhà giàu.

Đương nhiên cô thấy không vui, nhưng ngẫm lại nếu là vì Phó Hằng thì cũng đáng giá.

Sau khi gác máy, Diêu Linh ngồi vuốt ve hai con mèo, một lát sau chúng lăn ra ngủ. Mèo không như con người, chúng không biết nhiều chuyện như vậy, giàu có thì tốt mà nghèo khó cũng chẳng sao, thái độ của chúng vẫn không thay đổi.

Nhờ thế lực nhà Phó Hằng nên cuối cùng cư dân mạng vẫn không đào bới được ai là mối tình đầu của anh.

Trên weibo của Diêu Linh, tin tức về cơm hộp cũng có thêm không ít người theo dõi, không những thế mà cục an toàn thực phẩm còn trả lời.

Đương nhiên độ nóng vẫn thua xa mấy tin tức yêu đương hay hoạt động của người nổi tiếng, nhưng kết quả này cũng đủ khiến Diêu Linh thấy hài lòng.

Qua một ngày, Diêu Linh quyết định tìm người mới chứ không hợp tác với đồng nghiệp cũ, quả thực cô đã quen làm việc với họ nhưng trong lòng vẫn tồn tại khúc mắc.

Diêu Linh tính đăng tin tuyển dụng trên Weibo của mình. Lúc Phó Hằng về thì thấy cô đang cau mày nhìn màn hình.

“Sao thế?” Phó Hằng ngồi xuống cạnh cô, liền thấy tin cho thuê nhà trên màn hình.

Ánh mắt Phó Hằng tối sầm lại, nhưng vẫn cười nói, “Sao đột nhiên lại xem tin cho thuê nhà thế? Em muốn dọn đi sao?”

Diêu Linh quay đầu sang nhìn Phó Hằng, “Đâu có.”

Lâu rồi Phó Hằng không phát bệnh khiến cô cũng quên khuấy chuyện đó.

Diêu Linh chưa nói xong đã thấy Phó Hằng nổi giận đùng đùng chỉ vào màn hình, “Vậy em xem tin thuê nhà làm gì?”

Lúc này Diêu Linh mới nhận ra cảm xúc của Phó Hằng đang bất ổn, anh có vẻ hơi mất bình tĩnh, cô nhào đến ôm anh, “Em muốn tuyển thêm người, nên cần tìm văn phòng.”

Phó Hằng ôm cô, lẩm bẩm, “Thật không?”

Diêu Linh gạt đầu, “Đương nhiên là thật.”

“Nếu có một ngày em muốn dọn đi chắc chắn sẽ mang anh theo luôn.”

Dù thế nào thì cô vẫn muốn tự bước đi trên con đường mình đã chọn, kế hoạch trước kia đã lập ra, dù bước đi đầu tiên không suôn sẻ như cô tưởng thì cô vẫn muốn đi tiếp con đường này.

Vốn dĩ trên đời làm gì có con đường nào trải đầy hoa.

Diêu Linh đắn đo mãi rồi vẫn quyết định tiếp tục chuyện đó.

Buổi tối lúc đi ngủ, Diêu Linh chia sẻ suy nghĩ của mình với Phó Hằng.

Phó Hằng không nói gì, thoáng trầm lặng.

Diêu Linh nói tiếp, “Sẽ không gặp nguy hiểm đâu.”

Sắc mặt Phó Hằng chợt khó coi.

Diêu Linh ôm eo anh, “Thật đó, em thề, em tuyệt đối sẽ không để ai bắt nạt đâu..”

Diêu Linh kê trán mình vào trán Phó Hằng, “Cuộc đời em có hai mục tiêu, một là anh, cái còn lại chính là trở thành một phóng viên giỏi. Vốn dĩ em cứ tưởng mục tiêu đầu cả đời đều không đạt được, bây giờ đã nắm trong tay khiến em vui sướng vô cùng, nhưng em cũng rất sợ, nếu em chỉ có anh mà mất đi lý tưởng của mình thì liệu em còn có thể duy trì sự lạc quan vui vẻ như bây giờ không, và liệu anh có thấy vui không...”

“Được rồi, nhưng có chuyện gì thì không được giấu anh đó.” Cuối cùng Phó Hằng vẫn thỏa hiệp, Diêu Linh đã nhắc đến chuyện anh

để tâm nhất.

Diêu Linh gật đầu, “Em sẽ không giấu giếm chuyện gì đâu.”

“Văn phòng để anh tìm cho.”

“Cứ để em tự tìm.” Diêu Linh hôn lên mặt Phó Hằng, “Sau này chắc chắn có nhiều chuyện em phải tự mình làm, không thể cái gì cũng nhờ anh được.”

Phó Hằng không nói gì, Diêu Linh im lặng một hồi, vì đêm đã khuya nên cô cứ thế ngủ mất.

Hai người như thể đến từ hai thế giới khác nhau, định mệnh sắp đặt thế nào mà lại muốn yêu nhau, muốn ở bên cạnh nhau.

Diêu Linh điều chỉnh lại kế hoạch một chút, văn phòng cô thuê cách công ty Phó Hằng không xa, như vậy hai người có thể cùng nhau đi làm, cùng nhau ăn trưa, cùng nhau về nhà, cô cố gắng tối đa hóa thời gian hai người được ở bên nhau.

Khổ nỗi ban đầu những chuyện Diêu Linh phải làm quá nhiều, từ trang trí văn phòng đến phỏng vấn nhân viên, chuyện gì cũng đến tay cô.

May là Phó Hằng nhận nhiệm vụ nấu nướng hàng ngày, giúp cô tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Sau khi chuyện văn phòng ổn thỏa, Diêu Linh rất vui, vừa đi về vừa bàn kế hoạch ăn khao buổi tối với Phó Hằng. Đang đi thì cô nghe có ai gọi tên cô, Diêu Linh quay đầu lại liền thấy một người phụ nữ trung niên đi tới, bên cạnh còn có một nữ sinh, trông có vẻ là sinh viên.

Diêu Linh thấy bà ta thì bất giác nhú mào, “Có chuyện gì không?”

Người phụ nữ trung niên chưa kịp mở miệng thì cô nàng sinh viên bên cạnh đã lên tiếng trước, “Chị nói chuyện với mẹ đảng hoàng chút đi!”

Tuy Phó Hằng không hiểu ngô khoai ra sao nhưng anh vẫn kéo Diêu Linh ra sau lưng mình mà che chở.

Người phụ nữ trung niên nhìn thoáng qua Phó Hằng, sau đó nói với Diêu Linh, “Linh Linh à, nói chuyện với mẹ chút được không? Mẹ đã tìm con rất lâu.”

Diêu Linh thở dài một hơi, “Tôi không muốn.”

Sau đó kéo Phó Hằng toan bỏ đi.

Cô nàng sinh viên kia hình như bị chọc điên, “Mẹ, mình đi thôi, thể loại vô lương tâm như vậy mình đừng thêm nhận làm gì.”

Diêu Linh: “.....” Nếu không phải huyết áp cô thấp thì chắc bị mấy người này chọc cho tăng xông chết rồi.

Diêu Linh cũng chẳng thấy hào hứng gì với chuyện đôi co giữa đường hay nói lý lẽ với loại người này, nếu bọn họ biết điều thì sẽ không suốt ngày quấy rầy cuộc sống của cô như thế.

Lúc về tiểu khu, Diêu Linh càng đi càng nhanh.

Phó Hằng giữ cô lại, ôm lấy cô, “Không sao, không sao đâu.”

Diêu Linh mới phát hiện hóa ra cô đã khóc từ bao giờ.

Diêu Linh lau nước mắt đi nói, “Phó Hằng, anh nói xem sao lại có loại người như thế chứ.”

Phó Hằng đau lòng hôn lên trán cô, “Không sao, hay là mình chuyển nhà đi nơi khác?” Vậy sẽ không phải gặp nữa.

Anh không biết mọi chuyện là thế nào, nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến việc anh đứng về phía Diêu Linh vô điều kiện.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 70: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Đây không phải là lần đầu tiên người phụ nữ kia đến tìm cô. Trước kia khi cô thi đậu Đại học, cũng coi như tương lai xán lạn, dù sao khi đó đâu ai ngờ cô có thể thi đậu trường Đại học đó.

Lúc đó bà ta mua quần áo đồ ăn cho cô rồi tới trường đợi cô, nhưng thái độ cô đối với bà ta chỉ có mĩa mai.

Cô không hề cảm thấy mình làm gì sai, tuy có nhiều chuyện cô không biết nên trách móc ai, nhưng cô suy nghĩ thế nào lại là chuyện của cô.

Lúc đó còn trẻ dại mà cô đã thấy mình không làm gì sai.

Vậy mà giờ đây bên cạnh bà ta có thêm người khác, mà người kia lại chỉ trích cô như đúng rồi.

Chuyện này khiến cô thấy khó chịu, cô không biết tâm trạng này là gì, nhưng vì người phụ nữ này mà cô có thể bỏ qua mọi khúc mắc với thím Hai.

Diêu Linh lại gần ôm lấy Phó Hằng, “Em chỉ còn anh thôi.”

Từ lâu lác lác lơ, cô chỉ còn Phó Hằng thôi.

Cô lớn lên ở nhà thím Hai, nhưng chị em họ đều không thích cô, vì để nhà họ không xích mích lẫn nhau nên cô không đến thăm nhiều.

Phó Hằng xoa đầu cô, “Anh sẽ mãi mãi ở bên em.”

Diêu Linh ngẩng đầu, nhìn về phía Phó Hằng, “Anh có giữ sổ hộ khẩu không?”

Phó Hằng hơi ngạc nhiên, “Để làm gì cơ?”

“Anh nghĩ xem trừ kết hôn ra thì còn chuyện gì cần sổ hộ khẩu chứ?” Diêu Linh ôm chặt Phó Hằng, “Em sợ anh chạy mất, cũng sợ... cũng sợ... sau này có chuyện gì xảy ra, nếu em bị yêu cầu làm phẫu thuật, anh muốn cũng không ký tên được.”

Cô chỉ có một thân một mình, bây giờ trong sổ hộ khẩu cũng chỉ có mình tên cô.

Nếu ngày nào đó cô gặp chuyện không may thì tài sản của cô bây giờ có khi người phụ nữ kia đều thừa hưởng hết.

Nếu cô thật sự phải làm phẫu thuật thì sẽ chẳng tìm được ai ký tên cho.

Phó Hằng thấy vui muốn phát điên nhưng lại nói theo quán tính, “Em... em bình tĩnh một chút, chuyện này cần thời gian.”

Trong suy nghĩ của anh, để kết hôn thì anh phải tỏ tình, sau đó cầu hôn, đính hôn, rồi mới đến kết hôn... Chuyện cô gái khác có được thì Diêu Linh cũng phải có.

Diêu Linh nhìn anh, “Đừng đông dài nữa, em hỏi anh mấy câu, anh phải thành thật trả lời em, nhìn vào mắt em mà trả lời.”

Phó Hằng: “.....”

“Anh có muốn lấy em không?” Diêu Linh nhìn anh chăm chăm.

Sao mà Phó Hằng lại không muốn cơ chứ, nhưng kết hôn có ý nghĩa rất trọng đại, cô... thật sự nghĩ kỹ rồi sao? Không phải nhất thời xúc động chứ?

“Vậy anh có thể yêu em, luôn chung thủy với em, dù em nghèo khó, bệnh tật hay tàn phế cũng không rời không bỏ, mãi đến khi mình nhắm mắt xuôi tay không?” Diêu Linh lại hỏi tiếp.

Phó Hằng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn không thể dối lòng đành gật đầu.

Diêu Linh hôn lên mặt Phó Hằng, “Thế thì được rồi. Đi nào, về lấy sổ hộ khẩu, chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Diêu Linh đột nhiên dừng lại, “Phải rồi, liệu ba anh có phản đối không?”

Diêu Linh hoàn toàn không biết cha Phó Hằng rốt cuộc nghĩ gì.

Phó Hằng nói, “Ông ấy sẽ không phản đối đâu.”

Nhưng về đến nhà mới nhớ ra giờ này cục Dân chính đã đóng cửa, đâu ai làm cả ngày chứ.

Hai người ăn tối xong thì Diêu Linh đặt hai cuốn sổ hộ khẩu lại một chỗ, “Sáng sớm mai chúng ta sẽ đi đăng ký.”

Phó Hằng khẽ ừ một tiếng, có vẻ như đang thẹn thùng?

Diêu Linh quay đầu lại, nhớ tới một chuyện khác, “Sáng mai đi làm giấy tờ, vậy tối nay phải làm anh trước đã.”

Phó Hằng vừa nghe thấy thì mặt đỏ bừng lên, “Đừng nói thế chứ.”

Mỗi lần Diêu Linh thấy anh như thế thì cô đều muốn trêu anh, cô bỗng hiểu tại sao hồi xưa mấy tên công tử ăn chơi trác táng lại thích đùa giỡn con gái nhà lành, bởi vì nhìn họ thẹn thùng thật sự không kiềm lòng được.

Diêu Linh thiếu điều muốn lấy một cái quạt nâng cằm Phó Hằng lên, cô nheo mắt hỏi, “Mắc cỡ à?”

Vừa nói vừa đẩy anh xuống sofa, “Cô nương à, nếu em chịu theo anh, sau này sẽ có thịt ăn, sao hả? Có muốn suy nghĩ một chút không?”

Vừa nói cô còn mân mê lỗ tai anh, Phó Hằng thấy cô như vậy thì giọng khàn lại, cố kiềm chế cảm xúc, “Linh Linh, anh cho em một cơ hội, anh đếm đến mười, em phải dừng lại.”

Diêu Linh chớp chớp mắt, người này thật là...

Sau đó liền nghe thấy, “Một, hai, mười.”

Ngay sau đó trời đất liền quay cuồng, cô bị ôm lên, hình như giỡn quá trớn rồi!

Tên ác bá tính cưỡng đoạt dân nữ bị ném lên giường, ngay sau đó bị đè lên.

Diêu Linh nuốt nước miếng, hoảng sợ, nhưng khi thấy sự kiềm nén trong mắt Phó Hằng thì lòng xuôi xuôi, thật ra cô cũng muốn biết cảm giác đó như thế nào, nghe nói... rất đau, cô hơi sợ hãi là vì thế.

Diêu Linh mơ mơ màng màng, cảm thấy người nóng hầm hập như bốc hỏa, thân thể mềm nhũn ra không có chút sức lực nào, tim đập thình thịch, cô nói đứt quãng, “Anh... Đừng cúi đầu... Em muốn nhìn mặt anh.”

Giống như lần đầu tiên cô thấy anh, ánh nắng của cô, cuối cùng vẫn thuộc về cô.

Diêu Linh cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ không ngừng trôi dạt, cô cố ôm lấy anh, khắc ghi con người đen bóng của anh vào tâm can mình.

Lẽ ra cô định sáng sớm hôm sau đi đăng ký, thế mà....

Diêu Linh nằm trên giường, cô rất cuộc biết vì sao chuyện này gọi là vận động trên giường, bởi vì hai chữ vận động đặc biệt chính xác, giờ không những cô thấy eo đau bụng mỏi mà còn thấy là lạ thế nào....

Cảm xúc con người thật kì quái, vừa nghe tiếng bước chân của ai kia thì Diêu Linh liên yên lặng trằm chằm lên.

Sau khi ngửi thấy mùi đồ ăn, Diêu Linh len lén thò đầu ra, liền thấy Phó Hằng mặt mũi tươi tỉnh đứng đó.

Diêu Linh: “.....” Mẹ nó, rõ ràng đêm qua anh là người vận động nhiều hơn, vì sao bây giờ người nằm ngắc ngoải trên giường lại là mình chứ...

Thật tức chết mà.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 71: Đơn Giản Tốt Hơn

“Ăn sáng thôi.” Giọng Phó Hằng bên ngoài dịu dàng như nước.

Diêu Linh trốn trong chăn, vẫn thấy là lạ không hiểu rõ cảm giác mình đang trải qua là gì, nhưng nói chung cô vẫn chưa quen, như thể vừa chuyển tới nơi ở mới cần thích nghi lại từ đầu vậy.

Đương nhiên chuyện này cũng không xấu, vì đối phương là Phó Hằng. Cô đương nhiên yêu Phó Hằng, tất nhiên thích làm chuyện đó với anh, chỉ là... cảm thấy hơi ngại ngùng.

Phó Hằng kéo chăn ra, “Còn khó chịu à?”

Bọn họ là vợ chồng son ngày đầu tiên, chỉ cần nhìn đối phương là thấy vui.

Diêu Linh im lặng đứng dậy, thân thể cô không thoải mái, dù nằm hay ngồi cũng không thoải mái.

Cảm giác này khiến Diêu Linh thực sự tin tưởng anh chàng này suốt bao nhiêu năm nay chưa hề khai trai.

Phó Hằng bị cô nhìn chăm chăm phát ngại, “Ăn gì trước đã.”

Diêu Linh đi theo anh ra ăn sáng, sau đó thấy Phó Hằng vẫn nhìn cô, ánh mắt của anh không khác đêm qua là mấy, Diêu Linh lập tức

đỏ mặt.

Sau đó cô nhớ tới một chuyện quan trọng, “Mình còn đi đăng ký kết hôn không?”

Phó Hằng nghe vậy thì trong lòng thấp thỏm, câu hỏi của Diêu Linh là hôm nay còn đi đăng ký kết hôn không chứ không phải là hôm nay khi nào đi, hai câu khác nhau quá lớn.

Phó Hằng mang bộ mặt như bị khi dễ nhìn Diêu Linh, anh con trai vốn cao to mà bây giờ trông thật tội nghiệp, “Em...”

Thật ra Diêu Linh tính dời sang ngày mai, hôm nay cô không muốn đi, cô định nghỉ ngơi thêm một lát rồi đến văn phòng làm việc.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt đó của Phó Hằng thì cô chợt nhận ra anh đang hiểu lầm, “Ý em là hay mai rồi đi?”

Dù sao hai người đã có quan hệ vợ chồng, hơn nữa cô vẫn đắn đo về ý kiến của cha Phó Hằng.

Diêu Linh chỉ có một người thân là thím Hai, nhưng thực ra cô và thím Hai đối xử với nhau không giống như quan hệ người lớn và con cháu trong gia đình bình thường, nhưng Phó Hằng không giống cô, Phó Hằng có cha. Tuy cô không hiểu rõ cách cư xử với người lớn, nhưng vẫn cảm thấy kết hôn là chuyện quan trọng, tất nhiên cần báo cho cha Phó Hằng một tiếng.

Nên Diêu Linh bàn bạc với Phó Hằng.

Diêu Linh không biết kết hôn bình thường phải như thế nào, nhưng cô cảm thấy không nên quá đơn giản.

Lúc cha Phó Hằng nghe anh báo tin thì có cảm giác như mây kiếp đã trôi qua.

Một cậu thiếu niên vì sợ bắt trắc xảy ra mà phải bỏ đi, giờ lại muốn kết hôn.

Giữa trưa, ông Phó đến, không chỉ đến mà còn mang theo rất nhiều quà cáp.

Diêu Linh gặp người lớn thì bối rối không biết làm gì, may mà ông Phó không phải người khách sáo, hỏi thẳng hai người muốn tổ chức hôn lễ như thế nào.

Đương nhiên ông Phó muốn tổ chức thật hoành tráng, hai người đến với nhau không dễ dàng gì, hơn nữa nhà người khác đều như thế nên nhà họ đương nhiên cũng muốn thế.

Diêu Linh không quen lắm, nhưng ngại nói ra, cô chỉ muốn làm đơn giản, đi đăng ký kết hôn sau đó cùng nhau ăn bữa cơm là được.

Ông Phó đã cho người xem ngày lành tháng tốt, chợt Phó Hằng mở miệng nói, “Bọn con không muốn làm đám cưới.”

Ông Phó nhìn sang, “Con nói gì vậy?”

Thật ra lúc trước Phó Hằng cũng muốn làm đám cưới, cũng muốn khoe khoang, nhưng anh hiểu Diêu Linh thích gì, cũng hiểu cô không muốn gây sự chú ý.

Cho nên anh cảm thấy không làm đám cưới cũng tốt, dù sao chỉ là nghi thức, anh hy vọng Diêu Linh thấy vui vẻ, đương nhiên sẽ làm chuyện khiến cô thấy thoải mái.

Diêu Linh cảm thấy kết hôn không phải là suy nghĩ trong lúc bông bột của cô, nhưng kết hôn như thế nào thì có vẻ phức tạp.

May mà Phó Hằng không làm khó cô, vì thế hai người liền làm theo kế hoạch trước đó của cô, hai người đi đăng ký sau đó cùng nhau ăn cơm, coi như đã kết hôn thành công.

Lúc xếp hàng, Diêu Linh nắm tay Phó Hằng, trong lòng hơi hồi hộp, đương nhiên phải hồi hộp, dù sao sau này sổ hộ khẩu không chỉ có tên mình cô nữa.

Sau này không bao giờ lo lắng nếu mình gặp chuyện không may thì chẳng ai hay biết, nhưng từ khi có anh, cô cũng không bao giờ muốn mình gặp chuyện gì.

Hai người đi chụp ảnh.

Kết hôn xong, lúc Diêu Linh cầm giấy chứng nhận vẫn cảm giác như nằm mơ, trước kia cô cứ nghĩ sẽ ở vậy cả đời, nhưng giờ đã kết hôn, không những thế còn gả cho mối tình đầu của mình.

Ai nói người yêu nhau không đến được với nhau chứ, không phải bọn cô đã ở bên nhau rồi sao?

Diêu Linh nắm lấy bàn tay người đứng bên, thấy anh cũng nhìn chằm chằm vào giấy chứng nhận kia.

Diêu Linh nói, “Có phải anh cũng cảm thấy như đang mơ đúng không? Chúng ta kết hôn rồi, sau này anh là chồng em, còn em là vợ anh.”

Vợ chồng... nghe ngộ ghê.

“Vợ ời?”Phó Hằng khẽ gọi cô.

Diêu Linh ừ một tiếng,“Không được, em vẫn thấy là lạ..”

“Lạ chỗ nào?”Phó Hằng hận không thể bế bồng người bên cạnh lên mà xoay vòng vòng.

Cuộc sống sau khi kết hôn cũng không khác trước là bao, ngoại trừ buổi tối.

Tối đến hai người coi như cũng giao lưu kết hợp chút đỉnh, coi như tìm hiểu đối phương bằng cách mới mẻ hơn.

Ban ngày, hai người cùng đi làm, tuy không làm cùng chỗ nhưng hai nơi tương đối gần, nên có thể cùng ăn trưa với nhau.

Diêu Linh nhanh chóng tuyển được nhân viên. Cô không muốn hợp tác với đồng nghiệp cũ nên sau cuộc điện thoại hôm trước họ có nhắc lại hai lần, Diêu Linh đều từ chối.

Đồng nghiệp mới đều là sinh viên mới ra trường, tuy thiếu kinh nghiệm nhưng được cái tràn đầy nhiệt huyết, yêu chính nghĩa và có lý tưởng.

Kỹ năng, kinh nghiệm đều có thể tích lũy, nhưng những điều trên nếu đã mất đi thì rất khó tìm lại.

Diêu Linh tiến hành huấn luyện khẩn cấp cho họ, trên thực tế cô hơn sinh viên vừa tốt nghiệp năm tuổi, nhưng vì mặt mũi non choẹt, lại vui vẻ cởi mở nên không nhìn ra tuổi thật.

Lúc Diêu Linh nói cô đã lập gia đình, vài người còn ngạc nhiên.

Không bao lâu, khi bọn họ thấy người nhà của Diêu Linh thì không còn ngạc nhiên nữa mà biến thành sốc toàn tập luôn.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 72: Không Được Chửi Thề

Diêu Linh và Phó Hằng không hiểu tại sao bọn họ lại sốc như vậy.

Nhưng Diêu Linh cũng không nghĩ nhiều, hiện giờ tâm trí cô dồn cả vào việc nghĩ cách phát triển công ty cũng mình.

Lúc về nhà thì thím Hai gọi điện cho cô.

Thím Hai rất hiếm khi gọi cô, sau khi Diêu Linh nhắc máy thì nghe thím nói, “Linh Linh à, con ăn cơm chưa?”

Diêu Linh vẫn chưa ăn cơm, Phó Hằng đang rửa rau trong bếp.

“Con chưa ăn, sao thế ạ?”

Thím Hai thoáng do dự ở đầu dây bên kia, Diêu Linh cứ tưởng là vay tiền gì đó, mỗi tháng cô đều gửi tiền cho thím, dù khi xưa cô sống khổ sở thế nào thì thím vẫn là người cho cô một nơi chốn gió che mưa, không để cô phải lưu lạc đầu đường xó chợ, hơn nữa còn cho cô đi học.

Bên kia thím Hai nói, “Mẹ con quay về rồi, tới tìm thím.”

Diêu Linh chẳng biết nói gì, sao người kia không thể để cô sống cuộc sống bình thường chứ.

Diêu Linh hít sâu một hơi, “Bà ta nói gì?”

“Giờ mẹ con cũng biết sai rồi, có vẻ như cuộc sống cũng không khá khẩm gì.” Thím lại do dự, “Nói gì thì nói đó cũng là mẹ con, con hãy chiều cô bà ấy một chút.”

Diêu Linh nhắm mắt lại, thím Hai là người lớn nên cô không muốn đôi co với bà, nhưng Diêu Linh cảm thấy cuộc sống bà cứ lặn độn mãi nguyên nhân chính là do bà luôn khẩu xà tâm Phật.

“Thím Hai à, là bà ta bỏ rơi con, bà ta mang hết tài sản đi, lúc cha con sắp qua đời vẫn lo lắng sau này con không sống nổi.” Thậm chí ông còn quỳ trước chú Hai cầu xin chú nuôi mình.

Nói xong câu này Diêu Linh không thốt nên lời nữa.

Trên đời làm gì có chuyện ngon ăn thế, bà ta cư xử như vậy mà vẫn mặt dày mày dạn đến nhận con, đâu dễ vậy.

Diêu Linh hít sâu một hơi rồi nói, “Thím Hai à, nếu bà ta lại tới thì thím lo bà ta luôn đi, nhớ đừng cho tiền bà ta.”

Cô không hận người phụ nữ đó, nhưng cô không muốn gặp lại bà ta nữa.

Có lẽ rất nhiều người sẽ chỉ trích cô, cảm thấy dù sao thì đó cũng là mẹ cô, nhưng cô không thể giải được khúc mắc trong lòng mình.

Sau khi Diêu Linh nói chuyện với thím Hai xong thì bị Phó Hằng ôm lấy từ sau lưng.

Diêu Linh mở miệng nói, “Có phải anh cảm thấy em rất nhẫn tâm không... Thật ra em biết, bây giờ bà ta tìm đến em là vì bà ta đã ly

hôn, lại nhận nuôi con gái nên muốn tìm em vùi tiền...”

Phó Hằng ôm cô, “Em vẫn mềm lòng.”

Diêu Linh quay đầu lại ôm lấy Phó Hằng, “Bà ta có thể tự đi kiếm tiền, con gái bà ta cũng có thể tự kiếm tiền, lúc em lớn bằng nó thì phải đi làm mửa mặt để có tiền đóng học phí... Mắc mớ gì bọn họ lại không thể...”

Diêu Linh nói xong thì òa khóc, “Phó Hằng, em thấy rất khó chịu, sao bà ta lại xuất hiện....”

Phó Hằng ôm cô, “Không sao không sao, sau này bà ta sẽ không có cơ hội đến tìm em nữa.”

Diêu Linh đột nhiên bừng tỉnh, lau khô nước mắt, nhớ ra chồng mình là ai thì vội nói, “Chuyện này em sẽ giải quyết bằng pháp luật, chúng ta đừng làm bậy.”

Phó Hằng thấy cô vội vàng như thế thì cười xòa, “Yên tâm đi, anh là công dân tuân thủ luật pháp, sẽ không làm bậy đâu, em đừng lo, bọn họ sẽ không đến nữa đâu.”

Diêu Linh vẫn chưa quen chuyện dựa dẫm vào người khác, “Hay cứ để em tự giải quyết đi, bà ta cùng lắm thì đi kiện em để lấy phí nuôi dưỡng thôi, nhưng chắc chắn sẽ không thành công, tuy nói tội ruồng bỏ cha mẹ rất khó giám định, nhưng giờ bà ta chưa đến tuổi phải phụng dưỡng.”

Diêu Linh nói, cũng không tức giận như trước, có lẽ vì có Phó Hằng ở bên.

Những năm tháng đầy đau khổ không muốn ai biết, Diêu Linh cứ ngỡ mình đã quên nhưng không ngờ thật ra chúng vẫn ảnh hưởng đến cô.

Lúc đi ngủ, Phó Hằng đột nhiên sáp lại vùi đầu mình vào cổ cô, “Xin lỗi em.”

Diêu Linh thấy kì lạ, “Sao anh lại xin lỗi em?”

“Khi đó anh không ở bên cạnh em.”

Diêu Linh vuốt ve mặt anh, “Đồ ngốc, tuy anh không ở bên em nhưng lại cứu em bằng cách khác.”

Trước khi anh xuất hiện, cuộc sống của cô dường như chỉ có màu xám.

Rồi anh đến.

Càng tuyệt vời hơn là anh lại trở thành bạn trai của cô, khiến cô thoát khỏi sự tự ti, từ đó về sau, cô dựa vào chút nắng ấm đó mà sống sót suốt mùa đông dài.

Phó Hằng hôn cổ cô, nhỏ nhẹ nói bên tai cô, “Kể anh nghe chuyện khi đó được không?”

Diêu Linh thoáng do dự, song vẫn mở miệng nói, “Lúc em nghèo nhất, đóng học phí xong chỉ còn lại mấy đồng lẻ, sau đó em đi phát tờ rơi, em rất lợi hại, phát rất nhanh, mấy người khác đi phát tờ rơi sẽ lén ném bót đi nhưng em không hề làm thế.”

Phó Hằng vừa nghe vừa hình dung cảnh tượng đó, thấy rất khó chịu, thời điểm đó có lẽ là lúc anh đang tiếp nhận trị liệu.

Diêu Linh hôn Phó Hằng, đột nhiên cười, “Chẳng hiểu sao giờ nhìn lại thì thấy khi đó cũng rất tốt, chỉ là rất không cam tâm.”

“Anh biết.” Phó Hằng nói, “Em lúc nào cũng tốt.”

Diêu Linh đột nhiên thở dài một hơi, “Anh thấy không, em có thể ở bên anh như bây giờ thật sự không dễ dàng, về sau anh phải quý trọng em đó, ví dụ như nếu em có cãi nhau với Đại Hắc thì anh nhất định phải mắng nó cho em.”

Phó Hằng cầm tay cô, “Đó là Tiểu Hắc mà.”

Hai con mèo đen nhìn y chang nhau, Diêu Linh phân biệt Đại Hắc và Tiểu Hắc bằng cách... kêu đại, chẳng hiểu sao Phó Hằng có thể nhận ra chúng.

Diêu Linh xoay người đề lên Phó Hằng, “Em không cần biết, đó chính là Đại Hắc.”

Sau đó Diêu Linh thấy ánh mắt cháy bỏng của Phó Hằng, mau chóng lặn xuống.

Nhưng đã muộn.

Diêu Linh quát, “Không phải nói tạm nghỉ hai ngày à?”

“Đã nghỉ đủ rồi mà.” Phó Hằng đột nhiên sát tới tai cô thì thầm, “Hai ngày nay mỗi lần em nhìn anh, anh đều tưởng tượng đến cảnh này....”

“Ôi đệt! Đệt mợ! Anh mau trả lại nam thần trong sáng thuần khiết cho em đi!”

“Không được chửi thề.”Phó Hằng nói xong lập tức chặn miệng cô lại.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 73: Bị Dán Nhãn

Sáng sớm hôm sau khi Diêu Linh tỉnh dậy thì bên cạnh đã trống không.

Không biết có phải vì chuyện đêm qua hay không mà trong lòng cô không thấy khó chịu như hôm qua nữa.

Có một câu nói mà Diêu Linh thấy rất đúng, đó là người trưởng thành luôn theo đuổi những điều mà tuổi thơ không có được.

Kiểu như chấp niệm vậy.

Mà khi còn nhỏ thứ cô thiếu nhất là sự yêu thương và một mái ấm, sau này cô đã quen sống một mình, một mình ăn ngủ, học tập, làm việc, nhưng thật ra cô luôn sợ cô đơn.

Phó Hằng cho cô mọi thứ cùng một lúc, cho cô tình yêu, cho cô gia đình, cho cô những điều cô hằng mơ ước từ khi còn bé thơ mà cô cứ ngỡ mình sẽ chẳng bao giờ có được.

Một mình anh đã lấp đầy mọi khoảng trống trong lòng cô.

Diêu Linh đi từ phòng ngủ ra, vừa đi vừa gọi Phó Hằng, Đại Hắc Tiểu Hắc vốn đang ăn sáng nghe tiếng cô thì chạy đến cõ vào chân cô nhưng Phó Hằng không thấy đâu.

Diêu Linh vào bếp thì thấy cháo Phó Hằng đã nấu.

Diêu Linh múc một chén cháo, sau đó đang đi lấy đồ ăn thì nghe tiếng cửa mở.

Cô ló đầu ra xem, “Anh đi đâu thế? Em ngủ dậy chẳng thấy anh đâu...”

Phó Hằng đặt trái cây mới mua lên bàn, sau đó đến ôm Diêu Linh, anh lúc nào cũng thích tiếp xúc cơ thể với cô.

“Ra ngoài đi dạo một lát, em muốn ăn trái cây không? Anh đi rửa cho em ăn.”

Diêu Linh gật đầu rồi nói thêm, “Em nghĩ chuyện mẹ em cứ để em tự lo liệu.”

Để Phó Hằng ra mặt cô thấy lo lo.

Phó Hằng khựng lại, “Anh cho người xử lý rồi.”

Diêu Linh nhú mày, “Xử lý thế nào?”

Chuyện này rất phiền phức, vừa nghĩ tới là Diêu Linh thấy đau đầu.

Phó Hằng xoa đầu cô, “Em yên tâm, đương nhiên không có gì trái pháp luật.”

Tất nhiên là anh suy xét đến cảm nhận của Diêu Linh, chỉ là không nói ra thôi.

Diêu Linh nhú mày, muốn biết rốt cuộc là anh dùng cách gì. Phó Hằng không nói, nhưng sau đó không thấy mẹ cô đến làm phiền

thím Hai hay cô nữa.

Diêu Linh thở phào nhẹ nhõm, thật sự bà ta không tìm cô nữa, cô được yên ổn liền yên tâm lo toan chuyện công việc.

Đến lúc cô đã bỏ chuyện đó ra khỏi đầu thì thím Hai gọi điện cho cô, giọng bà khàn khàn, “Linh Linh, con sống bên ngoài thiếu tiền lắm sao? Sao lại đi vay nặng lãi chứ?”

Diêu Linh nghe thì chẳng hiểu mô tê gì, “Vay nặng lãi gì cơ? Con đâu có vay nặng lãi, có phải thím nhận được tin nhắn lừa đảo gì không, đừng tin mấy cái đó, đều là dối trá thôi, thím không chuyển tiền cho bọn chúng đấy chứ?”

“Con không vay nặng lãi thật à?” Thím Hai nửa tin nửa ngờ hỏi lại lần nữa, “Thím nghe mẹ con nói...”

Lúc này Diêu Linh mới xâu chuỗi sự việc lại, thoáng sửng sốt.

Cô trầm mặc không nói gì, còn thím Hai đầu dây bên kia tưởng mình đã đoán trúng, cô thật sự đi vay nặng lãi, thím Hai tức giận muốn tăng xông, mắng cô, “Vay nhiều không? Đầu con chứa óc heo ở trong à, chỗ đó mà cũng dám vay..... Con về đây đi, thím xem xem bù vào được bao nhiêu cho con...”

Diêu Linh nghe vậy thì trong lòng ngũ vị tạp trần, “Không, con không vay nặng lãi thật mà, cảm ơn thím, mấy ngày nữa con sẽ đến ăn cơm với thím.”

Diêu Linh nghe thím Hai cảm ràm mấy câu nữa rồi gác máy, chột ngắc người.

Thím Hai tốt hơn mẹ cô nhiều, cô luôn biết điều đó, nhưng cô không ngờ thím Hai có thể vì cô đến mức này, cô thậm cảm động không thôi.

Khi Phó Hằng về thì thấy vẫn cô đang ngẩn ngơ, Diêu Linh suy nghĩ rồi nói với Phó Hằng, “Tuần này mình đến nhà thím Hai ăn cơm nha anh.”

Cô không báo tin kết hôn cho thím Hai, cô vẫn luôn cảm thấy vai trò của cô ở nhà thím Hai có phần khó xử. Nếu chú Hai còn sống thì không nói, nhưng từ sau khi chú qua đời, trên thực tế cô không hề có quan hệ huyết thống gì với thím Hai, hai đứa con thím ấy lại không ưa cô. Cô đến đó khiến mọi người đều mất vui, vậy nên cô tận lực lấy tiền bồi thường cho thím Hai, nhưng lại ít khi ghé qua thăm bà.

Phó Hằng không có ấn tượng tốt với thím Hai, anh nhớ rõ bà mắng Diêu Linh rất khó nghe.

Nhưng Diêu Linh rất coi trọng thím Hai nên anh đành chôn giấu suy nghĩ của mình.

Diêu Linh dự định đến thăm thím Hai vào ngày nghỉ, giờ vẫn là ngày đi làm.

Chuyện huấn luyện nhân viên mới đã đâu vào đó, họ bắt đầu ra ngoài lấy tin.

Diêu Linh phụ trách biên tập và phân công công tác cho họ.

Diêu Linh cứ tưởng phải đến khi công ty họ có ít tiếng tăm thì công ty cũ mới tìm tới cô, không ngờ cô chỉ vừa bắt đầu thì bên kia đã liên hệ cô.

Diêu Linh cự tuyệt đề nghị hợp tác, tuy giờ đây cô chưa biết tương lai sẽ ra sao nhưng cô vẫn muốn làm theo kế hoạch cô đã chọn.

Có người mình yêu, có mèo, có lý tưởng, cuộc đời cô bây giờ thật toàn vẹn, có thể thực hiện lý tưởng hay không không quan trọng, cô chỉ cần nỗ lực hết sức là được.

Sau khi phía bên kia bị từ chối thì cũng không tỏ vẻ tức giận gì khiến Diêu Linh rất ngạc nhiên. Dù sao cô cũng làm việc ở đó một thời gian dài, tất nhiên hiểu tính cách bọn họ, nên khi thấy bọn họ đột nhiên hòa nhã như thế thì thấy không quen.

Sau đó cô chợt nhận ra, trước kia cô chỉ là một nhân viên quèn, không tiền không thế.

Bây giờ sau ót cô hình như đã xăm hai chữ, Phó Hằng.

Lúc Phó Hằng tới, Diêu Linh đùa đùa kể chuyện này cho anh như chuyện cười, “Em hơi không quen, cứ tưởng họ sẽ nổi điên lên, ai dè họ lại nho nhã lễ độ như vậy khiến em nổi hết da gà.”

Phó Hằng cúi đầu nhìn Diêu Linh, “Em.... để ý chuyện đó sao?”

Rõ ràng với năng lực của cô, cô có thể tự mình thành công, nhưng giờ lại bị dán nhãn nhờ vả anh.

Diêu Linh quay đầu, “Sao phải để ý chứ?” Vốn cô cũng thấy hơi khó chịu, nhưng giờ cô đã suy nghĩ cẩn thận, trước kia họ dám đối xử như vậy với cô là họ nghĩ Phó Hằng phải vào trung tâm tâm thần tức là đã bị người nhà bỏ rơi. Sau đó không những Phó Hằng quay lại công ty của gia đình mà còn làm việc xuất sắc hơn cả cha của

anh, bọn họ tin tức tinh thông nên không khó để biết bọn cô đã kết hôn, vậy nên đã thay đổi thái độ với cô.

Đây chính là hiện thực xã hội.

Không sao không sao, tuy thực tế phũ phàng nhưng Phó Hằng vẫn luôn ở đây.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 74: Đến Nhà Thím Hai

Diêu Linh đối với chuyện dựa hơi Phó Hằng cũng không quá để tâm như Phó Hằng nghĩ, cô chỉ hơi ngạc nhiên, dù sao trước kia cô chưa từng được đãi ngộ như vậy bao giờ.

Bây giờ đột nhiên tất cả mọi người đều trở nên hiền hòa để nói chuyện khiến cô thấy là lạ.

Chuyện Phó Hằng lo lắng thì cô không để ý lắm. Chí hướng của cô là mong có thể giúp đỡ những con người ở dưới đáy xã hội, nhưng lại không có cách nào, hơn nữa tài chính cũng không đủ.

Cô mong những người ở tầng lớp trên và chính phủ có thể để tâm đến những người đó.

Vậy nên khi dựa hơi Phó Hằng, công việc của cô rất thuận lợi khiến cô rất vui.

Mới đó đã đến cuối tuần, một cuối tuần bình thường như thế này theo thường lệ thì chị em họ của cô sẽ không về nhà, nên Diêu Linh dẫn Phó Hằng đến nhà thím Hai, còn mang theo không ít quà cáp.

Lúc đến nơi thì thấy chị và em họ đang ngồi xem phim trên máy tính, còn thím Hai thì đang nấu mì.

“Linh Linh?”Thím Hai thấy cô thì hơi ngạc nhiên và vui mừng.

Thím Hai đã có tuổi, trải qua nhiều chuyện nên bây giờ tính tình bà cũng thoải mái hơn xưa.

Chị họ có vẻ ghét bỏ quay lại nhìn cô, lúc thấy Phó Hằng thì vẻ chán ghét biến đâu mất,“Linh Linh, mày về rồi à? Đây là...?”

“Chồng em, Phó Hằng.”Diêu Linh đặt quần áo và trái cây cô mua cho thím Hai lên bàn.

Thím Hai chùi tay vào tạp dề,“Hai đứa kết hôn rồi?”

“Bọn con chỉ đăng ký kết hôn chứ không làm đám cưới, con thấy phiền phức.”Diêu Linh sợ thím Hai nghĩ cô làm đám cưới mà không mời bà nên giải thích, mà quả thật là cô cũng chỉ làm giấy tờ chứ không tổ chức tiệc tùng gì.

Diêu Linh không coi trọng chuyện hình thức lắm, cô cảm thấy chỉ cần hai người ở bên nhau là được. Đi đăng ký kết hôn là vì cô muốn hợp lý hóa thân phận của Phó Hằng, nhớ đâu ngày nào đó cô phải tiến hành phẫu thuật thì anh có thể ký tên cho cô.

Thím Hai thoáng dăm chiêu nhưng vẫn nói,“Hai đứa ngồi đi, Văn Lệ, con đi mua đồ ăn đi, mua cá, ít sườn với rau dưa về đây.”

Chị họ có vẻ không tình nguyện cho lắm,“Con không muốn đi, con không muốn thấy người ta mổ cá, trông tàn nhẫn lắm. Diêu Linh đi đi, nó quen người bán cá mà, trước kia nó còn ra đó mổ cá hộ.”

Diêu Linh:“.....”

Thím Hai hơi không vui,“Con có đi không thì bảo?”

Phó Hằng nắm tay Diêu Linh, “Để con với Linh Linh đi mua cho.”

Thím Hai càng sượng mặt hơn, “Con là khách, sao có thể để khách đi chợ chứ.”

“Thím là thím Hai của Linh Linh, vậy cũng là thím Hai của con.” Trừ Diêu Linh ra, Phó Hằng hiếm khi đối đãi với người khác bình dị gần gũi như vậy.

Phó Hằng dắt Diêu Linh đi ra, vỗ về tay cô.

Diêu Linh không vui, cảm xúc của cô viết rõ trên mặt.

Phó Hằng nói, “Vì câu hỏi này cái cô kia nói à?”

Diêu Linh xốc lại tinh thần, nhìn người bên cạnh rạng rỡ như ánh trăng, hơi nhụt chí gật đầu, “Anh không cảm thấy em... không thực nữ sao? Không giống con gái cho lắm?”

Cô thì không sao, nhưng cô rất để tâm đến suy nghĩ của Phó Hằng, giết gà mổ cá cô từng làm hết. Thời niên thiếu, muốn sống không dễ dàng gì nên đâu nghĩ nhiều như vậy, nhưng những cô gái khác đều nhìn cô như nhìn quái vật.

Phó Hằng dừng lại, nhìn vào mắt cô rồi hôn lên tay cô.

Diêu Linh thấy tay mình hơi nóng lên, mà cõi lòng cũng vậy.

Phó Hằng nhìn cô, nghiêm túc nói, “Thỉnh thoảng trong mắt anh em như thể siêu anh hùng không chịu khuất phục trước vận mệnh ấy, chắc, còn anh thì là người đàn ông đứng sau siêu anh hùng....”

Bầu không khí cảm động cứ thế tan biến, nghĩ đến đứng sau mình là người đàn ông này, hơn nữa anh còn nói chuyện này với

giọng điệu như vậy khiến Diêu Linh phải phì cười, “Được, anh là người đàn ông đứng sau em.”

“Được, lâu lâu mình đổi vị trí cho nhau.” Phó Hằng gật đầu, nói rất nghiêm túc.

Diêu Linh ngay lập tức hiểu anh ám chỉ chuyện gì, mặt khiếp sợ nói, “Đệt, anh lại nói bậy bạ.”

“Không được chửi thề.” Phó Hằng xoa đầu cô.

Diêu Linh nắm tay anh, nhìn vào mắt anh, “Do anh mặt dày nói bậy trước.....”

Hai người vui vẻ đi chợ, lúc về đến nơi thì thấy quà hai người mua cho thím Hai đã được mở ra hết.

Chị họ và em họ của Diêu Linh trông rất phấn khích. Diêu Linh thấy lạ, sao hai người kia phấn khích như vậy làm gì?

Sau đó cô nghe thấy chị họ nói, “Anh Phó à, anh là Phó Hằng của nhà họ Phó phải không?”

“Chắc chắn luôn, trên mạng còn có hình anh ấy mà, nhìn y chang bây giờ.”

“Hình trên mạng thua xa người thật.” Chị họ nói tiếp.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Phó Hằng gặp cảnh này nhưng anh rất bình tĩnh, chỉ cười cười.

Chị họ bắt đầu liếng thoảng, “Công ty anh có thiếu người....”

“Nhà anh có tiền như thế sao lại không tổ chức hôn lễ? Có phải người nhà không đồng ý không?”

Diêu Linh chưa kịp đáp thì Phó Hằng đã nói, “Nhà tôi tất nhiên đồng ý, không tổ chức hôn lễ là vì Linh Linh thấy phiền phức.”

Ánh mắt Phó Hằng đượm vẻ lạnh lùng, chị họ đang tính nói tiếp thì bắt gặp ánh mắt đó liền im bặt.

Diêu Linh cảm thấy sau này nếu họ đến đây thì nên xem lịch cho kỹ, thái độ trước kia của chị em họ khiến cô không thoải mái, mà bây giờ thấy cảnh này cô càng thấy khó chịu.

Tuy nói không cần so đo với họ, nhưng trong lòng vẫn không vui vẻ gì.

Thím Hai cũng không vui, trừng mắt liếc chị họ một cái.

Bữa cơm ăn chẳng được yên nên lúc Diêu Linh về nhà cảm thấy dạ dày phát đau.

Có lẽ là bị thái độ của chị họ dọa đau.

Phó Hằng ngồi đằng sau xoa bụng cho cô, “Sau này đừng đến đó nữa.”

Diêu Linh thở dài một hơi, “Sau này nếu muốn đến em phải hỏi trước có phải thím Hai ở nhà một mình không, ôi, thím ấy thật đáng thương.”

Bà đã lớn tuổi mà vẫn phải bươn chải kiếm tiền. Thực ra bà cũng muốn nghỉ ngơi nhưng đâu còn cách nào, chị họ đang học nghiên

cứu sinh, lúc trước chị ta thì bốn năm mới đậu, còn em họ thì vẫn đang học Đại học.

Diêu Linh thở dài một hơi, “Tuy nói sau lưng người khác không tốt, nhưng em thấy thím Hai chẳng biết cách dạy con gì cả, sau này.....”

Diêu Linh nhớ tới chuyện hai người không thể có con liền chuyển hướng nói, “Sau này chúng ta phải dạy dỗ Đại Hắc Tiểu Hắc đàng hoàng.”

Phó Hằng hôn mặt cô, không nói gì.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 75: Để Dành Tiền

Buổi tối lúc đi ngủ, Phó Hằng có vẻ trầm lặng.

Diêu Linh vuốt ve mặt anh rồi hôn lên đó, “Này người đàn ông phía sau em ời, có muốn đổi tư thế không?”

Phó Hằng không nói gì, chỉ ôm chặt cô, trong thâm tâm anh thấy rất khó chịu, chắc cô rất muốn có con, nhưng anh lại không thể cho cô một đứa bé khỏe mạnh.

Phó Hằng nhớ lúc anh còn nhỏ cảm xúc rất dễ bất ổn, nếu có thể thì anh không muốn con anh chịu khổ như thế.

Diêu Linh cảm nhận được sức mạnh của anh, cảm nhận được sự khó chịu của anh. Cô biết vì mắc bệnh này nên anh phải chịu rất nhiều tra tấn, cũng biết hiện nay anh vẫn phải đi khám định kì, uống thuốc đúng giờ dù anh luôn biểu hiện thật tốt trước mặt cô.

Anh không muốn cho cô biết nên cô luôn vờ như không biết.

Diêu Linh hôn tay anh, cô hiểu rõ anh.

“Chồng à, sinh con phải mang thai gần mười tháng, mấy tháng cuối chân chẳng những bị sưng phù mà còn bị chuột rút, muốn đứng

cũng đứng không vững, nếu xui xẻo thì còn có thể bị khó sinh hoặc xuất hiện biến chứng, anh nỗ để em chịu đau đớn như vậy à?”

Phó Hằng ngăn người, hình như anh chưa từng nghĩ tới chuyện đó.

Diêu Linh quay đầu, cô tin anh có thể nghĩ thông, hôn lên khóe môi anh, “Được rồi, ngủ thôi.”

Nhưng nửa đêm cô tỉnh giấc thì Phó Hằng không ở bên cạnh, Diêu Linh nhú mày bò dậy, đi ra ngoài tìm Phó Hằng, sau đó cô thấy Phó Hằng đang đứng ngoài ban công hút thuốc.

Đây là lần đầu tiên Diêu Linh thấy Phó Hằng hút thuốc, thân hình cao lớn của anh trong màn đêm trông thật yếu ớt.

Diêu Linh cảm thấy đau lòng, bất giác tiến đến ôm anh từ sau lưng, người anh đã lạnh toát, phẳng phất như mang theo hương vị đêm đen.

Phó Hằng khựng lại, sau đó dập thuốc đi, xoay người ôm lấy Diêu Linh.

Diêu Linh khẽ nói, “Chồng à, là tự anh muốn có con hay anh cảm thấy anh nợ em một đứa con?”

Phó Hằng không nói gì, Diêu Linh lại nói tiếp, “Anh cảm thấy phụ nữ không có con thì không hoàn hảo sao?”

Phó Hằng mở miệng, giọng anh khàn khàn, “Không có, em lúc nào cũng hoàn hảo.”

“Với em mà nói, em đương nhiên không ghét có con, nhưng em còn muốn có tổ ấm của riêng mình hơn. Trong tổ ấm ấy có người em yêu là đủ, dù có con hay không thì với em tổ ấm ấy cũng toàn vẹn. Đâu phải mọi gia đình có con cái thì mình cũng bắt buộc phải có con thì mới được xem là gia đình hoàn hảo đâu chứ, điều đó không đúng.”

Diêu Linh vuốt ve khuôn mặt tuần tú của anh, “Anh có biết tình yêu mà em ngưỡng mộ nhất là gì không?”

Phó Hằng nhìn cô, rõ là không biết.

“Cuộc đời em không nhận được nhiều tình yêu, ngoại trừ anh. Anh xuất hiện như thể bước ra từ trong truyện cổ tích, bây giờ khi em biết anh cũng thích em, biết khi xưa anh bỏ đi không phải vì anh không yêu em, em luôn nghi ngờ thế giới này là giả, vì xác suất chuyện như thế xảy ra là quá thấp, hệt như truyện cổ tích. Tình yêu em ngưỡng mộ nhất là tình yêu trong phim Up.” Diêu Linh thấy ánh mắt nghi hoặc của anh thì biết anh chưa xem phim đó, vì thế cô kéo anh vào nhà, sau đó mở máy tính tìm phim, rồi ngồi trong ngực Phó Hằng xem lại bộ phim ấy.

Mỗi lần cô xem đều bật khóc, tình yêu ấy quá chân thành, mơ ước ấy quá chân thành.

Diêu Linh nhìn hai nhân vật chính biến thành ông lão bà lão trên màn hình, không kiềm được mà hôn Phó Hằng, “Sau này khi mình già cả, em cũng muốn sống trong ngôi nhà như vậy, mình ngồi trong phòng vừa sưởi nắng vừa đọc tạp chí.”

Phó Hằng nhìn màn hình, rồi nhìn Diêu Linh, cuối cùng ôm cô vào lòng.

Diêu Linh thấy anh đã ổn, “Được rồi ông già, mau ôm em vào phòng ngủ đi, thừa dịp anh còn thanh niên trai tráng.”

Phó Hằng bế cô lên, ôm cô vào phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi Diêu Linh tỉnh dậy thì thấy trong phòng có rất nhiều bong bóng.

Diêu Linh hơi sửng sốt, sau đó thấy Phó Hằng đi vào, “Hôm nay là cuối tuần, em muốn đi bán bong bóng không?”

Diêu Linh nhìn mấy cái bong bóng in hình Sói Xám và Dê Con, Cường đầu trọc – Gấu lớn và Gấu nhỏ hỏi, “Anh... mua hời nào vậy?”

Mới sáng sớm mà! Hơn nữa, hình như người này bị hồng kiến thức về phim hoạt hình thì phải, thôi thì đi bán bong bóng cũng có vẻ thú vị.

Diêu Linh bật dậy, nhảy lên người Phó Hằng, “Được, đi bán bong bóng nào, bán được bao nhiêu sẽ để dành..... Khoan đã, để dành tiền làm gì nhỉ?” Hình như không có gì để làm.

“Mở cô nhi viện được không?” Phó Hằng đột nhiên nói.

Diêu Linh hơi ngạc nhiên, sau đó hôn một phát thật kêu lên mặt Phó Hằng, “Anh đúng là thiên thần mà.”

Vì thế Diêu Linh vui sướng đi nấu bữa sáng, hai người ăn sáng xong thì cầm một đồng bong bóng ra khỏi tiểu khu.

Vì ngoại hình của cả hai đều bắt mắt, lại tươi cười dễ mến nên có không ít người chú ý.

Nhưng đến mua bong bóng thì không có mấy người.

Song Diêu Linh cũng không nhụt chí, cô đi mua một bịch đồ ăn vặt ở tiệm gần đó, Phó Hằng cầm bong bóng, còn cô đút cho anh ăn, hai người đều thấy vui vẻ.

May là cũng có con nít chạy tới mua bong bóng, hai người dạo quanh công viên một vòng cuối cùng cũng bán hết bong bóng, đếm lại số tiền thu được thì thấy được hai trăm đồng.

Xem ra không tệ lắm.

Sau đó Phó Hằng vào cửa hàng gần đó mua một hộp đựng tiền giá hơn năm trăm đồng, rồi cùng Diêu Linh cẩn thận bỏ hai trăm đồng này vào.

Sau khi về nhà, Diêu Linh âm thầm đem sổ tiết kiệm của mình cất vào đó.

Sau đó cô phát hiện sổ tiết kiệm của Phó Hằng cũng để đó.

Diêu Linh bất giác mỉm cười, Phó Hằng đúng là người đáng yêu nhất trên đời.

Sau đó Diêu Linh cầm giấy bút viết lên trên hộp đựng tiền, “Hôm nay chồng dễ thương ghê~”

Kết quả không lâu sau liền thấy bên dưới có thêm một hàng chữ rồng bay phượng múa, “Tên cúng cơm của em là Dễ Thương hả?”

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 76: Ăn Tết

Diêu Linh ôm mặt, nam thần thuần khiết trong sáng của cô đã ra đi không trở lại.

Diêu Linh viết phía dưới, “Em sẽ làm bộ như không hiểu.”

Phó Hằng xuất hiện từ sau lưng cô, ôm cô, “Chỗ nào không hiểu? Anh sẽ giải thích.”

Giọng điệu này y hệt lúc Phó Hằng giảng bài cho cô thời cấp Ba, nhưng vấn đề là câu này không còn mang ý nghĩa như xưa nữa.

Diêu Linh oán trách nói, “Đừng dùng giọng điệu này nói chuyện với em, em muốn giữ lại chút ký ức về nam thần ngày xưa ngay cả tay em cũng không dám nắm.”

Phó Hằng khẽ cười, điệu cười rất hợp với chất giọng trầm thấp của anh khiến cả người Diêu Linh nóng lên, “Trong lòng em anh ngây thơ như vậy à?”

Sau đó cô nghe đối phương nói, “Lúc đó, mỗi lần em không hiểu đều nhìn chăm chăm anh, em có biết lúc đó anh muốn làm gì không?”

“Má ơi yêu râu xanh!!!” Diêu Linh nghiêng răng.

“Anh muốn hôn nơi này.” Phó Hằng hôn lên mắt cô, sau đó dờ xuống, hôn lên mũi, rồi môi...

Thật ra Diêu Linh cũng không hề bài xích hành động của Phó Hằng, ngược lại cô thấy đáng vẻ đói khát cô của Phó Hằng rất đáng yêu, bởi vì cô cũng rất đói khát anh.

Những kẻ yêu nhau, dù là linh hồn hay thân thể đều khao khát đối phương mọi lúc mọi nơi, và cảm thấy được an ủi biết bao khi được hòa hợp cả linh hồn và da thịt với người còn lại.

Hai người quả thật rất nghiêm túc tiết kiệm tiền. Phó Hằng không giống Diêu Linh, hiện tại Diêu Linh đã mở công ty, cô không những phải trả lương nhân viên mà còn chưa có thu nhập gì, nên tiền tiết kiệm của cô chỉ có giảm không tăng, còn Phó Hằng lại có rất nhiều tiền.

Diêu Linh không muốn dùng tiền của Phó Hằng, tuy hai người là vợ chồng nhưng từ nhỏ đến lớn Diêu Linh đã quen tự thân vận động, tuy quan hệ hai người tiến thêm một bước nhưng cô cần thêm thời gian để thích nghi với chuyện này.

Công ty cũng đã hoạt động theo quỹ đạo, ông Phó lâu lâu cũng mời hai người đi ăn cơm.

Tuy Diêu Linh không quen ở chung với người lớn, nhưng cũng may ông Phó không hề tỏ vẻ người trên, nên mọi người dùng cơm với nhau xem như hài hòa.

Diêu Linh rất khiêm tốn kín đáo nên dù Phó Hằng có nổi tiếng cỡ nào cũng không ảnh hưởng đến cô.

Ngày tháng trôi qua khá vui vẻ, công việc của Diêu Linh rất thuận lợi. Hơn nữa, ở mảng truyền thông nhà họ Phó đầu tư rất lớn, nên dù cô không huênh hoang thì cũng không ai dám đụng chạm cô, phương diện khác Diêu Linh có thể tự mình lo liệu ổn thỏa, dù sao cô cũng đã công tác trong lĩnh vực này nhiều năm, vậy nên công việc của cô triển khai rất thuận lợi

Mới đó đã đến cuối năm, cuối năm Diêu Linh còn bận rộn hơn cả Phó Hằng. Thường ngày hai người còn có thời gian ăn trưa với nhau, nhưng trong khoảng thời gian này Phó Hằng toàn phải mang cơm hộp đến công ty cho cô rồi hai người ăn ở đó luôn.

Đồng nghiệp của Diêu Linh đã chết lặng, may mà phần lớn nhân viên Diêu Linh tuyển vào đều là sinh viên mới tốt nghiệp, vẫn còn độc thân, họ đã thích nghi với chuyện bà chủ ngày nào cũng phát đồ ăn cho chó, nhưng lâu lâu nhìn thấy tin tức trên mạng nói Phó Hằng là một nam thần lạnh lùng khó gần thì trong lòng họ bất giác chửi thề, cha nội này là một tên cuồng vợ đó có biết không hả?

Diêu Linh không nổi tiếng trên mạng như Phó Hằng. Phó Hằng thu hút người khác nhiều hơn, anh đẹp trai, có khí chất, nhà lại giàu có, hơn nữa bạn gái đương nhiệm lại là mối tình đầu, thật hiếm có trên đời.

Vậy nên người ta để mắt đến anh cũng là chuyện thường tình, nhưng Phó Hằng chẳng hề để tâm.

Đến ngày được nghỉ, Diêu Linh thở phào nhẹ nhõm, cô là người cuối cùng rời khỏi văn phòng, ngay lúc đó liền thấy Phó Hằng đang sải bước đến đón cô.

Thừa dịp không có ai, Diêu Linh phấn khích nhào tới, “Được nghỉ rồi! Năm nay chúng ta sẽ ăn Tết cùng nhau!”

Có người ăn Tết cùng cô rồi! Diêu Linh thầm hưng phấn.

Từ lúc học Đại học, cô đều ăn Tết một mình. Hồi năm Hai Đại học, nhà trường có mời sinh viên lưu lại trường ăn tất niên, nhưng cô không đi, cô sợ cảm giác ăn tất niên xong phải đi về một mình, không phải cô lo lắng đường xá nguy hiểm mà cô chỉ không muốn trải qua cảm giác cô độc bỗng từ đâu ủa đến.

Năm nay tất nhiên cô phải theo Phó Hằng về nhà ăn Tết. Diêu Linh cứ nghĩ nó cũng như ngày thường, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm tất niên đơn giản, dù sao bình thường đi ăn với ông Phó cũng rất đơn giản, hơn nữa bọn họ chưa từng nhắc đến những người thân khác.

Ông bà nội của Phó Hằng đã qua đời nhiều năm.

Nhưng đến nơi Diêu Linh mới biết là đại gia đình của Phó Hằng ở đó. Phó Hằng có hai người chú, cả hai đều có nếp có tẻ, bọn họ cũng về, ngoại trừ người nhỏ nhất vẫn còn học Đại học thì những người khác đều đã kết hôn sinh con.

Vậy nên mấy đứa nhỏ cũng đến nhà ông Phó chúc Tết.

Diêu Linh chưa gặp mấy người họ hàng này bao giờ vì bọn cô kết hôn rất vội vã, bây giờ Diêu Linh mới hiểu tại sao cần có đám cưới. Thường ngày Phó Hằng không hề qua lại với họ hàng nên cô cứ đinh ninh anh cũng giống mình, giờ mới biết không phải.

Diêu Linh hơi xấu hổ, lúc được giới thiệu với họ hàng không hiểu sao cô thấy ngượng ngập, nhất là khi bị hỏi bao giờ thì cưới.

Ông Phó thẳng thắn nói, “Đây là con dâu tôi, thời nay bọn trẻ không thích tổ chức đám cưới.” Giọng ông đầy vẻ cứng chiều hai bọn họ, những người khác nghĩ đến hòi Phó Hằng xuất ngoại đi du học cũng không báo bọn họ một tiếng thì cũng không thắc mắc gì thêm.

Diêu Linh yên lặng nắm tay Phó Hằng, không có ai nói năng bậy bạ gì, mấy chị em bạn dâu cũng rất ôn hòa lịch sự.

Diêu Linh thở phào nhẹ nhõm, sau khi ăn tối với đại gia đình thì Phó Hằng chuẩn bị đưa cô về nhà.

Những người họ hàng khác đều không đi, có vẻ như họ muốn đón năm mới ở đây.

Diêu Linh đề xuất, “Hay là chúng mình cũng ở lại đây đón năm mới đi?” Cô cảm thấy cứ đi như vậy không ổn cho lắm.

Vốn dĩ Phó Hằng thấy cô ở đây không được tự nhiên nên mới muốn đưa cô về.

Nếu cô muốn ở lại thì ở lại thôi.

Đón năm mới ở đây cũng không có gì thú vị, chẳng có ai thèm xem Xuân vãn mà mọi người chỉ ngồi nói chuyện phiếm với nhau, Diêu Linh và ông Phó hàn huyên về công việc của cô cũng xem như ăn ý.

Ông Phó là trụ cột nhà họ Phó, thái độ của ông quyết định thái độ của tất cả mọi người, nên dù không tổ chức hôn lễ thì mấy đứa nhỏ vẫn rất cung kính gọi Diêu Linh là mợ, không dám lếu láo.

Vì có con nít nên mọi người cũng không thật sự đón giao thừa, mới mười giờ tối ai đã về phòng người nấy.

Diêu Linh và Phó Hằng ngủ ở phòng cũ của anh, hóa ra lúc cô thích anh thì anh ở căn phòng này.

Diêu Linh nhìn quanh phòng anh, căn phòng không có vẻ gì là lâu ngày không có ai ở.

Phó Hằng định đi rửa mặt, Diêu Linh ôm lấy cánh tay anh, ngọt ngào nói, “Em muốn tìm hiểu một chút về thế giới nội tâm thời niên thiếu của chồng em.”

Ý tứ của cô là muốn khám giá căn phòng này một cách uyển chuyển.

Đương nhiên Phó Hằng không ngại.

Vì thế Diêu Linh vui vẻ đến giá sách xem, mới biết giá sách này có đủ sách giáo khoa từ nhỏ đến lớn của anh, còn có cả sách tài liệu và một vài cuốn sách nổi tiếng nữa.

Diêu Linh nhìn thấy sách giáo khoa cấp Ba bỗng thấy như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua.

Diêu Linh bất giác lấy một cuốn ra, vừa lật trang đầu đã thấy hai chữ rồng bay phượng múa, Phó Hằng.

Khi đó, chỉ nhìn hai chữ này thôi là tim cô đã đập thành thịch rồi.

Lúc tình vừa chớm nở, chỉ cần vừa nghe chữ Phó, hoặc Hằng, thì lòng cô đều dạt dào cảm xúc, chứng lo được lo mất cũng rất

ng nghiêm trọng. Diêu Linh đột nhiên nhớ ra gì đó liền tìm một quyển sách khác.

Phó Hằng tiến từ sau lưng đến ôm lấy cô, bao phủ cả người cô, cảm anh gác lên đỉnh đầu cô, “Em tìm gì vậy?”

Diêu Linh mở cuốn Sinh học ra thì thấy ở trang đầu chỉ có tên Phó Hằng, lạ thật, cô nhớ rõ cô đã viết tên mình bên cạnh tên anh mà.

“Em tìm... cuốn này à?” Phó Hằng vừa nói vừa với lấy một cuốn sách trên giá, đúng là cuốn Sinh học lớp Mười Hai.

Sau đó mở trang đầu ra, trên đó đúng thật là có tên Phó Hằng và Diêu Linh liền nhau với nét chữ không đồng nhất.

Diêu Linh nhìn thấy thì kinh ngạc, vì trên đó không chỉ có hai chữ này mà còn có khung trái tim bao ngoài hai chữ đó, cô không có vẽ cái khung đó, cô chỉ lén viết tên mình cạnh tên anh mà thôi.

Diêu Linh tưởng tượng cảnh một cậu thiếu niên nghiêm túc vẽ cái khung đó thì lòng rộn ràng hẳn lên.

Diêu Linh quay sang ôm chầm Phó Hằng, cõi lòng được lấp đầy bởi hình ảnh của người này, vùi người vào ngực anh, cảm nhận hơi ấm của anh, Diêu Linh nói, “Anh nhất định phải yêu em cả đời.... Nếu không em không sống nổi mất....”

Có được rồi lại mất đi tuyệt đối tra tấn người khác nhiều lần hơn chưa từng có được, Diêu Linh phát hiện cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi nếu mất đi Phó Hằng thì cuộc đời cô sẽ ra sao.

Phó Hằng xoa đầu cô, “Anh cũng vậy.” Từ khi có Diêu Linh anh mới hiểu cuộc đời đúng nghĩa là thế nào.

Sau khi Diêu Linh ngủ, Phó Hằng nằm trong căn phòng này lại trần trọc ngủ không yên.

Anh rất ít khi về đây, vì... mẹ anh đã tự sát ở đây.

Trong trí nhớ của Phó Hằng, nơi này vĩnh viễn u ám lạnh lẽo.

Bây giờ có nhiều người nên đỡ lạnh lẽo hơn, nhưng anh vẫn không sao ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, lúc Diêu Linh tỉnh dậy thì không thấy Phó Hằng trên giường, không được, cô phải nói anh mới được, thói quen này không tốt lắm.

Lúc xuống lầu, cô thấy ông Phó đang nói gì đó với Phó Hằng.

Cô nghe thấy một câu, “Con nên đi thăm họ, dù sao họ cũng là ông bà ngoại của con.”

Diêu Linh không biết chuyện ông bà ngoại của Phó Hằng.

Phó Hằng thấy cô xuống thì vươn tay ra nắm tay cô, dẫn cô đi ăn sáng.

Ăn sáng xong, những người họ hàng khác đều về nhà, Diêu Linh và Phó Hằng cũng rời đi.

Lúc đi ra, Diêu Linh bất giác nói, “So với em tưởng thì đơn giản hơn nhiều.”

Cô cứ nghĩ nhiều họ hàng như vậy cô sẽ thở không nổi, cuối cùng hóa ra mọi chuyện đều ổn thỏa.

Phó Hằng nắm tay cô, “Anh biết em rất giỏi mà.”

Diêu Linh gật đầu tán đồng, “Đúng thế thật, em mà không lợi hại một chút thì sao tóm được anh chứ.”

Phó Hằng cười ra tiếng, bế cô vào trong xe, “Về nhà thôi, Đại Hắc Tiểu Hắc đang ở nhà chờ chúng ta.”

Tất nhiên họ không đem hai con mèo tới đây, hôm qua lúc chuẩn bị đi hai người đã cho chúng đủ đồ ăn thức uống, nhưng vẫn thấy lo lo.

Về nhà mới biết Đại Hắc Tiểu Hắc đang ngủ lã quay, chẳng nhớ nhưng họ chút nào.

Hai đồ ngốc! Hoàn toàn không chịu ảnh hưởng gì khi hai người họ qua đêm ở ngoài cả.

Diêu Linh bước tới xoa đầu hai con mèo đen, “Đúng là đồ mèo ngốc.”

Phó Hằng mua một nhà vệ sinh tự động cho mèo nên hai người cần dọn phân, chỉ cần để ý xem đồ ăn hết chưa là được.

Không ngờ giữa trưa lại có người đến ấn chuông cửa.

Diêu Linh rất ngạc nhiên, hai người đều thích yên tĩnh nên đáng lý ra ai chúc Tết thì gọi điện thoại là được.

Sau khi mở cửa cô liền thấy một cụ bà trông rất phúc hậu, đứng bên một cụ ông, hai người nhìn cô một cái, cụ bà phúc hậu kia mở

miệng, “Cô là người giúp việc của cháu ngoại tôi à?”

Đúng lúc Phó Hằng ở gần đó, nghe thấy câu này thì anh vốn đang lau nhà liền ném luôn cây lau nhà đi, mặt lạnh lùng nhìn sang.

Diêu Linh: “.....” Vốn dĩ cô cảm thấy người nhà Phó Hằng đều dễ chịu, nhưng có lẽ không phải....

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 77: Con Gái Của Bà

Sau khi thấy Phó Hằng cầm cây lau nhà, mặt bà ngoại anh tới sầm lại, “Sao con lại phải tự lau nhà?”

Bà Phó trông hơi đáng sợ, dù sao cũng đang Tết nhất, bà ấy lại là người lớn nên Diêu Linh không muốn âm ỉ.

Nhưng vấn đề là bây giờ bà ấy đang nhắm vào cô, cô không tiện mở miệng vì thế chỉ có thể nắm tay Phó Hằng.

Diêu Linh thật sự không có nhiều kinh nghiệm trò chuyện với người lớn, kết hôn cũng không giúp cô tích lũy thêm bao nhiêu kinh nghiệm, vì bên nhà Phó Hằng, cha anh là người đứng đầu, cha anh lại không hề có ý kiến gì về cô nên những người khác cũng không dám khó dễ cô.

Cho nên Diêu Linh giờ đây thấy rất lúng túng.

Nhưng cô không thể để Phó Hằng nổi giận.

Phó Hằng nhìn Diêu Linh, sau đó hít một hơi thật sâu, nói với hai ông bà kia, “Có chuyện gì thế?”

Bà ngoại bước tới, ngồi xuống sô pha, “Con về nước không tới thăm chúng ta không nói, giờ Tết nhất cũng không tới, con định

không nhận chúng ta nữa à?”

Phó Hằng gật đầu, sau đó nói, “Đúng vậy.”

Bà ngoại đâu ngờ Phó Hằng dám nói thế, mấy năm nay Phó Hằng đều ở nước ngoài, bọn họ ngại phiền phức nên không muốn tới đó tìm anh. Bây giờ là Tết, Phó Hằng đã trở về, thân thích bằng hữu đều nhắc tới đưa cháu ngoại này, nhưng chẳng ai ngờ anh lại chẳng thèm đến chúc Tết, làm bọn họ mất hết mặt mũi. Hơn nữa hai người nghe nói anh còn kết hôn với một con bé mồ côi cha, mẹ bỏ theo trai, còn chẳng hỏi qua họ một tiếng nên họ càng giận hơn.

Vậy nên mới đến đây hỏi tội.

“Con nói gì vậy?” Bà ngoại đập bàn, tức muốn nổ phổi.

Phó Hằng nhìn bà lão, “Bà là người lớn, tôi và vợ tôi không muốn cãi nhau với bà. Nếu bà muốn ăn Tết với bọn tôi, được thôi. Nhưng nếu ngoài ăn Tết ra còn có chuyện khác, vậy tôi không tiếp.”

Diêu Linh quay lại nhìn Phó Hằng, cảm thấy anh rất tuyệt. Giờ anh đang tức giận nhưng vẫn có thể khống chế cảm xúc của chính mình. Trừ việc ném cây lau nhà lúc nãy thì anh vẫn giữ nguyên phong độ của công tử sang chảnh.

Diêu Linh nắm tay anh, thấy anh bảo hộ mình như vậy thì không nói gì.

Hai ông bà kia thấy anh dùng giọng điệu có lệ như vậy để nói chuyện thì giận phát run lên.

“Phó Hằng, mày có biết tao là ai không? Nếu không nhờ tao thì trên đời này làm sao có mày!”

Phó Hằng lạnh lùng, “Nếu vậy hẳn là tôi phải cảm ơn hai người, nếu không phải hai người ép mẹ tôi sinh ra tôi thì tôi cũng không phải đến thế giới này.”

“Mày ăn nói kiêu gì đó?” Bà ngoại tức giận đứng bật dậy, “Tao là người lớn trong nhà, cha mày dạy mày như thế đó hả? Mấy năm trước tao kêu mày đừng xuất ngoại thì không nghe, xuất ngoại rồi trở nên hư hỏng như vậy! Nếu mẹ mày còn sống không biết thất vọng đến mức nào!”

Phó Hằng hơi sững người, nhìn hai người kia, cảm thấy hơi buồn cười.

Lần đầu tiên Diêu Linh thấy cảnh này, tuy khi cô ở nhà thím Hai chị em họ và vài người họ hàng không ưa cô nhưng cũng chưa bao giờ cãi nhau om sòm. Vậy nên Diêu Linh không rõ phải làm gì trong hoàn cảnh này, chỉ biết im lặng đứng làm phong nền.

Nhưng cả người cô đều căng thẳng, nếu thật sự có chuyện gì thì cô vẫn phải ngăn lại ngay, dù sao hai người họ đều đã già, nếu gặp chuyện gì thì không hay lắm.

Phó Hằng vỗ vỗ tay Diêu Linh, lắc đầu, ý bảo mình không sao.

Bà ngoại vẫn lải nhải không dứt, “Như con bé này, mày nghĩ mẹ mày sẽ chấp nhận nó sao? Mẹ nó chạy theo trai, giờ nó.....”

“Đủ rồi!” Phó Hằng lạnh giọng nói, “Mẹ tôi là người như thế nào, tôi hiểu rõ hơn mấy người.”

“Mày còn không biết xấu hổ nói như vậy? Nếu không phải mày không nghe lời thì sao con gái tao phải tự sát?” Bà ngoại tiếp tục lải nhải.

Phó Hằng đột nhiên nhìn Diêu Linh nói, “Em đi theo anh.”

Phó Hằng cũng không muốn Diêu Linh làm gì, chỉ không muốn cô đơn độc ở đây bị người khác khinh bỉ.

Diêu Linh đi theo Phó Hằng vào phòng, thấy anh lấy một quyển sổ từ thư phòng.

Sau đó ném nó xuống trước mặt hai người kia, anh lạnh lùng nhìn họ nói, “Nói tiếp, mẹ tôi cũng nên cảm ơn hai người, nếu không phải hai người đem bà ấy đi tiếp thu trị liệu, nếu không phải các người sợ bà ấy làm các người mất mặt, nếu không phải các người ép bà ấy sinh con, bà ấy cũng không muốn được giải thoát nhanh như vậy, bà ấy thật đúng là sẽ không để ý tôi yêu ai lấy ai. Bà ấy nói, thật ra bà ấy không muốn làm một người mẹ tốt, vì bà ấy cũng không biết một người mẹ tốt phải làm gì.”

Bên nhà ngoại, anh luôn bị bêu xấu, họ nói anh không nghe lời, hại chết mẹ anh, nếu không vì sao trong nhà chỉ có anh và mẹ mà đột nhiên mẹ anh lại tự sát.

Từ nhỏ anh đã bị hiểu lầm như thế, nhưng anh chưa từng phản bác, đây là lần đầu tiên, nếu không phải bọn họ muốn can thiệp vào cuộc đời anh, nếu không phải bọn họ tới đây, nếu không phải bọn họ muốn tổn thương vợ anh thì anh sẽ không nói chuyện này ra.

Bà lão vốn đang hùng hổ dọa người nhìn thấy cuốn sổ thì sửng sốt, “Đây là cái gì?”

“Lúc mẹ tôi mười tuổi, bạn thân nhất bà ấy tặng nó cho bà, ngắn gọn thì đây là nhật ký của con gái bà.”

Bà ngoại nhặt cuốn sổ lên, mở ra đọc.

“Mình không biết rốt cuộc mình sống vì cái gì, à, không đúng, vì thể diện của cha mẹ, vì gả cho người có tiền. Điều khác nhau duy nhất giữa mình và XX là cha mẹ bạn ấy không phải là tú bà.”

“Mình không có cam đảm tự tử, nhưng mình không biết mình sống để làm gì.”

“Mình hận bọn họ, nếu mình chết trước mặt họ chắc họ mới vừa lòng.”

Tay bà ta run lên, “Tao... tao chỉ muốn tốt cho nó!”

Bà ta không đọc mấy trang sau nữa mà lật luôn đến trang cuối.

“Mình muốn được giải thoát, mình không muốn sống như vậy nữa. Xin lỗi, trước giờ mình chưa bao giờ là một người mẹ tốt, một người vợ tốt. Trong lễ tang của mình, mình mong người họ Giả đừng tới, để mình có thể yên ổn đi tới thế giới khác.”

Cuốn sổ rơi xuống đất, “Sao nó có thể như vậy? Sao nó có thể đối xử với chúng ta như vậy?”

Phó Hằng nhặt cuốn sổ lên, “Sau khi kết hôn, bệnh tình mẹ tôi chuyển biến rất tốt, nếu các người không ép mẹ tôi sinh con, không gây sức ép lớn như vậy cho bà ấy thì bà ấy đã không phải chọn con đường đó.”

Hai ông bà khóc lóc rời đi.

Diêu Linh hơi lo lắng cho an toàn của họ, theo họ ra ngoài, nhìn họ lên xe rồi mới về nhà.

Quay đầu lại liền thấy Phó Hằng đứng sau cô không xa.

Diêu Linh lại gần, ôm Phó Hằng, “Những chuyện đó đã qua rồi, em sẽ mãi mãi ở bên anh.”

Phó Hằng ừ một tiếng, sau đó xoa đầu Diêu Linh.

Anh nắm tay Diêu Linh về nhà, cuốn sổ kia vẫn nằm trên bàn, Diêu Linh rất muốn nghe chuyện về mẹ Phó Hằng, vì bà ấy là mẹ anh.

Phó Hằng nhìn cuốn sổ kia, sau đó ôm Diêu Linh kể cho cô nghe chuyện về mẹ anh.

Bà Phó từ nhỏ đã rất dễ nổi nóng, chỉ cần một câu nghe không hợp ý liền mất khống chế, ông bà ngoại cảm thấy bà khó dạy, liền suốt ngày chửi mắng bà, bắt bà khống chế cảm xúc, làm một thực nữ tinh thông cầm kỳ thư họa.

Bị đánh đập nhiều nên bà Phó cũng nghe lời, nhưng đến khi thành thiếu nữ, bà lại phải lòng ông Phó. Khi ấy ông Phó chỉ là một anh học trò nghèo xuất thân nông thôn, không những thế, trong nhà ông còn có em trai em gái. Chuyện như vậy bà Phó làm sao dám để người nhà biết, đành lừa gạt họ để được ở cạnh ông Phó, lúc đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong nhật ký của bà, dường như không hề xuất hiện ý muốn tự tử.

Bà Phó biết nếu ông Phó cứ mãi như vậy thì hai người sẽ không được gia đình đồng ý. Vì có thể ở bên nhau, ông Phó phải nhanh chóng trưởng thành. Từ nhỏ đến lớn bà luôn bị gia đình quản rất nghiêm, ngay cả ăn gì, mặc gì đều không thể tự quyết định, hướng chi là chuyện lớn như thế này. Trong lòng bà rất sợ hãi, chỉ biết giúp đỡ ông Phó cố gắng gây dựng sự nghiệp.

Bà Phó lấy toàn bộ tiền tiết kiệm từ nhỏ đến lớn đưa cho ông Phó. Khi hai người học Đại học năm tư thì mở trung tâm gia sư. Lúc bắt đầu không dễ tìm được giáo viên thích hợp nên hai người thường xuyên chạy xe đi từ chỗ này đến chỗ khác dạy kèm cho học sinh, một ngày nhận đến mấy học sinh, cứ như vậy, hai người từng bước tích lũy kinh nghiệm, con đường tương lai dần dần tươi sáng hơn.

Có tiền tích lũy rồi, ông Phó chính thức mở công ty về lĩnh vực mạng Internet.

Mà lĩnh vực này bà Phó lại dốt đặc cán mai, bà vừa học hỏi vừa cơm nước cho ông Phó, cuộc sống của hai người rất vất vả, nhưng đó cũng là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của họ.

Đến khi tốt nghiệp, ông Phó đã là nhân tài trong giới, tình yêu của hai người cũng được gia đình đồng ý, bà Phó không cần đi xem mắt nữa.

Bà Phó lúc ấy không muốn sinh con, ông Phó cũng không phản đối. Nhà ông không thúc ép gì chuyện này, anh có hai em trai một em gái, giờ ông có tiền, đón các em lên thành phố, muốn đi học thì đi học, muốn đi làm thì đi làm, không có gánh nặng gì.

Nhưng bà Phó lại bị gia đình ép sinh con, người nhà nói ra nói vào đủ kiểu, khiến thời gian đó bà Phó lại một lần nữa suy sụp.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 78: Sinh Bệnh

Mọi chuyện bắt đầu thay đổi từ đó.

Sau khi suy sụp, bà vẫn mang thai. Mang thai rồi, thân thể vốn dễ gặp vấn đề nay càng thêm nghiêm trọng. Từ lúc đó trở đi, bà không còn vui vẻ nữa.

Dù ông Phó nghĩ việc ở nhà chăm sóc cho bà thì cũng không biết làm sao để giúp bà giảm bớt áp lực.

Ông Phó vì sức khỏe thân thể và tinh thần của bà, khuyên bà thừa dịp thai nhi còn nhỏ mà bỏ nó đi, nhưng bà Phó cự nự, cảm thấy ông không muốn đưa con này vì ông cảm thấy bà bệnh tật như vậy không thể nào sinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh. Ông Phó thấy thế thì vội dỗ dành bà, nói ông muốn có con, thật sự muốn, bà Phó lại cảm thấy ông vì chuyện nói dối tông đường mà không ngó ngàng gì tới sức khỏe của bà.....

Khi bà Phó tỉnh táo thì lại càng thấy khó chịu, bà không tiếp thu được chuyện mình biến thành một người như vậy.

Sau đó tất cả đều là ác mộng.

Sinh con xong, bệnh tình của bà Phó không hề chuyển biến tốt đẹp. Trong khi đó, công việc của ông Phó lại rất cấp bách nên ông

không dứt ra được, ông muốn tìm người giúp việc để chăm sóc cho bà nhưng bà không chịu.

Đến khi Phó Hằng lớn hơn một chút thì bà không chịu nổi, cuối cùng vẫn chọn cách ra đi.

Phó Hằng hôn lên trán Diêu Linh, “Bà ấy luôn nghĩ anh sẽ trách móc bà, nhưng thật ra anh không hề trách gì bà, nhưng bà luôn tự trách bản thân.”

Diêu Linh ôm Phó Hằng, dựa sát vào lòng anh, muốn dùng phương thức này để cho đối phương chút hơi ấm. Cô hận không thể xuyên không trở về quá khứ, ôm lấy cậu bé Phó Hằng mà nói với cậu, không sao không sao, sau này sẽ có một người tên Diêu Linh xuất hiện trong đời cậu, cô ấy yêu cậu, rất yêu rất yêu cậu.

Phó Hằng lại lần nữa dùng sức ôm chặt cô, anh đã đợi người này đến, đợi rất lâu rất lâu.

Bây giờ tỉnh táo, anh hiểu rõ anh khác với mẹ mình, anh chịu tiếp nhận điều trị và uống thuốc, mà Diêu Linh không giống cha anh, Diêu Linh luôn đặt anh lên vị trí đầu tiên.

Khi anh không ngừng thỏa hiệp để hai người ở bên nhau, thì lúc đó Diêu Linh cũng không ngừng thỏa hiệp.

Phó Hằng nghĩ, đây là ưu đãi duy nhất mà ông trời cho anh, chỉ cần như thế thôi anh cũng thỏa mãn.

Đến ban đêm Diêu Linh nằm mơ thấy cô về lại thời thơ ấu u ám kia của Phó Hằng, nhìn anh nhỏ bé, yên lặng trông rất đáng thương, giống như một hoàng tử u sầu, cô muốn nhìn thấy anh cười, muốn làm anh vui.

Nhưng cô lại không có cách nào vươn tay ra ôm lấy anh, người này từng là ánh nắng của cô, nhưng trước giờ cô không biết hóa ra ánh nắng của cô vẫn luôn sống không tốt, vừa nhận ra điều đó thì cô tỉnh lại, bất giác ôm chặt Phó Hằng.

Anh đang ngủ cạnh cô, Diêu Linh không kiềm lòng được hôn anh. Có nhiều lúc, cô chỉ muốn cất anh vào trong trái tim mình, giấu thật kỹ, khiến thế giới bên ngoài không thể tổn thương anh.

Diêu Linh thấy thật trống trải, cô bức thiết muốn làm gì đó để chứng minh Phó Hằng luôn ở bên cô. Bây giờ Phó Hằng rất tốt, không buồn bã, cũng không bất lực nữa.

Diêu Linh lại hôn Phó Hằng, ghé sát đến tai anh khẽ nói, “Chồng ời, em yêu anh.”

Vốn cô nghĩ anh đã ngủ say, chắc chắn không nghe thấy những gì mình nói, nhưng không ngờ ngay sau đó cô bị ôm lấy, Phó Hằng trả lời cô, “Anh cũng yêu em.” Chưa bao giờ yêu ai như thế. Yêu đến mức chỉ cần thấy cô sẽ vui sướng, thậm chí chỉ vì tình cờ sống chung dưới một khoảng trời với cô mà cảm thấy hạnh phúc.

Diêu Linh, hai từ này, chỉ hai từ này thôi đã mang cho anh nguồn năng lượng vô biên.

Nửa đêm rồi mà hai người đều không ngủ được, cứ thay phiên nhau nói yêu người kia, nói một hồi liền không biết xấu hổ mà lẫn lộn một phen.

Đến mừng Hai thì vẫn phải đến nhà thím Hai, Diêu Linh và Phó Hằng mua không ít quà cáp, sau đó gọi điện hỏi thím Hai, thím Hai đương nhiên có nhà.

Nhưng mà một số người họ hàng cũng có mặt ở đó, Diêu Linh định dời sang ngày khác thì Phó Hằng thấy không sao, vì thế hai người đến đó.

Diêu Linh thở dài một hơi, khi còn nhỏ lúc cô ở nhà thím Hai, thời điểm Tết nhất lễ lạc, những người họ hàng đó sẽ lì xì cho chị em họ, nhưng chẳng bao giờ tới lượt cô.

Lúc đó cô rất ngốc nghếch, cứ dỗi mắt chờ mong, sau đó đổi lại một câu, mà có cha mẹ để lì xì cho con tao không mà tao phải lì xì cho mày.

Bây giờ Diêu Linh nhớ lại vẫn thấy khuôn mặt người kia thật dữ tợn.

Phó Hằng nghe vậy thì lấy hết bao lì xì Diêu Linh đã bỏ vào túi ra, trước đó Diêu Linh đã chuẩn bị mấy bao lì xì, Phó Hằng đều lấy ra hết, “Không lì xì cho bọn họ nữa.”

Diêu Linh vui vẻ, thật ra tính Phó Hằng rất phóng khoáng, nhất là về khoản tiền bạc.

Không ngờ anh lại làm chuyện ấu trĩ như vậy.

Diêu Linh nói, “Không, không, em chỉ kể thế thôi, mình vẫn phải lì xì chứ, nếu không mấy bà đó chắc chắn sẽ nói xấu sau lưng mình.” Hơn nữa giờ cô đã lấy chồng, lại còn là Phó Hằng, Diêu Linh không muốn làm mách lòng họ.

Xem như dùng chút tiền để mua sự yên tĩnh, cô không hề thấy bức rứt gì, chẳng qua nhớ lại chuyện lúc nhỏ nên thấy hơi khó chịu, nhưng thấy Phó Hằng làm thế thì cô cũng không thấy khó chịu nữa,

có người bất bình thay cô, chắc đây là ý nghĩa của việc có người yêu mình, vì anh sẽ luôn đứng về phía cô.

Diêu Linh bắt gặp hôn Phó Hằng, Phó Hằng quả nhiên là nguyên nhân chính khiến cô thấy vui vẻ.

Khi cô đến nhà thím Hai thì thấy có không ít người ở đó.

Lâu lắm rồi Diêu Linh chưa gặp lại mấy người này. Từ lúc học Đại học, cô không gặp họ, vì sau khi chú Hai qua đời những người này không còn tới nhà thím Hai ăn Tết nữa.

Nhưng cô thấy bây giờ mấy người họ hàng này không giống như trong trí nhớ của cô nữa.

“Linh Linh đã về!”

“Linh Linh lớn lên trông xinh đáo để, đây là chồng Linh Linh đó hả? Đẹp trai ghê!”

“Khi còn nhỏ tôi đã nói là Linh Linh chắc chắn sẽ lấy được người tốt mà, ngay từ nhỏ nó đã ngoan ngoãn như vậy.”

“Đứa bé Linh Linh này từ nhỏ đã thông minh.”

Diêu Linh:“.....”Đây chính là đám họ hàng chanh chua, ăn nói khó nghe muốn chết ngày xưa đó sao? Thật sự không phải bị ai nhập vào?

Diêu Linh nhìn mấy người này tươi cười chào đón mình thì cảm thấy cuộc sống thật vi diệu.

Diêu Linh xấu hổ cười cười, sau đó nói vài ba câu với đám người này.

Tất nhiên cô lì xì cho tất cả con nít, sau đó lại nghênh đón một đợt tươi cười nữa, mấy đứa con nít nghịch như quỷ kia hôm nay bỗng chốc hiền như thiên thần, ngọt ngào nói, “Chúc cô năm mới vui vẻ!” “Con chào cô!”

Trên đường về, Diêu Linh chợt khều Phó Hằng hỏi, “Thế giới người giàu của anh là như vậy hả?”

Tuy hơi lúng túng nhưng không thể không nói, mặt ngọt rót vào tai ai mà chẳng muốn nghe.

Không phải là Diêu Linh dùng cặp mắt thực dụng để phán xét người khác, mà sự thay đổi của đám người kia quả thật không thể vì nguyên nhân nào khác.

Về đến nhà, Diêu Linh đột nhiên cảm thấy bóng ma tâm lý hồi nhỏ đã biến mất. Thật đáng mừng.

Hôm nay không có ai làm cô bực bội, Diêu Linh thảnh thơi phào một hơi.

Đến mừng Ba, hai người theo kế hoạch đã định, ra nước ngoài chơi.

Đến xem nơi Phó Hằng từng sống.

Đây là lần đầu tiên Diêu Linh ra nước ngoài, trên thực tế tất cả mọi chuyện đều do Phó Hằng đầy kinh nghiệm lo liệu. Vì hai người muốn đi ba ngày nên phải gửi Đại Hắc Tiểu Hắc cho trợ lý Dư Ôn trông hộ, anh ta đến đón chúng đi.

Nhưng vừa ra nước ngoài thì cô đã bị cảm, người mềm xèo như cọng bún.

Vốn dĩ Diêu Linh không muốn đến bệnh viện. Khi ở trong nước cô nghe nói bệnh viện ở nước ngoài tương đối phức tạp, phải xếp hàng linh tinh chứ không giống như trong nước.

Phó Hằng sao có thể yên tâm, anh gọi ngay cho bạn mình, rất nhanh đã có người đến đón họ.

Diêu Linh mơ mơ màng màng nhưng vẫn ráng chào hỏi đối phương.

Sau đó cô không biết gì nữa, đợi đến khi tỉnh táo lại thì cô đã ở bệnh viện.

Phó Hằng yên lặng ngồi cạnh cô, thấy cô tỉnh lại thì thở phào nhẹ nhõm.

Diêu Linh thấy mắt anh thâm quầng thì đau lòng muốn chết, vươn tay ra toan chạm vào anh.

Phó Hằng vuốt ve tay cô, “Giờ em có thấy không thoải mái ở đâu không?”

Diêu Linh cảm thấy mình đã khỏe hơn, hỏi, “Em bị sao vậy?”

“Bị cảm.” Phó Hằng mở miệng nói. “Em đừng sợ, không có gì nghiêm trọng cả, sẽ khỏi ngay thôi.”

Diêu Linh ừ một tiếng, vừa lúc bạn của Phó Hằng đến thăm anh.

Một nam, hai nữ.

Đều là người châu Á, sở dĩ nói là người châu Á mà không phải người Trung Quốc vì một người trong số họ vẫn luôn nói tiếng Anh.

Tiếng Anh của Diêu Linh chỉ tạm tạm, sau khi tốt nghiệp chưa từng dùng đến.

Suốt cuộc nói chuyện Phó Hằng đều dùng tiếng Trung, thật ra ý tứ là từ chối đi ăn với bọn họ.

Diêu Linh đương nhiên biết lý do là vì cô vẫn phải nằm đây truyền dịch, vì thế nói với Phó Hằng, “Em có thể ở đây một mình.”

Lúc này cô gái vẫn luôn nói tiếng Anh kia đột nhiên nói, “Lát nữa quay lại anh có thể mang cơm về cho cô ấy.”

Phó Hằng nhìn cô ta, sắc mặt không tốt lắm, sau đó nói vài câu với người con trai kia, nhờ anh ta mua đồ ăn thích hợp cho Diêu Linh.

Đợi mấy người này đi rồi, Diêu Linh kéo tay Phó Hằng hỏi, “Cái cô khi nãy nói tiếng Anh suốt từng theo đuổi anh à?”

Mấy người này hình như có chút dịch ý mơ hồ với cô. Phó Hằng là con trai, tâm tư không tinh tế cho lắm nên có lẽ không nhận ra, nhưng từ nhỏ Diêu Linh đã phải sống trong cảnh ấy nên cô rất miễn cảm với cảm xúc của người khác.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 79: Vấn Đề Cô Nhi Viện

Có nhiều chuyện cô biết rõ nhưng không muốn nói toạc ra thôi. Như hôm nay chẳng hạn, cô loáng thoáng biết mấy người kia có ý kiến với cô, nhất là cô nàng chỉ nói tiếng Anh. Dù là khi nói chuyện với cô thì ánh mắt cô ta cũng không nhìn cô mà cứ chăm chăm nhìn Phó Hằng.

Diêu Linh hỏi Phó Hằng không phải muốn gây sự với anh, mà chỉ muốn biết sự thật là sao. Dù sao cô cũng không có bất cứ nhược điểm gì, trừ việc chồng cô quá ưu tú, quá thu hút người khác.

Nên cô mới hỏi anh chuyện này.

Phó Hằng phản ứng rất nhanh, thoáng sửng sốt thì im re.

Sau đó anh nhìn vào mắt Diêu Linh, đánh trống lảng mà hỏi han, “Linh Linh, em có khát không? Có muốn uống nước không? Anh đi rót nước cho em nha.”

Lần đầu tiên Diêu Linh thấy anh lúng túng như vậy, lòng hơi thấp thỏm, nếu chỉ bị người ta theo đuổi hẳn là không quần bách đến mức đó chứ.

Diêu Linh cố gắng không chế vẻ mặt sao cho không quá dữ tợn, “Không sao không sao, đều là chuyện quá khứ rồi. Em không

ngại....”

Không ngại mới là lạ! Trước kia cô chắc chắn không để ý, nhưng trước đây Phó Hằng từng nói với cô là anh chưa bao giờ hẹn hò với ai khác.

Tự nhiên bây giờ lại xuất hiện một vị bạn gái cũ, khiến cô sốt ruột muốn chết.

Phó Hằng trông rất âm ức, xích lại gần cô, “Đến khi anh về nước mới biết chuyện này mà.”

Diêu Linh nghe vậy thì thấy là lạ, “Sau khi anh về nước từng hẹn hò với cô ta?”

“Hẹn hò?” Vẻ mặt Phó Hằng tràn đầy kinh hoàng, “Làm gì có.”

Diêu Linh: “.... Vậy mắc gì anh lúng túng như thế? Em còn tưởng bọn anh từng hẹn hò, làm em sợ muốn chết.”

Thật ra Phó Hằng cũng hoảng sợ, “Anh còn tưởng em tức giận vì cô ấy tỏ tình với anh.”

Đây là lần đầu Diêu Linh nhìn anh chòng mình trêu mếu đến vậy, “Đồ ngốc này, nếu ai thích anh là em tức giận thì với nhan sắc bậc này của anh, đời này trừ việc tức giận chắc em khỏi cần làm gì nữa.”

Phó Hằng phì cười, “Em không giận thì tốt.”

“Nhưng có một điều kiện, sau này cũng có hiệu lực, đó là nếu có ai quyến rũ anh, anh phải cố tránh tiếp xúc thân thể, tránh ở chung một mình với họ. Dù sao chuyện tình cảm rất khó nói rõ ràng, nên

chúng ta phải phòng cháy hơn chữa cháy, em cũng chẳng thích anh thân mật với bất cứ ai hết.”Diêu Linh nói.

“Anh đảm bảo sẽ tránh xa họ.”Phó Hằng cam đoan.

Diêu Linh ừ một tiếng,“Chồng à, anh cũng nên nghỉ ngơi một lát đi.”

Chẳng bao lâu sau, mấy người kia đã quay lại.

Nhưng Diêu Linh phát hiện cô gái kia không đi cùng.

Diêu Linh liếc sang Phó Hằng, lúc này anh có ra khỏi phòng một lần.

Khỏi nói cũng biết chắc anh nói gì đó hoặc làm gì đó, nên giờ mới thế này.

Nhưng Diêu Linh cũng không thể hỏi thẳng.

Diêu Linh nhanh chóng xuất viện, mấy người đó cũng không quay lại, Diêu Linh và Phó Hằng bắt đầu hành trình của mình, cô theo Phó Hằng đi xem đâu là trường học của anh, đâu là nơi anh sống, đâu là tiệm cơm trước kia anh thường ăn.....

Nghe chuyện, Diêu Linh thấy rất hào hứng, cảm thấy như những năm tháng thiếu hụt đã được khỏa lấp.

Hai người ở nước ngoài chơi mấy ngày rồi về nước.

Sau khi về nước lập tức lao vào guồng làm việc điên cuồng như cũ.

Ngày tháng trôi qua rất có quy luật, sáng dậy hai người tùy tiện ăn gì đó, sau đó cùng nhau đi làm, đến trưa cùng nhau ăn cơm. Đến mười một giờ trưa hai người sẽ nhắn tin cho nhau xem đối phương có bận không, nếu không bận thì sẽ ra ngoài ăn.

Song Diêu Linh tương đối bận rộn, nên phần lớn thời gian đều là Phó Hằng đến nhà ăn công ty anh mua cơm rồi mang đến văn phòng của Diêu Linh để cùng ăn với cô.

Đồ ăn ở nhà ăn công ty Phó Hằng không tồi chút nào. Ông Phó cũng từng trải qua tuổi trẻ cuồng nhiệt nên chẳng phản đối gì chuyện con trai ngày nào cũng chạy đến nhà ăn mua cơm rồi mang sang cho con dâu. Đối với chuyện hai người, ông vẫn luôn muốn họ tự lo liệu lấy. Ông đã phải lo cho mình cả đời rồi, không muốn phải lo lắng cho họ nữa.

Cũng vì nguyên nhân này mà trước kia khi Phó Hằng muốn xuất ngoại ông đồng ý ngay. Đến khi Phó Hằng muốn về nước ông cũng chẳng phản đối gì. Phó Hằng muốn đến trung tâm tâm thần, ông cảm thấy cũng có lý. Dù là lựa chọn như thế nào thì nhìn xem, bây giờ con trai ông ngày nào cũng vui vẻ. Phó Hằng không những tích cực trị liệu mà còn có người yêu thương, chưa phát bệnh bao giờ.

Mất ông Phó chợt tối sầm lại, nhớ khi xưa vợ ông cũng có một khoảng thời gian tươi đẹp như thế.

Ông Phó thở dài một hơi.

Nhân viên công ty Phó Hằng đã quen với việc trưa nào cậu chủ cũng tới nhà ăn mua cơm, đổi món liên tục để mang cho vợ yêu.

Lâu dần thành quen, cuối cùng nhân viên công ty Diêu Linh cũng đến nhà ăn này ăn cơm, mọi người còn rất thân thiết với nhau.

Lúc Diêu Linh đang vội vàng giải quyết công việc trong văn phòng thì Phó Hằng đi vào, “Lại đây ăn cơm đã.”

Diêu Linh nhanh chóng chạy lại, cùng ăn cơm với Phó Hằng, vừa ăn vừa nói với anh những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Phó Hằng nghiêm túc lắng nghe cô nói, thật ra lĩnh vực của hai người không liên quan đến nhau, nhưng mỗi khi nghe đối phương kể chuyện đều học hỏi được nhiều điều.

Hôm nay sau khi Diêu Linh nói xong, Phó Hằng liền nhắc đến chuyện khác, “Anh chuẩn bị đi xin phép chính quyền mở cô nhi viện.”

Cá nhân không thể đứng ra mở cô nhi viện, cần phải hợp tác với chính quyền.

Diêu Linh ngẩng đầu, “Được, giờ em sẽ bàn giao bớt công việc cho cấp dưới.”

Cô từ từ nhận ra, cô không cần tự làm hết mọi chuyện, những người khác đã dần dần cáng đáng được công việc.

“Em không cần làm thế, anh chỉ muốn thương lượng với em thôi, chứ anh mong em có thể làm chuyện em thích.” Phó Hằng nói.

Diêu Linh cười lắc đầu, “Em vẫn luôn muốn làm nghề này vì em hy vọng có thể khiến người khác để tâm đến những vấn đề xã hội, chỉ cần vấn đề được giải quyết thì có phải tự em làm hay không cũng không sao.”

Cô không phải là một người cứng nhắc ngoan cố, chỉ cần công việc hoàn thành là được.

Vì thế những ngày sau đó, hai người càng cố gắng làm việc hơn, nhân lúc chờ chính quyền trả lời.

Đương nhiên họ cũng báo cho ông Phó biết chuyện này, ông Phó biết bọn họ không muốn có con mà muốn mở cô nhi viện cũng cực lực ủng hộ.

Đối với chuyện hai người không muốn có con, ngay từ đầu ông đã tán thành, có ông tán thành nên người họ Phó trên dưới không ai dám có ý kiến gì.

Thật ra, mấy người nhà họ Phó thậm chí còn thêm vui sướng. Dù sao Phó Hằng cũng là đứa con duy nhất của ông Phó, nếu anh không muốn sinh con, vậy có nghĩa là đợi anh trăm tuổi thì sản nghiệp to lớn này sẽ rơi vào tay cháu trai cháu gái họ.

Nên khi họ biết Phó Hằng muốn mở cô nhi viện thì không vui cho lắm, nhưng ông Phó luôn là người nói một không hai ở nhà họ Phó, khi mấy người đó khuyên can rằng chuyện này không tốt lắm thì dù là vì lý do gì cũng đều bị ông bác bỏ sạch sẽ.

Cứ như vậy, mọi chuyện đơn giản đi nhiều.

Cô nhi viện phải có nơi có chốn. Phó Hằng vô cùng mạnh tay mua luôn cả một trường Đại học cũ, tuy nói là cũ nhưng không đến nỗi quá cũ.

Được cái nơi này rất rộng lớn, dù sao cũng là trường đại học cũ, chỉ ký túc xá đã có tới mấy khu, lại thêm mấy khu giảng đường nữa.

Khi Diêu Linh đi dạo trong trường, ánh mắt cô nhìn Phó Hằng như thể nhìn thấy nhân dân tệ đang đi cạnh mình.

“Nơi này thế nào?” Phó Hằng hỏi.

Diêu Linh cứ tưởng cô nhi viện của Phó Hằng sẽ giống như trung tâm tâm thần trước kia họ từng ở.

Cô hoàn toàn không ngờ nó như thế này, lúc này ý nghĩ duy nhất trong đầu cô là, có tiền quả thật là muốn làm gì thì làm.

Trường học bây giờ vắng tanh, chỉ có hai người họ, Diêu Linh lập tức nhảy lên lưng Phó Hằng, “Em chợt nhận ra.... Hình như em gả vào nhà giàu rồi....”

Thật ra thỉnh thoảng cô cũng thấy tin tức này trên mạng nhưng khi đó cô cũng chỉ cười xòa, không có cảm giác gì.

Vì cuộc sống của cô không có thay đổi gì lớn, vẫn bận rộn như cũ, hơn nữa các mối quan hệ cũng đơn giản hết lúc trước, thay đổi duy nhất là ai cũng niềm nở, quá đối hiền lành với cô.

Cô vốn không có nhu cầu gì về vật chất, nên chuyện này cũng chẳng khiến lòng cô lặn tẩn gì mấy.

Nhưng tại giây phút này, cô mới biết cô thật sự đã lấy được một anh chồng siêu siêu giàu.

Phó Hằng cõng cô, “Thế em có hài lòng không?”

“Vô cùng hài lòng, cảm giác như thể giờ em đủ tiền để giúp đỡ bất cứ ai nghèo khổ luôn.” Diêu Linh nói giỡn.

Hai người đi dạo quanh trường học hết một tiếng. Trường học này rộng, siêu rộng, đột nhiên Diêu Linh nghĩ ra một ý, vì trường này thật sự quá rộng, “Hay là mình xây cả viện dưỡng lão đi.... Chia trường này thành khu đông và khu tây, rộng như vậy cơ mà.....”

Phó Hằng ngây người, sau đó anh cảm thấy chuyện này khả thi, “Để anh thương lượng với ban quản trị một chút.”

Đến khi lũ trẻ được đưa đến, họ sẽ mời một vài giáo viên đến để bổ sung tri thức cho chúng. Đợi đến khi chúng theo kịp bạn bè cùng lứa thì sẽ cho chúng đi học, nếu có gia đình nhận nuôi thì quá tốt, nếu không thì cứ ở lại đây, xem nơi này là nhà của chúng.

Hơn nữa lũ trẻ còn có thể giao lưu với các cụ già.

Diêu Linh nhớ tới khi mình còn nhỏ, thật ra lúc đó cô rất muốn đến cô nhi viện.

Diêu Linh nói, “Đến lúc đó chúng ta phải lựa chọn giáo viên và nhân viên thật kỹ càng, đều phải là người chuyên nghiệp.”

“Đương nhiên rồi.” Phó Hằng gật đầu, anh biết Diêu Linh thiếu điều gì, anh không có cách nào quay lại quá khứ để bù đắp cho cô, chỉ đành dùng cách này để giúp cô bù lại những thiếu thốn tuổi thơ.

Người thừa kế tập đoàn nhà họ Phó mới về nước không lâu đã chi một khoản kếp xù để mua lại một trường Đại học cũ dùng làm cô nhi viện, chuyện này vừa được hé lộ đã gây tiếng vang lớn.

Thật là giàu có, hơn nữa vị nhà giàu này còn đẹp trai có trình độ học vấn cao, nghe nói còn rất có cá tính.

Phó Hằng có Weibo riêng, nhưng anh chẳng bao giờ đăng gì.

Phía dưới weibo của anh không ngớt người gọi anh là nam thần, ông xã.

Sau đó có người phát hiện, Weibo Phó Hằng được chứng thực, “Đã kết hôn.”

Không phải là thông tin ghi trong phần giới thiệu, mà là thông tin được chứng thực hẳn hoi.

Có người cho biết, đây là chứng thực của Weibo, không phải là giới thiệu. Để được Weibo chứng thực thì chính chủ phải cung cấp giấy tờ chính xác, sau khi được chính quyền xét duyệt thì mới được thông qua.

Vậy nên.... Phó đại thiếu gia đã cung cấp giấy hôn thú sao?

Bình luận gọi ông xã bên dưới giảm đi phân nửa, nhưng vẫn chẳng thiếu người mê muội, đương nhiên họ biết Phó đại thiếu gia kết hôn với một cô gái không tiền không thế, không những thế mà cô gái này còn là mối tình đầu của anh.

Si tình như thế khiến người khác càng mê mẩn, có người còn điên cuồng đến mức công kích cả Diêu Linh vốn chưa lộ diện bao giờ.

Nhưng Weibo Phó Hằng đặc biệt ghét kiểu bình luận như vậy.

“Cút!”

Đối với bình luận kiểu: “Mẹ nó, tôi muốn xuyên đến hồi nam thần học cấp Ba, gặp nam thần trước rồi hẹn hò với nam thần.”

Phó Hằng: “Vế sau bất khả thi hơn cả vế trước.”

Có người không hiểu thì lập tức được người khác giải thích, “Ý nam thần là, bồ muốn hẹn hò với anh ấy độ khó còn cao hơn là xuyên không, mẹ nó, nam thần thật tàn nhẫn, biết cách ngược fan ghê gớm!”

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì, anh không phải ngôi sao, không phải dựa vào fan để kiếm cơm, hơn nữa vẫn có rất nhiều cô gái thấy anh vẫn đẹp trai như cũ, nếu đã kết hôn còn thả thính những người khác, đùa giỡn fan thì đó không còn là Phó công tử nữa.

Vì Phó Hằng đáp ứng đủ các điều kiện và chuẩn bị chu đáo mọi thứ nên chính quyền liền dời cô nhi viện và viện dưỡng lão đến.

Phó Hằng tiến hành khảo sát tất cả nhân viên cũ, anh áp dụng phương pháp nước ngoài, làm cả thí nghiệm tâm lý, ai đủ tư cách mới được lưu lại, vài người lệch chuẩn một chút thì huấn luyện lại, tiền lương gấp ba mức lương cơ bản, môi trường làm việc tốt, phúc lợi cũng cao, không ai oán giận câu nào.

Những đối tượng có khuynh hướng ngược đãi trẻ em hay ấu dâm tuyệt đối không giữ lại, không ngờ cũng có vài người như thế ứng tuyển.

Diêu Linh nghe được thì giận đến ê răng, hận không thể đâm bọn chúng dính vào tường, vì sao tỷ lệ lại lớn như vậy!

Phó Hằng nói, “Loại người này hay có khuynh hướng tìm việc làm liên quan đến trẻ con, nên chuyện như thế này xuất hiện cũng không lạ.”

Diêu Linh thấy anh nói rất có lý, trong lòng càng khó chịu hơn, cô lên mạng tra thử thì thấy không ít tin tức liên quan.

Phó Hằng còn chưa nổi nóng nhưng không ngờ mấy người anh bị sa thải lại nổi nóng trước, chúng liên hệ với truyền thông phao tin Phó Hằng ỷ thế hiếp người, doanh nghiệp và chính quyền cấu kết với nhau đuổi những nhân viên kỳ cựu như chúng đi.

Mấy công ty truyền thông lớn đương nhiên không đưa tin này, mọi việc Phó Hằng thực hiện đều được triển khai song hành với chính quyền.

Có vài tờ báo lá cải vì muốn nổi tiếng mà ngay lập tức giật tít doanh nghiệp và chính quyền cấu kết.

Chúng đã tính toán tốt, sau đó sẽ xóa tin đi rồi phao tin là phía trên cấm truyền thông tự do ngôn luận, có tiền có thể sai ma khiến quý.

Phó Hằng cũng không khách khí, ngay lập tức công bố kết quả khảo sát của những nhân viên ngược đãi trẻ em, cùng với lời chứng từ đám nhỏ và những nhân viên khác.

Dù sao Phó Hằng cũng chỉ tán gẫu hàng ngày với Diêu Linh về công việc chứ không có kinh nghiệm gì, nên anh nhờ Diêu Linh viết thay mình, đây không phải lĩnh vực của anh, anh không thể chọc trúng tim đến người khác như Diêu Linh được. Sau đó họ còn kêu gọi cơ quan bảo vệ quyền lợi trẻ em ban bố luật cấm, cách ly loại người đó khỏi trẻ em.

Chuyện này vốn nóng bỏng tay, lại thêm Phó Hằng cũng nổi tiếng, hơn nữa được nhiều tài khoản marketing chuyển tiếp nên sự

việc được đẩy lên cao trào.

Vốn dĩ đây là tin nóng về Phó Hằng lại biến thành tin tức về vấn đề bảo vệ trẻ em, vừa xem đã phát hiện trên mạng có rất nhiều ảnh các đối tượng từng xâm hại trẻ em, đại đa số đều làm những công việc tiếp xúc với trẻ em, thậm chí còn có vài tên ngoại quốc đã có tiền án ấu dâm ở nước ngoài bị cách ly khỏi trẻ em mò sang đây làm giáo viên tiếng Anh cho trẻ em, không những thế mà chúng còn công tác tại trường quốc tế nổi tiếng.

Mọi người đều quên mất tin gốc nói về chuyện gì, khi chuyển tiếp chỉ nhắc đến vấn đề này.

Tin nóng như vậy nhanh chóng khiến lực lượng chức năng vào cuộc.

Diêu Linh biết được thì thở phào một hơi, tuy cô không có con nhỏ nhưng cô cũng từng là trẻ em, nên cô mong tất cả trẻ em có thể bình an lớn lên, được lựa chọn cuộc sống mà chúng muốn.

Khi cô viết bài không đề cập gì đến nạn ấu dâm, chỉ nói về ngược đãi trẻ em, nhưng bình luận chuyển tiếp không tránh khỏi đề cập đến vấn đề này.

Có thể được xem trọng như vậy là tốt nhất.

Trong khi đó cô nhi viện đã triển khai đầu ra đó, tiền lương cao nên thu hút rất nhiều nhân tài có tố chất tham gia.

Nhưng mọi chuyện chỉ mới sơ khai nên có nhiều chuyện đòi hỏi hai người tham dự, dù là Phó Hằng hay Diêu Linh đều vội đến không có thời gian uống nước.

Song tất cả đều đáng giá, hơn nữa nhìn bọn trẻ vui sướng muốn nhảy cẫng lên, Diêu Linh cảm thấy mệt mỗi một chút cũng không sao.

Tối đến về nhà, hai người liền lăn ra ngủ, ngay cả bữa tối cũng đợi ngủ một lát dậy mới bắt đầu ăn.

Thời điểm vất vả nhất cũng là thời điểm vui vẻ nhất, hai người đều phấn khởi, hơn nữa chuyện ý nghĩa nhất là hai người có chung một mục tiêu.

Cô nhi viện đã nhận ba trăm đứa trẻ, lớn thì mười ba mười bốn tuổi, mà nhỏ thì mới có mấy tháng tuổi.

Thậm chí có người lên lút bỏ đứa bé ở cổng cô nhi viện, còn để lại một tờ giấy, nói cô ấy cố ý đi tàu hỏa đến tận đây, cha đứa bé không cần nó, cô ấy chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm không nuôi nổi nó, nghe nói cô nhi viện này rất tốt nên mong mọi người đối xử tử tế với đứa bé, đừng khi dễ nó.

Diêu Linh:“.....”

Nhưng cô vẫn nhanh chóng đem đứa bé đi kiểm tra sức khỏe, có rất nhiều trẻ em bị vứt bỏ vì bị khiếm khuyết đầu đó, vậy nên đầu tiên phải đưa bé đi kiểm tra sức khỏe để xem có gặp vấn đề gì không để còn biết sớm mà chữa trị.

Chẳng bao lâu sau có chuyện khiến Diêu Linh tức đến ăn mất ngon.

Có một đứa bé hơn hai tuổi được đưa đến, còn kèm dán tờ giấy nói bé bị bệnh tay chân miệng.....

Bệnh tay chân miệng rất nghiêm trọng với trẻ em, càng kéo dài thì khả năng không chữa được càng lớn, nên cô vội vàng đưa bé đến bệnh viện điều trị. Sau khi bé khỏi bệnh thì mấy người tự xưng là cha mẹ bé bỗng dưng xuất hiện muốn mang bé đi.

Còn nói bọn cô giàu có như thế thì chi ra mấy đồng bạc như thế có thấm vào đâu.

Bọn họ nếu có tiền đã không làm chuyện đó, hãy coi như bọn cô tìm được gia đình nhận nuôi bé đi.

Diêu Linh tức muốn chết, kéo theo cả Phó Hằng cũng giận sôi máu.

Đôi vợ chồng son bị chọc giận đành ôm lấy nhau, may quá may quá, vẫn còn đối phương ở đây. Nếu không đối mặt với hạng người cực phẩm như vậy thật đúng là không biết phải làm sao.

Nhưng dù họ còn có nhau thì chuyện này vẫn rất khó xử lý.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 80: Gặp Xui Xẻo

Vấn đề này không chỉ là tức giận hay không.

Nếu như dễ dàng buông tha họ, sau này chuyện này có thể trở thành tiền lệ xấu bị những người khác bắt chước, con cái bị bệnh liền ném vào đây, trị hết lại mang về. Bệnh nhẹ thì không nói, có vài bệnh không thể kéo dài, một khi kéo dài sẽ bỏ lỡ thời cơ trị liệu tốt nhất cho đứa trẻ, đến lúc đó phải làm sao?

Nếu như không muốn buông tha họ, vậy thì giám định tội ruồng bỏ con cái là một vấn đề rất lớn, hành vi ruồng bỏ cần có tình tiết độc ác mới cấu thành tội, đó là giới hạn quan trọng nhất để xác minh hành vi đó có phải tội ruồng bỏ hay không. Mà tình tiết độc ác là sau khi người bị hại bị vứt bỏ gặp phải chuyện không may. Mặt khác, dư luận không biết chính xác nội tình, đến lúc đó ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Hơn nữa biết đâu còn xuất hiện trường hợp bỏ rơi con cái nhưng vì sợ bị kiện tụng sẽ không dám đưa tới cô nhi viện, đối với đứa bé ấy mà nói thì rõ ràng chuyện này đã chặn mất con đường sống cuối cùng của nó.

Diêu Linh giận đến phát run, Phó Hằng phải trấn an mãi cô mới hạ hỏa. Sau khi anh bàn bạc với luật sư thì để luật sư giải quyết việc này.

Không phải cách đầu, cũng chẳng phải cách sau.

Phó Hằng bảo luật sư gửi văn kiện yêu cầu gia đình kia bồi hoàn chi phí chữa bệnh, nếu không sẽ kiện họ tội ruồng bỏ con cái.

Hai người kia vốn không khá giả gì, nhìn thấy luật sư và văn kiện của luật sư thì chân mềm cả ra, cầu xin nửa ngày không có tác dụng gì cuối cùng giận dữ thế nào rồi cũng phải đem tiền thuốc thang trả lại.

Toàn bộ sự việc âm thầm tiến hành.

Diêu Linh và Phó Hằng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tuy nói những chuyện như thế này khiến họ bức bối nhưng vẫn có nhiều chuyện làm họ cảm động và thỏa mãn hơn.

Bọn nhỏ ở trong ký túc xá trước kia của trường Đại học, phòng bốn người sửa lại thành phòng hai người, có điều hòa, có phòng vệ sinh riêng, kệ sách, không gian rất rộng rãi. Thư viện vốn bỏ không của trường học được tái sử dụng, một phần sách được mạnh thường quân quyên góp, phần còn lại do Phó Hằng mua.

Thư viện cũng rất lớn, có tất cả bảy tầng, bao gồm đủ loại sách, tất nhiên không thiếu truyện cổ tích và truyện tranh, bọn nhỏ lúc nào cũng có thể vào đó đọc sách.

Sân thể dục của trường học nay đổi thành công viên trò chơi, có cả đệm nhảy.

Nhà ăn mỗi ngày cung ứng tối thiểu ba mặn một canh.

Điều kiện sống tăng lên, hơn nữa dưới sự chăm sóc của các giáo viên dịu dàng, rất hiếm có đứa trẻ nào ngộ nghịch.

Diêu Linh và Phó Hằng cũng đảm đương rất nhiều vai trò ở cô nhi viện này nên tiếp xúc với bọn nhỏ tương đối nhiều, chúng cũng hiểu rõ điều kiện tốt như vậy là do ai mang lại.

Ngoài văn phòng của Diêu Linh thường xuyên có vài bông hoa do bọn nhỏ hái tặng.

Bọn nhỏ tiếp xúc nhiều nhất với giáo viên, nhưng lại lén kêu Diêu Linh và Phó Hằng là cha mẹ, khi Diêu Linh biết chuyện thì cảm động không nói nên lời.

Trước kia cô đã làm rất nhiều chuyện, ví như chuyện trung tâm tâm thần hay chuyện cơm hộp. Vì cô luôn khiêm tốn, mong dư luận chú ý đến sự việc chứ không phải bản thân cô nên rất ít khi phô trương thanh thế, tất nhiên cũng không có ai nói cảm ơn cô, cô vốn dĩ cũng không mong đợi điều này, đây là lần đầu cô gặp chuyện này.

Có lẽ vì khoảng thời gian này quá bận rộn, khi đến tháng ngày đầu tiên Diêu Linh nằm bẹp luôn trên giường. Phó Hằng cũng không gọi cô dậy, anh làm bữa sáng rồi mang đến tận giường cho cô.

Diêu Linh vẫn không yên lòng, Phó Hằng biết tính cô, “Tí nữa anh sẽ đến công ty, tiện thể qua xem công ty bên em thế nào luôn. Giữa trưa anh sẽ mang cơm về cho em, em muốn ăn gì?”

Diêu Linh thật chẳng muốn ăn gì, nhưng không nỡ cự tuyệt Phó Hằng nên nói đại tên một món.

Túi chườm nóng để trên bụng cô khiến cô cảm thấy nặng nề hơn là ấm áp, cả người cứ mơ mơ màng màng.

Cô thiếp đi một lát, khi tỉnh dậy thì thấy người khá hơn nhiều, vì thế với lấy điện thoại lướt mạng.

Bỗng thấy trên mạng đột nhiên xuất hiện một tin, nói Phó đại thiếu gia mở cô nhi viện là có lý do.

Khi tin ấy đã trở nên sốt dẻo thì chủ tin mới đăng hàng loạt lịch sử trò chuyện Wechat lên.

Theo như lịch sử đó, sở dĩ Phó Hằng mở cô nhi viện là vì vợ anh, Diêu Linh bị vô sinh, nên muốn dùng cách này để bù đắp thiên chức làm mẹ.

“Người phụ nữ này mưu mô thật! Đau lòng cho đại thiếu gia quá!”

“Chắc đây là chuyện lớn nhất năm rồi!”

“Chắc chắn cô ta không chỉ dừng ở đó.”

Bên dưới còn có nhiều bình luận khó nghe hơn, Diêu Linh vừa nhìn đã sồn tóc gáy.

Nhưng cô không rõ sao những thông tin như vậy lại bị lan truyền. Trên lý thuyết thì với địa vị của nhà họ Phó, rất khó để cho loại thông tin như thế này phát tán.

Vốn dĩ với dạng tin như thế này với địa vị nhà họ Phó thì sẽ chìm xuống ngay, nhưng đúng lúc này đối thủ cạnh tranh lại thêm dầu vào lửa.

Chưa hết, tin này còn nói lúc học Đại học, Diêu Linh từng mời chài một công tử nhà giàu, dựa hơi cậu ta để vào làm tại công ty lớn, thủ đoạn rất lợi hại.

Lại có người đồn đoán Diêu Linh không thể mang thai chắc vì ngày xưa phá thai quá nhiều lần.... Tất cả mọi người trong lịch sử

trò chuyện đó nói cứ như thể biết tuốt vậy.

Diêu Linh đọc đến đó thì tay run rẩy, cô vội gọi điện thoại cho Phó Hằng, cô không sợ anh hiểu lầm, vì chuyện này chỉ lừa được người ngoài chứ sao mà lừa được Phó Hằng vốn hiểu tường tận gốc rễ. Tên Trương Nghiệp kia sao có thể gây nên hiểu lầm gì được.

Chẳng qua Diêu Linh sợ anh giận quá mất khôn, gây chuyện mà thôi.

Đường dây luôn báo bận, không thể liên lạc được, Diêu Linh chợt nghĩ tới ông Phó, vội gọi cho ông, có lẽ Phó Hằng cũng đang ở cạnh ông.

Cảm ơn trời đất, ông Phó bắt máy, “Cha, Phó Hằng có ở đó không?”

Ông Phó nói, “Có, con đừng lo, chúng ta chuẩn bị bác bỏ tin đồn.”

Tim Diêu Linh như nghẹn lại, “Cha à, mấy tin tức trên mạng đều là giả, xin lỗi đã khiến cha phải lo lắng.”

“Cha biết chứ, con bị tai bay vạ gió thôi, mục tiêu của chúng là nhà họ Phó.”

Diêu Linh hỏi họ đang ở đâu rồi chạy ngay đến, cô dặn dò ông rất nhiều lần, đừng để Phó Hằng chạm vào điện thoại.

Nếu Phó Hằng thấy bao nhiêu bình luận nhục mạ cô như vậy, Diêu Linh không biết anh sẽ làm ra chuyện gì. Lúc trước chỉ có người nói cô không xứng với anh mà anh đã sạt vào mặt họ, cô rất sợ anh làm bậy.

Lúc ngồi trên xe, Diêu Linh vẫn chú ý hướng đi của dư luận, sau đó nhìn thấy Phó Hằng đăng tin mới trên Weibo của anh.

Nội dung như sau...

Về những tin tức ác ý lan truyền trên mạng, tôi muốn giải thích mấy việc như sau:

Một là, đúng là tôi và vợ tôi không muốn có con, vì tôi có bệnh di truyền.

Hai là, vợ tôi rất tài giỏi không cần phải dựa hơi ai mới thành công, sự kiện trung tâm tâm thần tạo thành cú nổ truyền thông lúc trước, phóng viên nằm vùng ở đó sáu tháng chính là vợ tôi, đáng lẽ người phụ trách cũng là vợ tôi, nhưng một tên con ông cháu cha đi cửa sau đã chiếm lấy vị trí của vợ tôi. Sau đó vì vợ tôi không chấp nhận lời tỏ tình của hắn mà hắn đã công bố họ tên và diện mạo của vợ tôi trước khi tội phạm sa lưới.

Ba là, chuyện này tôi sẽ truy cứu trách nhiệm pháp lý đến cùng.

Diêu Linh day day huyết Thái Dương, cô sợ nhất là anh công khai chuyện anh có bệnh nên mới không muốn có con.

Cuối cùng vẫn không thể ngăn lại.

Ngay sau đó, tất cả Weibo đăng thông tin bịa đặt đều bị chứng thực là bịa đặt.

Diêu Linh:“....”

Bình luận bên dưới đã bắt đầu chuyển hướng gió.

“Mẹ nó, không phải trùng tên trùng họ à? Tôi nhớ rõ phóng viên Diêu Linh chính là người sáng lập công ty truyền thông Vi Quang, chuyên đưa tin về những chuyện bất bình trong xã hội, chuyện trung tâm tâm thần lúc trước còn suýt nữa bị trả thù.”

“Tôi biết ngay mà, chỉ dựa vào lịch sử trò chuyện Wechat mà có thể làm lớn tới mức đó thì chắc chắn có kẻ đứng sau, ai tin mấy lời này chẳng phải nãi tào sao?”

“Chị gái này trông đẹp quá, đúng kiểu tôi thích luôn. [Hình ảnh]”. Hình đăng kèm là hình Diêu Linh trong thẻ phóng viên.

“Kẻ đứng sau rốt cuộc muốn làm gì, dám bịa đặt chuyện như thế, thật quá đáng. Nếu không phải Phó đại thiếu gia có tầm ảnh hưởng thì lần này phải chịu tiếng xấu rồi.”

“Tuy không biết anh ta bị bệnh gì nhưng không thể có con thật đáng tiếc.”

“Giờ xem lại bình luận mới thấy đám người mắng chửi phía trên hình như đều là nick ảo.”

“Vợ chồng họ biết suy nghĩ lại còn tốt bụng nữa, chị vợ luôn quan tâm đến những vấn đề nổi cộm của xã hội hẳn là người vô cùng lương thiện, thế mà lại gặp chuyện như thế này.”

Diêu Linh đọc được thì thở phào nhẹ nhõm, may mà không có ai công kích bệnh tình của Phó Hằng.

Cô lại day day huyết Thái Dương, thật ra từ khi cô làm nghề này thì đã chuẩn bị tốt tâm lý, mang tiếng xấu cũng được mà bị bôi nhọ cũng chẳng sao.

Dù sao chuyện mà cô làm vốn đụng chạm quyền lợi của nhiều người, có thể an toàn đến hôm nay phần lớn là do sau lưng cô có nhà họ Phó.

Mà giờ đây gặp chuyện này, trừ tức giận lúc đầu biết chuyện thì cô chỉ thấy bất đắc dĩ.

Sở dĩ tin tức có thể lan truyền tốc độ chóng mặt như vậy chắc chắn không thể không liên quan đến thủy quân mạng.

Diêu Linh vừa tới đã bị ai đó ôm lấy, “Không sao đâu.”

Diêu Linh ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt anh, vỗ vai anh trấn an, “Em không sao.”

Chỉ cần có anh ở bên thì dù gặp chuyện gì cô đều không sợ hãi.

Vốn dĩ Diêu Linh không định PR bản thân, thậm chí rất không thích bị người khác chú ý đến, nhưng mọi chuyện biến thành như vậy cũng không phải là ý cô muốn.

Vì thế có rất nhiều chuyện về Diêu Linh bị đào bới, chuyện xấu về cô rất hiếm, hơn nữa chuyện tình của cô và Phó Hằng chẳng hiểu sao thu hút rất nhiều fan hâm mộ.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 81: Chân Tướng

Lúc Diêu Linh và Phó Hằng đến thăm cô nhi viện có không ít đứa trẻ lên đến ôm cô một cái.

Nơi này vốn là trường Đại học cũ, lớp học nào cũng lắp đặt hệ thống truyền thông, nên có cả máy vi tính, để thỉnh thoảng bọn nhỏ cùng nhau đọc báo mạng, xem ti vi, không hề bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Những đứa lớn hơn một chút còn biết xài mạng xã hội, nên bọn nhỏ biết những chuyện xảy ra trên mạng cũng không lạ.

Diêu Linh xoa đầu chúng, “Cô không sao, hôm nay bọn con có học chăm không? Học được gì rồi nào?”

Bọn nhỏ lần lượt trả lời hôm nay đã làm gì, Phó Hằng đứng bên cạnh nhìn cô.

Phía sau cùng có một bé gái luôn im lặng đứng đó nhìn cô.

Diêu Linh nhớ rõ cô bé này, đây là đứa bé cô có ấn tượng sâu sắc nhất cô nhi viện.

Cô bé này chuyển từ cô nhi viện cũ sang, bị khiếm thính bẩm sinh nên mới nhỏ đã bị bỏ lại ở cửa cô nhi viện. Vì cô bé không

những bị khuyết tật mà còn là bé gái nên không có ai chịu nhận nuôi, gã nhân viên ngược đãi trẻ em lúc trước đã từng khi dễ cô bé này.

Diêu Linh thấy cô bé không đi thì ngồi xổm xuống cạnh bé, giờ bé đã đeo máy trợ thính, đang học nghe từ từ, nên Diêu Linh nói chuyện rất chậm rãi, “Tiểu Linh Đang hôm nay ăn cơm có ngoan không?”

Tiểu Linh Đang cúi đầu, dạ một tiếng, sau đó cẩn thận lấy một món đồ trong túi ra, trong lòng bàn tay nho nhỏ của cô bé là mấy viên kẹo sữa hình thỏ trắng.

Khi bọn nhỏ ngoan ngoãn sẽ được phát loại kẹo này, chúng rất thích ăn.

Diêu Linh ngạc nhiên, “Con cho cô sao?”

Tiểu Linh Đang lại dạ một tiếng, vẫn không dám ngẩng đầu lên, nhét kẹo vào túi Diêu Linh rồi chạy biến đi.

Dường như sợ Diêu Linh không chịu nhận.

Diêu Linh thấy thật ấm áp, lấy một viên kẹo trong túi ra ăn luôn.

Khi Phó Hằng lại gần thì cô cho anh một viên.

Phong ba trên mạng có ảnh hưởng nhất định đến Diêu Linh, nhưng cũng kéo theo một chuyện thú vị.

Không biết ai khởi xướng mà đám phóng viên kéo đến phỏng vấn họ hàng của Diêu Linh, thím Hai bảo cô rất nghe lời hiểu chuyện, từ nhỏ đã giúp đỡ trong tiệm mì của gia đình.

Những người họ hàng khác thì thi nhau dùng mọi lời hoa mỹ đã tán dương Diêu Linh.

Diêu Linh:“.....”May quá, ít nhất là không có ai nói gì làm cô bực bội. Mấy câu như là khắc chết cha, không lễ phép, hư hỏng, vừa nhìn đã biết tính tính chẳng ra sao đều không xuất hiện, chứng tỏ mấy bao lì xì hồi Tết không phải không có tác dụng.

Ngay cả những ý kiến trước kia cho rằng cô không xứng với với Phó Hằng cũng không xuất hiện nữa.

Diêu Linh:“.....”Thế giới thay đổi thật nhanh chóng.

Cô cứ tưởng chuyện đó đến đây là kết thúc, không ngờ Trương Nghiệp lại nhắn tin cho cô.

“Dạo này em có khỏe không? Chuyện trên mạng anh mới biết, xin lỗi không thể giúp gì cho em.”

Diêu Linh không hồi âm, não của người này không giống cô. Nếu cô hồi âm có khi hẳn ta sẽ nói nhảm gì không chừng, vì thế cô bỏ tên hẳn vào danh sách đen luôn.

Nhưng bị bỏ vào danh sách đen vẫn không thể ngăn đối phương tiếp tục nhắn tin cho cô,“Anh vẫn chưa quên em, nghe nói chồng em không thể có con....”

Diêu Linh nổi đóa, ai mượn anh quản?

Cô nhắn lại,“Cảm ơn anh đã quan tâm đến vợ tôi, chúng tôi sống rất tốt.”

Quả nhiên tên ngốc kia im bặt.

Diêu Linh sớm biết mắng hấn cũng vô dụng, người này đâu biết điều đến thế.

Nhưng hấn tương đối sợ Phó Hằng.

Diêu Linh nhận ra có rất nhiều người sợ Phó Hằng, cô không thể hiểu nổi, vì trong mắt cô thì Phó Hằng chính là sự kết hợp hoàn hảo giữa lương thiện và chính nghĩa.

Mãi đến một ngày nọ, vào lúc tan tầm, khi Phó Hằng đi đỗ xe còn Diêu Linh đứng đợi anh.

Chợt có một người lao đến trước mặt Diêu Linh khiến cô giật cả mình, đối phương chưa nói gì đã quỳ xuống trước mặt cô. Diêu Linh thở hắt ra, cứ nghĩ đây là một tên điên, cô có kha khá kinh nghiệm đối phó với mấy chuyện như thế này, dù sao cô cũng nằm vùng ở trung tâm tâm thần lâu thế cơ mà.

Sau đó cô nghe thấy đối phương nói, “Cô Phó, xin cô hãy tha thứ cho tôi, tôi thật sự biết sai rồi, tôi không nên bôi nhọ cô trên mạng, tôi đã bị trừng phạt rồi. Tôi cầu xin cô tha cho tôi.....”

Diêu Linh thấy lạ, “Chuyện này không phải kết thúc rồi sao?”

Khi đó những người rải tin đồn và vu khống cô đều bị khởi tố, thật ra trường hợp như vậy nếu không ảnh hưởng quá lớn đến cuộc sống của nạn nhân thì chỉ cần xin lỗi và bồi thường tổn thất tinh thần là xong.

Diêu Linh biết thế nên khi được xin lỗi cô cũng bỏ qua ngay.

“Vậy mong cô bảo anh Phó tha cho tôi đi.”

Diêu Linh: “Đừng nói bậy bạ, chồng tôi không làm gì anh hết.”

Đến lúc này Diêu Linh mới biết hóa ra dù đối phương xin lỗi Phó Hằng cũng không cho qua, người đàn ông này trước kia là nhân viên công ty đối thủ của nhà họ Phó, hẳn ta chính là người đưa ra ý kiến này, muốn hạ bệ nhà họ Phó để bọn họ giành được một hạng mục từ tay nhà họ Phó.

Lúc đó hẳn ta thấy chuyện này không có vấn đề gì, không phải chỉ xin lỗi sao, tiền bồi thường cũng chẳng đáng là bao, nhưng không ngờ chẳng bao lâu sau hẳn ta lại bị đuổi việc, không những thế mà lý do bị đuổi việc lại là tham ô công quỹ. Quả thật hẳn ta có làm chuyện đó nhưng đã xảy ra rất lâu, sau đó hẳn ta đã lén trả lại đầy đủ. Không dừng ở đó, chuyện này còn đến tai tất cả các công ty trong ngành, chỉ cần là công ty đang hoàng đều không tuyển hẳn. Mặt khác, bạn gái còn đá hẳn ta luôn khi bỗng dưng nhận được chứng cứ hẳn ta bao gái bên ngoài.

Vốn cả quê nhà đều tự hào về hẳn ta, nhưng chẳng hiểu sao bây giờ ai cũng biết hẳn ta tham ô công quỹ, bao gái, không những thế còn đồn đại thành hẳn ta tham ô công quỹ đến mức bị bắt, chẳng những bao gái còn lộ phim nóng. Chỉ một thời gian ngắn mà tất cả bạn bè đều quay lưng với hẳn ta.

Những chuyện này xảy đến quá nhanh khiến hẳn ta không thể tin nổi, có một người bạn tốt bụng nói cho hẳn ta biết người hẳn ta đắc tội.

Lúc đó hẳn ta mới biết thì ra người đàn ông lạnh lùng trầm lặng kia không phải là một người dễ nói chuyện.

Hắn muốn đăng Weibo tố cáo đối phương nhưng không cách nào đăng bài được, hắn ta không có chứng cứ, ngay cả những tờ báo lá cải trước giờ chuyên dắt mũi dư luận cũng không chịu giúp hắn ta.

Sau đó hắn ta phát hiện mấy tờ báo đó đã bị nhà họ Phó mua đứt.

Sự nghiệp, tình yêu, và cả sĩ diện đều mất sạch, hắn ta đã cùng đường như vậy mà công ty cũ còn chuẩn bị khởi tố hắn ta.

Tội danh tham ô công quỹ không nhẹ như tội phỉ báng người khác, hắn ta chỉ còn cách tới cầu xin Phó Hằng, mong anh buông tha cho mình.

Điều Linh há hốc mồm, sau đó thấy đối phương nhìn mình càng sợ hãi hơn.

Điều Linh nhìn theo ánh mắt hắn ta thì thấy Phó Hằng đang lạnh mặt nhìn hắn.

Tên này sợ tè ra quần mà lủi mất.

Điều Linh tiêu hóa mọi thông tin, sau đó nắm lấy tay Phó Hằng, “Chồng à.”

Phó Hằng thềm thấp thỏm trong lòng, sau đó nghe cô nói, “Chồng tốt với em ghê.”

Không trách được sau chuyện đó dù là truyền thông hay là người ngoài đời, hễ nghe đến cô đều khen ngợi không ngớt lời.

Điều Linh cũng không thấy Phó Hằng làm gì quá đáng, anh chỉ ăn miếng trả miếng mà thôi. Hơn nữa lúc đối phương vu khống cô toàn

là nói dối, còn Phó Hằng chỉ nói sự thật.

“Em không trách anh à?” Phó Hằng thở phào nhẹ nhõm.

Diêu Linh thấy lạ, “Sao em lại trách anh chứ? Tuy chuyện này hơi rầy rà nhưng em thấy chồng em chất nhất quả Đất luôn!”

“Nhưng sau này có chuyện gì thì mình nên bàn bạc với nhau, anh đừng tự tiện hành động nữa nha.” Diêu Linh tiếp tục nói.

Phó Hằng gật đầu, “Anh sẽ nghe em.”

Thật ra anh không nói với cô, sau này những chuyện như thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa, anh đã bắt chấp tất cả để khiến mấy công ty đó phá sản, hơn nữa còn chặn đường sống của kẻ đề xuất phương án này, ai có mắt đều biết sau này phải làm gì.

Phó Hằng không hề quan tâm đến thanh danh của mình, trước kia anh không bảo vệ được người mình yêu, nhưng hiện tại anh hoàn toàn có thể, trước giờ anh vốn không phải người lương thiện.

Cuộc sống bắt đầu trở lại quỹ đạo vốn có, Diêu Linh vẫn rất bận rộn, cả ngày chỉ chạy đi chạy lại ba điểm. Nhưng vì được ở bên Phó Hằng nên dù bận đến mức nào cô cũng cảm thấy thật hạnh phúc.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 82: Phản Bội

Phó Hằng thật sự bảo vệ Diêu Linh rất tốt, mấy năm sau đó, cuộc sống của hai người rất xuôi chèo mát mái, không gặp sóng gió gì, ít nhất là chưa có chuyện gì xảy ra.

Bọn họ sống như những cặp vợ chồng bình thường. Sở dĩ trong truyện cổ tích, sau khi hoàng tử và công chúa kết hôn luôn có câu kết “Từ đó hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc mãi mãi” vì những chuyện sau đó chẳng có gì đáng nhắc đến.

Sau khi kết hôn, tình cảm mãnh liệt sẽ dần biến mất, cuộc sống quay lại quỹ đạo bình thường. Đọc truyện cổ tích, chẳng có ai muốn xem cảnh chạy vạy mưu sinh của hoàng tử và công chúa, cũng không có ai muốn xem cuộc sống bình thường lặp đi lặp lại của họ, và cũng không ai muốn xem cảnh hoàng tử và công chúa cãi nhau vì những chuyện lông gà vỏ tỏi.

Nhưng Diêu Linh lại rất thích ngày tháng trôi qua bình yên như vậy. Tuy cuộc sống hiện nay không giống như tưởng tượng trước kia của cô, song những chuyện mà cô từng muốn làm đều đã làm được, chẳng qua là cách thức khác nhau mà thôi.

Vào ngày kỷ niệm mười năm tốt nghiệp Đại học, Diêu Linh tham dự bữa tiệc kỷ niệm. Trước kia cô chưa bao giờ tham gia, lần này

vốn cũng không định đi nhưng ngày đó vừa hay rảnh rỗi, hơn nữa có bạn học tới đón nên Diêu Linh cũng đi, Phó Hằng tiện thể đi theo.

Nhưng Phó Hằng cũng không nói chuyện với ai, chỉ chần rượu hộ cô, mà đám bạn học cũng không ép cô uống nhiều lắm.

Mọi người chuyện trò rôm rả, bỗng nhắc tới Diêu Linh, xem cô như trung tâm của bữa tiệc. Diêu Linh có hơi hối hận, cô không thích ứng chuyện mình trở thành chủ đề bàn tán, cô cảm thấy mình thích hợp đứng một bên hóng chuyện hơn.

Nếu vớt vớt thành kiến sang một bên để nhận xét một cách công tâm thì không thể không thừa nhận lúc học Đại học, Diêu Linh là một cô gái rất có cá tính. Rõ ràng khi đó cô nghèo rớt mùng tơi nhưng cuộc sống lại rất thanh thoi.

“Mấy cậu nhớ hồi đó không, trong phòng chúng ta, Linh Linh lúc nào cũng một lòng một dạ theo chủ nghĩa độc thân. Chúng ta đã đổi mấy lần bạn trai mà cậu ấy vẫn chẳng chịu quen ai. Linh Linh à, cậu phải cảm ơn Ngọc Hoa đó, nếu không có cậu ấy đi trước thì chắc chắn cậu đã là người đầu tiên lấy chồng.”

“Điều này cho thấy tình yêu có sức hút hơn sự nghiệp nhiều.”

“Linh Linh thật trâu bò, khi đó mình bị cậu ấy tẩy não, cảm thấy kết hôn chẳng có gì thú vị nên mình ở vậy đến giờ, còn tính bảo Linh Linh ở chung, cùng nhau ăn chơi, muốn làm gì thì làm đó, không cần để tâm bất cứ chuyện gì bất cứ ai, không ngờ cậu ấy lại kết hôn.”

Diêu Linh nhớ lúc cô học Đại học, cô quả thật rất kiên định đi theo con đường độc thân, hơn nữa luôn nghĩ mình sẽ không bao giờ

kết hôn.

Chủ yếu là vì Phó Hằng. Sau khi quen Phó Hằng thì cô thật sự không có cách nào yêu nổi người khác, mà khi ấy Phó Hằng đã xuất ngoại, cô cảm thấy cô và anh coi như xong.

Khổ nỗi luôn có người đến làm phiền cô, vì thế giữa “Không có hứng thú với đàn ông” và “Theo chủ nghĩa độc thân” thì cô chọn về sau để từ chối họ.

Chỉ là cô không ngờ bạn bè lại nghĩ về cô như thế.

Ngay cả Diêu Linh cũng tự cảm thấy, sau khi ở cạnh Phó Hằng cô không giống cô của lúc trước nữa. Khi đó cô chỉ có một mình, chẳng có bất cứ vướng bận gì, chuyện gì cũng dám làm, cái gì cũng không sợ, song thỉnh thoảng cũng thấy cô đơn, như thể chẳng có ai hiểu được mình.

Bây giờ.... Diêu Linh nghĩ đến Phó Hằng.

Cô nhớ đến một câu nói nổi tiếng trên mạng, tình yêu là áo giáp nhưng cũng là điểm yếu.

Cô không thể sống bàng quan như xưa mà học cách vòng vo, rồi đi đường vòng đạt đến mục tiêu của mình.

Diêu Linh không để ý gì chuyện đó, cô không cảm thấy tủi thân vì yêu Phó Hằng. Quả thật cuộc sống bây giờ khác hẳn ngày xưa, nhưng có ai trên đời này mà không phải thay đổi chứ.

Cuối bữa tiệc, bạn bè cười cười nói nói tạm biệt lẫn nhau. Về đến nhà, Phó Hằng rất im ắng, không nói năng gì.

Diêu Linh nghĩ Phó Hằng không thích tiệc tùng kiểu này, thậm chí lần sau không dẫn anh theo nữa, nhưng không ngờ mấy hôm sau càng ngày anh càng trầm lặng.

Anh có chuyện giấu cô.

Diêu Linh có thể xác định như vậy. Thực ra mấy năm nay hai người rất thẳng thắn với nhau, không giấu nhau điều gì, có chuyện gì đều nói cho đối phương biết.

Cho nên Diêu Linh cảm thấy chuyện này tương đối phức tạp. Hơn nữa khi cô hỏi anh anh lại không nói, đúng lúc Diêu Linh cũng bận rộn liền nghĩ thôi đợi hết bận sẽ tâm sự với anh sau.

Kết quả hôm nay công việc xong xuôi, cô về đến nhà không thấy Phó Hằng đâu.

Phó Hằng không bao giờ tăng ca, thế mà hôm nay cô lại nhận được tin nhắn của anh báo tối nay phải tăng ca.

Diêu Linh thấy hơi kỳ lạ, chẳng lẽ công ty anh gặp chuyện gì?

Vì trừ nguyên nhân đó thì cô không nghĩ được điều gì khác.

Diêu Linh trả lời anh, “Được, em ở nhà chờ anh.”

Cô ở nhà nấu cơm, sau đó nhớ tới chuyện khi Phó Hằng không có công chuyện hay đưa cơm cho cô, vì thế cô quyết định mang cơm đến công ty cho Phó Hằng.

Diêu Linh hào hứng làm cơm cuộn, sau đó bỏ vào hộp. Cô vẫn chưa học lái xe nên đành gọi người tới đón.

Đến công ty Phó Hằng, Diêu Linh cũng không cần báo danh gì vì ai cũng biết cô, sau đó chợt nghe lễ tân thông báo, “Tổng giám đốc Phó đã rời công ty.”

Diêu Linh: “.....”

Cô cảm ơn một tiếng, trong lòng mờ mịt.

Lúc đi ra ngoài, Diêu Linh gọi điện cho Phó Hằng, đầu dây bên kia rất yên ắng.

Diêu Linh hỏi, “Anh tăng ca khi nào về? Em làm cơm rồi, muốn đợi anh về ăn chung.”

Phó Hằng mau chóng đáp, “Hôm nay có lẽ không được, mai anh mới về nhà.”

Diêu Linh ừ một tiếng, thấy tim mình như bị ai khoét một lỗ.

Tốc độ quá nhanh, vết thương đã bắt đầu nhỏ máu, nhưng đến một lát sau thì trí não mới cảm thấy đau đớn.

Diêu Linh cầm hộp cơm tiến đến chỗ thùng rác, vốn muốn ném đi nhưng lại khựng lại, sau đó cô thở dài một hơi, cũng không ném đồ ăn đi mà mang về nhà.

Thật ra cô có thể nói thẳng với anh là cô đã đến công ty tìm anh, anh vốn không ở công ty, anh nói dối cô.

Nhưng không hiểu sao lời nói đã đến đầu lưỡi lại bị cô nuốt xuống. Cô đột nhiên nhớ tới những cặp vợ chồng lâu năm, tình cảm không còn mãnh liệt nữa, ông chồng ra ngoài tìm niềm vui mới.

Cô bỗng thấy sợ hãi, trong khoảng thời gian này, đúng là Phó Hằng lạnh nhạt với cô hơn trước nhiều.

Hình như anh đang trốn tránh cô.

Diêu Linh về đến nhà, trong nhà chỉ có mình cô, trống rỗng tựa như cõi lòng cô bây giờ.

Cô chợt nhận ra, mấy năm nay, cô được Phó Hằng chăm lo quá kỹ.

Cô dường như chẳng gặp chuyện gì xấu, ai cũng niềm nở với cô, Phó Hằng còn hơn thế, lúc nào cũng cưng chiều cô.

Nên giờ đây cô mới thấy mờ mịt đến thế.

Diêu Linh ngồi bệt xuống ban công, sau đó nhớ lại cô của ngày xưa, nếu là khi ấy thì cô sẽ làm gì nhỉ?

Diêu Linh nghĩ ngợi miên man.

Chắc là đầu tiên tìm hiểu xem vì sao Phó Hằng lại nói dối, nếu thật sự có chuyện thì có thể thông cảm, nếu là phản bội thì cô sẽ chia tay anh, dù có đau lòng đến mấy cũng sẽ lựa chọn chia tay.

Đến lúc đó có thể tiếp tục tưởng tượng dáng vẻ trung niên xấu xí của Phó Hằng.

Diêu Linh nghĩ đến đây thì thở phào nhẹ nhõm, đúng vậy, đầu tiên phải tìm hiểu xem Phó Hằng đang ở đâu, làm gì, vì sao lại nói dối là ở công ty tăng ca.

Vì thế Diêu Linh lại gọi điện cho anh lần nữa, một lúc lâu mới có người trả lời, “Xin chào.”

Một giọng phụ nữ lạ hoắc.

Diêu Linh hơi ngạc nhiên, sau đó vẫn hỏi, “Chào cô, Phó Hằng có đó không? Tôi tìm anh ấy có chút chuyện.”

“Cô là cô Phó đúng không? Chắc cô từng nghe về tôi, mấy năm trước tôi đã muốn gặp cô nhưng lại chưa có cơ hội.” Giọng nữ đầu dây bên kia rất dịu dàng, nghe dễ chịu khó tả. Đó chính là cảm giác khiến người ta thấy thật thoải mái, nhưng nói gì thì nói, Diêu Linh sao có thể cảm thấy như thế lúc này.

Giờ phút này Diêu Linh không thể nghĩ ngợi được bất cứ chuyện gì, cô không ngừng tự an ủi mình, đây là hiểu lầm, có thể đây chỉ là hiểu lầm.

Đúng lúc này điện thoại cô đột nhiên hết pin tắt nguồn.

Diêu Linh vội chạy đi lấy đồ sạc sạc pin.

Khi điện thoại đã khởi động được, Diêu Linh vội gọi lại ngay cho Phó Hằng.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, là Phó Hằng nghe điện thoại, Diêu Linh òa khóc nức nở, “Phó Hằng, em muốn nghe giải thích.”

Giọng anh khàn khàn ở đầu dây bên kia, “Xin lỗi em, em nín trước đã. Anh biết anh có lỗi với em....”

Diêu Linh sụp đổ.

Cõi lòng tan nát. Từ khi hai người ở bên nhau, cô chưa bao giờ muốn chia tay, cũng chưa bao giờ nghĩ Phó Hằng sẽ đối xử với cô

như vậy.

Diêu Linh bất giác nghĩ đến những người từng bị phản bội, khi những cô gái đó trải qua khoảnh khắc này, sẽ cảm thấy hết như cô lúc này sao?

Khó trách những cô gái đó bị mắng là ngốc nghếch, vì bây giờ cô cũng không muốn thừa nhận chuyện này, vẫn luôn cảm thấy đó chỉ là hiểu lầm.

Đúng vậy, mọi chuyện chẳng qua chỉ là hiểu lầm.

Đã mười một giờ đêm mà Diêu Linh không có cách nào ngủ, cô ngồi trên sô pha, Đại Hắc và Tiểu Hắc đã biến thành hai con mèo mập, ngồi trên đùi cô.

Rất nặng rất nặng.

Đôi mắt Diêu Linh sưng lên, lòng cũng tan nát.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó thấy Phó Hằng đi vào.

Cô chưa kịp nói gì thì Phó Hằng đã mở miệng nói, “Anh xin lỗi.”

Diêu Linh rất rất ghét ba chữ này, vì nó có nghĩa là anh thật sự làm chuyện có lỗi với cô.

Diêu Linh hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt anh, dù sao đây cũng là người cô từng yêu, cô ừ một tiếng, “Được rồi, vậy giờ anh tính sao?”

Diêu Linh vừa dứt lời thì tự đáp luôn, “Như vậy đi, em sẽ dọn đồ đi, sau này anh hãy tự chăm sóc bản thân thật tốt.”

Nước mắt cô rơi trên người Đại Hắc Tiểu Hắc khiến hai con mèo thấy bất an hẳn.

Phó Hằng lắc đầu, “Đừng mà, nếu phải dọn đi thì để anh, đây là nhà của em.” Anh siết chặt nắm tay, giọng nói yếu ớt hẳn đi.

Thật ra Diêu Linh đã sắp bùng nổ, nhưng cô vẫn cố gắng không chế cảm xúc, cô muốn hai người chia tay trong hòa bình, nên cô không muốn kích thích anh. Dù sao khi hai người ở bên nhau anh đã đối xử rất tốt với cô, cô cũng từng hứa sẽ yêu anh suốt đời, bảo vệ anh, làm anh vui.

Bây giờ có lẽ không làm được rồi, điều duy nhất cô có thể làm là hòa bình chia tay anh.

Tim Diêu Linh đau đến chết lặng, vốn dĩ cô còn cảm thấy cuộc sống này bình lặng phát chán khiến cô mất cảm giác luôn. Nhưng bây giờ bỗng dưng lại gặp chuyện sét đánh ngang tai khiến cô thấy mình như bị ném vào chảo dầu sôi vậy.

Diêu Linh bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, dù Phó Hằng đã nói anh sẽ dọn đi thì cô vẫn không ngừng tay.

Ở lâu như vậy, một phần con người cô đã hòa vào căn nhà này, làm sao có thể thu dọn đây.

Diêu Linh đến phòng tắm rửa mặt, cố gắng tươi cười như thể cô không hề trách anh, bọn họ chia tay vui vẻ.

Mấy năm nay, cô cũng quen vài người bạn tốt trong nghề, cô gọi điện thoại cho một người bạn, cô ấy nhanh chóng đến đón cô.

Trước lúc Diêu Linh dọn đi còn mỉm cười nói với Phó Hằng đang ngồi im lặng trên sofa, “Mấy năm qua cảm ơn anh đã chăm sóc em, em thật sự cảm thấy hạnh phúc, chặng đường phía sau mong anh luôn sống vui vẻ.”

Cô không thể nào một nháo hai khóc ba thất cổ, bước đi trong tư thế ngẩng cao đầu là tốt nhất.

Phó Hằng không trả lời cô, Diêu Linh mang theo đồ đạc theo bạn mình rời đi.

Nói là bạn bè, nhưng thực ra đó là một nhân viên trong công ty cô, vừa nghe Diêu Linh nói hai người chia tay thì hoảng hốt, “Anh chị muốn ly hôn? Chị Linh à, sao lại muốn ly hôn?”

“Hết yêu rồi.”

Diêu Linh thoải mái đáp.

Cô không muốn nhắc đến chuyện phản bội, cứ coi như là hai bên thấy không hợp, chia tay trong hòa bình đi.

Ngồi trên xe, Diêu Linh bất giác quay đầu nhìn lại thì thấy nhà bọn họ không hề sáng đèn.

Hay là hạn Phó Hằng đi, vậy chắc cô sẽ thấy dễ chịu hơn một chút.

Trong khoảng thời gian ngắn Diêu Linh đột nhiên không biết ngủ ở đâu.

Công ty cô ở cạnh công ty nhà họ Phó, mà tình trạng bây giờ của cô cũng không thích hợp đến công ty, sẽ khiến bọn nhỏ sợ.

Diêu Linh lại lau đi nước mắt, sau đó nhớ tới một chuyện, cười cười nói, “Chị biết nên đi đâu rồi.”

Diêu Linh lập tức nói bạn đưa mình đến trụ sở.

Văn phòng công ty và trụ sở không ở chung một chỗ.

Mấy năm nay, Diêu Linh luôn đi theo phong cách ưu nhã trí thức, tóc cũng nuôi dài.

Lúc Diêu Linh đến trụ sở, chuyện đầu tiên cô làm là nói, “Giúp chị cắt tóc đi, cắt theo phong cách Từ Hoa ấy.”

Từ Hoa là hạng mục nằm vùng tiếp theo của công ty, hiện tại thân phận nhân vật ngày càng hoàn thiện, nhưng vì đó là nam nên chọn mãi không được người thích hợp.

Người phụ trách ở đây kinh ngạc, “Chị Linh, chị tính đi?”

“Đúng vậy, chị muốn tự đi.” Thật ra trước đó Diêu Linh đã muốn tự đi nằm vùng, nhưng cô đặt mình vào vị trí của Phó Hằng để suy nghĩ thì biết chắc chắn anh sẽ không đồng ý nên đành từ bỏ.

“Vậy phải hóa trang thật kỹ.”

“Ừ, chị biết rồi.” Diêu Linh nói.

Tóc rút xuống từng đợt từng đợt một, cô thấy hơi đau lòng, cô cũng khá thích để tóc dài, luôn dưỡng tóc rất kỹ nên tóc cô dài như vậy mà không hề bị chẻ ngọn.

Mới đó đã cắt thành đầu tóc nam điển hình.

Diêu Linh nhìn mình trong gương, thấy mình trông cũng khá bảnh.

Sau đó đến khâu kẻ mi, vẽ mũi, hóa trang toàn khuôn mặt, Diêu Linh thấy cậu trai dịu dàng trong gương bỗng chốc biến thành một anh chàng cứng cỏi.

Diêu Linh đứng lên,“.....”Nhớ đến mình chỉ cao có một mét sáu lăm thì thoáng đau lòng.

“Đến khi đó xài miếng lót độn chiều cao, chắc cũng xấp xỉ mét bảy thôi.”

Diêu Linh:“.....”

“Trước tiên chị sẽ học ca hát, khiêu vũ, bọn em nhớ hoàn thiện lý lịch nhân vật cẩn thận một chút, đừng để người ta bắt thóp được gì.”Diêu Linh nói.

Sau đó cô cứ thế về lại ký túc xá, công ty cô có ký túc xá cho nhân viên.

Thật ra trong lòng cô hơi sợ hãi, mọi chuyện trên đời luôn như thế, trắng tròn rồi lại khuyết, có gì trên đời mà hoàn hảo đâu.

Hơn nữa càng đáng sợ hơn là, đôi khi một chuyện không như ý sẽ kéo theo muôn vàn chuyện không như ý.

Đã lâu lắm rồi cô không tự mình đi nằm vùng nên giờ phải nỗ lực gấp bội mới được.

Càng cố gắng càng tốt, nếu cố đến không còn thời gian rảnh thì sẽ không phải nhớ đến người kia nữa.

Diêu Linh hít sâu một hơi, đừng sợ Diêu Linh, mình có kinh nghiệm, hơn nữa bây giờ mình đâu phải cô bé ngày xưa, năng lực tiếp thu chắc chắn mạnh mẽ hơn trước.

Nhưng cuối cùng cô lại vui mình trong ổ chăn, vừa đau lòng khóc lóc vừa tự chửi mình. Lúc đó tuy tuổi cô không lớn, nhưng thực ra chịu khổ đã quen, năng lực chịu đựng tâm lý trâu bò không ai vượt qua được, mà giờ cô sống sung sướng mấy năm đã hoàn toàn đánh mất năng lực đó.

Diêu Linh hít sâu vài lần, con người luôn là thế, nếu không vấp ngã thì vĩnh viễn không biết điểm mấu chốt của mình ở đâu. Cô chắc chắn mình có thể làm được, dù có vất vả đến đâu đi chăng nữa thì cô vẫn sẽ làm được, chỉ cần làm được là được.

Điện thoại Diêu Linh không tắt máy, cũng không bỏ tên Phó Hằng vào danh sách đen, nhưng đến tận ngày hôm sau cũng không thấy Phó Hằng gọi cho cô, ngay cả tin nhắn cũng không có.

Diêu Linh không kịp nghĩ ngợi gì đã phải đi huấn luyện.

Những thứ cần học quá nhiều, trình độ ca hát của cô chỉ dừng lại ở bậc hợp xướng tiểu học, khiêu vũ thì mù tịt, kể chuyện lại trúc trắc, tóm lại là có một đồng khuyết điểm.

Diêu Linh chìm trong học tập.

Hai ba ngày trôi qua mới được nghỉ ngơi một lát, cô chợt nhớ ra phải gọi điện cho ông Phó, cha vẫn luôn lo lắng cho hai người.

Diêu Linh gọi điện báo tin này cho ông Phó, cô nghe bên kia như có tiếng đồ bị rớt, sau đó nghe ông nói, “Linh Linh à, có phải có hiểu lầm gì không, Phó Hằng không phải người như vậy đâu.”

Con ông yêu đưa con dâu này cỡ nào ông biết rõ. Ông nhớ lại trước khi dẫn Diêu Linh về nhà ra mắt, con ông trước giờ luôn kiêu lời lại lải nhải một đống chuyện, sợ ông dọa Diêu Linh sợ. Mọi việc trong nhà đều theo ý Diêu Linh, nhiều năm như thế không có gì thay đổi sao bỗng chốc thay đổi được chứ.

Diêu Linh cũng mong chỉ là hiểu lầm, nhưng từ đầu tới đuôi đều không phải, cô không nghĩ ra hiểu lầm chỗ nào.

Thật ra Diêu Linh có thể tưởng tượng, nếu Phó Hằng lựa chọn để cô ra đi, vậy chắc chắn anh sẽ đưa cô gái kia về, giờ phút này chắc cô ta đang ở nhà của bọn cô.....

Tim Diêu Linh thất lại, thôi đi, đừng nghĩ tới chuyện này nữa, vẫn nên tưởng tượng như hồi xưa được rồi, tưởng tượng Phó Hằng biến thành một ông chú bụng phệ.

Diêu Linh tự an ủi chính mình, Phó Hằng thật sự đã cho cô rất nhiều. Đó là lần đầu tiên cô được người khác yêu thương nhiều như vậy, quý trọng nhiều như vậy.

Cô không thể chỉ bởi bây giờ Phó Hằng phản bội cô mà phủ định tình yêu trước kia của anh.

Cô đã nghĩ thông rồi, dù sao ký ức tốt đẹp vẫn còn mãi.

Đúng vậy, nghĩ thông rồi thì vui vẻ đi làm hoàng tử hộp đêm thôi.

Đợi đã, không đúng, vai diễn này là một nhân vật u buồn....
Chắc, u buồn thì u buồn, có gì làm khó được cô.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 83: Trong Lúc Người Đang Hạnh Phúc

Với Diêu Linh mà nói thì chuyện gì cô cũng có thể tha thứ cho Phó Hằng, cô vốn không phải người hẹp hòi, nhưng chỉ có chuyện ngoại tình là không thể.

Chắc Phó Hằng đúng là đã yêu người khác, đã vài ngày mà anh không hề gọi điện cho cô. Cô thử thuyết phục bản thân rằng đó là hiểu lầm, nhưng nhận ra không biết nên lý giải chuyện đó như thế nào, trên đời đâu có lắm hiểu lầm đến thế.

Quỹ đạo cuộc sống Diêu Linh lại quay lại thời chưa có Phó Hằng, đúng là hơi khó chịu thật nhưng dùng loại khó chịu này để nhập vai nhân vật chắc không tệ.

Nếu là cô của trước kia chắc không dễ gì nhập vai u buồn được, nhưng bây giờ đúng là dễ như trở bàn tay.

Khi Diêu Linh thấy Phó Hằng thì đã là chuyện của một tháng sau, là ở trên ti vi, tổng giám đốc tập đoàn nhà họ Phó Phó Hằng đi Mỹ nghỉ phép bị chụp lén.

Ảnh chụp không rõ lắm nhưng nhìn có vẻ giống Phó Hằng.

Diêu Linh không rõ mình thấy ra sao, lúc đó cô đang vội đi hát rong.

Cô hơi hồi hộp, đây chắc là lần đầu tiên cô lên sân khấu ca hát. Lúc hát mới biết người đến rồi đi, chẳng mấy ai chú ý đến cô.

Chồng cô, không đúng, là chồng cũ của cô giờ đang nghỉ phép vui vẻ bên Mỹ, còn cô thì lót báo ngồi ở sân ga, sau đó vừa đàn vừa hát, “Làm gì có sai hay đúng, chẳng cần biết là ai yêu ai, khiến anh chỉ chớp mắt đã quên mất vẻ đẹp của em, nhắm mắt lại chẳng màng thị phi...”

Sự đổi lập này, trong chưa xót lại có buồn cười là vì sao?

Giọng Diêu Linh trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo nỗi buồn âm ỉ, “Trong lúc người đang hạnh phúc thì mắt tôi đầm lệ, dù có trả giá thật lòng hay không cũng chỉ trắng tay....” Lời bài hát hợp hoàn cảnh ghê, thật sự hợp hoàn cảnh.....

“Nhìn thấu người tươi cười dối trá sau lưng tôi, có phải tôi đã cho quá nhiều nên chịu tội.”

Cậu thanh niên tuấn tú ngồi xếp bằng, ở sân ga tàu điện ngầm người đến người đi hát vang khúc tình ca bi thương.

Phó Hằng nấp trong góc tường, nghe cô hát.

Bên kia đã đổi tông, càng hát càng hưng phấn, “Có phải tôi đã hứa hẹn quá nhiều với người không, hay do tôi không cho người đủ....”

Phó Hằng không kiềm lòng được ngó ra nhìn cô hát rất chân thành.

Khi anh quay về thì nghe cha nói, Diêu Linh tưởng bác sĩ tâm lý của anh là kẻ thứ ba.....

Anh cứ nghĩ chuyện cô nói hôm đó là anh khiến cô phải từ bỏ chuyện cô muốn làm, khiến cô phải sống một cuộc đời cô vốn không muốn.

Diêu Linh càng hát càng hăng say, như thể muốn phát tiết tâm trang, “Nếu như người muốn bay đi, thật đau xót cho thân ta.....”

Trò này chơi thật vui, lâu lâu còn có một hai người bỏ tiền vào trong cái mũ trước mặt cô.

Diêu Linh cảm thấy không tệ lắm, dù sao cũng không có ai biết cô là ai.

Nơi này không chỉ có mình cô mà còn có mấy người ăn xin nữa.

Đến chiều khi vắng người, Diêu Linh liền ôm đàn ghi ta im lặng ngồi đó trông có vẻ đáng thương. Ông anh mở sạp bán mấy thứ đồ lặt vặt gần đó lại gần cô, “Người anh em, cậu hát không tệ.”

“Không dám, tôi chỉ là dân nghiệp dư.” Diêu Linh nói.

“Cậu muốn ăn gì không? Cậu chưa ăn trưa mà.”

“Không ăn.” Diêu Linh nói.

“Sao thế?”

Diêu Linh nói, “Vợ tôi chạy theo người khác.”

Phó Hằng vẫn luôn đứng đó, nhìn cô nói chuyện phiếm, đùa giỡn với người khác, nhìn cô chỉnh sửa lại quan hệ của hai người rồi kể bậy bạ.

Tim Phó Hằng cũng bị khoét một lỗ, đây mới là cô thực sự chứ không phải là người cùng anh lo lắng những chuyện củi gạo mắm muối.

“Thằng nhóc này khá! Trông thế mà cưới được con gái nhà giàu, mấy kẻ có tiền rất lăng nhăng, làm gì biết thật lòng là gì.”Người kia nói.

Diêu Linh nói, “Cũng không hẳn, lúc đó người đó chắc chắn từng yêu tôi, một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé mà lại làm rất nhiều chuyện vì tôi. Thật ra lúc ấy tôi đã thề đời này nhất định sẽ bảo vệ người đó, yêu quý người đó, không bao giờ bỏ mặc người đó, đâu ngờ có một ngày người đó sẽ bỏ rơi tôi chứ.”

Phó Hằng vừa ho khan vừa lén lút nhìn Diêu Linh.

Diêu Linh hiểu rõ Phó Hằng, dù chỉ là một tiếng ho khan cô cũng nhận ra đó là Phó Hằng.

Diêu Linh hơi sững sốt, anh... bị cảm sao?

Anh không xuất ngoại sao? Diêu Linh cảm thấy có lẽ cô nghe nhầm không biết chừng.

Một lát sau, không thấy Phó Hằng lại gần, Diêu Linh cũng vứt chuyện này ra khỏi đầu, tiếp tục ca hát.

Mấy ngày tiếp theo Diêu Linh không nghe thấy tiếng động gì khác, cô tiếp tục ở đây hát rong.

Mãi đến khi thành công thân thiết với mấy người ăn xin.

Diêu Linh đột nhiên nhận được điện thoại của ông Phó, “Linh Linh, con... có rảnh không?”

Diêu Linh cũng tính là rảnh, “Sao vậy ạ?”

“Chuyện lần trước con hiểu lầm rồi, cô gái tiếp điện thoại là bác sĩ tâm lý, Phó Hằng không làm chuyện gì có lỗi với con hết.”

Diêu Linh: “.....”!!! Lượng thông tin quá lớn, khiến cô hơi.... ngu người.

Không làm chuyện gì có lỗi.... vậy là có chuyện giấu giếm? Nếu chỉ là bác sĩ tâm lý thì có sao đâu, đâu phải cô không biết anh bị bệnh.

Diêu Linh chậm rãi nói, “Dạ, con biết rồi, cảm ơn cha, nhưng con và anh ấy coi như chấm hết rồi. Gần đây con đã suy nghĩ rất nhiều, con cũng mệt mỏi rồi, trước kia chuyện gì anh ấy cũng giấu con, nguyên nhân xuất ngoại cũng không nói cho con biết, thích con cũng không nói, nhưng lúc đó con cảm thấy anh ấy thích con, mà bây giờ, ở bên nhau lâu như vậy rồi mà anh ấy có chuyện vẫn không muốn nói cho con biết là không chấp nhận được. Chuyên ngành Đại học của con không phải là bói toán, con không nhìn thấu được tâm tư của anh ấy.”

Thái độ của Diêu Linh rất kiên quyết khiến cha Phó không dám khuyên can nữa, đành cúp máy.

Diêu Linh quăng điện thoại sang một bên, chuyện này cũng coi như chuyện tốt, ít nhất cô biết mình không bị phản bội, chỉ một câu đã đủ để phá tan hiểu lầm.

Trong lòng cô vốn dĩ có một tảng đá đè nặng, bây giờ đã tốt hơn nhiều, ít nhất không cảm thấy nặng nề như trước.

Chia tay vì bị phản bội và chia tay vì nguyên nhân khác hoàn toàn khác nhau, ít nhất với Diêu Linh mà nói thì không hề giống nhau.

Nguyên nhân đầu thật quá khó để tiếp thu.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 84: Anh Hãy Dốc Sức Làm Đi

Từ khi biết mình không bị phản bội, tâm trạng của Diêu Linh ổn định hơn trước nhiều.

Nhưng trong lòng lại không tự chủ được mà nhớ Phó Hằng.

Đây không phải là lần đầu tiên anh giấu giếm cô. Cô luôn đặt anh trong tim mà yêu thương, nếu lúc này đây không có hiểu lầm lớn như vậy thì cô cũng không phản ứng mạnh như thế.

Vẫn biết đây là hiểu lầm, nhưng Diêu Linh vẫn cảm thấy đau lòng và tức giận, anh không biết đường mà đến đây giải thích, đến đây mà dỗ dành cô sao?

Diêu Linh muốn bản thân có thời gian bình tĩnh lại, vừa lúc làm cho xong nhiệm vụ lần này.

Bây giờ cô không quá bình tĩnh, không thể đánh giá sự việc một cách khách quan được.

Hơn nữa.... Phó Hằng còn chẳng thêm tới tim cô, có lẽ trong lòng anh, cô đã không còn quan trọng như xưa.

Dù là vậy thì đến tối, Diêu Linh vẫn ăn nhiều hơn trước hai chén cơm.

Dù sao thì chia tay vì bị phản bội hay chia tay vì hiểu lầm, tuy về sau cũng khiến cô tức giận nhưng về bản chất thì mức độ tổn thương của hai chuyện không giống nhau.

Tối đến, sau khi bàn bạc kế hoạch công việc với đồng nghiệp xong thì Diêu Linh về lại phòng mình.

Điện thoại cô có không ít tin nhắn mới, nhưng vẫn như cũ không có tin nhắn của Phó Hằng.

Diêu Linh thở dài một hơi, bỏ đi, ai bảo cô yêu anh chứ.

Diêu Linh nghĩ, số điện thoại này của cô chưa đăng ký Wechat, Wechat của cô là dùng số cũ đăng ký.

Vì thế cô bèn lấy số này đăng ký Wechat rồi tìm Wechat của Phó Hằng.

Nhắn thêm bạn. Để không bị phát hiện, cũng để Phó Hằng có thể thêm bạn cô mà ở phần tin nhắn kết bạn, cô viết “Phó Hằng, là em.”

Câu trả lời này tương đối ổn, hai chữ “Phó Hằng” chứng tỏ hai người có quen biết, rồi sau đó viết thêm “là em” tỏ vẻ hai người rất thân thiết.

Nhưng vẫn chẳng có động tĩnh gì, anh cũng không đồng ý kết bạn với cô.

Diêu Linh nhìn vị trí bên cạnh mình trống rỗng. Hai người đã ở bên nhau bảy tám năm, lúc nào cũng sưởi ấm cho nhau, Phó Hằng luôn ôm cô ngủ, giờ lại biến thành chỉ còn lại mình cô.

Diêu Linh nghĩ ngợi một lúc rồi gọi điện cho Phó Hằng.

Sau đó cô phát hiện điện thoại không liên lạc được.

Trong lòng Diêu Linh thấy hơi bất an, chắc không có chuyện gì xảy ra chứ?

Hẳn là không, bên anh có rất nhiều người, còn có cả ông Phó nữa.

Diêu Linh thoáng tự hỏi rồi nhắm mắt ngủ.

Trong mơ hỗn loạn.

Cô như về lại thời niên thiếu, cô ngồi ở chỗ mình, lớp học có rất nhiều người, họ đang không ngớt chỉ trỏ cô.

Sau đó đột nhiên cô trưởng thành, Phó Hằng đứng trước mặt cô, nói anh yêu cô.

Chỉ chớp mắt sau, cô đẩy cửa ra liền thấy Phó Hằng đang ngồi trên sofa.

Cô bất giác tiến lại, muốn nói với anh, trong khoảng thời gian này cô rất khổ sở.... Đây đều là lỗi của anh.....

Sau đó cô thấy Phó Hằng dịu dàng cười với cô, rồi đột nhiên biến thành bộ xương.

Diêu Linh bừng tỉnh, ngồi bật dậy mới ý thức được là cô vừa mơ.

Nhưng cảm giác sợ hãi trong lòng lại không biến mất.

Lòng Diêu Linh đầy hoang mang, sau đó cô nhìn lại mái tóc ngắn của mình, bỏ đi, đi thăm anh thôi, ít nhất cũng phải liếc một cái cho an tâm.

Nếu không người khó chịu vẫn là cô.

Diêu Linh rời giường, sửa soạn một chút rồi vội vàng đi ra ngoài.

Cô gọi xe đến ngôi nhà trước kia ở cùng Phó Hằng. Cô không có chìa khóa nhà, ngày đó cô đã trả chìa khóa lại cho Phó Hằng. Diêu Linh nhấn chuông cửa, không ai mở cửa cho cô.

Hơn nữa cô cũng không nghe thấy tiếng Đại Hắc Tiểu Hắc, theo lý thuyết, nếu có người ấn chuông cửa thì chúng sẽ lao đến cào cửa ngay.

Chắc Phó Hằng không ở nhà, hơn nữa Đại Hắc Tiểu Hắc cũng không.

Diêu Linh đi ra, đã trễ như vậy, cô không muốn quấy rầy ông Phó, sau đó đột nhiên cô nhớ tới trợ lý Dư Ôn.

Diêu Linh vội gọi cho Dư Ôn, anh ta bắt máy ngay, giọng không có vẻ gì là buồn ngủ, có lẽ vẫn còn thức.

“Phó Hằng đi đâu vậy? Xuất ngoại sao? Đại Hắc Tiểu Hắc ở chỗ anh à?”

“Cậu chủ anh ấy....”

Diêu Linh vừa nghe thì bất giác nhíu mày, “Có chuyện gì vậy? Anh nói thẳng đi.”

“Cậu chủ phát bệnh, giờ đang nằm viện điều trị.”

Phó Hằng vẫn luôn ngoan ngoãn uống thuốc, luôn không chế được bệnh tình, mấy năm nay không hề phát bệnh nên Diêu Linh suốt nữa thì quên luôn chuyện này.

“Anh ấy không uống thuốc sao?” Diêu Linh nghiến răng.

“Giờ anh ấy ở đâu? Tôi đi tìm anh ấy.” Diêu Linh vừa bực vừa thương.

Dù sao đó cũng là người cô từng yêu, hơn nữa giờ vẫn còn yêu.

Dư Ôn báo địa chỉ cho cô, Diêu Linh liền chạy đến. Đến nơi cô liền thấy Phó Hằng gầy sạm hẳn đi, nằm trên giường bệnh, trông như thể chỉ còn da bọc xương.

Diêu Linh ngây người ra, cô không ngờ bệnh tình anh lại nghiêm trọng đến thế.

“Sao lại nghiêm trọng như thế....” Diêu Linh không khỏi đau lòng.

“Lúc cô đi, anh ấy sợ làm cô bị thương nên tự đến đây....”

“Làm tôi bị thương?” Diêu Linh nhìn anh như vậy thì thấy rất hụt hẫng.

“Lúc anh ấy không khổng chế được cảm xúc sẽ có khuynh hướng bạo lực.” Sau chút do dự thì Dư Ôn vẫn thành thật nói cho cô biết.

Diêu Linh vừa giận vừa đau lòng, cuối cùng chỉ biết thở dài một hơi, ai bảo cô yêu người này chứ.

Dư Ôn nhớ lại những gì Phó Hằng nói khi phát bệnh, cũng âm thầm thở dài, sau đó nói cho Diêu Linh biết, “Mấy năm nay cậu chủ luôn cảm thấy có lỗi với cô, khiến cô không thể có con còn khiến cô từ bỏ những gì cô thích, bị buộc phải ở bên anh ấy...”

Diêu Linh:“.....”Vậy chuyện hôm đó là vì lý do này? Diêu Linh nhớ lại lúc gặp gỡ bạn bè, mấy người bạn của cô có nói giỡn mấy câu, Diêu Linh nhớ lại hôm ấy. Lúc cô và Phó Hằng đi ra, vô tình nghe thấy bạn học ở sau lưng nhắc tới cô, giọng rất tiếc nuối, cảm thấy cô từ một người có lý tưởng hào quang tỏa sáng ngàm dậm giờ lại biết thành một người bình thường như vậy. Khi ấy cô chỉ cười cho qua chuyện, cô chưa bao giờ cảm thấy trước kia mình tỏa sáng như thế, cũng không hề cảm thấy bây giờ mình rất bình thường, hóa ra lúc ấy Phó Hằng đã nghe thấy mấy câu đó?

Diêu Linh thật muốn khóc, cô đâu thấy hề hấn gì. Ai cũng có cuộc sống mình mong muốn, lúc không có Phó Hằng, cô thích làm những chuyện mạo hiểm. Lúc có Phó Hằng, có tình yêu, cô nguyện ý cũng anh sống bình bình đạm đạm, đây không phải hy sinh gì, cuộc đời vốn là như thế.

Lúc Diêu Linh đi vào phòng, Phó Hằng đưa lưng về phía cô, có lẽ còn chưa tỉnh, nghe nói cả đêm anh đều ngủ không yên, nên phải uống thuốc an thần.

Diêu Linh ngồi ở mép giường, sau đó vạch chăn ra, ngủ bên cạnh anh.

Sáng sớm hôm sau, lúc Diêu Linh tỉnh lại, liền thấy Phó Hằng đang ngơ ngác nhìn cô.

Diêu Linh vuốt ve mặt anh, đúng là hốc hác đi nhiều, Diêu Linh thở dài, nói với về xa xôi,“Với chuyện tình cảm, sao anh không thể mạnh mẽ quyết đoán như với chuyện khác chứ?”

Cứ luôn lo trước lo sau.

Phó Hằng không nói gì, nhìn cô chăm chăm.

Diêu Linh bắt đầu nổi đóa, bây giờ tính tình cô không tốt như xưa, dù sao cô cũng được chiều chuộng mấy năm, chẳng bao giờ gặp chuyện gì phiền lòng. Diêu Linh giữ lấy mặt anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nếu anh cứ thế này thì em thật sự không quay lại đâu.”

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 85: Tình Yêu Đích Thực

Thấy Phó Hằng không đáp, Diêu Linh nói tiếp, “Em cứ nghĩ em có thể làm anh vui vẻ, có thể cho anh hạnh phúc, nhưng giờ em mới hiểu, có lẽ anh không hề yêu em nhiều như em nghĩ, vì khi anh thật lòng yêu ai đó, anh sẽ cố gắng vượt qua tất cả chướng ngại để ở bên cô ấy, em làm được còn anh thì không.”

Sau khi nói xong, Diêu Linh không ở đây nữa mà quay về.

Dư Ôn nghe thấy Diêu Linh nói thế thì kinh hồn táng đảm.

Sau khi Diêu Linh đi rồi cũng chẳng tức giận nữa, từ ngày đầu cô ở bên anh thì đã biết anh bị bệnh, biết anh nhạy cảm, cũng hiểu tính tình anh ra sao.

Từ đầu anh đã kể hết cho cô biết, chẳng qua nhiều năm trôi qua khiến cô quên mất.

Sau khi đi, Diêu Linh gọi điện cho trợ lý Dư Ôn.

Dư Ôn bảo anh Phó đã chịu ăn uống.

Diêu Linh: “.....”Mình phải nhanh chân chạy đến xem tên kia giờ trò gì, nếu anh không giả vờ đáng thương thì cô liền theo họ anh.

Tuy nói thì nói thế nhưng trên thực tế Diêu Linh quá bận, chuyện của Phó Hằng cô chỉ lén gọi cho Dư Ôn để biết, Phó Hằng nhắn tin cho cô cô không trả lời, gọi điện cô không bắt máy.

Cô đúng là hơi bận, đợi đến khi Phó Hằng xuất viện thì cô cũng hết bận, có thời gian thuê nhà trọ.

Sau đó, sáng nào cô cũng chạy bộ để thả lỏng tâm tình. Mọi người nhanh chóng biết tin cô đã ly hôn.

Người ngoài rất kinh ngạc, dù sao bao nhiêu năm qua tình cảm của hai người đều tốt đẹp, đột nhiên bây giờ lại ly hôn khiến bao nhiêu tin đồn nổ ra.

Diêu Linh cũng chẳng buồn giải thích, tiếp tục cuộc sống của mình, nhưng cô lại nhận được hoa tươi, có người muốn theo đuổi cô.

Diêu Linh rất ngạc nhiên, đối phương hóa ra là người cô thường xuyên hợp tác.

Nhưng Diêu Linh vẫn nhẹ nhàng từ chối, cô không thể nào tưởng tượng nổi chuyện ở cạnh một người khác không phải Phó Hằng.

Đối phương nói với cô, “Anh biết hai người là mối tình đầu, nhưng có lúc em nên thử điều gì đó mới, hơn nữa em không nên trả giá quá nhiều vì cậu ta như thế, như vậy rất vất vả.”

Lúc đó hai người đang ngồi trong quán uống cà phê, Diêu Linh nhìn người đàn ông trước mặt, lòng thấy bình tĩnh vô cùng, cô cười nói, “Với em mà nói, chuyện đó không hề vất vả.”

Đều là người trưởng thành nên xử lý chuyện như thế cũng dễ dàng.

Lúc Diêu Linh về nhà thì thấy Phó Hằng ở ven đường, anh vừa quay lại, mặc áo măng tô, trông có vẻ u sầu, chỉ đứng ở đó đã khiến cô thấy động lòng.

Diêu Linh cứ thế đi thẳng, coi như không nhìn thấy anh.

Sau đó tay cô bị níu lại, “Linh Linh à, anh sai rồi.”

“Đừng nói thế, anh không sai. Anh làm gì cũng đều vì nghĩ cho em, sao lại sai chứ.” Diêu Linh tức giận nói, “Buông tay ra, em muốn một mình theo đuổi ước mơ.”

Phó Hằng biết cô giận, đi theo cô lên lầu.

Diêu Linh vào nhà, nhốt anh ngoài cửa.

Đến tối lúc đi ngủ, Diêu Linh không cách nào ngủ được cứ lăn qua lộn lại mãi.

Sau đó cô bò dậy, mở cửa ra thì thấy Phó Hằng đang đứng dựa vào tường chưa đi.

Nghe thấy tiếng mở cửa anh liếc sang.

Diêu Linh nói, “Về nhà đi, hôm nay em đã đồng ý hẹn hò với người khác rồi.”

Phó Hằng đang phẫn khởi nhìn cô chột cứng người.

Diêu Linh nói tiếp, “Chúng ta chia tay, hân anh nên nghĩ đến chuyện em sẽ đến với người khác chứ.”

Phó Hằng nhìn vào mắt cô, nửa chữ cũng không thốt lên nổi, vành mắt đỏ hoe.

Cả người đầy vẻ tuyệt vọng, Diêu Linh thở dài một hơi, “Em hiểu lắm anh ngoại tình với người khác. Lúc đầu anh không biết em đang hiểu lắm không nói, về sau anh biết rồi cũng chẳng giải thích cho em hiểu, lúc đó em rất đau khổ, chẳng kém anh bây giờ.”

Phó Hằng nghe đến đó thì nhìn cô hỏi, “Em... ở bên anh ta sao?”

Đêm lạnh như nước, Diêu Linh nhìn anh đứng trong gió thì vẫn lại gần, chỉ hận rèn sắt không thành thép mà nói, “Chẳng hiểu trong đầu anh nghĩ gì nữa!”

Phó Hằng nhìn cô.

Lúc này Diêu Linh mới nhận ra cả người anh đã lạnh toát, bây giờ đã rạng sáng rồi.

Diêu Linh hơi phân vân rồi nói, “Bỏ đi, mau vào ngủ.”

Phó Hằng vẫn nhìn cô như cũ, cố chấp hỏi, “Chúng ta làm hòa rồi đúng không?”

“Anh nghe bài Mua bán tình yêu chưa?” Diêu Linh liếc anh, “Khi nào rảnh thì nghe đi.”

“Mau vào ngủ.” Diêu Linh sợ anh bị cảm.

Phó Hằng nghe lời theo vào nhà, sau đó đi rửa mặt rồi leo lên giường cô ngủ.

Vì căn nhà Diêu Linh đang thuê không có phòng trống.

Diêu Linh nhìn người nằm bên cạnh hóa ra cũng có tiền bộ, nếu là ngày xưa anh làm sao dám, lúc đó anh rất giữ kẽ.

Diêu Linh chợt thấy buồn ngủ, bên người có hơi thở quen thuộc, người đàn ông quen thuộc. Diêu Linh thầm thấy thỏa mãn, đã nhiều ngày như vậy cô mới được ngủ ngon.

Quả nhiên, Diêu Linh nhanh chóng ngủ say, đợi cô ngủ rồi Phó Hằng mới từ từ ôm cô vào lòng mình.

Ngày hôm sau lúc Diêu Linh tỉnh lại liền trở mặt, đuổi người kia đi.

Đến tối, anh lại đến tiếp tục đảm đương vai trò làm thuốc ngủ cho cô, cứ giày vò anh non nửa tháng thì Diêu Linh hết giận hờn, theo Phó Hằng về nhà.

Cùng lúc đó thì trên mạng cũng có tin anh theo đuổi vợ cũ.

Không ít cư dân mạng cảm thán, hai người quả đúng là tình yêu đích thực.

Mối tình đầu, sau khi chia tay, một người xuất ngoại, người kia ở lại.

Mười năm sau, hai người lại ở bên nhau.

Sau nhiều năm kết hôn, mỗi ngày như hình với bóng, giờ đột nhiên ly hôn, cuối cùng vẫn quay lại với nhau.

Không mệt à? Không nghĩ tới chuyện đổi đối tượng khác à?

Nếu đó không gọi là tình yêu đích thực thì chẳng biết là gì nữa.

Diêu Linh đọc được tin đó, vuốt ve Đại Hắc Tiểu Hắc, cư dân mạng cũng nhiều chuyện phết.

Vừa lúc Phó Hằng mở cửa đi vào, anh đi mua táo cho cô về.

Trên mặt anh không có vẻ gì là mất kiên nhẫn, Diêu Linh đi đến, hôn tình yêu đích thực một cái.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 86: Chuyện Sau Đó

Sau khi hai người quay lại với nhau, cuộc sống cũng không có thay đổi gì lớn, điểm khác biệt duy nhất là Diêu Linh không dính Phó Hằng như sam nữa.

Trước kia hai người đều thời thời khắc khắc ở cạnh nhau, nếu không ở cạnh nhau thì Diêu Linh sẽ gọi video, hoặc gọi điện thường, phải nghe thấy giọng đối phương mới yên tâm.

Diêu Linh cũng không tranh thủ lúc nghỉ ngơi xem phim với Phó Hằng.

Trước kia lúc ở bên nhau, trước khi ngủ hai người sẽ ngồi trên sofa, Diêu Linh nằm trong lòng Phó Hằng, sau đó hai người xem phim kinh dị nước ngoài cùng nhau.

Bây giờ hai người ở nhà ăn tối với nhau, sau đó Diêu Linh cầm máy tính bảng và tai nghe, vào phòng ngồi trên giường xem phim kinh dị một mình.

Phó Hằng cảm thấy Diêu Linh lạnh nhạt với mình một cách rõ ràng. Anh không hề nhụt chí, đi rửa mặt, vào phòng ngủ liền thấy Diêu Linh đang tập trung cao độ nhìn màn hình, vì thế anh cứ lượn lờ trước mặt Diêu Linh đến khi cô nhìn anh mới thôi.

Sau đó anh trào lên giường, ngồi cạnh Diêu Linh, ghé đầu sang, “Anh muốn xem chung với em.”

Diêu Linh đeo tai nghe, không đoái hoài gì đến anh.

Phó Hằng không nói gì cả, thò đầu qua xem cùng Diêu Linh, tuy anh không nghe được gì những mục đích chủ yếu của anh cũng không phải là xem phim.

Anh cứ thế xem hết bộ phim kinh dị câm, cảm tưởng duy nhất là phim im ắng quá, chẳng đáng sợ chút nào.

Xem hết bộ phim đó, Phó Hằng ôm tay cô, “Anh cũng muốn nghe tiếng.”

Diêu Linh: “....” Lần đầu tiên cô thấy anh đòi hỏi gì đó trực tiếp như thế.

Vì thế cô ngẩng đầu nhìn anh, “Không cho anh nghe.”

Phó Hằng ôm cô, “Em đừng đối xử với anh như vậy, anh buồn lắm...”

Diêu Linh dựa vào người anh, “Nên lần sau anh làm gì thì phải nghĩ cho kỹ, gương vỡ có dán lại thì cũng có vết rạn, như chúng ta bây giờ vậy.”

Phó Hằng đuối lý, nhưng không nghĩ ngợi quá nhiều, cảm xúc cũng ổn định.

Quả nhiên trước kia cô đã chiều hư anh. Bây giờ cô lạnh nhạt anh như vậy cũng đâu thấy anh muốn chia tay hay trả lại tự do cho cô.

Lúc trước toàn là giả bộ.

Diêu Linh cũng không đi làm chung với Phó Hằng nữa, tuy giận hờn vu vơ nhưng Diêu Linh vẫn giữ chừng mực, dù sao cô không tính bỏ anh thật.

Hôm nay hơi vội, chiều đến trời bỗng đổ mưa.

Lúc Diêu Linh đi ra, trời vẫn mưa to, sấm chớp ầm ầm, Diêu Linh như quay lại thời thơ ấu.

Lâu lắm rồi cô chưa thấy mưa lớn như vậy.

Diêu Linh nhìn lại mình, hơi hơi muốn dầm mưa nhưng bộ đồ hôm nay cô mặc lại không thích hợp lắm.

Ngay lúc này thì không xa có một người cầm chiếc dù đen tiến lại.

Diêu Linh thấy anh bung dù đi tới.

Người này chuyện gì cũng giả bộ được, suốt ngày nghĩ ngợi miên man, nhưng năm tháng lại không lưu lại dấu vết gì trên người anh, không khiến anh biến thành một tên béo gù cả.

Diêu Linh nhìn anh, đột nhiên nở nụ cười, nổi máu trẻ con nói với Phó Hằng, “Chúng ta dầm mưa về đi!”

Phó Hằng hơi sửng sốt, sau đó cởi áo khoác, choàng lên người Diêu Linh, sau đó hạ dù xuống, kéo Diêu Linh chạy.

Sấm sét đánh xuống từng đợt, hai người chạy như điên dưới mưa.

Vừa về đến nhà Diêu Linh đã bị Phó Hằng đẩy vào phòng tắm, “Em mau đi tắm đi.”

Diêu Linh ôm khăn tắm, ở trong phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, ngâm mình trong bồn nước ấm áp, khoảng thời gian này xem như cô đã phát giận xong.

Lúc Diêu Linh quấn khăn tắm đi ra, ánh mắt đầu tiên liền dừng ở chén canh gừng Phó Hằng mới nấu.

“Em uống một chén đi, đừng để bị cảm.” Phó Hằng nói.

Diêu Linh ừ một tiếng rồi uống ngay.

Cuối cùng cô không bị cảm nhưng Phó Hằng lại bị.

Người bị cảm rất nhõng nhẽo, cứ ôm Diêu Linh không chịu buông.

Diêu Linh cũng không giận, dù sao cũng do cô bày đặt lẳng mạn mới khiến anh mắc mưa.

Diêu Linh chấp nhận số phận ủ ấm giường cho anh, thấy anh bệnh như thế thì nói, “Anh muốn ăn gì không?”

Phó Hằng chớp mắt, giọng khàn khàn, “Anh muốn xem phim kinh dị với em.”

“Để em đem máy tính bảng đến.” Diêu Linh đem máy đến, sau đó hai người dựa sát vào nhau xem phim kinh dị.

Đợi Diêu Linh ngủ, Phó Hằng sờ trán mình thấy đã hạ sốt rồi ngẩng Diêu Linh đang ngủ bên cạnh.

Anh hôn trán cô một cái, bất cứ khi nào anh cũng không thể chịu được việc mất đi cô.

Sáng sớm hôm sau, Diêu Linh tỉnh lại thì thấy Phó Hằng, cô sờ trán anh, thấy không sốt nữa mới vui sướng hôn anh cái.

Cô thật sự không muốn ở bên ai khác trong quãng đời còn lại

Diêu Linh vuốt ve mặt anh, chợt nhận ra mình đã yêu người này thật nhiều năm.

Cô véo má anh, “Mau dậy đi!”

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, có lẽ sẽ gặp rất nhiều chuyện bất ngờ, nhưng có một chuyện cô biết rõ, là cô vẫn sẽ đi theo lời trái tim mách bảo.

~ HOÀN CHÍNH VĂN ~

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 87: Phiên Ngoại 1: Tình Đầu (1)

Diêu Linh luôn tự nói với bản thân, lòng tự tin mạnh mẽ cô có là xuất phát từ bản thân, không giống như những cô gái chẳng chịu khổ bao giờ chỉ biết dựa vào việc khoe khoang gia thế để giữ lấy lòng chút tự trọng ít ỏi.

Dẫu có tự động viên bản thân nhiều đến thế nào thì cô cũng chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi. Khi cô bé khác theo đuổi thần tượng, tán dóc về bộ phim truyền hình đang nổi, hoặc tiêu tiền tiêu vật, tiền mừng tuổi thì trong đầu cô chỉ định ninh nghĩ cách làm cho xong công việc mỗi ngày.

Chênh lệch lớn như vậy, lại không có ai muốn chơi với cô, hễ gặp cô đều cười nhạo cô là bà cụ bán quán, khiến cô không thể không bị tổn thương.

Diêu Linh ngồi ở bàn mình, cuộc đời còn tới mấy chục năm, thật quá lê thê quá gian nan, cô cũng không biết sau này sẽ ra sao. Cô rất chăm chỉ, có thể đi kiếm tiền từ sớm, đến lúc đó mở một tiệm nhỏ thôi, tiệm mì của thím Hai thật ra cũng tốn không ít tiền, như vậy cũng không tồi.

Vì thành tích học tập không tốt còn bị bạn bè tẩy chay nên Diêu Linh định học kỳ sau sẽ thôi học.

Bỗng chuông báo tiết vang lên, tiết này là tiết tiếng Anh.

Nhưng người bước vào lớp lại là một nam sinh lạ hoắc. Mặt cậu lạnh như băng, cứ thế đi vào bàn trống phía đầu lớp, ngồi xuống.

Ngay sau đó, giáo viên tiếng Anh đến, hớn hờ thông báo, “Phải rồi, hôm nay lớp mình có một học sinh mới, tên là Phó Hằng.”

Bạn học Phó Hằng cũng không lên bục tự giới thiệu, nhưng Diêu Linh nghe thấy cô bạn cùng bàn quay xuống nói với hai người bàn sau, “Đẹp trai quá!”

Dù đã cố thăm thì nhưng giọng nói vẫn không giấu được vẻ kích động.

Lúc ấy Diêu Linh không có cảm giác gì lắm, vì người kia không phải người cùng một thế giới với cô. Không phải cô xem nhẹ bản thân mà là cô hiểu rõ địa vị của mình, cô đã qua cái tuổi chỉ biết mơ mộng.

Giờ lòng cô chỉ rối rắm đúng một chuyện, đó là về con đường tương lai.

Không muốn về nhà, chị em họ ở nhà luôn đâm chọt cô. Không muốn đến trường, cô không muốn chịu đựng những ánh nhìn đó. Không muốn học hành, cô muốn ra ngoài thử sức một phen.

Một mình đến một nơi xa lạ, kiếm chút tiền sinh sống.

Nhưng cô mới mười sáu tuổi, giấy chứng minh thư của cô thím Hai đang giữ.

Hết tiết hai, cô cầm ly đi rót nước.

Phải rót nước ấm, cô đang đến tháng nên không thể uống nước lạnh. Đúng lúc này, cô thấy vòi nước lạnh có thêm một cái ly và mấy ngón tay thon dài đang siết lấy cái ly đó.

Cô không quay sang nhìn làm gì, trong lớp ai cũng thích giễu cợt cô.

Nhưng cô thấy người bên cạnh có mùi thật dễ ngửi, thoang thoảng như có như không nhưng lại rất thoải mái.

Diêu Linh xoay người, về lại chỗ ngồi của mình, mới thấy người vừa đứng rót nước cạnh cô lúc nãy chính là anh chàng học sinh mới đến.

Cậu mặc bộ đồ có nhãn hiệu cô không biết, nhưng Diêu Linh nhìn anh đi về chỗ ngồi có cảm giác anh cao to đẹp trai đến không thốt nên lời. Cảm giác này không hề giống với cảm giác cố ý khoe khoang gia thế của những người khác.

Song cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Một ngày của Diêu Linh rất mệt mỏi, vừa tan học một cái là phải sang tiệm mì, đeo tạp dề nấu mì ngay.

Hơi nước nóng hầm hập khiến mặt mũi Diêu Linh đỏ ửng lên.

Chợt cô nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh cất lên, “Còn mì thịt heo không?”

Diêu Linh ngẩng đầu lên bắt gặp đôi mắt sáng như sao, là học sinh mới, Phó Hằng.

Diêu Linh gật đầu, “Còn.”

Sau đó cô vội bê tô lên, bỏ nguyên liệu vào rồi chan nước.

Diêu Linh cũng không thấy xấu hổ gì.

Đâu phải lần đầu cô bê mì cho bạn học, đối phương rất lịch sự nói, “Cậu vất vả rồi.”

Diêu Linh hơi ngạc nhiên, nhìn vào đôi mắt đẹp của anh.

Nhưng chỉ một giây sau đã dời tầm mắt đi chỗ khác.

Từ đó về sau, chuyện Diêu Linh nghe nhiều nhất không gì hơn là những ai thích Phó Hằng, những ai viết thư tỏ tình với Phó Hằng, những ai tặng quà cho Phó Hằng.

Tuy anh chẳng nhận quà của bất cứ ai, cũng không nhận lời quen ai, nhưng trong lớp vẫn có tin đồn Phó Hằng thích Yến Hỉ, hoa khôi của trường, không những mặt xinh mà dáng còn đẹp, hơn nữa hay lượn lờ cạnh Phó Hằng.

Diêu Linh cũng chẳng để trong lòng, cô vốn dĩ đâu có tư cách gì, chỉ sống sót đã mệt mỗi rồi, nếu để tâm đến những chuyện khác sẽ càng mệt hơn.

Ngày đó cô đang nấu mì như thường lệ, đột nhiên bất cẩn khiến tay bị bỏng, làm rớt cái tô xuống đất.

Thím Hai nắm cánh tay cô mắng cho một trận nên thân, sau đó bảo cô đi rửa củ cải.

Trời hôm đó rất lạnh, nước buốt đến tái tê.

Cô nhớ khi cô còn rất nhỏ, khi đó cha cô vẫn còn sống, cô ngay cả nước cũng chẳng phải rót, nếu cha thấy cô bây giờ chắc sẽ đau

lòng lắm.

Nhất định sẽ đau lòng, đó là người duy nhất trên thế giới đau lòng vì cô.

Nước mắt không khống chế được cứ trào ra, tuôn rơi ào ạt, toàn bộ thế giới trở nên mơ hồ.

Sau đó cô nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên thì thấy người đó, lại là người đó. Con nai con trong trái tim cô thiếu nữ bỗng nhảy loạn lên, hoàn toàn không quan tâm đối phương có phải là người cùng một thế giới với mình hay không.

Đêm đó Diêu Linh mơ một giấc mơ rất dài, khi tỉnh lại thì gối đã ướt đầm.

Ngày hôm sau khi đến lớp, cô thấy Phó Hằng đã ngồi vào chỗ. Anh yên lặng ngồi đó, Diêu Linh lấy hết can đảm, khi lướt qua anh thì nói một câu, “Chào buổi sáng.”

Sau đó người vốn đang đọc sách ngẩng đầu lên, giọng hơi lạnh lùng đáp, “Chào buổi sáng.”

Mắt anh nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau vài giây, sau đó Diêu Linh bại trận dờn tầm mắt đi. Lúc cô ngồi vào bàn thì cả người đều lâng lâng.

Cô không ngờ Phó Hằng chịu chào lại cô.

Dù chuyện này có lẽ chỉ do phép lịch sự nhưng cũng khiến Diêu Linh thấy rất vui.

Bạn cùng bàn không thèm nói chuyện với Diêu Linh, giữa bọn cô vẽ một cái vạch, Diêu Linh không thể lấn sang cái vạch đó dù chỉ một chút, như thể người cô có vi rút vậy.

Bạn cùng bàn của cô sau khi tới lại tiếp tục tán gẫu đủ thứ chuyện với hai người ngồi sau.

Diêu Linh bất giác nhìn về phía Phó Hằng.

Mấy chuyện cô bạn cùng bàn nói, cô đều nghe thấy, ví dụ như nói Phó Hằng mặc nhãn hiệu quần áo gì, một bộ tới mấy vạn, còn nói Phó Hằng được siêu xe đưa đi học.

Trong lòng Diêu Linh bỗng cất giấu một bí mật không thể nói.

Diêu Linh cứ yên lặng nhìn như thể một lát, rồi lặng lẽ học bài.

Lần đầu tiên cô tĩnh tâm học hành.

Uầy, chất này có thể phản ứng với chất này?

Chất này và chất này cũng phản ứng?

Cả chất này cũng phản ứng?

Diêu Linh nhìn bài tập môn Hóa, chột muốn khóc, sao lại có nhiều phản ứng như vậy.

Phía bên kia đúng lúc này, hoa khôi trường cầm một quyển sách thông thả đi tới bên cạnh Phó Hằng.

Hai người đều bắt mắt, đứng chung một chỗ quả thật rất đẹp đôi.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 88: Phiên Ngoại 2: Tình Đầu (2)

Nhìn hai người kia đứng cạnh nhau, Diêu Linh không hiểu sao thấy thật khó chịu. Cảm giác này thật kỳ lạ, theo lý thuyết, cô không nên cảm thấy thế, dù sao đó cũng không phải là thế giới của cô.

Diêu Linh cúi đầu, lần đầu tiên cảm thấy công thức hóa học cũng tốt chán.

Cô lặng lẽ học công thức hóa học, hai người bên kia cũng không nói gì.

Suốt buổi học cô rất muốn liếc nhìn Phó Hằng nhìn đành phải nhịn.

Đến tiết ba, bài thi giữa kỳ được phát.

Thầy chủ nhiệm từ lúc vào lớp vẫn luôn vui vẻ, bài thi của bọn cô được phát theo thứ tự, từ hạng nhất trở đi.

Cô nghe thấy thầy chủ nhiệm đọc, “Phó Hằng, hạng nhất, điểm tuyệt đối.”

Thầy chủ nhiệm là giáo viên tiếng Anh, đây là lần đầu cô thấy có người đạt điểm tuyệt đối.

Vậy mà Phó Hằng chẳng ừ hử gì.

Bài thi lần lượt được phát, mới đó đã đến mấy bài đứng chót, Diêu Linh nghe thấy thầy chủ nhiệm đọc, “Diêu Linh, 69 điểm.”

Vị trí của Diêu Linh không giống như Phó Hằng, thầy chủ nhiệm không thể đưa bài thi luôn cho cô, cô đi lên nhận bài thi.

Thầy chủ nhiệm ném bài thi của cô xuống rồi nói thêm, “Biết rõ thành tích không tốt còn không chịu học thêm.”

Diêu Linh cúi đầu, nhặt bài thi lên, mặt nóng rát như bị ai đó tát một bạt tai.

Thầy tiếng Anh có mở một lớp học thêm, học sinh trong lớp đều đi học, nhưng rất mắc nên Diêu Linh không đi. Thầy chủ nhiệm nhắc nhở hai lần cô vẫn không đi, từ đó về sau, hễ cô trả lời câu hỏi không được hoặc lúc phát bài thi người này sẽ châm chọc cô mấy câu.

Vốn dĩ điểm số môn tiếng Anh hồi cấp Hai của Diêu Linh cũng không tệ lắm, nhưng càng ngày càng tệ.

Nghe nói ở lớp học thêm, thầy tiếng Anh sẽ dạy rất nhiều thứ trên lớp không dạy.

Diêu Linh cũng không có bạn bè, nên không biết ông ta dạy gì.

Lúc về lại chỗ ngồi, mắt cô đăm lẹ, cô bạn cùng bàn kêu lên một tiếng kỳ quái.

Lớp họ một học kỳ sẽ đổi chỗ ngồi hai lần, giữa kỳ đổi một lần, căn cứ vào kết quả giữa kỳ để tự chọn chỗ ngồi, còn lần hai là khi học kỳ mới bắt đầu, căn cứ vào kết quả cuối kỳ trước để chọn chỗ.

Sau khi bài thi được phát, tất cả mọi người xếp hàng ở ngoài cửa, hạng nhất đứng đầu.

Diêu Linh là người xếp thứ ba từ dưới lên.

Cô đứng mãi ở cuối hàng nên không biết phía trước có chuyện gì.

Đến phiên cô thì chỉ còn vài vị trí để chọn.

Bàn cuối có hai chỗ trống liền nhau, bàn kế cuối cũng có một chỗ trống, nhưng cô không muốn ngồi gần ba nam sinh.

Bàn kế cuối dãy kia còn một chỗ trống bên cạnh một nữ sinh, nhưng lúc cô đưa mắt qua thì cô nàng lắc đầu nguầy nguậy, rõ là không chào đón cô.

Diêu Linh nhìn nhìn, thấy chỗ ngồi cũ của Phó Hằng không có ai ngồi, đó chính là bàn đầu tiên cạnh bục giảng.

Diêu Linh không tìm xem Phó Hằng ngồi ở đâu, cô cắn răng, dù sao cũng không có ai muốn ngồi chung với cô, hơn nữa trong lòng cô còn cất giấu một bí mật thâm kín.

Vì thế Diêu Linh chọn chỗ đó.

Sau khi hai nam sinh còn lại chọn chỗ ngồi thì Phó Hằng mới đi từ ngoài vào.

Cậu liếc mắt nhìn Diêu Linh một cái rồi đi xuống chỗ trống cuối lớp.

Diêu Linh nhú mày, thấy hơi áy náy. Hóa ra cậu ấy chưa chọn chỗ sao? Vừa rồi cậu nhìn cô là vì cô giành mất chỗ của cậu sao?

Diêu Linh:“.....”Cô thật sự không cố ý, cô cứ tưởng cậu đã chọn chỗ, đâu ngờ lại có chuyện như thế.

Chỗ cũ của cô là bàn kế cuối, cách xa bảng, hiện giờ đột nhiên biến thành bên cạnh bục giảng nên nghe giảng rất tiện.

Diêu Linh hơi thích vị trí này, cuối cùng cô không còn phải để tâm đến ánh nhìn của người khác hay bạn cùng bàn nữa, vì bạn cùng bàn của cô chính là bục giảng.

Hôm sau tiết đầu là tiếng Anh, nhưng lạ là chuông đã reo mà giáo viên tiếng Anh vẫn chưa tới, cuối cùng một giáo viên thực tập đến dạy thay.

“Thầy Vương lớp bọn em có chút việc nên hôm nay cô sẽ dạy thay.”

Hết tiết đầu, Diêu Linh liền nghe nói thầy Vương vì lén mở lớp học thêm mà bị Cục Giáo dục mời lên uống trà.

Tất cả mọi người đều thấy lạ, dù sao thầy Vương đã dạy thêm từ lâu, sao đột nhiên lại gặp chuyện.

Quan trọng hơn là, thầy Vương có quen người bên kia nên chưa từng gặp vấn đề gì.

Giáo viên tiếng Anh lớp Diêu Linh nhanh chóng đổi thành cô giáo thực tập nọ.

Cô giáo đó rất dữ, nhưng với ai cũng dữ dần, chẳng hiểu sao Diêu Linh lại cảm thấy thích cô ấy.

Đặc biệt là cả lớp đều ghét cô, nên Diêu Linh càng thích cô hơn, có lẽ là cảm giác kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Đến tiết tiếng Anh, cô ấy hỏi gì cũng không ai thêm trả lời, Diêu Linh liền cố gắng học hành, cố xung phong trả lời câu hỏi.

Vì vậy cô giáo thực tập cũng rất thích Diêu Linh.

Được cô giáo thích mà thành tích cũng tốt lên khiến Diêu Linh bắt đầu có hứng thú học tập.

Còn có Phó Hằng.

Thật ra cô cũng muốn hỏi bài anh như những nữ sinh khác, nhưng nền tảng của cô quá yếu, nếu có đi hỏi bài cũng chẳng hỏi được gì có chiều sâu, toàn là những câu ngu ngốc.

Nên cô cố đọc nhiều sách hơn.

Trước kia, Diêu Linh nấu mì đến khi đóng cửa tiệm, về đến nhà liền lao ngay lên giường nghỉ ngơi, bây giờ khá hơn nhiều, sau khi về nhà cô sẽ ngồi học một lát.

Học không hiểu cũng không sao, cứ chép đi chép lại, học thuộc lòng chắc cũng có tác dụng.

Diêu Linh quyết định mình vẫn muốn học tiếp, nhất định phải học, rồi thi đậu Đại học!

Ít nhất có thể bước vào thế giới của người kia.

Hôm sau khi cô đến lớp, liền thấy Phó Hằng đã an tọa ở chỗ anh từ bao giờ.

Diêu Linh lấy hết dũng khí lại gần, không sao không sao đâu Diêu Linh, ai cũng là người thôi, đừng sợ.

“Cậu... rảnh không?” Diêu Linh mở miệng.

Phó Hằng ngẩng đầu, nhìn cô một cái, sau đó cầm lấy bài tập trong tay cô, “Đề nào không hiểu?”

Trong nháy mắt, Diêu Linh muốn khóc.

Đã lâu lắm rồi cô không nhận được thiện ý từ bạn bè cùng lứa như thế này.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 89: Phiên Ngoại 3: Tình Đầu (3)

Phó Hằng giảng bài rất dễ hiểu, không những đi sâu vào từng phương diện của đề bài mà còn cung cấp cả kiến thức đi kèm, rất rõ ràng mạch lạc, ngay cả Diêu Linh học hành bê bết như thế mà nghe cũng hiểu.

Không thể không thừa nhận, Phó Hằng rất giỏi, Diêu Linh cảm thấy cậu giảng bài còn tốt hơn cả giáo viên.

Vì cậu giảng rất lâu, bạn học lần lượt đến, thấy hai người họ thì ồ lên kinh ngạc.

Kinh ngạc như thể không hiểu sao con cóc và thiên nga lại ngồi cạnh nhau.

Diêu Linh mặt đỏ bừng, cô vốn đang nghe giảng rất nghiêm túc, vì những ánh mắt kỳ quái kia mà chẳng nghe lọt chữ nào nữa, chỉ muốn chạy trốn chết.

Đột nhiên trên đầu cô có thêm một bàn tay, dùng lực khiến cô tập trung vào bài tập, “Chuyên tâm một chút, phần này quan trọng.”

Diêu Linh chợt nhận ra Phó Hằng không hề để tâm đến những ánh mắt kia.

Tay cậu rất lớn ấn trên đầu cô, Diêu Linh đột nhiên nhận ra chuyện này, trái tim đập loạn không thôi.

Cô nghiêm túc nghe cậu giảng hết các đề, sau đó cầm vở về lại chỗ ngồi, chợt phát hiện vừa rồi khi Phó Hằng giảng bài cho cô đã vẽ mấy sơ đồ trong vở cô.

Chữ cậu rõ ràng tinh tế, tựa như con người cậu ấy vậy, rất gọn gàng tươm tất.

Diêu Linh nhìn chữ cậu, bất giác cất cuốn tập đó đi.

Những buổi học sau, cô vô cùng nghiêm túc nghe giảng, nghe không hiểu cũng không sao, cô sẽ đánh dấu lại những chỗ không hiểu, sau đó tìm trong sách kiến thức liên quan rồi so sánh với chỗ cô không hiểu, cố liên hệ chúng với nhau, tựa như cách Phó Hằng giảng cho cô.

Cứ như thế, tuy lượng công việc rất lớn, nhưng mỗi lần cô hiểu được một chỗ trước kia không hiểu đều cảm thấy rất sung sướng, thậm chí cô bắt đầu thấy chuyện học thật thú vị.

Tan học, cô vội vàng chạy sang tiệm mì phụ giúp.

Nhưng cô vừa ra khỏi trường đã bị vài nữ sinh cản đường.

Nữ sinh đi đầu nhìn cô, “Này bà thím bán mì, nhà mày không có gương à?”

Diêu Linh: “.....” Sắp muộn rồi, nếu đến muộn chắc chắn thím Hai sẽ mắng cô.

Hơn nữa có thể Phó Hằng sẽ đến ăn mì, cô không muốn lúc cậu ấy đến trông thấy cảnh cô bị mắng, thật mất mặt.

Mấy nữ sinh này nói gì cô đều không nghe lọt, thấy họ cứ cố ngăn mình thì lấy đà xông ra ngoài.

Mấy nữ sinh đó không ngờ cô hoàn toàn không nghe họ nói, hơn nữa còn cố tháo chạy, bọn họ sợ bị cô đụng té nên không dám ngăn lại nữa lập tức tránh ra.

Diêu Linh thuận lợi đến tiệm đúng giờ, sau đó cười cười nói, “Thím Hai, con về rồi, con đi nấu mì đây! Thím Hai, thím vất vả rồi.”

Cô mong thím Hai đừng mắng cô, cô không muốn bị mất mặt trước mặt Phó Hằng.

Thím Hai hơi sững sốt, đâu ai đánh người đang cười, hướng hồ cô lại tích cực chạy về giúp đỡ như vậy, vì thế nhường lại vị trí cho Diêu Linh.

Diêu Linh vội vàng nấu mì, hề thấy ai đến cô cũng kích động, hy vọng có thể nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia.

Đợi đến giờ ăn tối qua đi vẫn không thấy Phó Hằng, Diêu Linh hơi chán nản, cũng đứng, ai mà ăn mì suốt ngày được, dù có thích cỡ nào cũng không thể ăn hoài.

Hơi nước bốc lên khiến hai mắt Diêu Linh đẫm lệ mông lung, không hiểu sao thấy đau lòng.

Rất muốn thấy cậu ấy.

Rất muốn rất muốn thấy cậu ấy.

Ngay lúc này, cô chợt nghe thấy giọng nói của đối phương, “Cho một tô mì nhỏ.”

Diêu Linh vội hỏi, “Ngày nào cũng thấy cậu ăn mì, không muốn ăn cơm à?”

“Có cơm à?”

Ngoài tiệm ghi rõ là tiệm mì.

Diêu Linh ngẩng đầu, gật đầu, “Có! Cậu muốn ăn gì, tôi nấu cho cậu.”

Thím Hai hơi bất mãn, nhưng Diêu Linh nói với thím, “Thím Hai, để con nấu.”

“Có món nào ngon không?”

Diêu Linh gật đầu, “Có cải xào thịt.”

Thịt heo và cải đều là nguyên liệu nấu mì.

“Vậy tôi cho hai phần.”

Diêu Linh vội vàng xào rau, sau đó bới cơm.

Đột nhiên có cảm giác thỏa mãn không nói nên lời.

Đặc biệt là khi thấy cậu ấy ăn hết sạch đồ ăn.

Có lẽ trong lòng cậu ấy cô chỉ là một người bán mì, nhưng Diêu Linh chẳng mấy may để bụng, vì cậu là một người rất rất tốt.

Tối đến về nhà mặc dù lưng mỗi eo đau, Diêu Linh vẫn cầm sách lên, vừa ghi chép vừa nghiêm túc học thuộc.

Vở cô dùng chính là cuốn vở có chữ viết của Phó Hằng.

Diêu Linh hơi mệt liền nghỉ một lát nhìn chữ cậu, chữ Phó Hằng rất đẹp, tựa như cậu vậy.

Chắc chắn cậu ấy cũng từng viết cho những người khác. Cậu ấy rất tốt bụng, ngay cả cô dốt như vậy mà còn kiên nhẫn giảng giải thì ắt hẳn càng kiên nhẫn với những người khác.

Mắt Diêu Linh nóng lên, chớp mắt không thấy mệt nữa, tiếp tục học bài.

Cô.... thật sự, thật sự mong Phó Hằng chỉ giảng bài cho mình cô.

Nhưng lý trí cô hiểu rõ có lẽ cô cũng chỉ ăn hôi những người khác.

Diêu Linh vội tập trung học, không muốn nghĩ ngợi lung tung nữa, cô phải cố gắng học hành, sau đó thi đậu Đại học. Nếu như có thể, cô mong có thể học chung một Đại học với Phó Hằng.

Những ý nghĩ như thế đương nhiên cô chỉ dám nghĩ tới khi ở một mình.

Sau khi ngủ, cô mơ một giấc mơ thật dài. Trong mơ, Phó Hằng tỏ tình với hoa khôi trường, cậu không giảng bài cho cô, không nhìn cô, không đến quán ăn mì.....

Cô ở trong mơ khó chịu phát khóc, cứ khóc, khóc mãi, lúc tỉnh lại gối đã ướt đầm.

Diêu Linh yên lặng nằm trên giường, lòng thấy đau xót vô ngần.

Thật sự rất đau.

Nước mắt ào ạt tuôn rơi.

Sáng sớm hôm sau, cô vẫn phải đi học. Khi đến lớp, lớp học như cũ chỉ có mình Phó Hằng.

Mắt cô sưng vù vì khóc cả đêm.

Nên cô không dám đến nhờ cậu giảng bài, cũng không dám chào cậu. Cô nghĩ cậu ấy cũng chẳng bận tâm nếu cô có chào hay không.

Cô ngồi xuống, cúi đầu đọc sách, không để người khác thấy cặp mắt sưng vù của mình.

Sau đó bả vai bị vỗ một cái.

Diêu Linh phản xạ có điều kiện mà quay đầu lại, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Phó Hằng.

Diêu Linh vội che mắt lại, sau đó tự cảm thấy mình kỳ cục.

Dù sao thì Phó Hằng cũng đâu quan tâm cô trông thế nào.

Nhưng cô không ngờ Phó Hằng lại vươn tay kéo tay cô ra, để lộ đôi mắt, “Mắt bị sao thế? Đi khám chưa?”

Diêu Linh thẹn cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng thấy ấm áp dù biết anh cũng sẽ đối tốt với những người khác như thế này.

Thấy Phó Hằng vẫn một mực đợi cô trả lời, cô xấu hổ nói, “Đêm qua gặp ác mộng, bị dọa phát khóc....” Mắt mặt quá, mắt mặt quá,

mất mặt quá!

Đương nhiên cô đâu có mặt mũi mà nói là cô mơ thấy Phó Hằng ở bên người khác.

Phó Hằng lại nói, “Mơ đều trái với thực, đừng sợ.”

Diêu Linh không thốt nên lời, chỉ cảm thấy tay mình đang run lên.

Nếu mơ trái với thực thì tốt biết bao.

Tuy chỉ là si tâm vọng tưởng, nhưng cô thật sự rất thích Phó Hằng.

Phó Hằng quay lại chỗ mình, cầm lấy gì đó rồi đến chỗ cô, sau đó nói, “Cho cậu cái này để an ủi này.” An ủi cô bị ác mộng dọa sợ.

Diêu Linh thấy đó là một tờ giấy, trên đó vẽ một cô nữ sinh mũm mĩm rất dễ thương.....

Là cô. Tuy chỉ là phác họa, nhưng cô có thể nhìn ra đó là cô.

Diêu Linh nhìn Phó Hằng.

Phó Hằng bất thành linh mân mê sống mũi, hơi ngượng ngùng nói, “Tôi không mang quà gì theo, chỉ có thể cho cậu cái này để an ủi.”

Lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy, hạt mầm trong lòng Diêu Linh như thể vừa được tưới tắm, nhanh chóng lớn lên, biến thành một cái cây to.

Phó Hằng nhìn cô, sau đó nói tiếp, “Cậu học bài đi, nếu có gì không hiểu nhớ hỏi tôi.”

Diêu Linh gật đầu.

Cậu ấy thật sự rất rất tốt. Nếu tốt với cô như vậy chắc chắn với người khác sẽ còn tốt hơn.

Vậy cũng chẳng sao. Cô cũng sẽ cố gắng, cố gắng trở thành người ưu tú như thế, dù không thể ở bên cậu thì cũng có thể làm bạn với cậu.

Diêu Linh thầm hạ quyết tâm, khi về nhà liền cẩn thận cất tờ giấy Phó Hằng vẽ đi, đây là thứ quý giá nhất của cô suốt nhiều năm liền.

Đến chiều, Diêu Linh nhận ra một chuyện, Phó Hằng giảng bài cho hoa khôi trường và mấy người khác rất nhanh, chẳng mấy chốc bọn họ đều tản đi hết, Diêu Linh cách quá xa nên không biết họ nói gì.

Cô ngửa ngáy trong lòng, muốn biết cậu ấy nói gì với họ.

Đến lần sau khi hoa khôi trường đến, Diêu Linh rời khỏi chỗ ngồi, đi ra ngoài cửa sổ nơi gần bàn học của Phó Hằng, cô đứng ngoài cửa sổ chắc sẽ nghe thấy ít nhiều.

Diêu Linh đi qua, sau đó nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của hoa khôi trường, “Đề này rất khó sao?”

“Không khó, cậu về đọc lại chương Hai trong sách hai lần là hiểu, mấy đề kiểu này đừng tới hỏi tôi.” Phó Hằng lạnh lùng trả lời.

Diêu Linh: “.....”

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 90: Phiên Ngoại 4: Tình Đầu (4)

Diêu Linh dường như không tin vào tai mình.

Cô cứ tưởng Phó Hằng giảng bài cho ai cũng như giảng cho cô, thậm chí còn tốt hơn, tốt đến mức nào thì cô không tưởng tượng nổi, vì bình thường cô hay nhìn trộm Phó Hằng nhưng những lúc cậu ấy ở gần người khác thì cô không dám nhìn khi Phó Hằng, nên cụ thể thế nào cô hoàn toàn không biết.

Lúc này, cô không ngờ cậu ấy lại không kiên nhẫn, không nể mặt như thế, Diêu Linh hơi hoài nghi có phải cô nghe lầm không, hoặc do cô quá ngu ngốc, Phó Hằng thấy có bảo cô đọc sách chắc cô cũng không hiểu được nên mới giảng cho cô tường tận đến vậy.

Dù có khả năng là thế, nhưng trong thâm tâm cô lại nghĩ đến một khả năng khác.

Song lý trí nói với cô, khả năng đó tuyệt đối không xảy ra.

Ngày hôm sau đi học, cô nghe nói Phó Hằng đã tỏ tình với hoa khôi trường.

Có người từng nói, thời cấp Ba sao hiểu được thế nào là yêu, nhưng khoảnh khắc đó cô bỗng hiểu thế nào là đau, đau như thể sức lực toàn thân đều bị rút cạn.

Cô đến lớp, ngồi vào chỗ, người xung quanh chuyện trò rôm rả, nói Phó Hằng mua rất nhiều hoa cho hoa khôi trường.

Diêu Linh cúi đầu, học công thức hóa học, thật ra trong lòng khó chịu đến mức chẳng biết mình đang đọc gì.

Đời chính là thế, làm gì có nhiều kỳ tích đến vậy.

Một lúc lâu sau, Diêu Linh vẫn ngồi thẩn người ra, muốn khóc cũng không khóc được.

Rõ ràng đêm hôm trước chỉ vì mơ thấy họ ở bên nhau mà cô khóc lóc thảm thiết đến mức đó, mà hôm nay đau lòng như vậy lại chẳng thể khóc nổi.

Hết tiết hai, có ai đó vỗ vai cô.

Cảm giác rất quen thuộc, cô quay lại nhìn thì thấy Phó Hằng ở sau lưng.

Phó Hằng nói, “Đề hôm qua tôi giảng cho cậu có cách dễ hơn, hợp với cậu hơn, giờ cậu rảnh không?”

Mắt Diêu Linh hồng hồng, “Có.”

Phó Hằng nghe giọng cô hơi là lạ, “Cậu sao thế?”

Diêu Linh lắc đầu, “Tôi không sao.”

“Có phải ai nói gì cậu không? Đám học sinh bây giờ thật ấu trĩ, cậu đừng để bụng.”

Diêu Linh vẫn lắc đầu, cô tham lam sự dịu dàng của cậu. Cậu không thích cười, cũng rất kiệm lời, bạn học nói cậu lạnh như băng,

nhưng mọi âm áp cô có được mấy năm nay đều do cậu mang lại.

Phó Hằng nói tiếp, “Bọn họ toàn thích nói bậy nói bạ, hôm nay tôi còn nghe chuyện tôi vừa tỏ tình với ai đó nữa kìa, tôi là người trong cuộc mà lại biết cuối cùng.”

Diêu Linh gian nan quay mặt lại liền bắt gặp ánh mắt Phó Hằng vẫn hệt như trước đây, tựa như những lời này chỉ vô tình nhắc đến.

Nhưng Diêu Linh biết, nếu cậu ấy đã nói vậy thì tin tức kia chắc chắn là bịa đặt.

Sao lại có kẻ rảnh hơi thế chứ! Nước mắt Diêu Linh cứ thế rơi xuống, may mà là bịa đặt, may quá!

Hai hôm sau Diêu Linh mới nghe đám bạn học nói, chuyện tỏ tình hôm đó là do một nam sinh khác làm, nhưng vì chữ quá đẹp nên hoa khôi trường cứ nghĩ là Phó Hằng khiến cô ta vui sướng đi tìm Phó Hằng để nhận lời cậu. Phó Hằng nhìn thấy cô ta thì hỏi, “Cậu là ai?”

Hoa khôi trường khóc lóc chạy đi.

Bạn bè trong lớp đều thấy Phó Hằng thật quá đáng, cô ta xinh đẹp như vậy, lại còn thích Phó Hằng, sao cậu nỡ đối xử với cô ta như thế?

Diêu Linh không thêm để ý đến chuyện đó, lòng thầm cảm thấy ngọt ngào, như thể mới từ địa ngục bay thẳng tới thiên đường.

Cô chưa từng thấy trời cao chiếu cố mình như thế bao giờ.

Cô biết rõ Phó Hằng không thể nào thích cô, nhưng cứ như bây giờ cô đã rất thỏa mãn.

Diêu Linh lấy tình yêu làm sức mạnh, nỗ lực học hành.

Tối trước khi đi ngủ, Diêu Linh lén lút viết thư tình, lòng tràn ngập tình yêu không thể giấu nổi.

Quả thật động lực này vô cùng mạnh mẽ, ngày nào cô cũng như uống thuốc tăng lực, hưng phấn học hành.

Trên trường cô nhìn trộm Phó Hằng thường xuyên, trước khi ngủ thì ngắm nghía bức tranh cậu vẽ tặng cô.

Cả cuộc đời cô, giờ đều là tông màu ấm.

Ngày tháng như thế, cô cũng hiểu rõ không thể kéo dài cả đời.

Nên cô rất quý trọng mỗi ngày được ở cạnh Phó Hằng, quý trọng từng lời cậu nói với cô.

Nhưng họa vô đơn chí chợt ập đến.

Cô phát hiện cuốn sổ nhật ký của mình, nơi cô viết rất nhiều thư tình cho Phó Hằng vốn luôn để trong cặp đã không cánh mà bay, bạn bè xung quanh thì bàn tán chỉ trở cô.

Cô chạy đến bảng thông báo, liền thấy những bức thư tình cô viết hằng đêm với toàn bộ niềm đam say đang được dán trên đó.

Người xung quanh đều đang cười, có người còn lớn tiếng đọc diễn cảm.

Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy như mình bị lật trần rồi ném vào giữa đám đông, để mọi người chỉ trở.

Phản ứng tiếp theo của cô là, không thể để Phó Hằng nhìn thấy. Một khi cậu ấy thấy thì cậu ấy sẽ đối xử với cô ra sao? Chắc chắn sau này cậu ấy sẽ không thêm để ý đến cô nữa.

Diêu Linh vội tới, muốn xé những bức thư tình đó đi.

Chợt cô cảm giác có người đi tới từ phía sau, ngón tay thon dài vươn ra phía trước gỡ một tờ giấy xuống. Người cô cứng đờ, nghe người kia khẽ cười, “Viết không tồi, tôi đồng ý, sau này cậu chính là bạn gái của tôi.”

Diêu Linh không dám quay đầu lại, cô sợ những gì mình vừa nghe thấy chỉ là ảo giác, sao có thể chứ? Phó Hằng sao có thể đồng ý ở bên cô?

Cô chẳng xinh đẹp, thành tích không tốt, gia thế không tốt, lại còn.... có khuynh hướng tự ti.....

Sau đó cô thấy có một bàn tay đặt trên vai mình, còn bàn tay còn lại mà cô vô cùng quen thuộc đang từ từ gỡ hết những bức thư của cô trên bảng thông báo xuống, cậu gỡ rất cẩn thận, không để bức nào bị hư, sau đó ôm lấy cô, bước đi.

“Lại bị khi dễ rồi.” Phó Hằng thở dài, “Cậu nhát quá.”

Nước mắt Diêu Linh lập tức tuôn trào, giọng Phó Hằng đầy vẻ cương chiều, như thể cả thế giới chỉ có hai người.

“Đâu... đâu có.” Diêu Linh lắp bắp nói.

Phó Hằng cầm một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, “Đừng khóc, sau này ai khi dễ cậu tôi sẽ đánh người đó.”

Diêu Linh nhìn Phó Hằng, càng khóc to hơn, lần đầu tiên trong đời có người nói với cô như thế.

“Cậu..... Cậu sẽ không nuốt lời chứ....”

“Chuyện đã qua hai phút không rút lại được.” Phó Hằng đột nhiên cười, “Được rồi, về lớp thôi bạn gái.”

Diêu Linh không rõ vì sao Phó Hằng thật sự đồng ý để cô làm bạn gái cậu, nhưng có một chuyện cô hiểu rõ, đó là người này.... quá ưu tú.

Phó Hằng dẫn cô về lớp, sau đó không xem ai ra gì bưng ghế tới bàn cô, bắt đầu giảng bài cho Diêu Linh.

Mấy người khác nhanh chóng biết tin hai người ở bên nhau, ai cũng hết hồn nhưng không dám nói gì.

Lần đầu tiên Diêu Linh được hưởng loại đãi ngộ này, trước kia ai muốn nói gì cô thì chỉ sợ nói không đủ to để cô nghe thấy.

Nhưng cô vừa đi vệ sinh về thì phát hiện trong lớp rất náo nhiệt.

Diêu Linh chen vào thì nghe giọng của hoa khôi trường, “Được rồi, Phó Hằng, mình biết cậu giận chuyện mình chơi với Lý Triết, nhưng mình và cậu ấy thật sự chỉ là bạn bè bình thường. Xin cậu đừng dùng loại con gái như vậy chọc giận mình, mình không muốn chúng ta thích nhau mà lại vì hiểu lầm như vậy mà bỏ lỡ nhau.”

Diêu Linh siết chặt nắm tay, thấy mặt Phó Hằng lạnh đi, ánh mắt hung ác, ném luôn bó hoa hoa khô trường mang tới vào thùng rác, “Nghe không hiểu tiếng người hả? Ông đây không thích cậu!”

Sau khi Phó Hằng thấy Diêu Linh đang đứng ở đó, liền lặp lại lần nữa, “Tôi không thích cậu, chưa bao giờ thích cậu.”

Hoa khô trường khóc lóc quay đầu lại, chợt thấy Diêu Linh, cô ta giận quá mất khôn, vươn tay toan tát Diêu Linh.

Nhưng bị Phó Hằng bắt được.

Diêu Linh: “.....”

Những người khác im lặng, im lặng.....

Diêu Linh lén lại gần, bắt lấy tay Phó Hằng, sau đó bị Phó Hằng nắm ngược lại.

Nếu nói cuộc đời như đường parabol, thì hẳn là từ lúc cô sinh ra đều ở phía dưới đường parabol, còn giờ đây chợt lên đến đỉnh điểm.

Diêu Linh nằm mơ cũng thấy vui, dù cô biết rõ những ngày tháng này sẽ không kéo dài nhưng cô vẫn thấy hạnh phúc như trước, vô cùng hạnh phúc.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 91: Phiên Ngoại 5: Tình Đầu (5)

Ở bên nhau..... Bạn gái....

Những từ ngữ đó quá xa lạ với Diêu Linh, cô chưa từng nghĩ mình lại tiếp xúc với những từ ngữ ấy nhanh như thế, hơn nữa lại theo cách này.

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, làm bạn gái của người ta thì phải làm gì nhỉ? Chuẩn bị bữa sáng sao?

..... Còn gì nữa không? Trí tưởng tượng siêu nghèo nàn của Diêu Linh không nghĩ thêm được bất cứ chuyện gì khác, ngay cả chuyện chuẩn bị bữa sáng cũng là học theo mấy cặp đôi khác.

Thậm chí khi ở một mình với Phó Hằng cô còn cảm thấy không khí như cô đặc lại, ngay cả thở cô cũng không dám thở mạnh.

Thế mà vẻ mặt Phó Hằng lại bình tĩnh như không, chẳng lo lắng bất an như cô. Sau khi cậu về lớp, cần đọc sách thì đọc, cần đi học thì đi.

Khi đến lớp, Diêu Linh bất giác ngó sang Phó Hằng, sau đó bốn mắt nhìn nhau, cô quần bách thu hồi ánh mắt.

Sau đó Phó Hằng mang vở và bút đến chỗ Diêu Linh, đặt lên bàn cô, “Làm bài thôi.”

Diêu Linh đặc biệt ngoan ngoãn, gật đầu, “Làm thôi làm thôi.”

Chộp lấy vở Phó Hằng đưa, nhanh chóng làm bài.

So với trước kia thì cô đã khá lên nhiều, đã tự biết cách giải nhiều đề, biết phải dùng phương pháp gì.

Phó Hằng ngồi bên cô, nhìn sườn mặt cô, ánh mắt hơi phức tạp, chính cậu cũng không biết thời gian tốt đẹp như thế này có thể duy trì bao lâu.

Sáng sớm hôm sau, khi Diêu Linh dậy thì thím Hai vẫn chưa tỉnh, cô vội làm một tô mì thịt heo, bên trong cho thêm một cái trứng gà, sau đó bỏ vào hộp mang lên lớp.

Đến lớp, quả nhiên Phó Hằng đã tới.

Diêu Linh hơi ngượng ngùng, cuối cùng vẫn là mì, như thể cô không có gì tốt hơn để cho cậu, dù đây là sự thật.

Cô nghèo, hơn nữa nội tâm cũng chẳng có gì đặc sắc, có thể nói là từ vật chất đến tâm hồn đều cằn cỗi như nhau.

Thứ có thể cho cậu chỉ có bấy nhiêu.

Phó Hằng thấy Diêu Linh tới, vẫy cô lại gần.

Diêu Linh cầm mì đi qua, sau đó thấy Phó Hằng lấy một cái hộp ra, mở hộp thì thấy bên trong là bánh kem.

Diêu Linh thoáng sửng sốt thì nghe Phó Hằng nói, “Sinh nhật vui vẻ, Linh Linh, hy vọng sau này mỗi ngày cậu đều vạn sự như ý.”

Diêu Linh ngạc nhiên, hôm nay là sinh nhật cô..... Hôm nay là sinh nhật cô sao? Cô chưa từng ăn mừng sinh nhật bao giờ, cô đã quên mất chuyện này từ lâu.

Phó Hằng đeo vương miện cho cô, sau đó nghiêm túc nói với cô, “Sinh nhật vui vẻ, mong cậu vạn sự như ý.”

Nước mắt Diêu Linh chực tuôn rơi, cô cũng không tham lam đến nỗi mong vạn sự đều như ý, cô chỉ mong Phó Hằng có thể ở bên cô, cô không ước gì khác ngoài điều đó.

Diêu Linh ăn rất nhiều bánh kem, thật ngọt, như hương vị của Phó Hằng.

Nhưng từ đó về sau, đa số thời gian đều biến thành Phó Hằng dạy kèm cho Diêu Linh, chuyện làm nhiều nhất mỗi ngày là dạy kèm, từ ngữ văn đến lý hóa sinh.

Phó Hằng không hề chê cô bị hổng kiến thức, chỉ cần có chỗ cô nghe không hiểu thì Phó Hằng sẽ nhẫn nại lật sách tìm lại kiến thức chỗ đó, khoanh tròn, sau đó giảng lại lần nữa cho Diêu Linh nghe.

Nhưng cậu rất giữ kẽ, trước giờ đều không chủ động cầm tay cô, thỉnh thoảng Diêu Linh sẽ cố ý chạm vào tay cậu, hoặc nắm tay cậu.

Lúc thích một người sẽ không kiềm lòng được mà muốn nắm tay cậu ấy, Diêu Linh cố nhịn nhưng không nhịn nổi, cuối cùng vẫn nắm tay Phó Hằng.

Bình thường Phó Hằng đều để cô nắm, tay Phó Hằng rất đẹp, lúc Diêu Linh nắm lấy tay cậu có thể cảm nhận được mười mấy năm sống trong nhung lụa của cậu.

Đương nhiên Diêu Linh vẫn phải đến tiệm mì phụ giúp, kỳ lạ là, hoa khôi trường và bạn học trong lớp không tìm cô kiếm chuyện nữa.

Diêu Linh cảm thấy rất lạ, nhưng không ai kiếm chuyện với cô là một chuyện tốt.

Cô vẫn không có bạn bè như trước, nhưng cũng chẳng sao, cô có Phó Hằng, Phó Hằng là tất cả của cô: Bạn bè, người thân, người yêu.

Tuy cậu rất kiêu lời nhưng lại rất tốt với cô, dù cô không biết chuyện đó có phải xuất phát từ tính cách đầy lòng nhân ái của cậu hay không.

Mặt khác, Phó Hằng cũng nói giỡn với cô, nếu chẳng may cô làm gì sai thì Phó Hằng cũng không vì quan hệ của hai người mà im lặng, cậu luôn thẳng thắn nói cho cô biết bằng cách nửa đùa nửa thật.

Đường đời rất dài, lâu lâu sẽ phân nhánh, bỗng chốc thay đổi hoàn toàn vận mệnh của một người.

Tựa như cô bây giờ, ngày nào cũng vui vẻ, ai mà ngờ được chỉ nửa năm trước, cô từng ghét đến trường, ghét học hành, thậm chí ghét bản thân đến mức nào.

Bây giờ tốt hơn nhiều, sự tự ti trong cô từ từ biến mất, không biết có phải vì ánh mắt Phó Hằng nhìn cô quá ấm áp hay không.

Khi nghĩ về tương lai, Diêu Linh vẫn thấy mịt mù như cũ, thậm chí cô hơi sợ hãi, nhưng có người mình thương yêu cũng có ưu điểm, đó là khiến lá gan cô lớn hơn.

Trước kia cô chưa từng dám nghĩ đến những chuyện như nắm tay, ôm ấp, nhưng càng ngày càng thấy mấy chuyện đó bình thường như cân đường hộp sữa.

Trong mắt Diêu Linh tràn đầy vui sướng, nhìn Phó Hằng, “Đề này em tự giải được này, anh ôm một cái đi.”

Phó Hằng nhìn cô đầy cưng chiều, “Giỏi quá, ôm một chút nào.”

Sau khi ôm được một lát, Diêu Linh vui muốn phát điên, Phó Hằng xoa đầu cô, tay hơi run lên, giọng nói đờm về phức tạp, “Khoan đã.”

Diêu Linh thấy lạ, “Khoan gì cơ?”

“Không có gì, sau này anh sẽ nói cho em.”

Diêu Linh cũng không hỏi lại, cô vẫn đến tiệm mì phụ thím Hai, nhưng lạ là càng ngày thím càng đối xử tốt với cô.

Cuộc sống của cô thay đổi chóng mặt đến mức cô không tưởng tượng được khiến trong lòng cô chợt thấy lo lắng, cô sợ mất đi cuộc sống như thế, lại càng sợ mất Phó Hằng. Giờ đây cô hiểu nếu mất đi Phó Hằng, cô không biết mình phải sống tiếp như thế nào.

Phó Hằng biết cô nghĩ thế thì nghiêm túc nói với cô, “Không ai có thể ở bên cạnh ai mãi mãi, em phải từ từ học cách tự mình đi về phía trước.”

Đạo lý này cô hiểu, nhưng khi nghe vẫn khiến Diêu Linh suýt khóc. Cô hiểu rất rõ, vì cô từng phải tự mình đi rất lâu.

Nhưng cô vẫn muốn cùng Phó Hằng đi tiếp chặng đường phía trước. Cô rất lý trí, vô cùng lý trí, cô biết bọn họ đời này không thể bên nhau dài lâu. Cô không phải đồ ngốc, từ khi Phó Hằng đồng ý ở bên cô, cô luôn cố gắng tạo ra những hồi ức tốt đẹp nhất để mai sau nếu chia tay, cô vẫn có thứ để nhớ lại.

Tuy cô cực kỳ tự ti, nhưng vẫn lấy hết dũng khí ngày nào cũng nói với cậu, “Em thích anh, em rất thích anh.”

Cô muốn để cậu biết, cô thật sự rất rất thích cậu ấy.

Vậy nên mỗi ngày qua đi cô lại càng vui vẻ hơn, càng yêu cậu hơn.

Cô biết coi người nào đó như cả thế giới của mình là chuyện rất ngu xuẩn, nhưng ở tuổi ấy ai có thể khống chế được trái tim chứ, cô không thể nào khống chế nó, cô không muốn rời xa cậu.

Phó Hằng không ghét bỏ cô thiếu trưởng thành, cũng không chê cô ngốc, luôn nghiêm túc dạy cô, đừng để ý đến ánh mắt của người khác, nếu bị khi dễ nhất định phải phản kích, đừng quá nhút nhát, xử lý mọi chuyện phải dùng cặp mắt biện chứng, xuyên qua sự việc mà hiểu rõ bản chất vấn đề.

Cứ thế, dần dần Diêu Linh trở nên thoải mái hơn, không rối rắm vì những chuyện quá khứ nữa.

Nhưng chẳng có gì trên đời là bất biến.

Bọn cô bị tố cáo, vì có quan hệ nam nữ không chính đáng.

Đó là cách nói nghiêm túc, ngắn gọn hơn là yêu sớm.

Diêu Linh và Phó Hằng bị gọi vào phòng thầy chủ nhiệm. Diêu Linh rất sợ hãi, cô sợ không được đi học nữa, càng sợ nếu bị buộc thôi học thì cô và Phó Hằng sẽ không còn liên quan gì đến nhau.

Thầy chủ nhiệm nói trúng tim đen của cô, “Diêu Linh à, hoàn cảnh gia đình em ra sao em không rõ à? Sao không chịu học hành đàng hoàng mà đua đòi yêu sớm làm gì? Phó Hằng nhà người ta cho dù không học Đại học thì cũng có thể kế thừa công ty, tiền của ăn mấy đời không hết, em có thể sao?”

Phó Hằng không ổn lắm, thường ngày anh ít khi nói năng vô lễ với thầy cô, nhưng giờ do quá tức giận nên anh lạnh lùng nói, “Cô ấy có thể, của em là của cô ấy.”

Diêu Linh nhìn Phó Hằng, cô hiểu tất cả mọi người đều cảm thấy hai bọn cô không phải người đi cùng đường.

Đúng lúc này, thím Hai đến đây. Bà vừa vào đã đánh Diêu Linh.

Phó Hằng ngăn bà lại, song thím Hai đời nào bỏ qua, vẫn muốn đánh người như cũ, còn nói, “Thầy mày phải để tao đánh mày gần chết mới được, tao nuôi mày lâu như thế vậy mà mày báo đáp tao thế này đây!”

Phó Hằng cố cản bà lại, hơi gấp gáp, cậu tự trách mình tại sao hôm nay lại quên mang điện thoại đi, “Câm miệng! Cô ấy sẽ không phải nghỉ học!”

Rất nhanh sau đó, một người từ nhà họ Phó đến, trao đổi gì đó với thầy chủ nhiệm trong văn phòng, thầy chủ nhiệm không nói gì cả.

Thím Hai cũng về nhà.

Chuyện nghiêm trọng như vậy cứ thế bị vùi lấp.

Khi Phó Hằng nắm tay Diêu Linh đi ra, khoảnh khắc đó, cô cảm thấy mình quả thật được trời cao ưu ái.

Từ văn phòng thầy chủ nhiệm đến lớp học là một đoạn đường dài, nhưng Diêu Linh lại hy vọng nó cứ kéo dài mãi, dài đến cả đời.

Để cô được nắm tay anh thế này, đi theo anh cả đời.

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 92: Phiên Ngoại 6: Năm Đó

Phó Hằng rất ghét ai thích anh, nghe rất lạ đúng không? Chính anh cũng cảm thấy mình quái gở, nhưng cứ hễ ai thích anh thì anh không thể nào không ghét người đó được.

Mãi đến một ngày anh thích một cô gái, một cô gái rất mâu thuẫn.

Có một nụ cười đẹp nhất trên đời, nhưng lại có khuôn mặt buồn đau nhất thế giới.

Cuộc sống của cô không ngừng chuyển đổi giữa hai trạng thái cảm xúc đó.

Khi Phó Hằng nhận ra anh thích cô, anh liền không chịu được khi thấy cô buồn dù là vì sao.

Nhưng đúng lúc đó anh lại được chẩn đoán chính xác là mắc chứng hưng cảm.

Anh thậm chí không cam lòng, vậy nên khi có một cô gái đến tìm anh hỏi bài, tỏ ý thích anh, thì chẳng hiểu sao anh lại thấy bức dọc. Vì sao bọn họ có quyền đi tỏ tình với người họ thích mà anh thì không? Anh cũng có người mình thậm chí thương trọng nhớ cơ mà.

Anh cũng muốn đến gần cô ấy mà.

Cơ hội đến, khi có kết quả giữa kỳ, anh biết có thể lựa chỗ ngồi theo kết quả thi.

Anh được hạng nhất, vốn được chọn chỗ đầu tiên, nhưng anh lại cố tình chọn cuối cùng vì mong có thể ngồi cùng bàn với cô. Dù không thể ở bên nhau nhưng anh vẫn muốn đến gần cô một chút.

Nhưng chẳng ngờ đợi đến khi anh quay về lớp mới phát hiện cô lại chọn bàn đơn bên bụi giảng.....

Phó Hằng hơi chán nản, nhưng không ngờ một sáng nọ, cô rón rén tới chỗ anh, hỏi bài anh.

Cô cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng trẻo sạch sẽ, tóc cột đuôi ngựa khiến tim anh khẽ lồi nhịp.

Sau đó anh vờ như bình thường mà giảng giải rất nhiều bài cho cô, không những vậy mà còn nói cho cô biết kiến thức liên quan, sau đó lại mở rộng thêm vấn đề.

Anh muốn ở bên cô lâu một chút, nên cố ý nói dây cà ra dây muống.

Một lát sau, những người khác đã vào lớp, cô hơi hoảng loạn, muốn đi. Phó Hằng thấy vậy thì vươn tay, khiến lực chú ý của cô một lần nữa quay lại bài tập.

Sau khi anh giảng xong, cô khẽ cảm ơn, giọng hơi run run, Phó Hằng nhìn cô quay lại chỗ của mình.

Sau đó anh mở sách ra đọc, nhưng thực ra có đọc được chữ nào không thì chỉ có mình anh biết.

Chẳng bao lâu sau Phó Hằng phát hiện ra Diêu Linh thích anh, đây là một cảm giác mới mẻ anh chưa từng trải qua bao giờ.

Anh thấy vui sướng, vô cùng vui sướng, muốn ôm lấy cô, nói cho cô biết, anh cũng như cô, nhưng anh không thể làm thế, anh rất nhanh sẽ phải rời khỏi nơi này, ra nước ngoài trị liệu, đến lúc đó cô phải làm sao?

Anh không muốn cô biết anh mắc bệnh, không muốn cô thấy phần u ám trong anh.

Nhưng anh đã đánh giá quá cao năng lực tự chủ của bản thân. Ánh mắt anh luôn dõi theo cô, luôn bắt giắc tìm kiếm cô trong đám người, muốn nói chuyện với cô, muốn nói cho cô rằng anh thích cô.

Muốn ôm cô một cái.

Muốn nhất, không gì hơn là ôm cô một cái, đặc biệt là khi thấy cô khóc đến sưng cả mắt.

Sáng sớm hôm đó khi đến trường, anh liền nghe tin anh vừa tỏ tình với ai đó, anh giật mình, ai là ai chứ?

Đến khi đối phương tìm đến, anh mới biết đó là cô gái trước kia tìm anh tỏ tình, nhưng anh đâu có thích cô ta.

Sau đó anh thấy cô mắt mát cúi đầu, yên lặng đọc sách. Anh không biết cô nghĩ thế nào, nhưng vẫn đi qua, nói chuyện với cô, sau đó vờ như vô tình mà giải thích anh không hề có quan hệ gì với cô gái kia hết, đó chỉ là lời đồn.

Anh vừa dứt lời liền thấy một đôi mắt sáng như sao nhìn mình.

Lúc đó Phó Hằng nghĩ, nếu anh không mắc bệnh này, anh sẽ trêu cô một tẹo, nói với cô thật ra anh đã thích một người.

Đợi đến khi lòng cô thấp thỏm không yên, anh sẽ nói cho cô, người mà anh thích chính là cô.

Khi Phó Hằng thấy thư tình cô viết bị dán lên bảng thông báo, anh đi đến. Anh biết anh không nên làm thế, anh chỉ nên làm bạn bè bình thường với cô, như vậy sau này khi anh đi sẽ không có phiền phức gì.

Nhưng khi thấy cô run rẩy đứng đó, anh vẫn không kiềm được mà bước tới, cuối cùng hai người vẫn ở bên nhau.

Anh từng không tin, nhưng bây giờ quả thật không thể không tin, chẳng thể nào che giấu được tình yêu.

Thời gian bên nhau, ngày nào anh cũng giúp cô học cách làm chủ cuộc sống của mình, anh hy vọng cô có đủ dũng khí để đối mặt với mọi chuyện, ngay cả chuyện... không có anh.

Diêu Linh từ từ thay đổi, cô nói nhiều hơn, hoạt bát hơn.

Đến lúc phải ra đi, anh tự mình nói cho cô. Nghe cô khóc đến tan nát cõi lòng, anh quay lại xe, không ngừng hút thuốc.

Thời gian có thể khâu lành mọi vết thương, một ngày nào đó, cô sẽ không còn đau lòng nữa, sẽ cùng người khác đi tiếp quãng đời còn lại.

Phó Hằng chợt bừng tỉnh, Diêu Linh nằm cạnh vẫn ngủ say.

Trán Phó Hằng ướt mồ hôi, anh mơ thấy chuyện ngày xưa.

Người anh cũng dầm dìa mồ hôi, anh đi tắm qua rồi mới về lại giường.

Người kia vốn đang ngủ trên giường, bỗng sờ thấy bên cạnh trống không thì lẩm bẩm một câu, “Chồng ơ?”

“Chồng đây.” Phó Hằng khẽ đáp, nằm xuống cạnh cô, sau đó ôm cô vào lòng, cuối cùng hai người vẫn làm được, vẫn luôn ở bên nhau.

~ HẾT PHIÊN NGOẠI 6 ~

ANH ĐIÊN THẬT ĐÚNG KIỂU EM THÍCH

Thành Nam Hoa Khai
dtv-ebook.com

Chương 93: Phiên Ngoại Cuối: Về Sau

Thỉnh thoảng khi Phó Hằng không khống chế được cảm xúc sẽ phát bệnh, nhưng Diêu Linh đã hiểu rõ cách đối phó với chuyện này.

Giải pháp tốt nhất là cho anh uống thuốc, hoặc là giận đối anh, không những phải giận anh mà còn phải làm điều đó nhanh hơn anh.

Ví như, nếu Phó Hằng bắt đầu thấy cô không yêu anh, chẳng vì lý do gì, tự dưng thấy thế.

Sau khi Diêu Linh biết cách đối phó với anh, điều đầu tiên cô làm là còn trầm lặng hơn anh, khó chịu hơn anh. Anh về trễ một phút cô liền tỏ vẻ có phải anh chán cô rồi không, có phải anh không yêu cô nữa không.

Kế tiếp Phó Hằng sẽ phải dỗ cô, còn cô chẳng phải làm gì.

Ngày tháng trôi qua như thế cũng thật muôn màu muôn vẻ, cứ cách hai ngày hai người lại đóng kịch một lần, đương nhiên lâu lâu là cố ý đùa giỡn nhau.

Nhưng Diêu Linh lại gặp một chuyện tương đối hài hước.

Một ngày nọ, khi cô lên Wechat, đột nhiên có một người gửi tin nhắn cho cô như thế này, “Cô Diêu à, trước giờ tôi vô cùng kính trọng cô, nhưng cô một chuyện khiến tôi cứ rối rắm mãi. Nếu không nói ra, tôi sẽ thấy rất khó chịu.”

Diêu Linh thấy giọng điệu kiểu đó chắc chắn không phải chuyện gì tốt lành, vì thế cô trả lời, “Cố lên người chị em thiện lành! Chắc chắn chị có thể tiếp tục rối rắm mà!”

Sau đó bên kia không ngoài dự đoán tuôn ra một tràng.

“Tôi biết cô không muốn có con, bây giờ rất nhiều người không muốn sinh con. Nhưng cô phải nghĩ cho anh Phó chứ, anh ấy là độc đinh trong nhà, nếu không có con cái thì không ổn, sau này dưỡng lão cũng là cả một vấn đề, gia đình không có con cái suy cho cùng vẫn khiếm khuyết.”

Diêu Linh: “.....” Con người xui xẻo này rốt cuộc có biết chuyện hồi trước không.

Có lẽ là biết, nhưng có rất nhiều cô nàng không muốn tin chuyện một Phó Hằng hoàn mỹ như vậy lại có bệnh trong người, liên hệ đến chuyện anh si tình đến mức nào liền cảm thấy họ đã biết chân tướng.

Diêu Linh nhanh chóng nhận được tin nhắn tiếp theo của đối phương, “Thật ra tôi có một cách vẹn cả đôi đường. Nếu như cô đồng ý, tôi có thể mang thai hộ hai người, cô không cần tự mình mang thai, tôi sinh hộ cô. Vì dùng trứng của cô nên đứa bé sinh ra vẫn là con cô. Thành thật mà nói, thấy anh Phó vì cô mà suốt bao nhiêu năm không muốn có con, trong lòng cô không thấy áy náy chút nào sao? Cô đã tước đoạt quyền làm cha của anh ấy. Nếu anh

ấy có con thì chắc giờ nó đã học cấp Hai, chắc chắn vô cùng hạnh phúc.”

Diêu Linh day day huyết Thái Dương, mấy người có duyên như vậy năm nào cũng có, nhưng sao năm nay lại nhiều thế không biết. Cô chẳng có tâm tình đâu mà nói nhiều, xóa luôn người kia đi.

Vì loại người này nếu đã biết điều thì đâu có nhấn tin cho cô như thế.

Diêu Linh chẳng để trong lòng, dù sao khi bọn cô quyết định không có con thì đã biết phải đối mặt với những chuyện như thế này, đặc biệt là khi đối tượng còn là Phó Hằng.

Nhưng cô rất cam tâm tình nguyện.

Vốn cô cứ nghĩ đó chỉ là một gợn sóng lăn tăn, không ngờ đối phương lại chụp màn hình cuộc nói chuyện tung lên mạng trách móc cô, nói cô là tội nhân khiến nhà họ Phó tuyệt hậu.

Diêu Linh:“.....”

Diêu Linh quả thật không thể tin được, ngay cả hai chữ tuyệt hậu cũng viết ra được.

Bình luận phía dưới chia làm hai luồng, một số người cảm thấy chủ thớt thật mặt dày mày dạn, chuyện vợ chồng người ta, cô ta là người ngoài có sao chen vào, lại còn đòi mang thai hộ, dù giấu giếm kỹ thế nào thì ai mà không thấy rành rành ý đồ mượn bụng hưởng phước của cô ta.

Những người khác cảm thấy nếu chuyện chủ thớt nói là thật thì đúng là Diêu Linh không nên ích kỷ như thế.

Diêu Linh:“.....”

Khi Phó Hằng thấy tin này thì giận đến run rẩy,“Loại chuyện này, tuyệt đối không thể đồng ý.”

Diêu Linh vui vẻ,“Em đâu có ngu, cô ta rõ là muốn có con, sau đó chắc chắn sẽ dựa vào con mà kéo gần quan hệ với anh. Nếu để cô ta làm thế thật thì em đi chơi với dế à!”

Phó Hằng ôm cô, khẳng định sự trong sạch của mình,“Anh không quen cô ta.”Lời anh nói là thật, những người họ quen biết hầu hết đều là đồng nghiệp.

Diêu Linh quay đầu lại, hôn Phó Hằng,“Em biết chứ, nếu cô ta có thể tiếp cận anh thì đâu cần nhắn tin cho em.”

Phó Hằng thở phào nhẹ nhõm, song Diêu Linh vẫn không thể hiểu nổi não mấy người đó nghĩ gì.

Thật ra bên ngoài có rất nhiều người khinh thường hai bọn họ, cảm thấy không có con cái thì không được xem là gia đình. Còn có nhiều người nghĩ Phó Hằng đã tới độ tuổi chán cơm thèm phở, chắc chắn sẽ tìm một cô nàng hai mươi mấy tuổi sinh con, đến lúc đó chắc chắn người đau khổ chỉ có Diêu Linh, thậm chí có nhiều người còn tự đề cử bản thân mang thai như cô nàng kia.

Diêu Linh đã vô cảm với đề tài này.

Từ khi kết hôn, hai người đã không định có con. Khi đó Diêu Linh đồng ý, lý do đương nhiên là vì bệnh tình của Phó Hằng.

Có một khoảng thời gian có người công kích họ không có con nguyên nhân là do Diêu Linh từng phá thai nhiều lần nên bị vô sinh,

vì thế Phó Hằng liền công bố anh có bệnh di truyền, không thích hợp có con.

Anh thầm mong con anh không phải chịu khổ như anh, như thế quá tàn nhẫn với đứa trẻ.

Nhưng sau đó, dư luận vẫn không buông tha hai người, nhất là Diêu Linh. Dù Phó Hằng đã nói đó là do anh có vấn đề nên mới không muốn có con nhưng rất nhiều người vẫn nghĩ là do Diêu Linh không thể sinh con.

Thậm chí còn có không ít người vờ như chân tình nói, “Lấy chồng tốt thì ích gì, không phải vẫn là cau điếc sao”, cứ đợi xem, gia sản lớn như thế, chắc chắn sau này vẫn muốn có người thừa kế.

Diêu Linh nghe thấy mấy lời đó thì chỉ biết bó tay.

Làm như sinh được con hay không trở thành tiêu chuẩn để đánh giá hạnh phúc vậy.

Phó Hằng thấy cô đọc mấy cái đó thì cầm lấy tay cô, sau đó nghiêm túc nói, “Về chuyện con cái, thật ra anh có ý này.”

Diêu Linh nhìn anh, thận trọng nói, “Đừng nghĩ nhiều, em thấy bây giờ rất tốt.” Lâu lâu anh lo lắng rồi phát bệnh thật hại thân thể.

Thật ra Diêu Linh từng muốn nhận con nuôi, nhưng.... Nghĩ đến hai con mèo còn cần chiếu cô, hơn nữa lâu lâu hết Phó Hằng lại đến phiên cô giận dỗi, môi trường như thế không thích hợp để nuôi dạy trẻ nhỏ.

Hơn nữa hai người đang quản lý cô nhi viện lớn nhất nước, nếu thật sự nhận nuôi một đứa trẻ thì bọn cô chẳng có thời gian đâu mà

lo cho nó.

Nếu thật sự có con thì phải nuôi dạy nó thật tốt, ít nhất phải cho nó một bầu không khí gia đình tốt đẹp. Hơn nữa nuôi con và nuôi mèo khác xa nhau, nếu Phó Hằng lại làm chuyện gì thì cô cũng đâu thể nào mang con đi như hồi xưa mang Đại Hắc Tiểu Hắc đi chứ?

Vì thế, họ mặc kệ chuyện người ngoài vẫn suy đoán đủ kiểu vì sao hai người lúc nào cũng thăm thiết mà không chịu có con, ngay cả con riêng cũng không thấy tăm hơi.

Đến tuổi trung niên, Diêu Linh bắt đầu lập kế hoạch tập thể dục cho cả hai, rèn luyện thân thể là điều cần thiết.

Lập kế hoạch là Diêu Linh, nhưng làm theo kế hoạch chỉ có mỗi Phó Hằng.

Diêu Linh có tuổi rồi nên thể chất kém đi, chạy vài bước đã ho khụ khụ, rất yếu ớt.

Phó Hằng dẫn cô đi chạy bộ, bơi lội, chơi thể thao, từ từ từng bước một.

Khi đã quen thì Diêu Linh bắt đầu thấy thoải mái.

Hai người cứ thế dần thích vận động.

Lúc sắp về hưu, trạng thái tinh thần của hai người họ là tốt nhất trong số bạn bè cùng lứa.

Theo kế hoạch thì sau khi về hưu, hai người lại nuôi mèo, trồng hoa trồng rau, nhưng trên thực tế sau khi Phó Hằng giao cô nhi viện cho viện trưởng đời sau tiếp quản thì hai người không thích ở nhà,

bắt đầu đi du lịch. Phó Hằng thiết kế một cái xe chuyên dụng để cả hai đi du lịch tự túc.

Hồi còn trẻ tính tình Diêu Linh đã rất tốt, về già lại càng ôn hòa hơn.

Hai người lúc đi lúc nghỉ, ngắm cảnh, chụp hình, ăn đặc sản địa phương.

Diêu Linh chuyển luôn tài khoản mạng của mình thành trang hướng dẫn du lịch, nơi nào ăn ngon, những việc gì cần chú ý, còn có cả những việc nên làm, phong cảnh đẹp cần ghé thăm đều ghi chép rõ ràng.

Thỉnh thoảng trên mạng lại có tin về hai người. Sau khi già, thật ra số người chú ý đến bọn họ ít đi rất nhiều, dù sao thời đại thay đổi quá nhanh, thậm chí nhiều người trẻ tuổi còn không biết họ là ai.

Nhưng có nhiều người rất thích Weibo của hai cụ già này, ngày nào cũng chờ hai người đăng bài.

Sau đó họ còn đào bới được câu chuyện tựa như cổ tích thời trai trẻ của hai người, quan trọng hơn là đến bây giờ thông qua màn ảnh, họ vẫn cảm giác được tình cảm nồng nàn của hai người.

Hai người còn chưa kết thúc chuyến du lịch thì đã trở thành hai cụ già nổi tiếng trên mạng. Lúc Diêu Linh thấy bảy chữ này thì cười đến phát ho, Phó Hằng vuốt ngực cho bà, “Linh Linh, đừng cười, dễ bị ho lắm.”

Dù bà đã lớn tuổi nhưng ông vẫn gọi bà là Linh Linh như thời con gái, thỉnh thoảng còn mua cho bà mấy thứ mà chỉ có mấy cô gái trẻ mới thích nữa.

Diêu Linh ho một chập mới ngừng, “Chúng ta đã già như vậy còn nổi tiếng thật buồn cười quá.”

Phó Hằng cũng thấy tin ấy trên màn hình, hình như rất lâu trước kia ông cũng từng nổi tiếng trên mạng như thế thì phải? Nhưng ông cũng không cố nhớ lại nữa, trí nhớ của cả hai giờ đều không tốt lắm, thường xuyên quên nọ quên kia.

Tuy đã già nhưng hai người vẫn tay trong tay đi hết một nửa Trung Quốc, cuối cùng về lại nơi cũ. Bọn nhỏ ở cô nhi viện đều có tiền đồ tươi sáng. Thân thể hai người vẫn an khang nên không ở viện dưỡng lão mà về sống tại nhà cũ. Hai người mỗi ngày cùng nhau đi mua đồ ăn, nấu cơm, sau đó một đám ông già bà cả rủ nhau chơi game. Thế hệ của bọn họ không ham khiêu vũ ngoài quảng trường, thân thể chẳng chịu phối hợp gì cả, vì thế lại quay về với những thú vui khi còn nhỏ, như chơi game chẳng hạn.

Diêu Linh cũng chơi cùng bọn họ. Khi bà còn nhỏ làm gì có thời gian chơi đùa, đâu biết thời vàng son của game thủ là gì, vì thế bà chẳng biết chơi thế nào thành ra thấy không vui.

Phó Hằng vốn không chơi game, nhưng giờ lại bắt đầu chơi, đầy nhiệt huyết dẫn Diêu Linh đi luyện cấp.

Vì thế Diêu Linh có thể vui sướng chơi game, nghiêm nhiên trở thành thiếu nữ nghiện game.

Khi mấy ông bà lão khác gọi cháu trai đến cứu họ thì vợ chồng Diêu Linh cũng không sợ hãi, ngược lại còn hăng máu hơn. Vì thế ngày nào Phó Hằng cũng cùng thiếu nữ nhà ông luyện game vớng du, đánh quái thăng cấp, ông rất thích những ngày tháng như thế.

Lúc hai cụ từ câu lạc bộ trò chơi về nhà vẫn như cũ tay trong tay. Phó Hằng tóc đã bạc trắng, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp như xưa, động tác rất dịu dàng, hết như năm xưa khi cậu thiếu niên Phó Hằng nắm lấy tay một cô bé nhút nhát nháy cảm.

Nắm lấy tay người, đi mãi đi mãi.

Từ khi người xuất hiện trong thế giới của tôi, mọi thứ đều trở nên hoàn mỹ.

~ HẾT ~